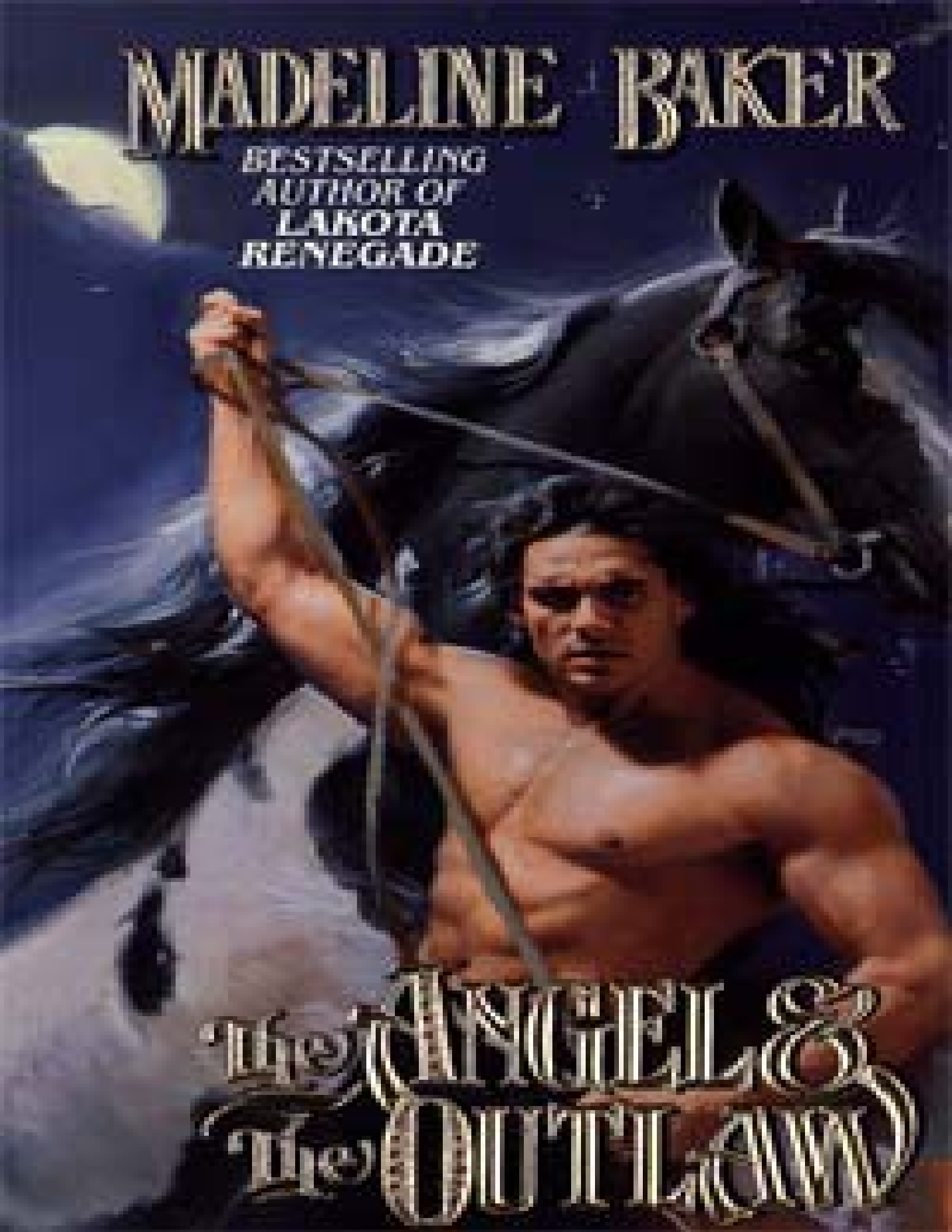
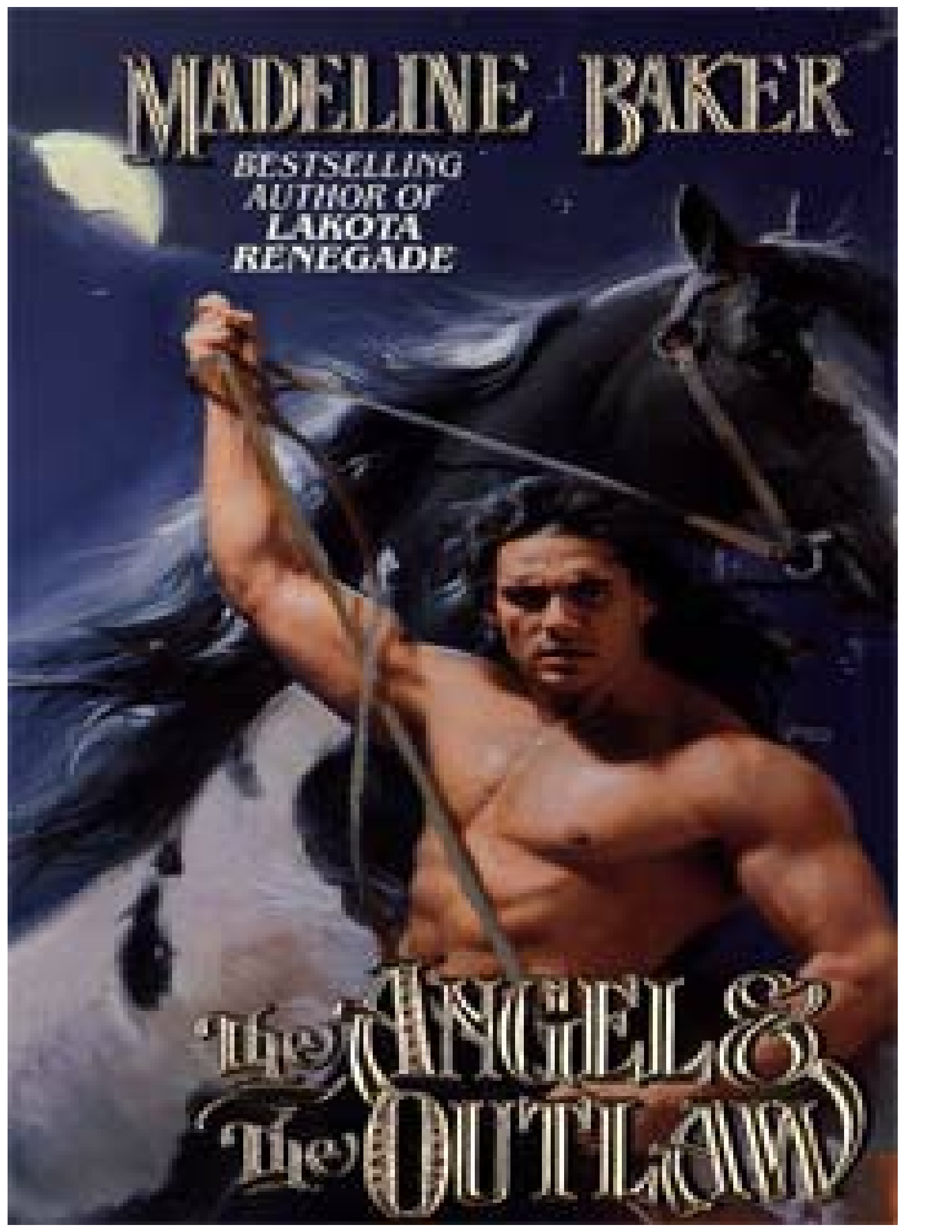

MADELINE BAKER

BESTSELLING
AUTHOR OF
LAKOTA
RENEGADE

The ANGEL &
The OUTLAW

MADELINE BAKER

BESTSELLING
AUTHOR OF
LAKOTA
RENEGADE

The ANGEL &
The OUTLAW

Thiên thần và kẻ ngoài pháp luật

Madeline Baker

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Giới thiệu:

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

PHẦN KẾT

Chú thích:

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

[10]

[11]

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

[\[14\]](#)

[\[15\]](#)

[\[16\]](#)

[\[17\]](#)

[\[18\]](#)

[\[19\]](#)

MỤC LỤC

Giới thiệu:

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

PHẦN KẾT

Chú thích:

Giới thiệu:

Một kẻ ngoài vòng pháp luật, một tên trộm ngựa, một gã giết người, J.T Cutter không mấy ngạc nhiên khi gã phải trả giá cho những tội ác của mình. Điều khiến gã ngạc nhiên là những thiên thần đã cho gã một năm để cải tà quy chính. Tuy nhiên, khi gã được quay trở lại cuộc đời cũ, gã chỉ hy vọng có thể nhồi nhét toàn bộ cuộc đời địa ngục của mình trong mười hai tháng ít ỏi bất kể tương lai có ra sao.

VŨ ĐIỆU MẶT TRỜI

Chàng là chiến binh bất bại

Với bầu không khí bí ẩn bao quanh

Gương mặt chàng ánh lên sự trung thực và tự chủ

Với người dân của mình. Chàng nhảy cho tất cả, nhưng chỉ nhảy vì nàng.

Chàng thật thân thiện

Và là kẻ ngoại đạo

Khao khát trong mắt nàng đã được đáp lại

Bởi sự thừa nhận trong mắt chàng

Sự say mê bắt đầu.

Nàng vượt qua rào cản về thời gian và

Thấy mình ở một nơi khác,

Một thời đại khác.

*Nàng hoàn toàn bị chàng mê hoặc
Khí chất của chàng thật tuyệt vời và dễ say
Nét mặt chàng sánh với các vị thần
Khi chàng nhảy, ánh nhìn chăm chú vào mặt trời.*

*Nàng thấy chàng thật hoang dã và gợi cảm,
Phong thái chàng thật duyên dáng
Khi chàng hiến tế máu và sự đau đớn của mình
Cho nàng và người dân của chàng*

*Waste cedake
Chiến binh dũng cảm và cao quý của ta*

-Patricia Kozak-Byrnes

MỞ ĐẦU

Cedar Ridge, Wyoming

April 10, 1875

Họ sẽ treo cổ gã. Không có việc kháng cáo hay những lời xưng tội cuối cùng. Không có hy vọng được ân xá.

Buông xuôi, gã nhìn chăm chăm về phía đông nơi mặt trời đang lên báo hiệu một ngày mới.

Ngày cuối cùng trong cuộc đời gã.

Sự sợ hãi sâu trong gã đang xoắn chặt cũng như chiếc thòng lọng đang lơ lửng trên đầu, đưa gã tới với bóng tối. Mặt đắng dâng lên tận họng gã và gã nghẹn ngào nuốt xuống, dù vậy cũng không thể kiềm được cơn ớn lạnh đang tàn phá cơ thể. Gã bỗng ước mong một cách nhiệt thành, tuyệt vọng, rằng cuộc đời gã đã không xảy ra theo cách này, rằng gã đã hành động khác đi.

Đã quá muộn để nghĩ về những điều như vậy lúc này, gã chán nản nghĩ. Những năm tháng đã trôi qua. Đã quá trễ để làm lại.

Gã toát mồ hôi lạnh khi cảm thấy tám vải trùm trên đầu, rung mình cảm nhận chiếc thòng lọng đang thít chặt quanh cổ, cảm thấy nút thắt đang thít dần bên dưới tai mình.

Gã nghe thấy những tiếng reo hò từ đám đông và biết người thi hành án đang chuẩn bị gạt cần đòn bẩy.

Cơn buồn nôn trào lên khiến mọi cơ bắp trong gã căng lên. Gã đã từng trông thấy những người đàn ông bị treo cổ, trông thấy gương mặt họ, đôi mắt họ trợn lên, lưỡi chuyển màu đen, chân giật giật trong vũ điệu của tử thần.

Trong khoảnh khắc sáng suốt cuối cùng, gã nhận ra đó là sự thật – khoảnh khắc của sự sống cuối cùng lóe lên trong mắt một con người.

Trước lảng kính cuộc đời đang mờ dần trước mắt, gã điếm lại tất cả những lựa chọn trong suốt quãng đời sai lầm của mình, tất cả mọi người – đều biết, và cả sâu trong tâm hồn gã, rằng gã đã nhận được những gì gã đáng phải nhận. Gã biết địa ngục đang chờ đón khi gã trút hơi thở cuối cùng.

Và rồi gã rơi xuống, rơi mãi, xoay tròn trong vực thẳm, xuống, xuống mãi, tới với bóng tối vĩnh hằng...

Và rồi gã mất khả năng suy nghĩ hay cảm nhận khi bóng tối đen đặc nhấn chìm gã, đặt dấu chấm hết cho toàn bộ suy nghĩ, tất cả hy vọng khi gã rơi vào khoảng không vô tận...

Chỉ có điều nó không phải vô tận. Gã có một cái nhìn chớp nhoáng xuống cơ thể mình, đang co giật phía cuối sợi dây, xuống những gương mặt của đám đông đang nhìn gã với đôi mắt mở to vừa kinh hoàng vừa mê say. Và rồi gã thấy một ánh sáng trắng dường như đang ra hiệu với gã.

Ngạc nhiên, gã di chuyển về phía ánh sáng, gã càng tới gần ánh sáng càng chói lòa, bao bọc gã trong một cái kén mềm mại của sự ấm áp và tình yêu. Một tình yêu thuần khiết, vô điều kiện, và bao dung.

Gã liếc nhìn qua vai, trái, phải, nhưng tất cả những gì gã có thể thấy là ánh sáng trắng rực rỡ, tươi sáng hơn cả mặt trời giữa trưa.

"Mình đang ở chốn địa ngục nào đây?" gã lẩm bẩm bên dưới hơi thở.

"Không phải địa ngục, tôi đảm bảo với anh." Giọng nói mang âm điệu trầm quái gở nhưng mềm mại và chắc chắn đến từ một người đàn ông.

J.T lùi lại một bước. "Ông là ai? Tôi đang ở đâu?"

"Tất cả đều đúng thời điểm."

"Tôi chết rồi sao?"

"Chắc vậy."

"Tệ quá nhỉ," gã vịn lại, sử dụng sự mỉa mai như gã vẫn thường làm trong khi dựa lưng vào tường. "Tôi vẫn luôn muốn trông thấy biển trước khi chết."

"Vậy thì lẽ ra anh nên sống cho khác đi."

"Phải rồi. Vậy giờ thì sao nào? Bị nguyên rửa đời đời? Bị thiêu cháy trong địa ngục? Bị hủy diệt?"

"Không hy vọng lên được thiên đàng sao?" giọng nói trầm lắng cất lên.

J.T cười nhẹ, cay đắng. Đã từ lâu gã chẳng còn chút hy vọng nào tới thiên đàng.

"Anh là một trường hợp thú vị hiếm hoi, John Cutter."

"Phải rồi, vậy thì sao đây?"

"Anh chưa bao giờ có cơ hội chuộc tội khi còn là người phạm. Ai mà chẳng phạm sai lầm trong cuộc đời. Anh thì lại chưa bao giờ có cơ hội để thể hiện phần tốt đẹp trong con người mình, phần mà có thể cứu rồi anh nếu anh biết nắm lấy cơ hội."

J.T cau mày. "Ông đang cố gắng nói gì nào?"

"Tôi đang nói, J.T, rằng anh đang được cho cơ hội thứ hai đây."

"Để làm gì?"

"Để chứng minh bản thân."

J.T lắc đầu, hoàn toàn bối rối. Gã liếc nhìn xung quanh, tìm kiếm xem tiếng nói bắt nguồn từ đâu, một con đường lát vàng, hay những ngọn lửa địa ngục, bất cứ điều gì để nói cho gã biết ông ta đang ở đâu. "Tôi không hiểu."

"Hãy suy nghĩ về cuộc đời anh. Dối trá. Lừa đảo. Trộm cướp. Say xỉn. Cờ bạc. Đánh nhau. Đấu súng. Quan hệ với những phụ nữ dâm dăng..."

J.T giơ tay đầu hàng, tất cả đều quá rõ ràng, tội lỗi dâng đầy ám ảnh gã, nhắc gã nhớ về những người đàn ông gã đã giết, những ngân hàng gã đã cướp, những ván bài gã đã lừa đảo. Con ngựa gã đã chồm...

Bị treo cổ với tội danh ăn trộm ngựa, gã trầm ngâm nuối tiếc. Không thể nào hèn hạ hơn được nữa. Và rồi, gã cười toe buồn bã. Con Appaloosa to lớn là một con ngựa giống tuyệt mỹ.

"Quả thật là vậy," giọng nói cất lên. "Nhưng có đáng để chết vì nó không?"

Sửng sốt, J.T lắc đầu. "Không."

"Hầu hết mọi người học hỏi vài điều cơ bản trong cuộc đời họ. Họ học cách cho đi. Để yêu. Để hy sinh. Trong suốt quãng thời gian anh sống trên đời, anh chẳng làm được điều nào trong số đó, mà thay vào đó anh dành thời gian để học cách chôn những thứ không phải của anh, để ghét bỏ, để tước đi những thứ mà người khác đã phải lao động rất cực nhọc và bền bỉ mới có được."

J.T cau có. "Cân nhắc đến quãng đời tuổi thơ của tôi thì ông sẽ không mấy ngạc nhiên đâu."

"Chẳng có gì làm ta ngạc nhiên được cả."

"Chúng ta quên mấy bài rao giảng đi được không? Chỉ cần gửi tôi xuống địa ngục và chấm dứt chuyện này. Tôi đang chờ đây."

"Thật sự thì anh đáng bị vậy," tiếng nói đồng tình, "nhưng, như ta đã nói, anh sẽ được cho một cơ hội thứ hai."

"Để làm gì?" Gã hét lên những từ ngữ thực tế.

"Để học những thứ thiết thực anh đã bỏ lỡ trong lần trước."

"Ông là ai?" J.T hỏi, nhìn chăm chăm vào ánh sáng chói lòa. "Tại sao tôi không thể thấy ông?"

Trong vòng chưa đầy một nhịp tim, ánh sáng tụ lại thành một người được bao bọc trong chiếc áo choàng dài đồ sộ màu trắng.

"Ta là ai không quan trọng, nhưng vì anh đã hỏi, anh có thể gọi ta là Gideon," ông ta nhấn mạnh. "Ta là thiên thần hộ mệnh của anh."

"Thiên thần." J.T lắc đầu hoài nghi trong khi nhìn chăm chăm vào người đang đứng trước mặt gã. Một người đàn ông – một thiên thần – với mái tóc dài vàng và đôi mắt xanh dương.

Khuôn mặt ông ta sáng lên với vầng hào quang tỏa xung quanh.

"Hãy nhớ," Gideon cảnh báo, giọng ông ta trầm như tiếng sấm. "Anh chỉ có một năm thôi, J.T Cutter. Mười hai tháng để cứu chuộc linh hồn anh khỏi địa ngục. Đừng lãng phí một năm này như anh đã lãng phí những năm tháng cuộc đời mình."

"Đợi đã, mẹ kiếp..."

"Chỉ một năm thôi, John Cutter." Gideon cảnh báo, hình bóng ông ta mờ dần cũng như giọng nói đang nhỏ dần theo. "Chỉ một năm..."

J.T cười nhẹ. Một năm. Tốt thôi, mười hai tháng còn nhiều hơn vài phút gã vừa trải qua. Nếu gã chơi đúng quân bài của mình, gã sẽ có thể nhồi nhét rất nhiều thứ trong mười hai tháng đó.

CHƯƠNG 1

Cedar Ridge, Wyoming

8 tháng 4 năm 1995

"Và thế là hắn ta bị treo cổ," Brandy đồng dục nói, gấp sách lại. "Một kết thúc xứng đáng cho kẻ hèn hạ đó."

Ánh mắt Brandy Talavera lướt qua những học sinh lớp ba nhỏ tuổi trong lớp của cô. "Hãy lấy đó như một bài học cho các em. Kẻ ác không bao giờ có được hạnh phúc, và sớm hay muộn cũng phải trả giá cho tội ác của mình."

"Thế nghĩa là sao thưa cô?"

Brandy mỉm cười với Nancy Leigh. "Thế có nghĩa là nếu em làm gì đó sai trái, sớm hay muộn em cũng bị bắt, và rồi em sẽ phải gánh chịu hậu quả." Brandy lắc đầu. "Thế có nghĩa là nếu em nghịch quá, thì sớm hay muộn em cũng sẽ bị phạt. Hiểu chưa nào?"

Nancy Leigh gật đầu, những lọn tóc vàng hoe của cô bé xỏ tung. "Tại sao hắn ta lại tồi tệ đến vậy ạ?"

"Cô không chắc nữa. Theo sử sách ghi lại, thì cha hắn là một con bạc và mẹ là một..." Brandy do dự. Cô thấy rằng không cần phải giải thích những thứ như kiểu gái điếm cho đám trẻ mới có 8 tuổi đầu. "Mẹ hắn ta qua đời khi hắn được 13 hay 14 tuổi, và hắn đã dành cuộc đời mình để rong chơi với đám bạn xấu, đó là lý do tại sao các em nên chọn bạn mà chơi nhé."

Brandy hát đầu về phía cuối phòng nơi mà một trong những cậu bé phiền phức nhất trong lớp vừa giơ tay. "Giì vậy, Bobby?"

"Nếu J.T Cutter thật sự là một kẻ tồi tệ, tại sao cả thị trấn lại nặng xì ồn ào vậy về hắn ta ạ?"

Brandy cũng luôn tự hỏi mình điều đó, nhưng dù sao thì, nó là vào những năm 1900, những người hùng dường như luôn là những kẻ ngoài vòng pháp luật, và J.T Cutter chỉ là một trong những kẻ nổi tiếng, hay tai tiếng nhất, kẻ mà đã được Cedar Ridge treo thưởng.

"Cô nghĩ là thị trấn nhớ về cái chết của hấn ta để nhấn mạnh những gì cô vừa nói với Nancy Leigh," Brandy giải thích. "Để chúng ta thấy rằng mọi tội ác đều phải trả giá."

Bobby cau mày, đột nhiên nhớ lại thanh kẹo cậu bé đã ăn trộm từ quán cà phê lúc sáng. "Ồ."

"Được rồi, cả lớp mình, đó là tất cả bài học ngày hôm nay. Đừng quên làm bài tập nhé. Hẹn gặp lại các em vào thứ hai."

Brandy thở dài, ngồi xuống lại sau bàn giáo viên và bắt đầu thu dọn lại đám giấy tờ trước mặt. Một số trong đó là bài kiểm tra cần được chấm, một số là bài tập về nhà hôm trước. Cô cố gắng tập trung vào việc phân loại đám giấy tờ, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là gã đàn ông sống ngoài vòng pháp luật đã bị treo cổ trước cả thị trấn từ hơn 100 năm trước. Ngày mai sẽ là ngày bắt đầu Lễ hội Miền Tây hoang dã. Vào thứ bảy, sẽ có một cuộc thi tài của những người chăn bò, một cuộc thi ăn bánh, và vài sự kiện khác, bao gồm cả một cuộc thi giả tiếng heo kêu. Vào chủ nhật, sẽ có tiệc nướng và một cuộc diễu hành, cuối cùng sẽ là trò tái hiện lại việc J.T Cutter bị treo cổ.

Dĩ nhiên, họ sẽ không thật sự treo cổ ai cả. Paul Jackson sẽ đóng vai kẻ ngoài vòng pháp luật đó. Anh ta sẽ bước lên giá treo cổ, sau đó sẽ có một cuộc thay đổi nhanh chóng bằng một hình nộm mặc đúng chiếc áo sơ mi và chiếc quần đen giống hệt sẽ bị treo ở đó. Brandy đã theo dõi trò đó trong 5 năm qua cho đến giờ, và nó luôn khiến cô hơi bị buồn nôn. Nó dường như quá thật.

Hai giờ sau, Cô đặt một bàn tay lên tấm lưng mỏi nhừ của mình và đứng dậy. Bước đến gần cửa sổ, cô nhìn ra bên ngoài. Trời tối sớm. Cô mặc áo khoác, liếc nhìn đồng giấy tờ trên bàn và quyết định rằng chúng có thể chờ đến thứ hai.

Ngày mai, cô sẽ mặc bộ đồ hóa trang và giả vờ rằng cô đã quay lại năm 1875.

Cô sẽ tận hưởng trò chơi hóa trang đó trọn một ngày. Cô luôn cảm thấy rằng mình đã sinh nhầm thời khoảng 100 năm. Là một cô gái lớn lên ở thị trấn Crow, ngoại ô Billings, Montana, cô yêu trò đóng giả cao bồi và dân bản xứ. Và, trái với những gì lịch sử đã chỉ ra, trong trò chơi của cô, những người da đỏ luôn giành được chiến thắng.

Giờ khi đã trưởng thành, Brandy vẫn yêu thích tất cả thứ liên quan đến miền viễn Tây, đặc biệt là những bộ phim cao bồi, những con ngựa, nhạc đồng quê, và những điệu nhảy tập thể. Đó là lý do cô thích sống ở Cedar Ridge. Thị trấn nhỏ đẹp như tranh vẽ, gần giống như việc sống ở Miền Tây cũ. Người dân vẫn thích đi xe ngựa xuống phố hơn là đi xe tải. Vẫn có vài cái móc kiểu cũ nằm trước một vài cửa hàng. Nhiều tòa nhà vẫn giữ nguyên dáng vẻ từ những năm 1800, khiến cho Cedar Ride trở thành địa điểm nổi tiếng thu hút du khách. Cô vẫn luôn tự hỏi khu bệnh viện mới sao không được xây dựng để trông mộc mạc hơn. Nó giống như một tòa nhà màu trắng lớn bị mắc kẹt một cách lạc lõng.

Thị trấn lớn thật sự cách đây khoảng 40 dặm, dù Brandy rất yêu Cedar Ridge, cô phải thừa nhận rằng có vài lần cô cảm thấy thật sự cần một khu trung tâm thương mại, cửa hàng bách hóa có nhiều thứ hơn chỉ là vài bộ đồ jean và cotton, đôi lần cô cũng muốn ăn diện một chút và ra ngoài ăn tối tại một nhà hàng yêu thích. Nhưng những lần đó chỉ cực kỳ, cực kỳ ít ỏi.

May mắn là, có một trung tâm mua sắm nhỏ cách khoảng năm dặm ở Ten Trees. Cái tên Ten Trees

ban đầu là tên một nhà ga xe lửa cũ, trung tâm mua sắm ở đó không có bất kỳ cửa hàng nào nổi trội, cũng như ở Nordstrom, nhưng nó một vài cửa hiệu bán váy đầm khá đẹp và một nhà hàng thật sự.

Khóa cửa lại phía sau, Brandy hít sâu một hơi và bước ra ngoài. Tiết trời khá mát mẻ và thoáng đãng.

Cô gật đầu với Milie Barclay, giáo viên dạy mẫu giáo, khi cô bước ngang qua bãi đậu xe hướng về phía chiếc xe tải của mình.

Trượt vào phía sau vô lăng, Brandy chậm rãi lái xuống đường chính, vẫy tay với vài người quen cô thấy trên vỉa hè. Đây là một trong những điều cô rất thích trong một thị trấn nhỏ – tất cả mọi người đều quen biết nhau.

Cô dừng lại phía cuối đường để lấy thư trong hòm, sau đó lái xuống làn đường dài dẫn tới trang trại được thiết kế theo kiểu cổ xưa. Trang trại đã rơi vào tình trạng khủng hoảng khi cô mua nó năm năm trước.

Cô đã bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức vào nơi này kể từ đó và chưa một giây phút nào cảm thấy hối tiếc. Nó không hẳn quá lớn – có ba phòng ngủ, một phòng khách, một nhà tắm và bếp, nhưng đủ lớn cho cô. Thêm một nhà kho phía sau và hai chuồng ngựa.

Cô nuôi một đám gia súc nho nhỏ kể từ khi chuyển đến Cedar Ridge. Cô có một con ngựa, hai con chó, mèo lớn, mèo nhỏ, một con dê lùn, một con cừu con, chục con gà. Con vật duy nhất cô vẫn chưa sẵn sàng sắm là một con bò bởi cô không muốn bị phiền phức với việc phải vắt sữa.

Những con chó chạy ra phía hàng rào chào đón khi cô bước ra khỏi xe. Cô gãi gãi phía sau tai chúng vài phút, chấp nhận những cái liếm chào đón, sau đó bước vào nhà. Đá đôi giày khỏi chân, cô ngồi xuống sofa và kiểm tra thư. Vài cái hóa đơn, một tin nhắn cáo về đồ ăn cho vật nuôi và cỏ khô của Granville, vài bức thư thăm hỏi dài dòng từ họ hàng mà cô đọc trong bữa tối.

Cô vươn vai và thở dài khi đẩy người khỏi bàn, sau đó nhanh chóng rửa và sấy khô bát đĩa. Xong xuôi, cô bước xuống chuồng vật nuôi và đổ thêm nước vào máng, kiểm tra lứa mèo con mới sinh.

Quay lại nhà, cô cuộn tròn trên chiếc ghế dài với đàn chó và xem một bộ phim miền Tây cũ của John Wayne trên TV. Đến khi cô trèo được lên giường thì đã gần 11 giờ, cùng với đám mèo của mình.

Mệt mỏi, cô chìm vào giấc ngủ. Ngày mai miền Tây hoang dã sẽ sống dậy một lần nữa.

CHƯƠNG 2

Brandy đuổi căng người. Lễ hội Miền Tây hoang dã là một thành công vang dội. Trong vài phút nữa, Ruth Scott sẽ đến thay ca cho cô ở gian hàng để Brandy có thể tự do tận hưởng những giờ phút cuối cùng của lễ hội.

Brandy mỉm cười khi đổ đầy nước sarsaparilla[1] vào chiếc cốc giấy và đưa cho Nancy Leigh.

Mẹ của Nancy, Ramona, trả tiền cho cốc nước. “Nancy không thể chờ để xem màn treo cổ,” bà nhận xét với một cái nhún mắt. “Tôi không biết cô đã nói gì với lũ trẻ hôm thứ sáu, nhưng chắc chắn là nó đã để lại ấn tượng.”

Brandy nhún vai. “Tôi chỉ nói với các em ấy là những hành động xấu sẽ bị trừng phạt và J.T Cutter đã bị treo cổ vì những tội ác của hắn ta.”

Ramona gật đầu. “Phải, cô biết bọn trẻ rồi đây. Chúng cứ như bị hấp dẫn bởi bạo lực vậy. Tôi không chắc đây là thứ Nancy nên xem.” Bà liếc nhìn cô con gái và cười toe. “Tất nhiên, con bé yêu *Công viên kỷ Jurrassic*. Tôi đoán nếu chuyện đó không khiến con bé gặp ác mộng thì không gì có thể làm được.”

Brandy bật cười khi Ramona và Nancy rời đi. Một lúc sau, Ruth Scott bước vào để thay ca.

Brandy lang thang quanh thị trấn, chiêm ngưỡng những gì hội đồng thị trấn đã trang trí. Những chiếc cờ đuôi cáo[2] sặc sỡ sắc màu đỏ, trắng, và xanh lam được xâu thành chuỗi dọc đường chính. Những ngôi nhà được trang trí kiểu cổ nhường chỗ cho những tòa nhà hiện đại hơn, tạo cho thị trấn bầu không khí của năm 1875. Hầu hết người dân trọng thị trấn mặc những bộ đồ kiểu miền Tây cũ.

Brandy liếc nhìn xuống chiếc váy đang mặc. Nó được may từ vải kẻ ô xanh, với một chiếc chân váy dài cùng chiếc đai quàng bản to. Cô đội một chiếc mũ đồng màu được buộc chắc chắn dưới cằm thắt nơ kiểu cách. Cô biết một vài người thậm chí còn mặc cả áo nịt ngực và quần boom[3], nhưng Brandy nghĩ ăn mặc như vậy thì hơi bị quá lố. Đã đủ tệ với gánh nặng là cả nửa tá váy áo lót. Không ai cần biết dưới chiếc váy dài màu xanh kiểu cũ và chiếc váy lót bông trần trắng là chiếc quần lót ren đen và chiếc áo nịt ngực hiện đại.

Nâng gấu váy lên, cô bước khỏi vỉa hè và băng qua đường, vẫy tay chào cảnh sát trưởng Brant Wilkins khi đi qua tòa án. Wilkins trông như mặc đồ ngủ với chiếc quần bó ống[4] và chiếc sơ mi trắng, cà vạt thắt nơ đen, và đôi bốt cùng màu. Một chiếc bao da quần quanh bắp đùi bên phải; một chiếc huy hiệu sao 5 cánh gắn trên chiếc áo da đen.

Với bữa tối, cô thưởng thức nó một mình trên toa xe ngựa với một đĩa bánh quy và chút súp đậu.

Cô dành vài giờ tiếp theo lang thang trên phố, đá đưa vài câu với Eddie Crow Killer, anh chàng thợ rèn sống tại Cedar Ridge từ hơn hai mươi năm qua, và là anh chàng ngồi lê đôi mách nhất cùng Myrna Ballantine, cô nàng sở hữu tiệm làm đẹp.

Cuối cùng, cũng đến trò treo cổ.

Brant Wilkins dẫn Paul Jackson bước dọc theo đường chính hướng tới giá treo cổ được đặt phía cuối thị trấn.

Người dân trong trấn đều bước lùi lại phía sau người đàn ông bị kết án, đứng túm tụm thành vòng tròn trước giá treo trong khi Paul Jackson, trong lồng J.T Cutter, bước mười ba bậc thang lên giá treo.

Brant Wilkins hỏi J.T có lời trần trối cuối cùng nào không. Với một nụ cười mỉa mai, Paul Jackson nhìn trừng trừng vào đám đông, sau đó lắc đầu. Cha Dominic, mặc chiếc áo choàng đen dài, nói lời cầu nguyện cho kẻ tử tù. Và rồi Cecil Mallory thực hiện công việc của mình, trùm một chiếc khăn trùm đen lên đầu J.T.

Trong khoảnh khắc, Wilkins, Mallory và vị linh mục chắn ngang tầm nhìn của đám đông và J.T, và Brandy biết đó là lúc Madeline Baker sẽ thay thế Paul Jackson bằng một hình nộm giả. Cuối cùng, Paul sẽ rời đi và hình nộm giả sẽ thế chỗ.

Cha Dominic và Wilkins bước lùi lại, với vẻ ảm đạm. Và rồi tay Cecil Mallory sập đòn bẩy khiến chiếc bẫy treo cổ bật nảy.

Dù tất cả đám đông đều biết chỉ là một hình nộm bị treo cổ, nhưng một sự im lặng vẫn bao trùm lên đám đông khi tay Mallory siết chặt đòn bẩy. Brandy nghe thấy nhiều tiếng thở hổn hển và nhiều hơi thở bị nén lại.

Và rồi Cecil Mallory kéo mạnh, cánh cửa sập phía dưới mở ra và hình nộm nhòe đầy cát và đá trượt qua cửa sập.

Sau vài tiếng vỗ tay cổ vũ rời rạc, đám đông quay khỏi giá treo cổ và hướng về trường trung học, nơi mà ban nhạc của thị trấn chuẩn bị biểu diễn.

Với đà này, mọi người sẽ nhảy cho đến tận nửa đêm và rồi lễ hội Miền Tây hoang dã sẽ khép lại cho đến năm sau.

Brandy bắt đầu quay đi. Nhưng rồi, với một cái cau mày, cô bước thêm một bước về phía trước và nhìn chằm chằm vào hình nộm đang chậm chậm đung đưa. Thật kinh ngạc sao khi trông nó giống hệt người thật.

Và rồi cô nghe thấy một tiếng rên.

Brandy liếc nhìn xuống quanh, tự hỏi ai đó đang trêu chọc cô không, nhưng không có ai cả. Và thêm một tiếng rên khác, tiếng rên rỉ nhỏ thôi nhưng đầy đau thương và tuyệt vọng.

“Không,” cô nói, lùi lại một bước. “Không thể nào.”

Nó không thể là thật. Nó chỉ là một hình nộm. Cô biết thế. Cô đã giúp khâu nó mà.

Một tiếng rên rỉ nữa đến từ phía trước, tâm trí cô chạy đua điên cuồng với những giả định: một trong số mấy cậu thanh niên có ý định thực hiện một trò đùa phản tác dụng, Paul Jackson quyết định tự tử...

Cảm thấy có phần ngu ngốc, bởi trong thâm tâm cô biết rằng nó chỉ là một hình nộm, cô chạm vào chân hình nộm, bên chân được nhồi bông, nhưng thay vì cảm thấy lớp vải cotton, cô lại cảm thấy cứng cáp. Và ấm áp, và sống động.

Cô thở hổn hển khi dòng điện chạy dọc theo cánh tay. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi thứ tối lại và cô cảm tưởng như mình đang lao vào một đường hầm tối đen, vượt ngoài tầm kiểm soát.

Khi cô mở mắt ra lần nữa, sợi dây thòng lọng đã đứt và hình nộm đang nằm trên mặt đất.

Choáng váng, cô nhìn chằm chằm vào hình dáng đang nằm dưới chân, cảm thấy trái tim đang tăng tốc và cơ thể cô lạnh đi khi thứ đó rên rỉ một lần nữa, và rồi cố gắng ngồi dậy.

Brandy bước lùi lại, từ chối tin vào những gì cô đang thấy và đang nghe. Ai đó đang đùa quá trớn, một trò đùa kinh khủng, và khi cô phát hiện ra đó là ai, cô sẽ cho anh ta biết trò chơi khăm đó độc ác đến nhường nào.

Hình nộm di chuyển thêm lần nữa, quằn quại trên nền đất, một tiếng chửi thề bị bóp nghẹt bên dưới chiếc mũ trùm đầu.

Brand bước một bước thận trọng về phía trước. Bất cứ ai gây ra chuyện khôi hài này chắc chắn vừa khiến mình bị thương khi rơi xuống, cô nghĩ, và nó đang hành hạ anh ta. Anh ta thật may mắn vì đã không làm gãy cái cổ ngu ngốc của mình. Quỳ xuống bên cạnh người vừa ngã, cô tháo dây trói tay và chân anh, gỡ dây thòng lọng khỏi cổ, sau đó nâng chiếc mũ trùm đầu lên.

Cô mong đợi trông thấy một gương mặt tuổi teen quen thuộc trong thị trấn đang mỉm cười nhìn mình. Thay vào đó, cô thấy bản thân đang nhìn chằm chằm vào một gương mặt xa lạ.

Giật mình, cô lùi lại. “Anh là ai?”

J.T nhìn chằm chằm vào người phụ nữ một lúc, sau đó áp một tay lên cổ họng. “Cô là ai?” gã hỏi khàn giọng.

Gã liếc nhìn quanh, tự hỏi ánh sáng chói lóa đầu rồi, tự hỏi có phải gã đã mơ thấy tất cả, tự hỏi có phải gã đang dưới địa ngục không. Và rồi, gã nhìn lại vào người phụ nữ. Không, đây chắc chắn không phải địa ngục. Thiên đường, chắc là vậy, xét theo cái cách thiên thần tóc mun này đang quỳ trước mặt gã.

“Tôi hỏi anh trước cơ mà,” Brandy vặn lại.

“Hầu hết mọi người gọi tôi là J.T.”

“Phải rồi.” Brandy lắc đầu bức bối. “Trò đùa ngớ ngẩn này hơi quá trớn rồi đấy. Anh có đau không?”

“Không đau lắm,” gã trấn an với một nụ cười gượng gạo. “Tôi mong đợi sẽ chết cơ.”

“Anh khó mà chết được,” Brandy đứng lên và đưa tay cho anh, để ý thấy vết hằn đỏ quanh cổ anh ta.

J.T ngược nhìn cô một lúc, và rồi nắm lấy tay cô và để cô giúp gã đứng dậy. Gã loạng choạng lùi lại, với tay ra sau bám lấy khung giá treo cổ để giữ thăng bằng. Gã cảm thấy hơi chóng mặt, và cổ

họng gã như thể đang bị thiêu đốt, nhưng lạ lùng hơn cả là gã dường như không bị thương, khi mà lẽ ra gã đã phải chết rồi.

Brandy quan sát người lạ một lúc trong khi anh ta đang cố lấy lại thăng bằng. Mặc một chiếc sơ mi dài tay đen, quần đen và giày đất tiền, anh ta cao và có đôi vai rộng, với mái tóc màu nâu sẫm cùng đôi mắt tối màu khiến chúng trông gần như là màu đen. Chiếc cằm vuông, mũi thẳng, đôi môi anh ta tinh tế, đầy đặn và gợi cảm. Anh ta trông như ở độ tuổi đầu 30.

“Thôi nào,” cô nói, nghĩ bụng anh ta đã quá già để đùa cái kiểu chết người như này. “Anh trông như vẫn có thể uống được nữa đấy.”

J.T lắc đầu. Gã không thể để bị bắt gặp trong thị trấn. Những người dân Cedar Ridge đều nghĩ rằng gã đã chết và gã có ý định giữ mọi việc y như thế.

Gã cau mày khi nhìn người phụ nữ. Gã không thể để cô chạy đi báo cảnh sát được. Một cách vô thức, gã xoa xoa cổ mình. Bị treo lên là điều gã không muốn thử lại thêm lần nào nữa.

Gã cần phải ra khỏi thị trấn trước khi bất kì ai khác trông thấy gã; gã cần thời gian để nghĩ. Gã ngược lên và nhìn dọc theo con phố. Một con ngựa loang đen-trắng bị buộc vào ray phía bên ngoài văn phòng bác sĩ cách vài nhà.

“Trông anh có vẻ không sao cả, vậy thì tôi đi đây,” Brandy nói.

“Tôi không nghĩ thế đâu.”

Trước khi cô có thể phản đối, J.T nắm lấy chiếc khăn trùm đầu và trùm nó lên đầu người phụ nữ, mặc cô cố vùng vẫy trong tay gã, và chạy về phía con ngựa. Ném cô ngã đập mặt vào sườn con ngựa, gã trèo lên phía sau, quăng mình lên yên, và chạy khỏi thành phố, một tay siết chặt trên lưng cô gái để giữ yên cô.

“Để tôi xuống!” Brandy gào lên. “Chết tiệt, để tôi đi!”

J.T phát lên mông cô, thật mạnh, “Im nào, đúng là đàn bà, tôi không muốn làm cô bị thương không cần thiết, vậy nên đừng có chọc tức tôi.”

Brandy siết chặt miệng ngăn lại câu đáp trả chua cay, sợ hãi trước viễn cảnh bị bạo hành trong tay gã đàn ông.

Vó ngựa chạy khiến sườn cô đau nhức, chiếc mũ trùm đầu đen dày khiến cô thở một cách khó nhọc và cái chạm của tay gã đàn ông trên lưng để giữ cô ở yên chỗ, thật đáng kinh ngạc.

Anh ta là ai? Ban đầu, cô cứ nghĩ đó là Jordan Hailstone hoặc một cậu bé nào đó đang đùa cợt cô, nhưng đây là một người đàn ông, không phải một cậu bé. Một người đàn ông với ánh mắt lạnh lùng băng giá. Anh ta là ai? Cô tự hỏi lần nữa. Và anh ta đang đưa cô đi đâu?

Tai cô căng ra, cố gắng xác định xem họ đang ở đâu. Nhịp móng ngựa nghe có vẻ là lạ như bị bóp nghẹt, bởi lẽ ra các con đường của thị trấn đều đã được trải nhựa. Nếu anh ta đi về phía đông, cô sẽ phải nghe thấy tiếng quán bar Old-Time Honky Tonk của Allen. Nếu họ đang hướng về phía bắc, cô lẽ

ra có thể nghe thấy âm thanh các điệu nhảy trong lễ hội được tổ chức tại hội trường của trường trung học. Xa lộ chính thì nằm ở hướng đông; ở đó có một trạm xăng và một siêu thị nhỏ nằm ở phía nam thị trấn.

Nhưng tất cả những gì cô nghe được là âm thanh tiếng vó ngựa và nhịp đập của trái tim mình.

Dường như đã qua hàng tiếng đồng hồ trước khi anh ta dừng lại. Cô cảm thấy bàn tay anh ta quấn quanh eo mình và rồi anh ta nhắc cô lên và tháo mũ trùm đầu.

Brandy lườm gã, chắc chắn là có đến 3 chiếc xương sườn của cô gãy mất rồi. “Anh đang làm cái quái gì vậy?” cô la lên, quá tức giận để cân nhắc phải thận trọng.

J.T nhướn một bên mày. Cô thật khác khi nổi giận. Chiếc mũ của cô đã lệch đi; mắt cô trong và có màu xám bên dưới hàng mi dày màu nâu, giờ đang sáng lên giận dữ. Những đường nét của cô thật tinh tế, cái miệng như muốn hôn, và làn da rám nắng mượt mà không tí vết.

“Sao nào?” Cô trừng mắt nhìn gã, tay chống hông, trong khi chờ đợi câu trả lời.

“Tôi đang cố trốn,” gã vặn lại. “Cô nghĩ là cái quái gì nào?”

Brandy liếc nhìn quanh. Cảnh quan trông quen thuộc, nhưng cô không nhận ra được bất kỳ thứ gì. Không có ngôi nhà nào trong tầm mắt, không có bộ điện thoại, không dây điện, không gì cả. Cô có thể thấy tấm biển quảng cáo lớn phía xa trong khu mua sắm Ten Trees. Ngoài ra không có bất kỳ ngôi nhà nhỏ nào trong tầm nhìn, không gì ngoại trừ dòng suối cạn mà con ngựa đang uống nước và cách đó xa xa là hàng cây bị gió quất ngang và một...

Brandy chớp mắt hai lần...

Trong một trạm khí tượng cũ, những ô cửa sổ đóng lại trong đêm, cô có thể trông cái máng ngựa phía cuối một bãi quây.

Brandy nhìn chăm chăm vào người đàn ông tự xưng là J.T. “Chúng ta đang ở đâu?”

Gã cau mày nhìn cô. “Ten Trees, cô nghĩ là ở đâu được chứ?”

Brandy lắc đầu. “Không. Không thể nào.”

“Có thể hay không, thì đó cũng là nơi chúng ta đang ở.”

Brandy xoay người, ánh mắt cố dò tìm trong bóng tối. Không có trung tâm thương mại, và cả trạm xăng. Không có dấu hiệu nào của trạm xe buýt, hay tiệm rửa xe, không – không thể nào. Cô chỉ đang mơ thôi. Cô chỉ đang trong một cơn ác mộng khủng khiếp.

Cô thở hổn hển khi người đàn ông nắm lấy cánh tay cô.

“Vấn đề quái gì xảy ra với cô vậy?” J.T hỏi cộc cằn. “Cô trắng bệch như một con ma ấy.”

Một con ma! Chết tiệt! Gã chính là một con ma quanh đây.

J.T lừa tay qua tóc như thể gã vừa quay trở lại chỗ chiếc thòng lọng, chờ đợi, cảm giác khủng khiếp khi nó rơi xuống, nghệt thở, và rồi ánh sáng chói lóa, ánh sáng của thế giới khác.

Gã chửi thề dưới hơi thở. Nó hẳn chỉ là cơn ác mộng. Gã có lẽ đang ở trong nơi ẩn náu của mình, trong chiếc kén an toàn, say sưa như một con chồn hôi. Nhưng ngay cả khi gã cố gắng tự thuyết phục bản thân gã chỉ đang mơ thôi, gã cũng biết, sâu trong ruột gan gã, rằng gã đã bị treo cổ và được hoãn thi hành án. Trong một năm. Gã có một năm để chuộc lại lỗi lầm.

J.T nhìn chăm chăm vào con ngựa gã vừa đánh cắp và người phụ nữ gã vừa bắt cóc, và bắt đầu cười toe toét. Đối với một gã đàn ông đang trên đường cứu rỗi chính mình, gã có một khởi đầu không mấy tốt đẹp.

CHƯƠNG 3

Brandy nhìn xoáy vào màn đêm trước mắt, tâm trí cô đang vô cùng rối bời. Người đàn ông này là ai? Anh ta đang đưa cô đi đâu? Và họ đang ở đâu? Tất cả những gì cô thấy chỉ là thứ cột mốc hơi chút quen thuộc – một cây sồi già bị sét đánh, vài tảng đá nằm trơ trọi, một hàng cây gỗ mộc. Và chỉ có thế, tất cả những thứ khác đều hoàn toàn xa lạ, ví như cái trạm khí tượng ở Ten Trees này. Cô biết căn nhà đó đã tồn tại từ những năm 1800, nhưng nó đã bị thiêu rụi trong một cuộc tấn công của người Da Đỏ hè năm 1876.

Cô cảm thấy cánh tay kẻ bắt giữ siết chặt quay eo cô và cô quay lại tự hỏi lần nữa anh ta là ai. Anh ta nói tên mình là J.T – không, thật vô lý. Cực kỳ vô lý. Điều đó là không thể.

Cô nhớ dòng điện trườn dọc cánh tay khi lần đầu tiên cô chạm vào thứ cô đã nghĩ là một hình nộm.

“Không.” Lời cô thốt ra không hơn một tiếng thì thầm. Thật không thể tin được. Hoàn toàn, hoàn toàn là không thể.

Một cơn rùng mình sợ hãi tràn qua trong cô khi anh ta xoay con ngựa lại, con ngựa anh ta đã đánh cắp. Ôi trời ơi, giờ thì sao đây?

J.T xuống ngựa và vờ về phía người phụ nữ. Gã chửi thề khi cô lùi khỏi cái chạm tay của gã.

“Nghe này, cô gái, tôi không định làm đau cô đâu,” gã cúi kinh nói.

“Ừ, phải rồi,” Brandy lầm bầm. “Đó là lý do tại sao anh bắt cóc tôi.”

Gã chửi thề thêm lần nữa; và rồi, siết chặt quanh eo cô, gã lôi cô xuống ngựa và đặt cô, không

mấy nhẹ nhàng, đứng vững.

“Đi kiếm ít gỗ đi,” gã ra lệnh cộc lốc.

“Tự mà làm lấy đi.”

“Nếu cô muốn ăn, thì cô phải đi lấy gỗ.”

“Tôi không đói.”

“Tốt thôi.” Gã bước qua cô và túm lấy sợi dây thừng đang được quấn quanh núm yên[5].

Ngay lúc Brandy nhận ra điều gã dự định làm thì sự cũng đã rồi. Cô nhìn chăm chăm vào sợi dây đang thít quanh cổ tay mình, sau đó trừng mắt nhìn gã.

“Có cần thiết phải thế không?” cô hỏi một cách giận dữ.

“Tôi nghĩ là có đấy.” Gã tặng cô nụ cười xấc xược, sau đó túm lấy đầu còn lại của sợi dây và đảm bảo nó được buộc chắc chắn trên cành cây quá đầu cô, để lại 1 đoạn đủ để cô có thể đặt yên tay trong lòng.

Tức đến xì khói, Brandy ngồi xuống đất, trừng mắt nhìn gã khi gã bước đi vào bóng tối.

Gã trở lại sau một thời gian ngắn mang theo một đồng cảnh củi khô và bụi nhùi, cùng một con thỏ. Gã lờ cô đi khi đặt đồng củi lên mặt đất sau đó lục lọi túi yên ngựa. Cô nghe thấy gã lẩm bẩm hài lòng khi kéo ra một chiếc hộp quẹt và một con dao từ một trong những cái túi yên. Vài phút sau gã đã lột da thỏ, rút ruột và đặt lên trên ngọn lửa nhỏ.

Mặc cho những gì cô nói về việc cô không thấy đói. Brandy vẫn tứa nước miếng trước hương thơm của thịt thỏ nướng tràn ngập không gian.

Gã đàn ông tự gọi mình là J.T đang ngồi xổm trước mặt cô, đôi tay đặt trên đùi. Chúng trông thật to lớn. Một vết sẹo trắng mỏng chạy dài phía trên mu bàn tay trái.

“Giờ thì,” gã dài giọng, “cô là ai?”

“Brandy Talavera.”

Gã nhướn một bên mày trong điệu bộ cô cho là gã đang thấy thích thú. “Brandy hử?”

“Cha tôi đặt tên theo loại rượu ưa thích của ông.” Cô dừng lại đôi chút. “Anh là ai?”

“Như tôi đã nói đấy, mọi người thường gọi tôi là J.T.”

“Thế họ của anh là gì?”

“Cutter.”

Brandy thở hắt. Không thể nào. Đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi, không hơn. “Anh

được sinh ra ở đâu?”

“Sao nào? Cô định sẽ viết sách về tôi hay đại loại thế à?”

“Không. Tôi chỉ...tò mò thôi.”

J.T nhún vai. “Nếu đáng giá thì, tôi sinh ra ở Texas. Cô có khao khát muốn biết thêm gì nữa không?”

“Anh định sẽ làm gì với tôi?”

“Không biết nữa. Tôi chưa nghĩ xa được đến thế.”

J.T mỉm cười buồn bã. Cô thật là một mớ hỗn độn. Mũi cô đã tuột xuống lưng, treo lủng lẳng bằng sợi ruy băng. Cô đã mất hết chỗ kẹp tóc và giờ mái tóc cô đang rủ xuống vai trong vẻ lộn xộn hoang dã. Bộ đồ cô mặc nhàu nhĩ và bám đầy bụi đường; thêm một vết bẩn trên má cô. Với tất cả những thứ đó, cô vẫn là người phụ nữ đẹp nhất gã từng thấy trong một thời gian dài.

Nỗ lực, gã kéo ánh mắt khỏi gương mặt cô và tìm kiếm con ngựa. Ngay lúc gã tháo được yên ngựa thì con thỏ cũng vừa chín. Gã đã gần như bỏ đói người phụ nữ, chỉ cần để cô ta biết ai là ông chủ ở đây, gã sẽ là người ra lệnh cho cô phải làm gì. Nếu cô hỏi xin gã chút gì đó để ăn, gã có lẽ đã từ chối. Nhưng cô không hỏi. Cô chỉ ngồi đó, váy phủ rạp xung quanh, bàn tay bị trói đặt gọn trong lòng, và nhìn chăm chăm vào gã.

“Chết tiệt thật!” Gã xé mẩu thịt và đưa nó cho cô. Cô nhận mà không một lời cảm ơn.

Lầm bầm chửi thề, J.T quay trở lại chỗ của mình bên đống lửa, ước rằng gã có một chai Jack Daniel và một điều thuốc.

Gã trượt ánh mắt về phía người phụ nữ. Cô đã ăn xong và giờ đang ngồi với đôi tay xếp gọn trong lòng một lần nữa, dựa lưng vào thân cây. Cô đã tháo chiếc mũ ra. Gã có thể thấy nó đang đặt trên mặt đất cạnh cô, lẫn trong màn đêm tối. Gã không thể trông thấy biểu hiện trên gương mặt người phụ nữ, nhưng sự tức giận và phẫn nộ tỏa ra từ cô còn hơn cả luồng nhiệt từ một chiếc lò.

Gã cắn miếng cuối cùng và ném xương vào lửa. Cảm tấm chắn từ yên ngựa lên, gã mang nó về phía người phụ nữ và thả nó vào lòng cô.

“Tốt nhất là ngủ một chút đi,” gã gầm gừ. “Chúng ta sẽ lên đường vào lúc rạng đông.”

“Tôi phải về nhà.”

“Còn lâu.”

“Anh không hiểu. Tôi phải về nhà. Những con vật của tôi...”

“Gi?”

“Những con vật – anh biết đấy, chó, mèo, ngựa. Ai sẽ cho chúng ăn nếu tôi không ở đó?”

“Chả phải chuyện của tôi.”

Cô bắn cho gã một cái nhìn khinh khỉnh. “Tôi lẽ ra nên biết rõ hơn là nghĩ rằng anh sẽ quan tâm cơ đấy.”

“Ồ, tôi có quan tâm mà,” gã vặn lại. “Tôi thích động vật hơn tôi thích con người nhiều. Nhưng ngay bây giờ, giữ cổ tôi tránh xa một cái thòng lọng cấp thiết hơn nhiều việc cho mấy con vật của cô ăn đấy.”

Chẳng có chút hy vọng nào khi tranh cái với người đàn ông này. Lắm bầm dưới hơi thở, Brandy nằm dài trên đất và kéo chần lên người một cách tốt nhất có thể. Kiên quyết, cô nhắm mắt lại. Đây chỉ là một giấc mơ tệ hại thôi. Ngày mai, cô sẽ thức dậy trên giường mình và cười thật lớn.

Brandy rên rỉ nhẹ nhàng khi cô tỉnh giấc. Điều đầu tiên cô nhận ra là căn phòng dường như chưa sáng hẳn. Điều thứ hai là tấm nệm của cô dường như cứng hơn nhiều so với bình thường.

Và rồi mắt cô mở to khi hiện thực xuất hiện trong hình dáng cao lêu nghêu của người đàn ông tự xưng là J.T Cutter.

“Đến giờ dậy rồi.” Cúi xuống, gã giật lấy tấm chần sau đó quay gót và tiến về phía con ngựa.

Brandy lườm cái lưng to lớn của gã, cố gắng không chú ý tới những cơ bắp gọn sóng bên dưới chiếc áo sơ mi khi gã bắt đầu đóng yên ngựa. Cô cảm thấy thật khủng khiếp. Cô đang có một buổi sáng tồi tệ nhất thế giới. Và cô cần phải giải quyết nhu cầu cá nhân ngay lập tức.

Cô cảm thấy một vệt đỏ lan trên má trước ý nghĩ phải hỏi J.T Cutter tháo dây trói để cô có thể đi giải quyết. Cô liếc nhìn một bụi cây nhỏ, nhăn nhó khi nhận ra rằng đó sẽ phải là nhà vệ sinh của mình.

“Cô sẵn sàng chưa?”

Cô nhìn lên, ánh mắt cô bị bắt giữ bởi cặp mắt nâu lạnh lùng nhất mà cô từng thấy. Cô không biết anh ta là ai, nhưng sáng nay, với mái tóc dài bù xù và đám râu lún phún quanh quai hàm, anh nhìn giống một kẻ ngoài vòng pháp luật đến từng inch.

“Tôi hỏi cô sẵn sàng chưa.” Giọng gã thô lỗ, cáu kỉnh, như thể gã không thường phải lặp lại lời mình nói.

“Vâng, nhưng tôi cần...” cô nhìn lên gã, âm thầm cầu xin gã hiểu. “Anh biết đấy.”

Gầm gừ nho nhỏ, gã cúi xuống và tháo dây trói.

Brandy cố gắng đứng dậy, lặng lẽ nguyên rửa đám váy áo lủng lẳng. Mặc một chiếc váy lót to tướng nhàu nhĩ và một chiếc váy dài đến mắt cá nhân rộng cả mét, cả mét thứ vải kẻ ô xanh cũng ồm thoi nếu chỉ trong vài giờ mỗi năm; còn ở đây, giữa hư không thế này, nó là cả một sự trở ngại. Thật khổ thân những người phụ nữ đã luôn phải trói mình trong những chiếc áo ngực bên dưới đám váy áo như vậy ngày này qua ngày khác, siết chặt mình mỗi giây trong đời.

So vai, ngẩng cao đầu, cô hiên ngang bước về phía bụi rậm, lắm bầm nguyên rửa kẻ đã bắt cóc cô

trên từng bước đi. Cô phải về nhà. Nhưng bằng cách nào đây?
Nâng váy lên, cô ngồi xổm phía sau bụi cây, ánh mắt cô đảo như rang lạc. Lạy Chúa, có con rắn nào quanh đây không. Một cách muộn màng, cô nhận ra rằng cô không có chút giấy vệ sinh nào. Không gì, ngay cả một mẫu Kleenex[6]. Và tất cả đều là lỗi của *anh ta*!

J.T đổi chân nôn nóng. Làm cái quái gì mà cô ta lâu thế? Và gã sẽ phải làm gì với cô ta bây giờ?

Gã cau mày, ước mình có một điều thuốc và một tách cà phê. Và gã chửi thề. Gã đói; gã có thể sống sót với một cái dạ dày trống rỗng trong vài giờ. Nếu gã tính toán đúng, sẽ có một thị trấn nhỏ cách mười dặm về phía bắc. Theo trí nhớ tốt nhất của gã, không có một phòng điện báo nào ở đó, vậy nên sẽ không ai biết gã đã bỏ trốn. Họ sẽ kiếm thứ gì đó để ăn, và chọn ra vài thứ cần thiết khác. Gã lên một danh sách trong khi chờ đợi người phụ nữ: một khẩu súng, một chiếc mũ, ít lương thực, và một con ngựa khác. Tất cả những gì gã cần là ít tiền mặt.

Gã nhìn chăm chăm vào khẩu súng trường trong bao yên ngựa. Thị trấn thì sẽ có một ngân hàng. Ngân hàng, dù nhỏ, thì vẫn sẽ có tiền.

Suy nghĩ của gã kết thúc đột ngột khi người phụ nữ quay lại. Tên cô ta là gì nhỉ? Whiskey? Không, Brandy. Brandy Talavera.

“Sẵn sàng chưa?” gã hỏi cộc lốc.

“Sao nào?”

“Không. Đi thôi. Tôi sẽ đỡ cô lên.”

“Tôi tự lên được.”

“Như cô muốn, cưng.”

Gã đứng đó, khoanh tay trước ngực, trong khi cô trượt chân trong bàn đạp, và cố đấu tranh để kéo mình lên ngựa.

Một tiếng gầm gừ chán ghét thoát ra khỏi cổ họng gã và rồi cô cảm thấy bàn tay gã quanh eo cô. Mạnh mẽ, chắc chắn, bàn tay nâng cô lên như thể cô chẳng nặng chút nào.

Khi đã ngồi vững, gã nhảy lên phía sau cô. Một cánh tay vòng quanh eo cô, với lấy dây cương khi gã thúc ngựa tiến lên.

“Tôi ghét anh,” cô lầm bầm.

“Tôi thèm mà quan tâm.”

“Tôi nghĩ anh chẳng quan tâm đến cái gì cả.”

“Cô đúng rồi đấy.”

Brandy nhìn thẳng về phía trước, cố gắng bỏ qua việc cánh tay gã đang siết chặt quanh eo cô. Gã đã xắn tay áo lên đến khuỷu và cô nhìn chăm chăm vào đám lông đen mịn trên cánh tay gã. Cô vô cùng

ý thức về sự gần gũi của gã, hơi thở của gã trên tóc cô, vòm ngực gã tựa vào lưng cô, đùi gã ôm trọn hông cô. Thậm chí qua nhiều lớp vải cotton dày, cô vẫn có thể cảm nhận được sức nóng của gã.

Họ đã đi hàng giờ, luôn hướng về phía bắc, tiến về Montana. Mặt trời nóng đỏ và sáng chói, và cô ước là mình đã nhặt lại chiếc mũ. Sự im lặng giữa họ lớn dần lên qua mỗi dặm đường.

Cô nhận thức sâu sắc từng cử động, từng hơi thở của gã.

Cô ghét nó. Cô ghét gã.

Và cô sợ gã. Nhưng cô còn sợ một điều gì đó hơn nữa khi ngày mới bắt đầu lên. Thế giới của cô không còn nữa. Cô nhận ra quang cảnh thôn quê, nhưng những ngôi nhà, cột điện thoại, dây điện, tất cả đều biến mất. Những con đường cao tốc cũng biến mất, và thay vào đó là hàng dặm, hàng dặm đường đất gồ ghề, những dãy núi đồi đất đỏ trùng điệp.

Có lẽ anh ta thật sự là J.T Cutter.

Cô nuốt xuống sự hoảng loạn đang dâng lên tận họng. Nếu anh ta là J.T Cutter, thì giờ đang là năm 1875 và tất cả mọi thứ, tất cả mọi người co biết đều đã biến mất – không, không biến mất, cô sửa lại, chúng chỉ là chưa từng tồn tại.

Không thể nào... nhưng cô không thể quên được dòng điện chạy dọc cánh tay khi cô chạm vào gã, cảm giác đột ngột mất phương hướng, như thể cô bị ném vào một thời gian và không gian...

“Không.” Cô lắc đầu, từ chối tin. “Không!”

“Cô nói gì?”

Cô liếc nhìn qua vai. Gã đang nhìn chăm chăm vào cô, Cái nhìn lạnh giá và gương mặt cứng rắn của gã dường như chẳng ăn nhập gì.

“Không.” Cô cảm thấy máu rút khỏi mặt mình, cảm thấy đôi tay cô lạnh đi. J.T Cutter là một kẻ cướp ngân hàng, một tên trộm ngựa, và ai biết còn gì khác nữa chứ?

“Chuyện quái gì xảy ra với cô vậy?” gã hỏi cộc cằn.

“Anh thật sự là J.T Cutter phải không?”

J.T lắc đầu. Gã đã nói với cô điều đó ít nhất là hai lần rồi.

Cô không thể nhìn gã thêm nữa. Đôi mắt chăm chăm về phía trước, Brandy cố gắng nghĩ thông suốt những gì đang xảy ra. Cô đã chạm vào gã và bằng cách nào đó cô bị ném vào quá khứ. Nhưng tại sao? Và làm cách nào, cô có thể trở về nhà?

Thị trấn hiện ra trong tầm mắt, bụi đất bay mù mịt. Phải mất một lúc để Brandy nhận ra mọi thứ là thật chứ không phải chỉ là ảo ảnh.

Cô chớp mắt và lại chớp mắt lần nữa, và khi nó không biến mất, cô cảm thấy một niềm hy vọng dâng lên. Một thị trấn nghĩa là có người. Có lẽ cô có thể tìm thấy cách nào đó để thoát ra, hay tốt hơn

là, thu hút sự chú ý của cảnh sát trưởng. Cutter là kẻ bị truy nã. Nếu cô chỉ cần thu hút sự chú ý của những người thi hành luật pháp, cô ít nhất có thể thoát khỏi Cutter.

Sự thất vọng của cô ngày càng tăng cao khi họ cưỡi ngựa dọc theo đường chính. Nó chỉ là một dãy phố dài, và chỉ như một con phố nhỏ trong thị trấn. Cô liếc nhìn hai bên, chú ý thấy hai quán rượu, một khách sạn tồi tàn, một cửa tiệm nhỏ, một nhà buôn ngựa, và một cửa hàng cắt tóc. Một tòa nhà vuông vắn gần biển Ngân hàng Charon nằm kế bên là văn phòng cảnh sát trưởng.

Cutter đánh giá ngân hàng rất dễ cướp. Dễ như ăn bánh. Nếu cần, gã có thể vào và ra trong vòng mười phút. Thật may mắn là có nhiều cách dễ dàng để cướp. Đối với gã, cướp ngân hàng luôn là hạ sách cuối cùng; đó chắc chắn không phải điều gã muốn thử với một phụ nữ theo sau. Tuy nhiên, thật tốt khi biết rằng có một ngân hàng ở đây, chỉ để phòng hờ.

Gã dừng lại trước tiệm buôn của O'Connell và xuống ngựa. Một lúc sau, một người đàn ông lùn tịt mặc một chiếc quần Levi rộng thùng thình và đeo một chiếc tạp dề ó vàng vì khói thuốc hiện ra trước cửa.

“Tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Ông là O'Connell?”

“Phải.”

“Tôi muốn bán ngựa.”

O'Connell cau mày trong khi ánh mắt đánh giá lên con ngựa giống. Bước khỏi cửa tiệm, ông ta kiểm tra răng con ngựa thiện, rà bàn tay xương xẩu xuống chân ngựa, kiểm tra móng guốc.

“Anh muốn trả bao nhiêu?”

“Tôi đang hy vọng giá 50.”

O'Connell lắc đầu. “Con ngựa này hơi yếu. Tôi sẽ trả anh 30.”

“Ít nhất là 40.”

“Ba mươi lăm, và thêm cả bộ yên.”

“Xong,” Cutter nói. Di chuyển nhấc Brandy xuống từ trên lưng con ngựa, sau đó trượt khẩu súng trường vào bao.

Chủ tiệm ngựa rút ra một chiếc túi nhàu nát đựng tiền giắt trong tạp dề và đếm ra ba mươi lăm đô la. “Rất vui vì được làm ăn với anh.”

Cutter cười toe khi nhét tiền vào túi quần. Kiểu gì thì kiểu, gã cũng sẽ lấy lại con ngựa.

“Đi nào.”

“Đi đâu?” Brandy hỏi.

“Tôi không biết cô thế nào, chứ tôi thì đang đói.”

Gã nắm lấy tay cô, và cô bước thấp bước cao theo sau, chiếc váy dài của cô quét lê trên đường phố bụi bặm.

Cutter dừng lại trước khách sạn. “Tôi hy vọng cô chú ý cách xử sự của mình ở đây.” Cô trừng mắt nhìn gã với vẻ phần nộ ngấm ngấm, và gã nắm chặt tay cô. “Cô sẽ không thích chuyện sẽ xảy đến nếu cô khiến tôi gặp rắc rối đâu.”

“Tôi không chắc tôi sẽ thích chuyện sẽ đến nếu tôi cư xử cho phải phép đâu.”

“Chết tiệt, phụ nữ...”

Cô hếch cằm buống bình. “Tôi không sợ anh. Anh chẳng là gì ngoài một tên trộm ngựa vớ vẩn.”

Gã cúi người về phía cô, giọng thấp và đáng e ngại. “Tốt nhất là cô nên sợ đi, tiểu thư. Tôi chẳng có gì để mất cả.”

Brandy nhìn chằm chằm vào đôi mắt gã, đôi mắt nâu không chút dấu hiệu của sự tử tế và lòng nhân từ. Nhanh chóng, tất cả mọi điều cô từng đọc về người đàn ông này tràn ngập tâm trí cô. Quá muộn rồi, cô nhận ra cô đã liều mạng đến thế nào khi thách thức anh ta. Anh ta là một tên cướp ngân hàng, một kẻ giết người, và là một kẻ ngoại vòng pháp luật đã bằng cách nào đó sống sót khỏi chiếc giá treo cổ. Một người đàn ông thật sự không có gì để mất.

“Đừng đẩy tôi,” gã cảnh báo.

“Tôi không đẩy.”

Ánh mắt gã nhìn cô một lúc. Và rồi, gã mở cửa bước vào khách sạn, kéo cô theo sau.

Gã dẫn cô vào một phòng ăn nhỏ, tìm thấy một chiếc bàn ở góc xa, và ngồi xuống tựa lưng vào tường, súng trường đặt trong tầm tay.

Cô ngồi xuống đối diện gã, hai bàn tay xếp gọn trong lòng. Ý thức về sự nhàu nhĩ của mình, cô lấy làm biết ơn vì họ là hai người duy nhất trong phòng.

Một phụ nữ nhỏ nhắn với mái tóc đen, mặc một chiếc váy kẻ ô màu vàng cùng một chiếc tạp dề trắng đến phục vụ họ. Brandy lóe lên sự giận dữ định phản bác khi Cutter ra lệnh cho cô, nhưng chỉ một cái nhìn vào gương mặt gã và tất cả sự nổi loạn của cô bay biến.

Brandy cúi đầu, ríu rít đi theo sau gã trong khi họ chờ bữa tối. Đám râu đen bao phủ quanh quai hàm gã, khiến gã trông còn đáng sợ hơn nữa. Mái tóc dài thẳng, màu nâu, gần như đen, cũng giống như đôi mắt gã. Đôi mắt gã... cô rùng mình, mơ hồ nhận ra thoáng địa ngục sâu trong đôi mắt ấy.

Gã nhìn qua cô, cho cô ấn tượng rằng gã đã quên mất sự hiện diện của cô. Cô trông thấy gã chà sát cổ mình, trông thấy lần máu đỏ mờ vòng quanh cổ họng gã. Nó sẽ thế nào, cô tự hỏi, khi đứng trên giá treo cổ, chờ đợi chiếc thòng lọng thít chặt quanh mình? Cô không thể tưởng tượng được sự sợ hãi

đó. Anh ta đã bị treo lơ lửng bao lâu trước khi sợi dây đứt? Làm cách nào anh ta có thể sống sót? Và tại sao việc chạm vào anh ta lại đẩy cô về quá khứ? Quan trọng hơn, làm cách nào, để cô về lại được thời đại của mình?

Sự xuất hiện của cô phục vụ cùng đồ ăn làm gián đoạn suy nghĩ của cô. Brandy nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò trên đĩa của mình. Nó là miếng thịt bò lớn nhất mà cô từng thấy. Bên cạnh là một núi khoai tây nghiền rồi bị bao phủ trong súp đậu xanh hơn cô từng ăn trong cả năm.

Cô liếc nhìn Cutter, tự hỏi có phải gã mong đợi cô sẽ tiêu thụ cái thứ trông như cả nửa con bò thể này, nhưng gã không hề chú ý đến cô, và cô quyết định tốt nhất là để gã yên.

Nhắc con dao của mình lên, cô cắt một miếng bít tết và cắn một miếng. Nó rất mềm và ngon. Trước sự ngạc nhiên của bản thân, cô đã ăn hết gần một nửa chỗ thịt và gần hết chỗ khoai tây. Chỗ đậu xanh thì cô để lại.

“Cô thôi à?”

Cô ngược lên thấy Cutter đang nhìn mình. “Thôi.”

Gã lăm bằm, sau đó xiên những gì còn lại của miếng bít tết của cô và đặt nó vào đĩa của mình.

Khi gã ăn xong sau vài phút, gã ngồi lại trên ghế, lần đầu tiên trông có vẻ thư giãn kể từ khi cô biết gã.

Gã mỉm cười với cô phục vụ khi cô ta đổ đầy cốc cà phê của gã, nụ cười lười biếng, thân thiện. Brandy ngạc nhiên trước sự thay đổi trên gương mặt J.T. Những đường nét khắc nghiệt trở nên mềm mại hơn, khiến gã trông trẻ hơn và dễ tổn thương hơn. Trông giống người hơn.

Và rồi, gã nhìn cô, cau mày. “Cô sẵn sàng đi chưa?”

“Có vấn đề gì sao?”

Một nụ cười gượng gạo xoắn lại trên môi gã. “Không hề. Cô học hỏi nhanh thế.”

Cầm lên khẩu súng dựng cạnh ghế, gã đứng dậy và ném vài đồng lên bàn. Brandy nhìn chăm chăm vào những tờ tiền, cảm thấy một cơn run mình chạy dọc sống lưng khi cô nhìn vào hóa đơn. Chúng trôi thật lạ, to hơn loại tiền cô quen dùng. Cô đã từng trông thấy những đồng đô la giống thế trong viện bảo tàng.

Cô đột ngột cảm thấy choáng váng. Bất kể cô có cố gắng phủ nhận thế nào, thì giờ cô cũng đang ở quá khứ.

Brandy nhìn chăm chăm vào J.T Cutter khi gã nắm lấy tay cô. Chẳng có chút ý nghĩa nào trong cử chỉ đó và Brandy không chút nhầm lẫn nó là cái gì – một sự giam lỏng.

Gã giữ cô gần sát bên khi họ rời phòng ăn và bước vào sảnh khách sạn. Tại bàn lễ tân, Cutter đặt một phòng và trả tiền trước. Giữ chắc một tay cô, gã leo lên cầu thang và đi xuyên qua bóng tối, hành lang hẹp dẫn vào phòng của họ, dẫn cô theo như thể cô là một đứa trẻ.

Brandy nhắm mắt khi bước vào phòng. Nó được bày biện khá sơ sài giống như những phòng khách sạn cô thường thấy ở những bộ phim miền Tây cũ. Không có rèm trắng phủ trên ô cửa sổ. Không có những tấm thảm dày màu sắc trên sàn. Chỉ có một chiếc giường hẹp được phủ phía trên bởi một chiếc đệm cũ cho ấn tượng rằng có lẽ trước đây nó có màu trắng, một chiếc tủ gỗ to sứt sẹo với tấm gương bị nứt, một chiếc chậu men trắng và một bình nước.

“Hấp dẫn thật,” Brandy lẩm bẩm khi Cutter đóng cửa lại phía sau họ. “Chỉ là thật tuyệt.”

“Cô nói gì?”

“Không.” Không có ghế trong phòng, vậy nên cô đứng giữa nhà, không muốn ngồi trên chiếc đệm sần vì cô sợ nó sẽ gọi cho gã những ý nghĩ xấu xa. Không phải cô trông thật hấp dẫn, cô nhận ra khi bắt được cái nhìn thoáng qua của mình trong gương. Một người đàn ông hẳn là quá tuyệt vọng mới thấy cô hấp dẫn lúc này. Tóc cô bù xù xõa xuống lưng, son môi đã phai từ đời nào; gương mặt và đôi tay cô lấm đầy bụi bẩn. Và cả mùi của cô nữa. Cô có mùi ngựa và mùi mồ hôi.

Cô liếc nhìn khao khát về phía chiếc bình nước và cái chậu, ước gì anh ta để cô lại một mình để cô có thể tắm. Nhưng ngay cả khi không hỏi xin, cô cũng biết được nó thật vô ích.

“Ngồi xuống,” gã nói, chỉ vào cái giường.

“Không, cảm ơn.”

“Không, cảm ơn?”

“Tôi thích đứng hơn.”

Gã nhướn mày. “Có chuyện gì vậy Brandy? Sợ tôi sẽ lợi dụng cô à?”

Cô chớp mắt nhìn gã, lo lắng trước cách cách tên cô nghe quá đổi gọi cảm trên môi gã, sợ rằng những suy nghĩ về tình dục sẽ đến từ cô chứ không phải gã.

Cô lùi lại về phía bức tường một cách thách thức. “Tôi cho nó là quá nhiều để mong đợi một người đàn ông như anh biết tôn trọng đức hạnh của một người phụ nữ.”

“Phải, tôi cho là vậy. Ngồi xuống đi.”

Đó là mệnh lệnh, tông giọng đòi hỏi sự quy phục.

Bước trên đôi chân gần như tê cứng, cô bước qua sàn nhà và ngồi xuống mép giường, hai tay đặt trên đùi nên gã không thể trông thấy chúng đang run lên.

J.T thở hắt một hơi dài, tiếng thở dài mệt mỏi. Chết tiệt. Cô ta thật sự nghĩ rằng gã sẽ tấn công cô ta. Không phải ý tưởng đó không có sức hấp dẫn nhất định, nhưng ngay cả khi gã đang tuyệt vọng. Thì cũng không.

Lẩm bẩm một lời báng bổ, gã gác súng trường lên bức tường sau đó tháo chiếc đai quàng quanh eo cô.

“Anh đang làm gì vậy?” Brandy la lên.

“Không phải thứ cô đang nghĩ đâu.”

Cô nhím chăm chăm vào gã và cảm thấy máu trên mặt mình rút sạch khi gã nắm lấy hai tay cô và nhanh chóng trói lại. Sau đó, sử dụng đầu còn lại của chiếc đai, gã buộc nó vào đầu giường.

“Làm ơn,” cô thì thầm. “Đừng.”

“Đừng gì?”

Cô không thể nói nên lời, chỉ nhìn gã với vẻ buộc tội câm lặng.

“Chết tiệt, quý cô, tôi đã nói rồi, tôi không làm đau cô, vậy nên bình tĩnh đi.”

“Tôi khoogn tin anh.”

J.T lắc đầu, và ước gì gã đã để cô lại Cedar Ridge, nơi cô thuộc về.

“Cứ tin những gì cô muốn” gã lầm bầm, và nhắc chiếc bình nước lên, gã rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Brandy nhìn theo gã, trái tim cô chạy đua trong cả phút. Biết rằng vô ích nhưng cô vẫn cố gỡ sợi dây trói trên tay, điều đó chỉ làm những nút thắt chặt hơn. Từ bỏ, cô ngồi dựa lưng vào đầu giường, ánh mắt vẫn dán chặt vào cửa.

Không quá năm phút trôi qua trước khi gã quay lại, bình đựng nước đã được đổ đầy nước nóng. Hai cái khăn tắm màu trắng xỉn màu khoác trên vai gã.

Gã khóa cửa, ném chiếc khăn to lên tủ, và đổ nước vào chậu.

“Tôi sẽ rửa sạch chỗ bụi đất này,” gã lên tiếng. “Cô nên nhắm mắt lại, hoặc cứ nhìn, thế nào cũng được.”

Brandy nhìn gã ngạc nhiên định mở miệng nhưng gã đã cởi chiếc áo khoác ra và đang bắt đầu cởi giày.

Với một hơi thở hỗn hển, cô nhắm mắt lại, sau đó cảm nhận thấy một cơn đỏ mặt bối rối trên má khi cô nghe thấy tiếng cười nhẹ của gã.

Cô ngồi đó, bốc hỏa, lắng nghe âm thanh tiếng nước bắn tung tóe trong chậu, trí tưởng tượng của cô gọi lên nhiều hình ảnh tấm khăn trắng di chuyển trên làn da khỏe mạnh, rám nắng.

Xấu hổ và tức giận, cô siết chặt tay và cố gắng tập trung vào việc cô thấy ghét gã đến thế nào. Nhưng càng cố gắng, cô càng không thể ngăn được âm thanh của chiếc khăn đang được nhúng trong bát, không thể dừng cái phần tuy nhỏ nhưng xấu xa trong tâm trí cô đang từ từ tự hỏi gã có cởi luôn cả quần như áo sơ mi không. Cô hé mắt nhìn nhanh, hơi thở của cô bị chặn lại trong họng khi cô trông thấy tấm lưng trần rộng, eo hẹp và cặp mông săn chắc cùng đôi chân dài.

Sợ gã sẽ quay lại và bắt gặp cái nhìn chăm chăm của mình, cô nhanh chóng nhắm mắt lại lần nữa, trí tưởng tượng nhanh nhẹn của cô tiếp tục làm việc điên cuồng khi cô cố tưởng tượng ra gã trông sẽ thế nào. Gã liệu có nhiều lông như cha cô, hay gã sẽ có đám lông thưa như Eddie Crow Killer?

“Giờ thì cô có thể mở mắt ra được rồi.” Không có sự nhầm lẫn nào trong giọng nói để biết rằng gã đang cực kỳ thích thú.

Brandy mở mắt và thấy gã đang đứng ngay cạnh giường, quần áo đầy đủ.

Gã gật đầu về phía chậu. “Cô có muốn rửa ráy không?”

Brandy gật đầu. Ý tưởng sử dụng lại chỗ nước bồn của anh ta có hơi phản cảm, nhưng nó còn tốt hơn là không có gì. Cô ngạc nhiên thấy gã rời khỏi phòng, quay lại với một bình nước sạch, nóng.

Không nói lời nào, gã tháo dây trói cho cô, sau đó ngồi xuống giường, dựa lưng vào thành giường, vắt chéo mắt cá chân và tay khoanh trước ngực.

“Anh không...? Ý tôi là, anh không thể ở lại đây được.”

“Tôi không nhìn đâu.”

Cô bắn cho gã cái nhìn còn băng giá hơn cả kem tươi.

Gã nhún vai thờ ơ. “Tôi sẽ không nhìn trộm nhiều hơn cô đã nhìn đâu.”

“Tôi không nhìn!” cô la lên, nhưng cơn sốt đột ngột của nhiệt lượng dâng trên má đang phản bội cô.

Với một tiếng thở dài, J.T lăn khỏi giường, chộp lấy khẩu súng và bước ra cửa.

“Mười phút,” gã nói cộc lốc. Bước ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại.

Brandy nhìn chăm chăm vào cánh cửa, ước có một chiếc ghế trong phòng để cô có thể chèn nó dưới núm cửa.

Bước đến bên cửa sổ, cô nhìn xuống phố, nhưng không có ai để gọi cả. Cô mở chốt cửa sổ và cố gắng nâng nó lên, nhưng nó không chịu nhúc nhích. Cô trầm ngâm ủ ê. Dù có được, cô hẳn là sẽ làm gãy cổ mình mất.

Cô cởi đồ trong thời gian kỷ lục, thở dài khoan khoái khi cô lướt chiếc khăn nóng lên cánh tay, ngực và bụng, rồi xuống chân.

Khi đã xong xuôi, cô quấn khăn quanh mình, sau đó giặt sạch áo và quần trong và trải chúng lên phía bên thành chiếc tủ lớn.

Cô giữ chiếc váy, hắt hơi khi lớp bụi dày lấp đầy mũi mình, sau đó mặc nó vào, cùng một cái váy lót. Chỗ còn lại cô xếp ngay ngắn và đặt nó lên trên chỗ đồ lót để Cutter không thể trông thấy chúng.

Cô xoay người khi nghe tiếng cửa mở. Giống như một con chuột đang đối mặt với một con mèo, cô đứng đó, sẵn sàng bỏ trốn, dù không có nơi nào để đi.

Gã dường như còn không nhìn đến cô khi băng qua phòng và dựa súng vào góc. Cô trông thấy gã so vai khi quay lại, và cô biết gã sẽ lại trói cô vào.

“Đừng.” Từ ngữ thoát khỏi môi trước khi cô kịp ngăn lại.

Gã không thèm bận tâm trả lời, chỉ nắm lấy tay cô và trói chúng lại với nhau. Kéo cô đi như thể cô là một con ngựa bị buộc dây, gã di chuyển về phía giường và ra hiệu cho cô ngồi xuống. Sau đó, gã buộc đầu dây còn lại lên đầu giường.

Cô ngồi đó, âm thầm nguyên rửa gã, cho đến khi cô nhận ra rằng gã đã bò vào phía giường bên kia. Hoảng sợ, cô lùi ra xa nhất có thể mà không để mình rơi khỏi đệm.

“Anh nghĩ anh đang làm gì vậy?” cô hỏi đầy phẫn nộ.

“Ngủ một chút.”

“Ngủ trên sàn nhà đi!”

“Tôi trả tiền cho căn phòng. Cô đi mà ngủ trên sàn.”

“Ồ, anh là tên đàn ông kiêu ngạo nhất, hèn hạ nhất mà tôi từng biết.”

“Biết rồi,” gã trả lời đều đều, và quay người đi, gã nhắm mắt lại.

Brandy ngồi đó một lúc lâu, trên phía đầu tấm đệm. Nước mắt cay xè trong mắt cô, nhưng cô chớp mắt để chúng không rơi xuống, sợ rằng nếu cô bắt đầu khóc, cô sẽ không thể dừng lại.

Sau một lúc, cô liếc qua vai, nhẹ nhõm khi thấy rằng gã đã ngủ.

Di chuyển một cách cẩn trọng và lặng lẽ nhất có thể, cô nằm xuống đệm. Không thoải mái chút nào khi nằm đó với hai bàn tay bị trói chặt trên đầu giường. Cô nhìn chăm chằm vào bóng tối, tự hỏi những con vật nuôi của cô sẽ sống sót thế nào nếu thiếu cô. Lúc này, mọi người hẳn đã biết cô biến mất. Bạn bè sẽ nghĩ gì về sự biến mất đột ngột này của cô? Cha mẹ cô đang đợi điện thoại của cô tuần tới. Cô có một lớp học phải dạy. Hóa đơn phải trả. Cô có một cuộc hẹn khiêu vũ trong Lễ hội Tháng 5. Cô nghĩ chút ít về Gary Cavanagh, thậm so sánh vẻ đẹp trai tinh tế của anh ta với vẻ ngoài xù xì của Cutter. Cô chưa bao giờ nhận ra, cho đến lúc này, rằng cô thích kiểu xù xì hơn là sự tinh tế. Cô gạt Cutter ra khỏi suy nghĩ, Gary là một người đàn ông tuyệt vời, và họ đã hình thành lên mối quan hệ vững chắc dựa vào sự tin tưởng và tôn trọng lẫn nhau. Anh sẽ cưới cô trong chỉ một phút ngay khi cô nói đồng ý.

Cô phải về nhà – không phải vì Gary, cũng không phải vì gia đình hay bạn bè, mà là vì bản thân cô. Cô không muốn sống ở những năm 1800. Cô không muốn phải giắt giữ đồ trong một cái chậu bằng gỗ và dành nhiều giờ để cúi người trên một chiếc bàn ủi đồ. Cô không muốn mặc áo nịt ngực rút dây cùng hàng đồng váy lót. Cô muốn cuộc sống cũ. Bằng cách nào đó, cô phải về được nhà. Nhưng bằng cách nào? Một phần góc ngêch trong tâm trí cô nói rằng cách duy nhất là cô phải quay lại nơi đầu

tiên cô bước đến đây. Phải tìm ra cách để thuyết phục J.T Cutter đưa cô trở lại Cedar Ridge. Nhưng bằng cách nào? Cô vẫn đang cố gắng để tìm cách bỏ trốn khi cô ngủ thiếp đi.

Brandy tỉnh giấc đột ngột, tự hỏi thứ gì đã đánh thức cô. Và rồi cô nghe thấy nó lần nữa, một tiếng nức nở tuyệt vọng.

Cô cau mày trong bóng tối khi chiếc giường bên dưới cô liên tục rung lắc. Chúa ơi, họ đang ở giữa một trận động đất ư?

Hoảng sợ, cô nhìn về phía Cutter. Cô có thể trông thấy gã rõ ràng dưới ánh trăng đang chiếu qua ô cửa để mở. Gã đang quẫy đạp, hai tay cào lên cổ họng. Một tiếng nức nở thoát ra trên môi, theo sau là tiếng la hét.

“Cutter. Cutter! Dậy đi!”

Gã nằm thẳng đơ, cơ thể cứng lại, một tay ôm chặt cổ họng, trán ướt đẫm mồ hôi.

“Cutter?”

Gã quay sang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt gã hoang dại và không tập trung.

“Không sao đâu,” Brandy nói, hy vọng có thể trấn an gã. “Anh chỉ đang mơ thôi.”

Gã chớp mắt nhìn cô, cơ thể dần thả lỏng. “Tin tôi đi, nó không chỉ là mơ đâu.”

“Anh muốn nói về nó không?”

“Không.” J.T lừa bàn tay run rẩy qua tóc, sau đó hít sâu một hơi. Tim gã đập nhanh hơn cả một con tàu đang chạy trốn. Chúa ơi, nó thật quá. Chỉ nghĩ về nó cũng khiến gã toát mồ hôi lạnh.

Gã có thể trông thấy cô ta đang nhìn chằm chằm vào gã. “Cảm ơn,” gã nói cộc lốc.

“Vì cái gì?”

J.T lắc đầu giữ những hình ảnh cuối cùng của cơn ác mộng đang phai dần. “Không có gì,” gã mệt mỏi nói. “Ngủ lại đi.”

Với một cái nhún vai, Brandy trượt trở lại đệm, quan sát J.T qua đôi mắt khép hờ. Gã ngồi đó thêm một lúc nữa, sau đó bước khỏi giường và đi đến bên cửa sổ, hình dáng gã soi bóng dưới ánh trăng. Gã hít thở sâu vài hơi, như thể gã không thể hít đủ không khí vào phổi.

Cô quan sát gã trong một lúc thật lâu, cho đến khi mí mắt cô ngày càng trĩu nặng và cô rơi vào giấc ngủ một lần nữa.

CHƯƠNG 4

J.T đứng bên cửa sổ suốt mười lăm phút, nhìn ra ngoài bóng tối, ký ức về những phút căng thẳng khi gã đứng trên giá treo cổ sống lại.

Với bàn tay run rẩy, gã xoa xoa cổ họng mình, nhớ lại nỗi kinh hoàng gã cảm nhận khi đầu bị trùm kín, bóng tối bủa vây, sự lạnh lẽo nhấn chìm gã khi chiếc thông lọng siết chặt quanh cổ. Chưa bao giờ, trong cả cuộc đời mình, gã cảm thấy sự sợ hãi, nỗi tuyệt vọng quặn thắt ruột gan đến vậy.

Gã hít thở sâu nhẹ nhẹ khi ngược nhìn mặt trăng đang tỏa sáng vàng vạc, nhắc nhở gã về ánh sáng tinh khiết bủa vây gã ở thế giới khác sau cái chết.

Gã chưa bao giờ để tâm đến sự màu nhiệm của cuộc sống, cũng chưa từng nghĩ đến những điều sẽ xảy ra sau khi chết. Bạn sống. Bạn chết.

Giờ khi nhìn chằm chằm vào màn đêm yên tĩnh, gã nhận ra rằng gã không còn bất kỳ nỗi sợ hãi nào với cái chết nữa. Nhưng gã lại sợ việc phải đứng trước giá treo cổ thêm lần nữa, lắng nghe nhịp tim đập dồn dập trong tai khi gã chờ đợi bị hành quyết..

Biết không thể nào ngủ lại được nữa, gã đi giày và với lấy khẩu súng trường. Gã kiểm tra để đảm bảo cô gái vẫn đang ngủ, đảm bảo rằng cổ tay cô vẫn bị trói chặt sau đó rời khỏi phòng. Cẩn thận khóa cửa lại sau lưng.

Gã đứng trên hiên ngoài phòng mất một lúc. Sau đó băng qua đường và bước vào quán rượu.

Gã dừng lại ngay phía sau cánh cửa và hít sâu một hơi. Không có vẻ là một quán rượu khá. Nó nồng nặc mùi khó thuốc và mùi rượu whisky lẫn mùi mồ hôi. Chuyện này cũng chẳng mấy khác biệt.

Bước ngang qua sàn nhà nguyên tấm, J.T đặt một khuỷu tay lên quầy bar và gọi đồ uống.

Gã từ từ nhấp một ngụm whisky trong khi ánh mắt lang thang khắp căn phòng. Một bức tranh thiếu nữ khỏa thân treo trên bức tường phía sau quầy bar; vài gái điếm diện những bộ váy satin có phần nhếch nhác tản bộ từ bàn này sang bàn khác, mời chào.

Vài nhóm đang chơi mấy trò may rủi - faro[7], roulette[8], Spanish monte, black jack[9], red dog, và three-card monte[10].

Nhưng bài poker[11] mới là trò chơi của J.T. Gã chơi cho vui và ăn gian nếu cần thiết. Có rất nhiều cách để đảm bảo chiến thắng trong tầm tay mà chỉ cần thay đổi đôi chút ở mặt sau mỗi quân bài, khía hình chữ V, cong mép phía dưới. Bạn cũng có thể cào xước một chút bằng một chiếc nhẫn bên dưới bề mặt sáng bóng của quân bài khi cầm nó trong bàn tay, khéo léo cho nhà cái thấy rằng nó là quân bài được định sẵn.

J.T quan sát trò poker trong khoảng 15 phút, tập quen với những quy tắc của người chơi. Gã

không quan tâm họ sử dụng bộ bài 53 cây bao gồm một quân phẳng teo hay quân Át bên ngoài được sử dụng như quân Át chủ bài thứ năm. Gã biết một kẻ qua đường ở quán rượu Wichenburg đã từng đánh bại cả nhà cái.

Gã nhớ lại đã từng nghe chuyện về Jim Dawson Lớn, được coi là một trong những kẻ vô nhân tính nhất bao gồm cả trong những ván bài poker. Jim Lớn đã nghĩ rằng hắn đã gần như chiến thắng, chỉ để thấy rằng cuối cùng một cặp Át và ba con Q cũng không đủ để đánh bại đối thủ của mình, người có ba năm bảy chín và J. Tiếp theo, Dawson đã đặt ra con 3 và 7 bích, 9 cơ, J nhép, và K rô. Khi được hỏi ở đâu ra những quân đó, Dawosn đã rút khẩu colt của hắn ra và đòi đấu súng. Không còn ai dám tranh cãi với hắn nữa.

Sau khi quan sát trò chơi kỹ lưỡng và lưu ý cách đánh bài của những người đàn ông trên bàn cược, J.T xen vào ngay khi trò chơi đang ở cao trào.

Quý cô May miễn cưỡng cười với J.T ngay trong ván đầu tiên, sau đó gã bắt đầu thua. Đến lượt của mình, và gã bắt đầu đánh dấu quân bài, nghĩ về việc thời gian đã làm thay đổi vận may của gã, khi gã cảm thấy sự lợn cợn bất ngờ trong cổ họng mình, như thể gã đang bị nghẹn.

Ban đầu gã chỉ nhún vai, nhưng rồi, khi gã bắt đầu nhặt những quân bài lên, xếp thành bộ, Q trước 10, nó lại tới lần nữa, còn mạnh mẽ hơn, nó thít chặt cổ họng gã khiến gã gần như không thể thở.

Gã thắng khá lớn, gần 100 đô la. Cười toe toét, gã ôm hết về phía bàn của sau đó bắt đầu cảm lên những quân bài.

Người không được ăn cắp...

J.T chửi thề. Suy nghĩ đó đến từ đâu vậy? Và tại sao giọng nói vang đến nghe thật giống giọng thiên thần hộ mệnh của gã thế?

“Chia bài đi chứ?”

Đầu J.T giật lên và gã nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang nói. “Mày vội à?”

Người đàn ông nhún vai. “Không hẳn, nhưng mày tráo bài 5 phút rồi đấy.”

J.T cau mày. Năm phút? “Xin lỗi,” gã lẩm bẩm và chia bài, một quân một. Từ trên xuống dưới.

Gã thua một ván, và ván tiếp theo, sau đó quyết định nghỉ. Dù thực tế gã thua hai ván cuối, gã vẫn ra về với hơn 100 đô la trong túi. Người phụ nữ vẫn say ngủ khi gã quay trở về khách sạn. Trong một lúc, gã đứng đó nhìn cô. Cô ta trông khá xinh. Tóc cô rơi trên gối như một dòng mực đen. Hàng mi dài và dày, đôi môi cô đầy đặn và mịn màng, xương gò má cao và rõ, khiến gã tự hỏi cô có mang chút dòng máu Da đỏ nào trong mình không. Chẳng liên quan đến gã. Gã cũng mang chút máu Da đỏ trong mình đấy thôi.

Cô trông không mấy thoải mái, nằm đó với hai bàn tay bị trói trên cột giường, và cảm giác hối tiếc, tội lỗi xa lạ nhanh chóng cuốn lấy gã. Gã chưa từng lo lắng về sự thoải mái của bất kỳ ai trước đây, chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ điều gì, ngoài hạnh phúc của bản thân, sống chỉ cho riêng mình.

Với một cái lắc đầu, gã ngồi xuống và tháo giày, sau đó nằm lên trên tấm chăn. Gã nhìn chăm chăm vào bóng tối trong vài phút, và rồi, lẩm bẩm nguyên rửa, gã với lên và tháo dây trói cho cô.

Brandy chậm chạp tỉnh giấc, ngáp và duỗi người. Và rồi cô nhớ ra mình đang ở đâu. Ngay lúc đó, cô cũng nhận ra rằng tay cô đã được thả tự do và Cutter đang nằm sát bên cạnh, một bên chân dài, cơ bắp đang ép chặt vào đùi cô.

Từ từ, không quay đầu lại, cô liếc nhìn về phía gã. Gã đang nằm ngửa, một tay gấp lại dưới đầu, tay còn lại đặt bên hông. Cô nhìn qua gã đến nơi khẩu súng đang đặt dựa vào tường.

Nếu cô cực kỳ cẩn thận, cô có thể nhón chân trên sàn nhà, lấy súng và chạy trốn chết.

Những giây căng thẳng thành những phút trong khi cô xem xét sự khôn ngoan trong kế hoạch của mình.

Cuối cùng, chính nỗi sợ hãi trước tương lai bất định đã tước đi cơ hội của cô.

Chậm chạp, cô lặn về phía mép giường, trượt chân trên đệm và đứng dậy. Cô liếc nhìn đồng váy áo và đồ lót, nhưng không dám lãng phí thời gian để mặc lại chúng.

Trên đôi chân im lặng, cô quay lại giường, sợ rằng Cutter sẽ tỉnh giấc bất cứ lúc nào, nhưng gã vẫn đang ngủ yên bình.

Cô có một giây chiến thắng khi bàn tay cô nắm chặt quanh nòng súng. Cô sẽ làm được! Tự do chỉ cách có vài bước chân nữa.

Cười toe hoan hỉ, cô quay người – và chạy thẳng vào Cutter.

“Định đi đâu à?” gã hỏi nhẹ nhàng.

Brany vội vã bước lùi lại và chĩa súng vào ngực gã. “Tránh xa tôi ra,” cô cảnh cáo. “Đứng sang một bên và để tôi đi.”

“Không.”

“Làm như tôi nói!”

J.T khoanh tay trước ngực. “Không!”

“Tôi bắn đây.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu.”

“Tôi bắn thật đây.”

Gã không nói gì, chỉ đứng đó, đôi chân hơi dang ra, và nụ cười xác xược trên gương mặt đẹp trai của mình.

Brandy liếm môi lo lắng. Khẩu súng trường đột ngột trở nên nặng nề trong tay cô. Cô chưa bao giờ giết bất cứ thứ gì trong đời mình. Cô ghét trông thấy máu. Cô thậm chí còn không thể đứng nhìn bác sĩ thú ý tiêm cho những con vật nuôi của mình.

“Đến lúc chơi trò mèo vờn chuột rồi,” J.T nhận xét. Và rồi, trong tích tắc, gã nắm lấy nòng súng và giật nó khỏi tay cô.

Brandy thở hắt ra hơi thở cô đang giữ, thầm an lòng vì gã đã lấy được khẩu súng, và việc phải quyết định, khỏi tay cô.

“Đó là cơ hội cuối cùng mà cô có được đây,” J.T nói, tất cả dấu vết của sự bông đùa đã biến mất khỏi giọng nói. “Đi giày vào. Chúng ta sẽ rời đi.”

“Tôi ghét anh,” Brandy thì thầm. “Tôi thật sự ghét anh.”

“Cô đã nói thế rồi.” Khoác súng lên vai, J.T nắm lấy đồng váy lót của cô và ném chúng vào người cô. “Cái quái...”

Gã nhìn chăm chăm vào đồng đồ lót ren trên sàn. Gã đã từng trông thấy quần trong của phụ nữ trước đây, nhưng chưa bao giờ trông thấy thứ gì như thế này.

Gã liếc qua vai nhìn cô, sau đó cúi xuống và nhặt chiếc áo lót ren lên, cau mày khi gã xoay tròn chúng trong tay. Chúng mềm mại và tinh tế như một tấm mạng nhện.

“Tôi biết cái này là của cô,” gã nhận xét với vẻ thích thú gượng gạo. “Nhưng chúng là cái gì vậy?”

“Không phải việc của anh!” Brandy cảm thấy má cô nóng như lửa khi cô giật lấy áo và quần lót. “Ra ngoài đi để tôi... chỉ là đi đi.”

Lầm bầm, J.T bước ra ngoài hành lang và đóng cửa lại.

Gã quay trở lại phòng 15 phút sau, cô đã ngồi trên giường, trông đạo mạo như một giáo viên nghiêm khắc. Ánh mắt J.T lướt dọc người cô, cố gắng tưởng tượng cô sẽ trông thế nào nếu chỉ mặc mỗi hai mẫu ren đen mượt kia.

Đảm bảo rằng khẩu súng nằm ngoài tầm với của cô, gã đi đôi bốt vào và luồn tay qua tóc.

“Đi kiếm gì đó ăn thôi,” gã đề nghị, với tay lấy khẩu súng.

Với một cái gật đầu, Brandy đứng dậy và theo gã bước ra khỏi cửa.

Họ ăn sáng ở khách sạn. Cutter gọi bít tết, trứng, bánh quy, và nước sốt.

“Tôi chỉ cần cà phê thôi,” Brandy nói với cô hầu bàn.

“Mang bít tên và trứng cho quý cô đây,” Cutter nói.

Brandy mỉm cười với người bồi bàn. “Tôi không muốn ăn bít tết,” cô nói ngọt ngào. “Chỉ cà phê thôi.”

“Mang cho cô ấy một miếng bít tết và chút rau đi kèm.”

Cô phục vụ nhìn từ Cutter sang Brandy sau đó lại nhìn lại.

“Nghe này, Brandy, một chuyến cưỡi ngựa dài đang chờ đợi chúng ta,” J.T kiên nhẫn giải thích. “Cô cần nhiều thứ trong dạ dày hơn là chỉ một tách cà phê.”

Brandy mím môi, rồi ngược nhìn cô hầu bàn. “Vui lòng lấy cho tôi ít thịt và trứng.”

Cô hầu bàn nhìn Cutter, một bên mày nhướn lên như thể hy vọng gã sẽ phản đối. Với cái gật đầu của Cutter, cô ta rời khỏi bàn, lăm bắm bên dưới hơi thở của mình.

“Vậy thì,” Cutter lên tiếng, dựa lưng vào ghế. “Cô có thích màn treo cổ không?”

Brandy nhìn chằm chằm vào gã, choáng váng vì gã đã hỏi một điều như vậy. “Tôi không xem nó.”

“Thế cô làm gì, nhắm mắt vào à?”

“Tôi không thể.”

J.T nhìn cô chằm chằm. “Ý cô là gì, cô không thể?”

“Anh không hiểu gì nào?”

“Vậy là cô chỉ cần không nhìn vào cơ...” gã nuốt nước bọt. “Xác chết của tôi?”

Brandy rùng mình. “Không.”

Bực tức, J.T chửi thề. “Tôi không hiểu.”

“Tôi ờ... Ý tôi là... Tôi không...” Brandy cắn môi dưới, tự hỏi làm cách nào để cô có thể giải thích được những gì đã xảy ra, tự hỏi sẽ thế nào nếu gã không tin cô hoặc nếu gã nghĩ rằng cô điên rồi. Cô quyết định đề sau. Và ai có thể đổ lỗi cho gã được chứ? Gần đây, cô không còn chắc về sự tỉnh táo của mình nữa. “Chết tiệt. Cô đang cố gắng nói cái gì?”

“Tôi không đến từ đây, từ thời đại này.”

Gã nhướn một bên mày. “Cái gì?”

“Chính xác là tôi không ở chỗ anh bị treo cổ. Tôi ở chỗ một người khác.”

J.T lắc đầu, hoang mang hơn bao giờ hết.

“Chúng tôi đang tổ chức lễ hội Miền Tây hoang dã,” Brandy giải thích. “Anh là một phần của lễ hội ở Cedar Ridge vào năm 1995. Dù sao thì, thi thể đó lẽ ra phải là một hình nộm giả nhồi bông và đá. Nhưng rồi tôi nghe thấy tiếng rên, và khi tôi chạm vào, tất cả mọi thứ đều tối lại, và sau đó...” cô

lắc đầu. “Khi tôi mở mắt ra, anh vẫn còn sống, và tôi ở đây, ở năm 1875.”

J.T nhìn chăm chăm vào cô, cố gắng tiêu hóa những lời cô nói. “Lễ hội Miền Tây hoang dã? Tái hiện màn treo cổ tôi? Tiểu thư, cô đang nói về cái quái gì vậy?”

“Tôi đến từ tương lai, năm 1995.”

J.T khịt khịt nhạo báng. “Đây là chuyện bịa đặt lớn nhất tôi từng nghe đây.”

“Đó là sự thật!”

“Điều đó là không thể.”

“Tôi biết.” Brandy nhảy nháy môi dưới một lúc. “Đồ lót của tôi,” cô nói. “Anh nói anh chưa bao giờ thấy thứ gì như vậy.”

J.T phẩy tay thô bạo. “Tôi không phải chuyên gia về đồ lót phụ nữ.”

“Thế còn cái này?” Brandy nhắc tay lên và vén tay áo. “Anh đã bao giờ trông thấy một chiếc đồng hồ thế này chưa?”

J.T cúi người về phía trước để nhìn cho rõ hơn chiếc đồng hồ đeo tay của cô. Dây da đen mịn. Mặt màu sáng bạc. Nhưng mặt trước đồng hồ không giống bất kỳ thứ gì gã từng thấy, một thứ gì đó với đôi tai lớn màu đen, kim đồng hồ là đôi tay đeo găng màu vàng.

“Chuột Mickey đây,” Brandy tuyên bố.

“Cái gì cơ?”

“Nó là chuột Mickey đây. Nó nổi tiếng lắm.”

“Nổi tiếng á?”

Brandy gật đầu. “Tôi đoán là gần như tất cả mọi người trên thế giới này đều biết về chuột Mickey.” Cô nhanh chóng kéo tay áo xuống khi trông thấy người phục vụ tiến về phía họ.

J.T ngồi lại vào ghế của mình, tâm trí gã quay cuồng. Liệu có thể là sự thật không? Liệu cô ta có thật sự đến từ tương lai không? Một trăm hai mươi năm từ tương lai? Không, không thể nào...

J.T chờ cho đến khi cô phục vụ rời khỏi bàn, sau đó nghiêng người về phía trước. “Vậy thì, Cedar Ridge trông thế nào trong tương lai?”

“Khác chỗ này chỗ khác, nhưng cơ bản là vẫn thế. Chúng tôi không hiện đại hóa như hầu hết các thành phố khác. Phần lớn mọi người sống ở nông trại hoặc các trang trại chăn nuôi. Một số vẫn thích dùng ngựa hơn là ô tô.”

“Ô tô?”

“Máy móc chạy bằng xăng.”

“Máy móc. Xăng.” J.T chửi thề.

“Nó trông giống mấy cái toa xe ngựa,” Brandy giải thích. “Có rất nhiều phát minh, tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Chúng tôi có phim ảnh động và âm thanh và máy giặt, máy sấy quần áo. Bình nước nóng chạy bằng ga thay vì phải đun bằng than hoặc củi. Chúng tôi có lò vi sóng đun thức ăn chỉ trong vài phút thay vì vài giờ.”

J.T lắc đầu, không thể hiểu được những gì cô đang mô tả. “Cô làm gì ở tương lai? Nghe có vẻ như máy móc làm tất cả mọi việc nhỉ.”

“Tôi có đi làm,” Brandy trả lời. “Tôi là giáo viên tiểu học.”

J.T cười toe toét. Vậy cô đúng là cô giáo nghiêm khắc. “Cô lập gia đình chưa?”

“Chưa.”

“Sao lại chưa?”

Cô ngẫm nghĩ một chút về Gary và tự hỏi, không phải lần đầu tiên, rằng tại sao cô vẫn từ chối lời cầu hôn của anh. “Tôi không nghĩ nó là việc của anh.”

J.T làm bầm nhỏ nhỏ. Cô ta nói đúng, đó không phải chuyện của gã. Ngồi ngay ngắn lại, J.T cắt miếng bít tết của mình, nhưng gã gần như không thể nếm được chút mùi vị nào khi cắn nó trong khi đang cố tiêu hóa những gì cô vừa nói. Xe chạy không cần ngựa. Ảnh động. Máy giặt quần áo và máy sấy.

“Anh không tin tôi phải không?” Brandy hỏi. “Anh nghĩ tôi đang nói quá lên.”

“Tôi không biết nữa.” Nó gần như là không thể, nhưng nếu cô không đến từ tương lai, thì ở đâu ra mấy thứ đồ lót ren và cái đồng hồ trông đến buồn cười kia?

“Ở tương lai chúng tôi còn có cả tên lửa nữa.” Brandy nói, hy vọng những gì cô nói với gã là thứ gì đó hoàn toàn lạ lẫm, gã sẽ tin cô chỉ đơn giản vì đó là những thứ quá kỳ lạ để có thể bóc phét. “Miền Tây không còn là biên giới nữa. Ở thời đại của tôi, vũ trụ bao la mới là biên giới mới. Chúng tôi có cả vệ tinh quay quanh trái đất. Những người đàn ông dạo bộ trên mặt trăng.”

J.T lắc đầu. Cô ta thật sự phát điên rồi.

“Xem này.” Brandy thò tay vào túi và rút bằng lái xe ra. “Anh đã bao giờ nhìn thấy bất kỳ thứ gì thế này chưa?”

J.T cầm chiếc thẻ từ trong tay cô, nhìn chằm chằm vào bức ảnh màu nhỏ của Brandy. Gã chưa bao giờ trông thấy một bức ảnh màu trước đây hoặc thứ gì giống tờ giấy cứng và sáng bóng này. Giấy phép lái xe của hạt Wyoming cấp, hết hạn ngày 2/8/1998, nó nói vậy, và dưới đó gã đọc thấy tên và dòng mô tả của Brandy.

“Nó là cái gì?” gã hỏi.

“Nó là giấy phép lái xe của tôi. Một cái động cơ xe. Thấy không,” Brandy nói, chỉ vào ngày tháng. “Cái này nghĩa là nó hết hạn vào ngày mùng hai tháng tám năm một nghìn chín trăm chín tám. Và cái đó.” Cô chỉ vào dòng chữ D.O.B. “Là ngày tháng năm sinh của tôi. Ngày mùng hai tháng tám năm một nghìn chín trăm bảy một.”

“Không thể nào,” gã nói, đưa lại cho cô chiếc thẻ.

“Tôi biết,” Brandy đồng ý, “nhưng nó là sự thật.”

J.T hoàn thành bữa ăn của mình trong những suy nghĩ âm lặng, không thể quyết định được cô phát điên hay chỉ đơn giản là đang giật dây gã. Gã để lại bảy mươi cent trên bàn để trả cho bữa ăn, sau đó cầm lấy khẩu súng của mình. “Cô sẵn sàng đi chưa?”

“Rồi.”

Gã nắm lấy cánh tay cô và dẫn cô ra khỏi khách sạn xuống phố tới cửa hàng tạp hóa. Vào trong, gã mua một bánh xà phòng, dao cạo, ít thịt và trái cây đóng hộp, một nồi đun cà phê, vài chiếc thìa, dao, đĩa bằng thiếc, hai chiếc cốc, một gói bột ngô, đường, muối, vài củ hành tây, chục khoai tây, một cặp áo ponchos[12] tránh rét, và một tấm trải cho nữ. Và trong lúc đó gã vẫn không ngừng nghĩ về những gì cô đã nói với gã, đồng hồ lót khác biệt, chiếc đồng hồ trông thật buồn cười. Chuyện gì xảy ra nếu đó là sự thật?

Brandy nhìn quanh cửa hàng, bị thu hút bởi những thứ cô thấy: một chiếc hộp gỗ đựng xì gà, một chiếc kẹp cắt xì gà, chai rượu whisky, một khoanh phô-mai, một thùng bánh quy giòn. Mùi dưa chua trộn lẫn với mùi thơm của cà phê mới thay.

“Cô muốn thứ gì không?” gã hỏi.

“Một chiếc lược và bàn chải đánh răng. Một dải ruy băng buộc tóc nữa.”

J.T thêm các món đồ của cô vào đồng hồ giờ đang xếp cao trước mặt quầy chờ đợi trong khi người thu ngân đang tính giá, sau đó, tất cả được xếp gọn và đặt trong một chiếc túi đeo thật lớn.

Brandy lắc đầu, ngạc nhiên khi tất cả mọi thứ đều rất rẻ. Một pound[13] bột nở chỉ 20 cent, mười pound gạo hiệu Matoma chỉ có giá sáu lăm cent, sáu lon cá hồi đóng hộp chỉ hơn một đô la. Bạn có thể mua mười hai cục xà phòng trắng thơm chỉ với giá bốn mươi hai cent; một mét vải hóa chỉ với một phần tư đô la, thịt bò mười lăm cent một pound!

“Giờ thì sao?” cô hỏi khi họ rời khỏi cửa hàng.

“Tôi sẽ đi mua lại con ngựa, và sau đó rời khỏi đây.”

“Đó đâu phải ngựa *của anh*,” Brandy xác xược nói.

“Sẽ là của tôi khi tôi mua lại nó.”

Không thể tranh cãi được với người đàn ông này. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

J.T xoa xoa cổ họng. “Tránh xa Wyoming nhất có thể.”

“Nhưng tôi muốn về nhà.”

“Nếu những gì cô nói với tôi là sự thật, và cô thật sự đến từ tương lai, vậy thì cô định làm cái quái gì để quay lại đó?”

“Tôi không biết.”

Ánh mắt họ khóa chặt nhau trong khoảnh khắc.

Cô có đôi mắt thật đẹp, J.T nghĩ, xám và trong. Làn da cô mịn màng và mềm mại bên dưới ánh mặt trời, đôi môi cô đầy đặn và hồng hào. Trong gã dấy lên sự thôi thúc đột ngột để kéo cô vào vòng tay mình, nếm thử hương vị ngọt ngào của cô, để cảm nhận cánh tay cô vòng quanh cổ gã.

J.T cười khúc khích. Cô hẳn là sẽ tát gã nếu gã hôn cô – nhưng rồi, cánh hồng đẹp đẽ nào mà chẳng đi kèm với gai.

Brandy đỏ ửng dưới ánh mắt thăm dò của gã. Có thứ gì đó trong cái cách J.T Cutter nhìn cô thật ám áp khiến cô run lên, ngón chân cong lại và bụng cô nhộn nhạo. Cô đã từng hẹn hò với những người đàn ông đẹp trai, nhưng cô chưa bao giờ biết đến một sự nam tính tuyệt đối, hiển nhiên đến như vậy.

Gã nắm lấy tay cô, lần đầu tiên sự đụng chạm của gã nhẹ nhàng, không hề khắc nghiệt, không giận dữ, và cô bất ngờ choáng váng trước sức nóng lan tỏa trên tay mình, không mạnh như luồng điện đã đưa cô về quá khứ, nhưng là sự ám áp dễ chịu lan tỏa truyền qua tay tiến thẳng tới linh hồn cô.

Gã cũng cảm thấy nó. Cô trông thấy điều đó trong đôi mắt mở to bàng hoàng của gã, trong cử chỉ giật mình vượt xa khỏi gương mặt gã.

J.T nhìn chằm chằm xuống tay họ. Những ngón tay gã dài và chai sạn sau những năm tháng sống khắc nghiệt, tay cô thì nhỏ và tinh tế. Chưa bao giờ gã biết tới một người phụ nữ nào lại có làn da mịn màng, mềm mại đến vậy.

Bối rối bởi cường độ mãnh liệt sức hấp dẫn đang dâng lên giữa họ, gã nhìn sâu vào mắt cô.

Chưa bao giờ, trong cuộc đời mình, gã cảm thấy luồng nhiệt dữ dội, nhanh chóng như vậy thấm vào mình khi gã lần đầu tiên nắm lấy tay cô.

Cô đang chăm chú nhìn gã, nhìn thấu từng chút hoang mang trong cảm xúc của gã.

J.T thả tay cô ra và bước lùi lại, hắng giọng. “Sẵn sàng chưa?”

Với một cái gật đầu, Brandy bước theo gã xuống phố về phía trại ngựa.

CHƯƠNG 5

J.T dịch người trên yên ngựa, cánh tay gã siết chặt vững chắc quanh eo Brandy. Đã quá lâu rồi kể từ khi gã ở gần một người phụ nữ tử tế. Không giống như những gái điếm trong quán rượu gã đã quen, những người thường ám mùi nước hoa rẻ tiền, mùi rượu whisky, và khói thuốc lá, cô thì lại có mùi sạch sẽ và tươi mới, giống nắng và hoa. Tóc cô mượt mà khi nó quét qua má gã. Gã có thể cảm thấy sự ấm áp của cô thấm vào cánh tay gã đang quàng quanh eo cô. Cô đang ở quá gần khiến gã không thoải mái vậy nên gã lùi lại một chút. Cô cũng thật đẹp và có mùi thật tuyệt, gã cúi kinh nghĩ. Chỉ trong vài ngày nữa cô sẽ ra khỏi cuộc đời gã và gã sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa.

“Kể cho tôi nghe về tương lai đi,” gã nói thô lỗ, hy vọng dập tắt những suy nghĩ ủy mị khỏi làn da mượt mà, rám nắng và mái tóc đen mượt kia.

Brandy liếc nhìn qua vai. “Vậy là anh tin tôi?”

“Tôi không biết. Chắc thế.”

“Anh muốn biết điều gì?”

“Bất cứ thứ gì. Mọi thứ.”

“À thì, tôi cho là điều anh muốn biết nhất là về ô tô.”

“Những toa xe ngựa đó á?”

Brandy cau mày khi cô nhìn chăm chăm vào khoảng không. Họ đã bỏ lại thị trấn ở xa phía sau. Hướng tới dải đất dài đầy những ngọn đồi thoải thoải, những thung lũng và bầu trời xanh vô tận không bị gián đoạn bởi những tòa nhà, ăng ten, những màn hình TV lớn, hoặc đường dây điện.

“Anh đã bao giờ đi tàu hỏa chưa?”

“Chắc chắn là rồi.” Gã thậm chí còn cướp vài chuyển, nhưng gã không nói điều đó với cô.

“À thì, tàu hỏa có trong thời đại của anh... thời đại này... đi với vận tốc khoảng 25 dặm một giờ. Giờ thì, cố thử dùng trí tưởng tượng của anh hình dung ra một chiếc xe cơ giới có thể chạy khoảng 70 dặm một giờ.”

J.T huyết sáo khe khẽ. Bảy mươi dặm một giờ!

“Máy bay thì còn nhanh hơn.”

“Máy bay?”

“Những con tàu bay đó. Nhà cửa cũng khác nữa. Có đèn điện và những ô cửa sổ lớn và hệ thống đường ống nước trong nhà. Chúng tôi có quần áo được dệt từ máy không cần bàn ủi, và điện thoại...”

Brandy ngừng lời. “Một chiếc điện thoại là công cụ để anh có thể nói chuyện với người khác sống trên khắp đất nước. Alexander Graham Bell sẽ phát minh ra nó vào lúc nào đó vào năm 1876, như tôi nhớ.”

J.T lắc đầu, tâm trí gã quay cuồng. Thật không thể nào tin được rằng cô đến từ tương lai, nhưng gã không nghĩ bất kỳ ai có thể bịa ra những điều tuyệt vời mà cô đã nói với gã. Gã ước, chỉ thoáng qua thôi, rằng gã có thể trông thấy một trong số những điều kỳ diệu mà cô vừa nói đến – tưởng tượng xem, một toa xe có thể đi với vận tốc 70 dặm/giờ, tưởng tượng xem nó sẽ di chuyển ra sao.

Họ đi cho đến khi màn đêm buông xuống, sau đó dựng trại dưới mái hiên của một trang trại bỏ hoang. Họ ăn bữa tối nhanh với thịt xông khói, chút đậu, bánh quy và cà phê, sau đó J.T đi chăm sóc ngựa trong khi Brandy rửa chén bát.

J.T dành nhiều thời gian hơn mức cần thiết để kiểm tra ngựa. Có một thị trấn cách vài dặm về phía tây. Gã muốn để cô lại đó, sau đó tiếp tục hướng lên phía bắc, có thể đến tận Canada. Có lẽ gã có thể kiếm được chút tiền ở đó, mua lấy một trang trại nho nhỏ...

Gã thở dài khi vuốt ve cổ con ngựa thiến. Cố gắng mà làm gì? Gã chỉ có chừng một năm. Bạn không thể gây dựng một trang trại chỉ trong có một năm được.

Cô đang chải tóc khi gã quay lại bên đồng lửa. Cô có mái tóc thật đẹp, dài, thẳng đen như mực. Chúng kêu xột xoạt khi cô chải thẳng, và gã nghĩ gã chưa bao giờ trông thấy thứ gì dễ thương hơn việc Brandy Talavera chải tóc dưới ánh trăng. Nó khiến gã cảm thấy ấm áp từ sâu tận trong, ngay cả khi nó cũng khiến gã cảm thấy cuộc đời gã thật trống rỗng. Gã không có nhà, không gia đình, không ai thương tiếc khi gã ra đi.

Brandy liếc nhìn qua vai, giật mình khi thấy T.J đứng ngay sau cô, biểu hiện buồn bã trong đôi mắt. Trong khoảnh khắc, đôi mắt gã dường như có cùng biểu hiện buồn bã giống Bobby bất cứ khi nào những đứa trẻ trong lớp được cha mẹ đón. Thật kỳ lạ khi cô nghĩ về điều đó, Brandy trầm ngâm. Cha mẹ Bobby đã qua đời trong một tai nạn giao thông, và cậu bé đang sống trong nhà tình thương. Cậu đã cố gắng để giả vờ rằng mọi chuyện đều ổn khi không có một gia đình thật sự, nhưng Bobby hẳn là cảm thấy một sự mất mát vô cùng.

“Có chuyện gì sao?” cô hỏi.

“Gì? Không, không có gì.”

“Anh đã kết hôn chưa, anh Cutter?”

J.T lắc đầu. Kết hôn là điều gì đó gã chưa bao giờ nghĩ tới một cách nghiêm túc.

“Anh có gia đình không?”

Đôi mày gã cau lại. “Sao nào?”

“Tôi chỉ tò mò thôi. Sử sách không nói gì nhiều về những năm tháng đầu đời của anh, ngoại trừ việc cha anh là một con bạc và mẹ anh –” Cô dừng lại, đột ngột thấy bối rối.

J.T nghiêng đầu. “Tiếp đi,” gã nói nhẹ bằng. “Sử sách nói gì về mẹ tôi?”

“Rằng bà ấy... à, bỏ rơi anh khi anh... khi anh chỉ là một cậu bé.”

“Đó là tất cả những gì họ nói?” Gã tiến thêm một bước gần hơn, cô phải nghiêng đầu để có thể trông thấy gương mặt gã. Ánh lửa hắt bóng trên gương mặt và mái tóc gã. Đôi mắt gã, đôi mắt quá tối gần như đen, đang quan sát cô một cách tỉ mỉ, với cơn giận dữ cháy âm ỉ.

Brandy siết chặt tay quanh chiếc lược. “Lịch sử không phải lúc nào cũng chính xác.”

“Những cuốn sách nói gì?” gã hỏi nhẹ nhàng.

“Rằng bà ấy là một... rằng bà ấy là...” Dù có cố gắng, cô cũng không thể ép được những từ đó thoát ra khỏi đôi môi chột trở nên khô khốc.

“Một gái điếm?” Giọng gã lạnh lùng và đều đều.

Brandy gật đầu, ước rằng mình đã ngậm miệng lại, và rồi, không thể nhịn được, cô thốt ra. “Phải không?”

J.T hít một hơi thật sâu, xấu hổ để có thể nói nên sự thật, tự thấy xấu hổ khi thừa nhận sự thật đó. Mẹ gã đã làm những gì phải làm để có được thức ăn đặt trên bàn, và cuối cùng, nó đã giết bà ấy.

J.T gật đầu cộc lốc. “Nhưng bà ấy không bỏ rơi tôi,” gã lặng lẽ nói. “Không phải theo cách mà cô nghĩ. Bà ấy qua đời khi tôi mười bốn tuổi.”

“Tôi rất tiếc,” Brandy thì thầm. Cô nghĩ về cha mẹ mình. Mẹ cô là một y tá ở Butte, cha cô là một tài xế xe tải. Cô được bao bọc trong tình yêu thương của họ trong suốt cả cuộc đời. Ngay cả khi cô còn là một thiếu niên, nổi loạn chống đối lại tất cả tình yêu thương của mẹ, Brandy vẫn biết rằng cha mẹ yêu thương cô, rằng họ chỉ muốn những điều tốt đẹp nhất dành cho cô. Và, cuối cùng, cũng chính tình yêu thương đó giữ cô tránh xa việc nghiện ngập và rượu bia, để rẽ sang một con đường khác. “Tôi rất tiếc,” cô nói lại.

“Thật không?” Ngọn lửa cháy rụi và cô không thể trông thấy mặt gã rõ ràng nữa, nhưng cô vẫn nghe thấy sự mỉa mai trong giọng gã.

Brandy héch càm và bắt gặp cái nhìn chăm chú của gã. “Thật.”

J.T cào tay qua mái tóc mình. Giận dữ và thất vọng đang leo thang bên trong gã. Không nghi ngờ gì, cô đã lớn lên trong một ngôi nhà nhỏ màu trắng được che chở bằng tình yêu thương của cha mẹ. Cô có lẽ chưa bao giờ biết được bị đói là thế nào, phải đi ăn xin sẽ ra sao.

Nhưng đó không phải là điều tệ nhất. Gã không bao giờ quên được mùi khói thuốc khi phải lỉnh vào trong một quán rượu để tìm mẹ mình, không bao giờ quên được sự nhục nhã gã phải chịu đựng khi nghe những lời nhận xét thô lỗ cùng những tiếng cười chế giễu của những kẻ đã trả tiền để ngủ với mẹ gã.

Giận dữ và thất vọng dâng đầy trong mình. Bất chấp mọi thứ, bất chấp sự nhục nhã, xấu hổ và bối rối khi là con trai bà, gã đã thật sự yêu bà.

Và đột nhiên gã cảm thấy ghét Brandy Talavera. Ghét đôi mắt xám mềm mại và làn da bánh mật mịn màng của cô. Ghét vì cô có đủ cha mẹ yêu thương, vì trong cả triệu năm nữa cô cũng không thể hiểu tại sao cuộc đời gã lại rẽ theo hướng này.

“Đi ngủ,” gã nói, giọng hà khắc.

“Gì cơ?”

“Đi ngủ.”

Cô suyt nữa định tranh cãi, nhưng chỉ một cái nhìn vào gương mặt gã cũng đảm bảo cho cô biết tranh cãi lúc này không phải một lựa chọn khôn ngoan. Tháo giày và áo lót, cô nằm xuống tấm trải.

Không nói lời nào, J.T nắm lấy tay cô và trói chúng lại với nhau bằng một sợi dây thừng ngắn. Không có chút dịu dàng nào trong những cái chạm của gã lúc này, chỉ có một hố sâu giận dữ.

Brandy sắp sửa phản đối, định nói rằng cô không đủ ngu ngốc để cố gắng chạy trốn, nhưng những lời nói chết lặng trong cổ họng khi cô trông thấy nỗi đau đớn trong đôi mắt gã. Sâu trong gã đang vô cùng tổn thương, và gã đang trút nó lên cô bởi cô đang ở đây.

Sự cảm thông cô dành cho gã biến mất ngay khi gã hạ thấp người hơn, giữ chặt đầu cô trong đôi tay mình, và bao phủ miệng cô bằng miệng gã. Nó là một nụ hôn tàn bạo, tràn đầy giận dữ và tuyệt vọng. Cô đấu tranh bên dưới gã, tức giận và sợ hãi, nhưng cơ thể cô đang bị ép sát rạt xuống mặt đất. Môi gã đang ngấu nghiến môi cô, lưỡi gã quấy đảo trong miệng cô, nóng và đói khát.

Trong khoảnh khắc, cô đã đầu hàng trước gã. Sức nóng chảy tràn trong tĩnh mạch cô, và trái tim cô đang đập dồn dập, và sự thôi thúc hoang dã, khó lý giải đã khiến cô trượt tay ôm lấy đầu gã và giữ gã thật gần, thì thầm những lời an ủi vào tai gã.

Ý nghĩ về việc cô đang đáp lại sự tàn bạo như vậy của gã khiến cô choáng váng và lấy lại được nhận thức, cô cứng người lại bên dưới gã, thở gấp đầy giận dữ.

Và rồi cô cắn vào lưỡi gã, thật mạnh. Cô nếm thấy vị ấm nóng, tanh nồng của máu và gã rời cô ra với một tiếng rên rỉ đau đớn.

Ghim chặt hông cô, J.T trừng mắt nhìn cô, sự giận dữ của gã mờ dần khi trông thấy đôi mắt tràn đầy sự sợ hãi. Chết tiệt! Gã vừa đối xử với cô không hơn gì một con điếm...

Với một lời báng bổ, gã đứng dậy, quá xấu hổ để có thể đối mặt với cô, gã ghét bản thân mình vì đã hành xử chính xác những kẻ đã lên giường với mẹ gã. Gã muốn giết hết những kẻ đó.

Siết chặt hai tay bên hông, gã lùi khỏi cô, bước vào bóng tối xa khỏi ánh lửa trại. Chết tiệt cô ta đi! Tại sao cô ta lại hỏi gã về quá khứ chứ? Đó đâu phải mối bận tâm của gã. Nó đã qua và kết thúc rồi và không thể trở lại được. Cha gã là một con bạc vô dụng, thường xuyên say xỉn và luôn luôn như thế. Frank Cutter đã cướp mẹ gã khỏi gia đình, khiến bà có thai, và rồi, khi J.T được bảy tuổi, Frank

Cutter đã bỏ họ lại, để Sisoka lại San Antonio tự lo lấy thân và J.T.

Nhưng không một ai ở Texas đưa tay cứu giúp một người phụ nữ mang nửa dòng máu Lakota. Sisoka thì quá xấu hổ để có thể trở về nhà, quá kiêu hãnh để thừa nhận rằng cha mẹ bà đã đúng khi cảnh báo bà không nên kết hôn với Frank Cutter, vậy nên bà đã làm những gì một người phụ nữ đã làm từ thuở sơ khai – bà đã bán mình để đổi lấy thức ăn trên bàn và một mái nhà trên đầu.

Bằng cách nào đó, mặc cho cách bà phải sống, bà chưa bao giờ đánh mất hy vọng rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp cả thôi. Bà đã khiến J.T tin rằng một ngày nào đó, khi bà đã dành dụm đủ tiền, họ sẽ tới một nơi không ai biết và bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng chuyện đó không bao giờ xảy ra. Và rồi, khi gã được 14 tuổi, Sisoka đã lại mang thai lần nữa. Bà chết khi sinh, cả bà cùng với đứa trẻ.

J.T lang thang trong bóng tối, quá buồn chồn để ngủ, trong gã giờ đang tràn ngập những kỷ niệm cay đắng. Bước xuống con suối hẹp cách không xa đồng lửa trại, gã ngồi sụp xuống trên gót chân, nhìn chăm chăm vào mặt nước. Trong bóng tối, mặt nước trông như thể một tấm kính đen xì. Đôi khi gã cảm thấy như thể gã đã dành cả cuộc đời mình bị bao phủ trong bóng tối.

Sự căng thẳng giữa họ gần như có thể sờ thấy được ngày hôm sau. J.T nhìn thẳng vào Brandy khi gã tháo dây trói cho cô.

Họ ăn sáng trong im lặng. J.T cho cô vài phút ở một mình trong khi gã đi thẳng yên ngựa, và rồi họ lại lên đường, trực chỉ hướng bắc, hướng Montana.

Vùng quê Crow, Brandy trầm ngâm. Tổ tiên của cô đã từng lưu lạc tới vùng đất này, tràn đầy kiêu hãnh và tự chủ. Họ đã trải qua mùa đông bên con Sông Wind, nơi có đồng cỏ xanh cho ngựa của họ trong thời tiết lạnh giá, và rồi di chuyển xuống phía Sông Tongue vào mùa xuân. Trước cuộc xâm lược của những người da trắng, thì kẻ thù của họ là bộ tộc Cheyenne, Blackfoot, Sioux; người Hidatsa và Manda là đồng minh của họ.

Mẹ cô đã dạy cô nói tiếng mẹ đẻ, để cô có thể tự hào về di sản của mình, và có một niềm tôn trọng phong tục và tín ngưỡng cổ xưa.

Cô vẫn đang suy nghĩ về tổ tiên của mình và làm cách nào họ sống sót trước một tá kỵ binh đột ngột xuất hiện trên các sườn đồi. Họ là tộc người Crow. Và họ được trang bị vũ trang cùng sự thiện chiến.

Brandy cảm thấy ớn lạnh khi cô nghĩ đến việc cô trở thành con mồi cho những trận chiến xa xôi, cơ thể cô, bị lột xa, và bị bỏ lại thối rữa trên đồng cỏ.

Cô nghe thấy J.T chửi thề khi những người da đỏ chạy về phía họ, tiếng hô xung trận phá vỡ sự yên tĩnh của ngày.

J.T xoay ngựa và núp vào một bụi cây, bắn qua vai khi gã chạy.

Đáp trả là tiếng súng nổ ngay mặt đất dưới chân ngựa của gã. Gã cảm thấy một cú đâm mạnh mẽ của cơn đau bên phía đùi trái và giật mình vì tiếng thét của Brandy khi con ngựa vấp và khụy ngã.

Gã rên rỉ khi hít phải đất bẩn, cảm thấy một khoảnh khắc hối tiếc sâu trong tâm hồn khi trông thấy Brandy nằm im cách đó vài mét, thái dương dính đầy máu.

“Chết tiệt, Gideon, tôi được cho một năm thôi đấy,” gã lầm bầm, và rồi, ngay khi tất cả mọi thứ tối lại, gã tự hỏi liệu gã có thể gặp được Brandy ở thế giới bên kia không.

Nhận thức quay trở lại với gã cùng cơn đau thiêu đốt. Lắm bầm chửi thề, gã cố gắng cử động, nhưng gã không thể đung tay chân, không thể làm bất cứ điều gì, gã nằm đó, cơ thể ướt đầm mồ hôi, khi cơn đau tăng dần.

Nỗ lực, gã mở mắt. Gã đang ở trong một cái lều của người da đỏ, nằm úp mặt xuống sàn nhà, những hình vẽ đại bàng ở bốn chiếc cọc gỗ to. Gã lắng nghe tiếng nói phát ra từ phía sau, nhưng không hiểu gì. Cảm thấy đau đớn và yếu ớt, gã nhắm mắt lại. Tiếng tụng kinh tràn ngập không gian, hòa lẫn với mùi hương của cây xô thơm và cỏ ngọt.

Có lẽ gã vẫn chưa chết, gã nghĩ. Sau tất cả thì, nếu họ giết gã, tại sao họ lại phải bận tâm đến việc cứu gã? Gã cảm thấy bàn tay chai sần đang chạm vào mình. Gã nghe thấy một giọng trầm, cộc cằn, giọng nói khắc nghiệt, giọng lưỡi cộc. Cơn đau tràn ngập gã và ai đó đang kiểm tra vết thương, rạch nó phía bên đùi trái của gã.

Cơn buồn nôn dâng lên trong dạ dày gã, và rồi bóng tối lần nữa bủa vây, kéo gã xuống, xuống mãi, chìm vào quên lãng.

Brandy nhìn chăm chăm vào hai người phụ nữ phía trên cô, sau đó đưa tay lên đầu. Một khối u lớn bên thái dương cô. Bụng dạ cô mang lại cảm giác thật khó chịu.

“Em gái,” tiếng nói của một người phụ nữ. “Em đã trở về vùng đất của bóng tối.”

Vùng đất của bóng tối. Brandy cau mày. Cô vẫn đang bất tỉnh sao? Cô cố gắng nhớ lại những việc đã xảy ra sau khi con ngựa ngã xuống, nhưng tâm trí cô trống rỗng. Và cô có chút kí ức mơ hồ khi ai đó đang nói với cô bằng tiếng Crow. Và cô có trả lời, bằng ngôn ngữ của mẹ cô như thể đó là ngôn ngữ chính thống của cô.

“Đây,” người còn lại lên tiếng, đưa cho Brandy một chiếc cốc bằng sừng. “Uống cái này.”

Brandy mỉm cười ngập ngừng khi cô nâng cốc lên môi và uống một ngụm. Nước ấm và có vị ngon tuyệt. Cô nhận ra rằng cô đang rất khát.

“Từ từ thôi,” lời khuyên đến từ cả hai người phụ nữ đang mỉm cười.

“Cảm ơn,” Brandy nói khi cô uống cạn bát nước.

“Em muốn uống nữa không?”

“Làm ơn.”

Khi cô uống cạn bát thứ hai, hai người phụ nữ tắm cho cô, sau đó đưa cô một chiếc áo dài đến mắt cá chân làm từ da cừu núi.

Trong khi mặc quần áo, Brandy lén quan sát hai người phụ nữ. Họ trông khoảng cuối ba mươi. Cả hai đều có mái tóc đen dài giống cô, dù trang phục của họ lộng lẫ với những chiếc sừng nai tồ điểm cho thấy họ có chút tước vị. Cả hai đều đi giày da đánh mềm có đế và xà cạp tương tự những người phụ nữ cô từng thấy trong viện bảo tàng.

“Chị là Apite,” người cao hơn lên tiếng. “Và đây là em gái chị, Dakaake.”

Brandy mỉm cười với cả hai người phụ nữ, sau đó tự giới thiệu mình.

“Đây sẽ là nơi nghỉ ngơi của em,” Apite nói.

“Cảm ơn chị,” Brandy thì thầm.

“Bọn chị có thể giúp gì cho em nữa không?” Dakaake hỏi.

“Các chị có biết họ đưa người đàn ông ở cùng em đi đâu rồi không? Anh ta có ổn không?”

“Anh ta ổn, cho đến giờ,” Apite trả lời.

Brandy nhìn chằm chằm và người phụ nữ, lo lắng trước tông giọng đáng ngại của cô. “Em có thể gặp anh ta được không?”

Hai người phụ nữ Da đỏ liếc nhìn nhau.

“Tại sao em lại muốn gặp anh ta?” Dakaake hỏi. “Bọn chị biết em là tù nhân của hắn ta.”

“Sao các chị biết?” Brandy hỏi.

“Linh hồn em đã nói như vậy khi em ở trong vùng đất của bóng tối.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra với anh ta?”

“Nó vẫn chưa được quyết định. Vài chiến binh muốn thử thách lòng can đảm của hắn.”

Brandy nhay nhay môi dưới. *Thử thách lòng can đảm của anh ta.* Cô không thích những từ đó.

“Em vẫn muốn gặp hắn sao?”

Brandy gật đầu. “Vâng, làm ơn.”

Dakaake giữ vải che cửa cho cô, và Brandy bước ra ngoài ánh sáng buổi sớm. Hai người phụ nữ đi cùng cô qua làng đến một chiếc lều lớn đứng tách biệt khỏi những lều khác. Hai chiến binh đang ngồi bên ngoài, cánh tay khoanh trước ngực.

Một trong hai người đứng lên khi những người phụ nữ bước đến. “Các cô muốn gì?”

“Cô ấy muốn gặp tù nhân.”

Người chiến binh ngẫm nghĩ một lát, sau đó gật đầu.

“Bọn chị sẽ chờ em ở đây,” Apite nói.

Gật đầu rằng cô đã hiểu, Brandy cúi người bước vào lều. Người chiến binh bước theo cô, đứng chặn ở cửa.

Trong lều mát mẻ và mờ tối. J.T đang nằm úp mặt xuống đất, cánh tay và chân gã bị buộc lại vào một chiếc cọc gỗ được đóng chặt sâu xuống nền đất cứng, gã ở trần chỉ mặc mỗi chiếc quần dài.

Quỳ bên cạnh gã, Brandy đặt tay lên trán gã. Nó nóng hừng hực và ướt đẫm mồ hôi.

Cô vén tóc khỏi mặt gã, ngón tay cô lướt nhẹ trên gáy gã. Đáp lại cái chạm của cô là một tiếng rên khàn khàn sâu trong cổ họng và gã bắt đầu nhúc nhích mình trên nền đất.

“Không! Ôi Chúa ơi, không! Không phải nữa chứ!”

Cấn môi, Brandy giật tay lại.

Bị áp đảo trong sự đau đớn của một cơn ác mộng kinh hoàng, J.T đấu tranh với những sợi dây thừng đang trói nghiền gã.

“J.T?” Nhẹ nhàng, cô lắc lắc vai gã. “J.T, tỉnh lại đi.”

“Một năm!” gã thở hổn hển, những ngón tay cào xuống mặt đất. “Gideon, ông hứa tôi có một năm cơ mà!”

“J.T, tỉnh lại đi!” Cô lắc vai gã lần nữa, lần này mạnh hơn.

“Brandy?” Mí mắt gã chớp mở và gã nhìn chăm chăm vào cô. “Chúng ta đang ở đâu? Chuyện quái gì đã xảy ra?”

“Anh không nhớ gì sao?”

“Không.”

“Chúng ta bị người Crow bắt.”

Gã nhìn cô một lúc lâu, sau đó gật đầu. Giờ thì gã nhớ ra rồi. Ngẩng đầu lên, gã liếc nhìn quanh căn lều, giật mạnh những sợi dây thừng đang trói mình.

“Thả tôi ra.”

Brandy lắc đầu. “Tôi không thể. Có một chiến binh bảo vệ đang đứng bên ngoài.”

Với một tiếng thở dài, J.T thả đầu xuống đất. Nền đất cứng mang lại cảm giác mát mẻ bên dưới má gã. “Họ có nói tiếng Anh không?”

“Tôi không biết, nhưng tôi nói tiếng Crow.”

“Cô sao?”

Brandy gật đầu. “Mẹ tôi là người Crow. Chúng tôi sống trong bộ lạc cho đến khi tôi lên mười. Sau đó mẹ tôi nhận việc tại một bệnh viện ở Butte và chúng tôi chuyển đi.”

J.T lẩm bẩm khe khẽ. Gã đã đoán là cô có chút máu Da đỏ trong người mà. Gã nhắm mắt lại một lúc, sự thích thú nho nhỏ mang tới một nụ cười gượng gạo trên môi gã. Không ngạc nhiên khi họ luôn bất hòa đến vậy, gã trầm ngâm. Người Crow và người Lakota là những kẻ thù truyền kiếp mà.

“J.T?”

“Hừmmm?”

“Anh có sao không?”

“Khát.”

Cô tìm thấy một chiếc bi đông đựng nước trong đồng nồi niêu xoong chảo. Nâng đầu gã lên, cô đưa chiếc bi đông lại gần để gã uống. Thật khó để gã có thể uống, khi đang bị trói như vậy, với việc nuốt xuống chỗ nước.

“Tôi không nghĩ là cô biết họ định sẽ làm gì với tôi?”

“Không. Một người phụ nữ đã nói rằng những người đàn ông trẻ tuổi muốn thử thách lòng can đảm của anh.”

“Có phải đó là lý do tại sao họ đang chăm sóc tôi không? Để tôi có thể trong tình trạng tốt nhất khi họ chuẩn bị tể tôi lên?”

“Tôi không biết nữa.”

“Em gái? Em sẵn sàng đi chưa?”

Brandy liếc nhìn qua vai khi thấy Dakaake đang nhìn chăm chú vào trong lều. “Đi thôi,” chị lặp lại.

Cô nhìn xuống J.T. Cô không thể để gã chết. Với tất cả những gì cô biết, gã chính là chìa khóa để cô về lại được thời đại của mình. Thời đại... Cô cau mày khi nhớ lại điều gì đó gã đã nói.

“Ai là Gideon? Ý anh là gì khi anh nói ông ta hứa cho anh một năm?”

“Tôi đã nói thế sao?”

Brandy gật đầu. “Anh nói mơ trong giấc ngủ.”

“Tôi không biết. Chỉ là một giấc mơ thôi.” Chỉ là một giấc mơ, gã buồn bã nghĩ, và ước rằng nó

đúng chỉ là một giấc mơ.

“Tôi phải đi đây.” Đứng dậy, cô nhìn chằm chằm xuống gã trong một giây, tự hỏi còn gì nữa mà gã chưa nói với cô. “Tôi sẽ gặp lại anh ngày mai, nếu họ để tôi làm thế.”

“Ừ.”

J.T nhắm mắt lại sau khi Brandy rời đi. Vậy là, những chiến binh muốn thử thách lòng can đảm của gã. Gã rùng mình ớn lạnh khi những hình ảnh tưởng tượng theo sau dâng lên trong tâm trí gã. Và rồi gã cười cay đắng. Gã được cho một năm để chuộc lại lỗi lầm. Giờ thì, gã sẽ thật may mắn nếu được sống thêm chỉ vài ngày.

Tội lỗi gặm nhấm lương tâm khi gã dự tính đến lúc trở về với ánh sáng kia và thú nhận rằng, trong quãng thời gian ngắn ngủi được hoãn thi hành án, gã đã bắt cóc một phụ nữ, đánh cắp một con ngựa, cò bạc bịp với mấy anh chàng cao bồi kiếm thêm vài trăm đô tại ván bài poker.

J.T hít sâu một hơi dài và thở ra chậm rãi. Sao phải đấu tranh làm gì? Sớm hay muộn, cách này hay cách khác, gã vẫn sẽ phải xuống địa ngục.

CHƯƠNG 6

J.T từ từ tỉnh dậy, nhận thức được nền đất cứng bên dưới mình, của cơn đau nhói xuyên thấu bên phía người trái, của cơn khát còn khủng khiếp hơn cơn sốt tồi tệ đang thiêu đốt gã.

Gã nhìn chăm chăm, mù quáng tấm da căng lều, lắng nghe âm thanh tiếng trống phía bên ngoài. Giọng nói thoảng trong gió, cùng âm thanh của tiếng cười và mùi thịt nướng ngào ngạt.

Với một tiếng thở dài, J.T nhắm mắt lại, tử hởi những người Da đỏ đang ăn mừng điều gì. Một đứa trẻ ra đời? Một lễ kết hôn? Ăn mừng chiến thắng?

Nằm đó, trôi bồng bềnh trong sự mơ hồ, gã lắng nghe âm thanh ngôi làng. Gã đã lớn lên với những câu chuyện kể về người Lakota và cách sống của họ. Cả đời mình, gã đã nuôi dưỡng một khao khát bí mật là muốn dành một mùa hè ở cùng những người Sioux, để đi săn trâu và tìm lại ông bà ngoại mình, dù gã nghi ngờ chuyện họ có còn sống.

Gã đã từng nhiều lần năn nỉ mẹ đưa gã về vùng đất đã sinh ra bà, nhưng bà đã kiên quyết từ chối, quá xấu hổ về bản thân để có thể trở về nhà, quá kiêu hãnh để mà thừa nhận bà đã mắc sai lầm.

Vì gã đã luôn hỏi thúc, vậy nên bà đã dạy gã nói tiếng Lakota. Gã có rất ít cơ hội để sử dụng ngôn ngữ đó kể từ khi bà qua đời, nhưng gã không bao giờ quên nó. Thỉnh thoảng, khi mẹ gã buồn, bà vẫn luôn nhớ lại, kể cho gã nghe về thời thơ ấu của mình, của người đàn ông da trắng mẹ bà đã kết hôn, tình yêu mà họ đã chia sẻ. Dù Sisoka chưa bao giờ đề cập đến tên ông ngoại gã, J.T biết mẹ gã vẫn luôn hy vọng rằng Frank Cutter cũng là một người biết yêu thương như vậy.

Mẹ gã cũng kể những câu chuyện về Coyote, Iktomi, về những con nhện *Ptesan-Wi*, về người phụ nữ tên Trâu Trắng, về *We-ota-wichasha*, cậu bé thỏ. Bà đã khiến gã bị mê hoặc bởi Wakinyan, biểu tượng Thunderbird thiêng liêng. Bà cũng cảnh báo gã về lối cư xử của Waziya, già làng, hay vợ ông, Wakanaka, một phù thủy, đã mê hoặc ông.

Nhưng bà chưa bao giờ đưa gã về nhà, và giờ đây gã nhận ra rằng họ chưa bao giờ có nhà. Họ đã sống trong quán rượu và trong phòng trọ, nhưng không ai trong cả hai có cảm giác được ở nhà.

Mãi suy nghĩ, J.T không biết đến sự hiện diện của Brandy cho đến khi cô đặt tay lên cánh tay gã.

“J.T?”

Mơ màng, gã quay đầu lại đối diện cô.

“Anh đang sốt cao!” Brandy la lên. Nắm lấy bi đông nước, cô đưa nó đến môi gã. “Đây, uống cái này đi.”

Dòng nước mát, rất mát, làm giảm bớt sự khô nẻ trong cổ họng gã. Gã uống vội vã, nghĩ về việc không gì trên thế giới này có vị ngon đến thế.

Đặt bì đông nước sáng bên, cô nhắc băng đắp vết thương bên cạnh gã, thở gấp khi trông thấy vết thương. Dù cô biết rất ít về những thứ như vậy, nhưng rõ ràng vết thương đang mừng mủ.

Đứng lên, cô chạy vội khỏi lều, quay lại với một người đàn ông J.T cho rằng đó là pháp sư của bộ tộc.

Nửa giờ tiếp theo trôi qua trong đám mây bông bênh của sự đau đớn. Brandy ngồi cạnh gã, tay cô đặt nhẹ lên vai gã trong khi vị thầy lang chữa trị vết thương, gạt bỏ lớp mủ vàng-xanh cùng rất nhiều máu đen.

Và rồi cơ thể cùng tâm trí lơ mơ của gã nhận ra có ai đó đặt một lưỡi dao nóng lên vết thương hở. Tiếng kêu khàn khàn thoát ra khỏi họng gã và rồi gã ngất đi trong lớp sương mù đỏ xoay tròn kéo gã xuống, xuống mãi, tới một hố đen sâu thẳm.

Với một tiếng rên thấp, gã nhắm mắt lại và để nỗi đau dẫn gã vào với bóng tối của sự lãng quên.

Ngọn lửa đang thiêu đốt. Cảm giác một chiếc khăn mát áp lên trán gã. Bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc gã. Giọng nói của một phụ nữ, đang thúc giục gã uống.

Gã cố gắng mở mắt, nhưng mí mắt dường như quá nặng nề. Ai đó đang nâng đầu gã lên, và gã cảm thấy dòng nước mát lạnh trên môi. Tham lam, gã mở miệng, hóp vào thứ chất lỏng mát mẻ, như thể nước trên toàn bộ thế giới này cũng không thể giảm bớt cái cổ họng đang khô rang của gã.

Cơ thể gã như thiêu đốt và gã đập tằm chắn đang phủ trên mình đi, chỉ mơ hồ biết rằng bàn tay gã không còn bị trói nữa và rằng gã đang nằm nghiêng về bên phải.

Giọng nói của một người phụ nữ đang gọi gã ra khỏi bóng tối, những từ ngữ nhẹ nhàng, mềm mại và vô nghĩa.

Nỗ lực, gã mở mắt ra. Brandy đang ngồi cạnh gã, một chiếc bát đang nằm gọn trong lòng cô. Ánh sáng từ ngọn lửa đang nhảy múa trên mái tóc đen như mực của cô và ánh lên vẻ hồng hào trên má cô.

“Đây,” cô nói, đưa chiếc thìa đến gần miệng gã. “Anh cần ăn chút gì đó.”

“Nước.” Gã cố nói, nhưng nó chỉ là tiếng lạo xạo khô khốc từ họng gã.

“Chút nữa. Ăn cái này đã.”

Gã muốn tranh luận, nhưng gã quá yếu. Cô đặt chiếc gói mềm bên dưới đầu gã sau đó đưa chiếc thìa gỗ đến gần môi gã.

Gã nhìn chằm chằm vào cô một lúc, đáng nam nhi trong gã gào thét nhức nhối khi bị cho ăn như một đứa trẻ. Gã muốn hét lên rằng gã có thể tự lo lấy thân, nhưng gã không còn chút sức lực nào, dù là để nhắc bàn tay lên.

Thứ súp nhạt nhẽo, vô vị, và sau ba đến bốn thìa, gã đẩy nó ra, cầu xin chút nước, nhưng cô từ

chối, khẳng định rằng gã cần phải ăn trước đã.

Sự thờ ơ đến nhần tâm của cô trước cơn khát của gã khiến gã giận dữ, nhưng gã không có sự lựa chọn nào ngoài việc phải làm theo lời cô. Đây uất ức, gã húp hết chỗ súp. Sau đó, cô tặng gã một cốc nước, khuyên gã uống từ từ thôi. Nước thật mát và ngọt, hơn cả loại whisky hảo hạng nhất.

Kiệt sức, cơn khát của gã cũng đã dịu lại, gã nhắm mắt, không quan tâm đến việc gã còn sống hay đã chết.

Gã thấy khá hơn vào ngày hôm sau, và hôm sau nữa. Brandy đến vào buổi sáng và tối để chăm sóc gã. Thầy lang cũng tới hai lần mỗi ngày để kiểm tra vết thương và giúp gã giải quyết nhu cầu cá nhân.

Vào ngày thứ sáu, khi J.T bắt đầu cảm thấy rằng gã muốn sống, sau tất cả, thì hai chiến binh bước vào lều. Không nói lời nào, họ nắm lấy gã. Lờ đi sự chống cự vô ích của gã, họ trói chặt tay và chân gã lần nữa, sau đó rời khỏi lều.

Đó là bằng chứng cụ thể nhất cho việc gã đã thật sự, thật sự khá hơn.

Với một tiếng thở dài cam chịu, gã nhắm mắt. Chết tiệt cái mớ hỗn độn này.

Gã gần như lơ mơ ngủ khi nghe thấy giọng Brandy.

Gã ngẩng đầu lên và liếc qua vai để trông thấy Brandy đứng nơi ngưỡng cửa.

Khi cô thấy gã đã tỉnh, cô bước vào lều và để tấm vải che cửa rơi xuống phía sau. “Anh cảm thấy thế nào rồi?”

J.T đặt lại đầu xuống gối, nguyên rửa đám dây trói. Thật xấu xa, vô nhân tính, khi trói tay chân kẻ thù đang trong tình trạng bất lực của mình. Thật là một trải nghiệm với gã, trải nghiệm mà chắc chắn gã không hề thích.

Đôi tay gã siết chặt thành nắm đấm khi Brandy đến ngồi cạnh gã. Gã ghét cái nhìn thương hại trong mắt cô, chán ghét khi cô thấy gã trong tình cảnh này. Sự bất lực đang ăn mòn sự kiêu hãnh của gã, biết rằng cô được tự do đi lại như cô muốn khiến gã thêm tức tối. Thực tế rằng cô trông lại đẹp hơn sau mỗi lần gã trông thấy cô khiến gã bối rối.

“Anh có đói không?” Brandy hỏi.

Gã muốn nói không, muốn nói rằng cô hãy cắt khỏi cái lều chết tiệt này và cắt ra khỏi cuộc đời gã. Nhưng gã không thể lờ đi hương thơm ngào ngạt từ chiếc bát trong tay cô, không thể lờ đi tiếng dạ dày gã đang sôi lên hay thực tế là, dù gã muốn thừa nhận hay không, gã vẫn cảm thấy vui mừng bởi sự bầu bạn của cô.

Gã trừng mắt nhìn cô khi cô đút cho gã một miếng thịt nai. Cảm giác như một con thú cưng bị xích lại, gã ngoan ngoãn mở miệng. Thịt, thứ mà có mùi thật tuyệt lúc trước, giờ thì lại có vị như mùn cưa trong miệng gã.

“Sao cô lại làm thế?” gã gầm gừ.

“Làm gì cơ?”

“Cho tôi ăn. Chăm sóc tôi.”

“Chuyện đó là hiển nhiên mà. Anh bị ốm. Anh rất yếu...”

“Tôi đang bị trói gô lại như một con chó chết tiệt này!”

Brandy nín cười. “Đó là chuyện khác mà.”

“Cô được chỉ định để trông nom tôi đây à?”

“Không. Tôi tự nguyện.”

Gã nhìn hoài nghi. “Tại sao?” Gã liếc nhìn cổ tay đang bị trói của mình, nhớ lại lần đầu tiên gã trói cô lại, nhớ lại cách cô đã van xin gã đừng làm thế. “Cô chẳng nợ gì tôi cả.”

“Nếu anh muốn biết, thì tôi chăm sóc anh là bởi vì tôi sợ rằng tôi sẽ không thể trở lại thời đại của mình mà không có sự giúp đỡ của anh.”

“Sự giúp đỡ của tôi á?” J.T liếc nhìn sợi dây trói. “Cô cho là tôi phải làm cái quái gì?”

“Tôi không biết! Tôi chỉ biết là khi tôi chạm vào anh, rồi tôi ở đây. Tôi không thể không nghĩ rằng tôi sẽ không thể trở về thời đại của mình mà không có anh.”

J.T gật đầu. Giải thích thế nghe thật có lý hơn rồi đây.

“Anh có đói không?” cô hỏi lại.

“Có.”

Đặt chiếc bát lên mặt đất, Brandy chèn một chiếc áo xuống dưới đầu J.T, sau đó đưa gã một thìa súp.

Gã nhìn chằm chằm và chiếc thìa trong một lúc, và rồi, cảm thấy như một đứa trẻ bơ vơ, gã mở miệng và để cô cho gã ăn.

Cảm nhận được sự khó chịu của gã khi bị cho ăn, Brandy giữ im lặng. Khi cái bát đã rỗng không, cô đặt nó sang bên, biết bằng cách nào đó, rằng gã cần được ở một mình.

Một lúc sau, ba chiến binh lực lưỡng bước vào, J.T nhanh chóng cảm thấy dòng máu Da đỏ dâng lên trong gã. Và rồi họ cởi dây trói, kéo gã đứng dậy, mang gã ra ngoài.

Đàn ông, phụ nữ, và trẻ nhỏ quay sang nhìn chằm chằm khi những người chiến binh kéo gã ngang qua trại hướng tới một chiếc cột gỗ cao bám đầy bụi.

Bàn tay thô ráp kéo giật tay gã ra sau lưng và trói ngoặt tay gã sau chiếc cột. Máu nổi đặt phía

trên gần đầu cọc. Với một cái gậy đầu hài lòng, những người chiến binh bỏ đi.

J.T quan sát những người da đỏ đi đi lại lại. Và rồi gã bò ngồi xuống đất, lưng tựa vào cây cột gỗ thô ráp. Gã có cảm giác khủng khiếp rằng sự thử thách của gã sẽ là thứ gì đó gã không thể tưởng tượng nổi.

Brandy ngồi trên đám da thú bên ngoài căn lều của mình, chăm chú hoàn tất một đôi giày da đang trong lúc quan sát các hoạt động và âm thanh quanh làng. Nó dường như thật khó tin. Tuy nhiên, trừ khi cô có một giấc mơ dài nhất, sống động nhất, tuyệt vời nhất trong toàn bộ cuộc đời mình, thì cô đang thực sự ở giữa một ngôi làng của người Crow, quan sát cách họ sinh hoạt cách đây hơn một trăm năm.

Ngồi cạnh cô là một người đàn ông già với hai bím tóc dài xám. Nửa tá trẻ em ngồi xếp vòng tròn quanh ông ta, gương mặt chúng say mê khi ông kể những câu chuyện về lịch sử của người Crow. Đây là một câu chuyện quen thuộc, mẹ cô đã từng kể nó cho cô nghe từ rất lâu rồi, và cô lắng nghe, mỉm cười.

“Ngày xưa khi trái đất mới hình thành,” người đàn ông già kể, “đã có một trận lụt thật lớn. Mẹ Trái đất bị bao phủ hoàn toàn bởi nước. Chỉ có một người đàn ông sống sót. Ông ta khôn ngoan hơn tất cả những người khác. Ông ta được gọi là Chúa Trời. Chúa Trời đã tạo nên một trái đất mới, và rồi ông ta tạo ra một người đàn ông và một người phụ nữ. Người đàn ông và người phụ nữ này, họ đều bị mù, nhưng họ đã tạo ra những đứa trẻ, chúng cũng bị mù.

Một ngày nọ, một trong những người đàn ông đã kéo được mí mắt mở ra. Anh ta trông thấy trái đất, những ngọn núi và những ngọn đồi. Anh ta kéo mở bên mắt còn lại, và anh ta trông thấy bầu trời cùng những con vật.

Anh ta chạy đến bên vợ và kéo mắt cô ấy mở ra. Họ nói với những đứa con của họ thứ họ trông thấy, và tất cả lũ trẻ cũng mở mắt...”

Chỉ lắng nghe một nửa, Brandy quan sát một người phụ nữ chỉ dẫn hai cô con gái nhỏ của mình cách may một đôi giày da đang và khâu một chiếc áo.

Người Crow theo chế độ mẫu hệ, phụ nữ là trụ cột gia đình và điều hành thị tộc. Tất cả trẻ em đều theo họ mẹ. Với quy tắc của những người Crow cổ, một đứa trẻ chỉ có thể theo họ cha khi mẹ chúng kết hôn với một người đàn ông khác trong gia tộc, điều mà hoàn toàn bị cấm.

Phụ nữ sở hữu những căn lều cùng đồ đạc trong đó, nuôi con, và là bảo vệ những tấm khiên cho chồng.

Những cậu trai trẻ được dạy về cách săn bắn; khi còn nhỏ, họ được khuyến khích săn chim và thú. Họ thường mang da thú về cho những cô bé thuộc. Những cậu nhóc thì chơi trò đánh trận giả, học cách lẩn trốn, tính kiên nhẫn và sức chịu đựng.

Như hầu hết các xã hội khác, có những người không hề phù hợp. Có những người phụ nữ cưới ngựa cùng các chiến binh và những người đàn ông lẩn tránh chiến tranh sẽ ở lại cùng những người phụ nữ để chăm lo cho gia đình.

Có vài người đàn ông, được gọi là beta^[14], họ thích ăn mặc và sống như phụ nữ. Họ được người

Crow tôn kính bởi người ta cho rằng một beta có mối liên kết đặc biệt với Akbaatatdia – Đấng Tạo Hóa.

Việc được người Crow chấp nhận khiến trong Brandy căng tràn cảm giác ấm áp thân thuộc. Những người phụ nữ đi qua đều nói chuyện với cô, và những người đàn ông chưa lập gia đình đều đối xử với cô một cách tôn trọng.

Với một tiếng thở dài, cô nhìn chăm chăm vào khoảng không, hy vọng có ai đó sẽ cho những con thú của cô ăn, tự hỏi ai sẽ dạy thay lớp của cô. Và dù có khao khát trở về nhà, cô vẫn không thể phủ nhận được sự phấn khích nhất định khi được ở đây, ngay lúc này, được tận mắt chứng kiến cách sinh sống của những người họ hàng của mẹ mình. Đây là cơ hội cả đời chỉ có một, và cô muốn khám phá tất cả trước khi trở về nhà. À, cô nghĩ, lo lắng. Chuyện gì sẽ tới nếu như cô không thể quay trở về?

Cô liếc nhìn trời, xét đoán giờ, bắn khoăn muốn tới gặp J.T lần nữa để chắc chắn rằng gã vẫn ổn. Cô biết gã ghét bị trói, biết gã bối rối khi để cô trông thấy gã bị trói gô ‘như một con chó chết tiệt,’ nhưng cô không quan tâm.

Đột nhiên cảm thấy hồi hộp, cô đặt chiếc giày da đánh sang bên và đứng dậy. Cô đang cố gắng nghĩ ra một lý do nào đó chính đáng để đến chỗ gã thì cô nhận ra vài người đang tụ tập thành vòng tròn nhỏ quanh rìa trại. Tò mò, cô đi theo họ.

Khi đến rìa ngôi làng, cô trông thấy vài người Da đỏ, cả nam và nữ, đang tụ tập. Ban đầu, cô không thể trông thấy thứ gì, rồi thì, vài người di chuyển, và cô trông thấy J.T.

Gã đang đứng quay lưng lại chiếc cột, đôi mắt nheo lại, hàm răng nghiến chặt.

Có máu đang nhỏ giọt trên ngực và bụng gã. Quần gã rách tả tơi và vấy máu. Khi cô tiến lại gần hơn, cô thấy toàn thân gã đang run lên.

Cô nhìn kinh hoàng vào một bà già ở phía trước đang cào vào ngực gã bằng một con dao róc thịt, để lại một vệt máu dài theo sau. Một phụ nữ khác bước về phía trước, một người nữa, và một người nữa. Brandy rùng mình khi một người khác đi đến, chém vào cánh tay, vai và đùi J.T. Một phụ nữ khác cào má gã bằng móng tay mình.

Brandy lắc đầu, kinh hoàng trước sự tàn bạo của họ.

“Em có đến trả thù gã da trắng không?”

Brandy liếc qua vai thấy Apita đang đứng sau mình. “Tất nhiên là không.”

“Đó là quyền của em.”

“Anh ta đã làm gì những phụ nữ đó? Tại sao họ lại hành hạ anh ta như vậy?”

“Hắn là người da trắng.”

“Và đó là lý do tại sao họ lại ngược đãi anh ta? Bởi vì anh ta là người da trắng sao?”

“Họ đang trả thù cho những đau thương của những người thân yêu gây ra bởi người da trắng.” Apita giải thích. “Cho những người chồng và những đứa trẻ đã bị giết bởi đám lính áo xanh.”

Brandy định phản đối, nói rằng J.T không chịu trách nhiệm cho những tội ác chống lại người Crow, nhưng những lời cô nói chết lặng trong cổ họng. Bạn không thể nào tranh cãi được với lòng hận thù.

“Họ sẽ giết anh ta sao?”

“Sẽ. Cho đến lúc thích hợp.”

Brandy lắc đầu. Cô không thể để họ giết J.T. Nếu không có gã, cô không bao giờ có thể tìm được đường về nhà.

“Apita, đó là người đàn ông của em. Em không muốn anh ấy chết.”

“Anh ta là chồng em sao?”

“Không, anh ấy là hôn phu của em.”

“Em muốn kết hôn với anh ta, ngay cả khi anh ta đã mang em xa khỏi gia đình sao?”

“Vâng. Chị đừng quan tâm đến bất cứ điều gì em từng nói khi linh hồn em lang thang ở vùng đất của bóng tối. Chúng em... Chúng em đã cãi nhau, và em... em đã giận dữ. Nhưng giờ em không còn giận dữ nữa. Làm ơn đi, bảo họ hãy dừng lại.”

“Đi nào, chúng ta sẽ nói chuyện với Awachia.”

Brandy gửi một cái nhìn cuối cùng theo hướng J.T, sau đó bước theo Apita đến lều của tù trưởng.

J.T ngã lưng xuống cột, cơ thể gã đau nhức từ đầu đến chân, cổ họng gã khô khốc như sa mạc Arizona giữa trưa hè. Máu chảy xuống cánh tay, ngực và trên mặt gã. Ruồi bu đầy trên những vết thương hở, bay tán loạn khi cơ thể gã lắc lư, sau đó lại bu vào còn nhiều hơn để hút hết chỗ thịt ẩm máu.

Gã biết ngay lúc Brandy đến gần, cảm thấy sự hiện diện của cô thậm chí trước cả khi cô nhìn thấy gã, đôi mắt xám to của cô mở lớn đầy ghê tởm. Sau cái cách gã đã đối xử với cô, gã sẽ không đổ lỗi cho cô nếu cô có muốn nhặt lấy một con dao và tham gia cùng.

Thay vào đó, cô quay người và bước đi.

Với một tiếng thở dài mệt mỏi, gã ngồi xuống đất, trán tựa vào đầu gối co lại. Ít nhất cô sẽ được chăm sóc chu đáo. Những người Da đỏ dường như đã chấp nhận cô mà không cần một lời giải thích. Cô biết phong tục của họ. Cô nói thứ ngôn ngữ của họ. Gã đã trông thấy cách những người đàn ông ở đây nhìn cô. Trong khoảng thời gian ngắn, khi cô đã chấp nhận thực tế rằng cô không thể trở về nhà của mình được nữa, cô có thể quyết định kết hôn với một trong số những người chiến binh.

J.T chửi thề khe khẽ, tự hỏi tại sao suy nghĩ về việc cô cùng với người đàn ông khác lại khiến gã chán ghét đến vậy. Cô không là gì với gã cả. Cô không bao giờ là gì với gã hết. Thậm chí cô còn đến từ một thời đại khác, gã chỉ có chưa đến một năm, gã cười toe toét nhăn nhó, hay có khi chỉ là vài ngày, để sống.

Gã nhớ lại cái đêm gã đã hôn cô. Gã đã giận dữ, tràn đầy tổn thương, để có thể chịu đựng, và cô ở ngay đó, bất lực, dễ tấn công. Đôi môi cô thật ấm áp và mềm mại, miệng cô ngọt ngào như mật ong. Gã đã cảm nhận được từng đường cong nữ tính, mịn màng, từng hơi thở khi cô nằm đó bên dưới gã. Ham muốn đã thể chỗ cho sự tức giận, và trong khoảnh khắc, gã đã chỉ biết đến cơn thèm khát muốn có được cô. Cho đến khi gã nhận ra gã đang làm gì và nghĩ gì. Nỗi xấu hổ dập tắt sự mê đắm của gã, lời xin lỗi của gã như nghẹn lại, khiến gã quay lưng đi với lời buộc tội câm lặng trong đôi mắt cô.

Đầu gã giật lên khi nghe thấy tiếng bước chân. Đứng dậy, gã đối mặt với người chiến binh đang sải bước về phía mình. Gã bất ngờ cảm thấy cơn sợ hãi khiến gã buồn nôn nhanh chóng được thay thế bằng một sự bình tĩnh cam chịu. Gã không sợ chết; gã đã từng nhìn vào những gương mặt trước khi chết. Nhưng gã cảm thấy một sự hối tiếc sâu sắc rằng gã không còn được biết rõ hơn về Brandy Talavera nữa.

J.T hít một hơi thật sâu khi người chiến binh rút con dao của anh ta ra. Trong khoảnh khắc dài đến vô tận, hai người đàn ông đối mặt với nhau. Và rồi, với một cái giật của cổ tay, người chiến binh thả tự do cho đôi tay của J.T.

Với một cái khoát tay, người chiến binh ra hiệu cho J.T đi theo anh ta.

Đầu ngẩng cao, vai vươn thẳng, J.T bước theo người chiến binh qua khu trại về phía một căn lều nhỏ nằm bên rìa ngôi làng. Hơi thở của J.T nghẹn lại trong cổ họng khi Brandy bước ra ngoài. Hiếm có hình ảnh nào đẹp được như việc trông thấy Brandy Talavera được bao bọc trong chiếc áo choàng dài bằng da cừu và đi đôi giày da đánh, mái tóc đen dài của cô chảy tràn quanh vai.

Người chiến binh nói chuyện với cô, sau đó quay đi, để họ lại một mình.

“Vào trong đi,” Brandy nói. Cô giữ cửa cho gã, sau đó theo gã vào trong.

“Giờ thì sao?” gã hỏi khi cô bước vào.

“Tôi sẽ lau rửa sạch cho anh, sau đó sẽ kiểm chút gì đó để anh có thể ăn.”

“Và sau đó?”

“Và sau đó...” Sự xấu hổ khắc trên đôi gò má cô. “Và sau đó không có gì cả. Anh sẽ sống ở đây.”

J.T nhướn mày. “Sống ở đây? Với cô sao?”

“Phải.”

J.T nhìn chăm chăm vào cô, nhận thấy đôi má cô đang đỏ ửng, cách cô từ chối nhìn thẳng vào mắt gã. Đàn ông và phụ nữ Da đỏ không chia sẻ chung một căn lều, trừ khi họ đã kết hôn.

“Brandy, nhìn tôi này.”

“Không.”

“Ít nhất hãy nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Tôi đã nói với Awachia là chúng ta đã hứa hôn.”

“Và?”

“Và ông ấy hỏi tôi là tôi có còn muốn muốn kết hôn với anh không.” Cô hạ thấp ánh mắt, không muốn bắt gặp cái nhìn của gã. “Và tôi nói có, và ông ấy nói nếu tôi đưa anh về lều của mình, chúng ta sẽ là vợ chồng.”

J.T lắc đầu, quá choáng váng để lên tiếng. Kết hôn!

Cô liều mạng liếc nhìn mặt gã. “Nó cũng không phải một cuộc hôn nhân thật sự đâu,” cô lên tiếng nhanh chóng, như thể đọc được suy nghĩ của gã. “Tôi làm vậy chỉ để cứu mạng anh thôi.”

“Đó là lý do duy nhất sao?”

Brandy ngược nhìn gã, bối rối bởi sự nuôi tiếc trong giọng gã. “Dĩ nhiên rồi.”

J.T gật đầu. Gã hy vọng cô nói gì được nữa chứ? Rằng cô làm vậy vì cô quan tâm đến gã? Quý thật, ngoài mẹ gã ra, chưa có ai từng quan tâm đến cái chết tiệt gì của gã.

“Tôi nghĩ anh nên ngồi xuống trước khi ngã.” Brandy đề nghị, tuyệt vọng để thay đổi chủ đề.

“Ừ,” J.T trả lời mệt mỏi. “Tôi nghĩ là cô nói đúng.”

Trên đôi chân run rẩy, gã băng qua sàn lều và ngồi xuống chiếc giường trải tấm da trâu phía cuối lều.

Gã quan sát Brandy qua đôi mắt khép hờ khi cô di chuyển quanh lều, sau đó quỳ một chân xuống cạnh gã. Nhúng một miếng vải vào chậu nước, cô rửa sạch các vết máu đã khô đi trên mặt, ngực và cánh tay gã bằng miếng vải mềm mại, đắp một lớp mỏng thuốc mỡ màu vàng lên vết thương của gã. Cái chạm của cô thật dịu dàng và nhẹ nhàng.

Khi đã xong, cô đắp một chiếc áo choàng da trâu lên người gã, sau đó quay lưng lại khi gã cởi bỏ chiếc quần nhuộm máu của mình. Cô nhìn mặt khi cầm lấy chúng từ tay gã. Nó không thể sửa lại được nữa, và cô cuộn nó lại sau đó ném sang bên.

J.T quan sát cô một lúc, nhưng mí mắt gã sớm trở nên nặng trĩu khi sự căng thẳng trong vài ngày qua bay biến. Giờ đây, gã cảm thấy ấm áp, an toàn và không có thứ gì quan trọng nữa.

Một lát sau, gã đã ngủ.

CHƯƠNG 7

J.T thở dài, nhăn mặt khi cử động khiến một bên mình gã đau nhói. Dù vẫn còn đau nhưng gã cảm thấy khá hơn cả trong những ngày qua.

Mở mắt, gã nhìn quanh lều. Bên trong mát và mờ tối, và gã chỉ có một mình. Gã cười toe toét khi nghĩ lại hành động hôm trước của Brandy Talavera. Cô đã đưa gã về lều của mình để cứu gã thoát khỏi một cái chết từ từ.

Thực tế rằng cô đã đứng ra giải cứu gã bởi cô tin rằng cô sẽ không thể trở về thời đại của mình mà không có gã cũng không khiến gã bận tâm cho lắm. Bất kể lý do là gì, cô cũng đã cứu rồi gã khỏi một kết cục bi thảm. Gã nợ cô món nợ mà gã sẽ không thể trả được.

Gã ngồi dậy, nghĩ về bữa sáng ngay khi cô bước vào. Tóc cô vẫn còn ướt, và gã nghĩ đến việc cô đã tắm dưới sông. Nghĩ về việc cơ thể cô được bao phủ không gì ngoại trừ những tia nước lấp lánh đã gửi một cơn dục vọng thẳng đến háng gã, khiến gã cảm thấy biết ơn chiếc áo choàng lông trâu đang che phủ từ thắt lưng gã trở xuống.

“Anh dậy rồi,” cô nói.

“Và đói.” Và không chỉ đói thức ăn, gã trầm ngâm buồn bã.

Ánh mắt gã gặp mắt cô, và gã cảm thấy choáng váng ngay lập tức bởi nhận thức được có thứ gì đó dấy lên giữa họ lần nữa.

Brany giật mắt khỏi cái nhìn của gã. “VẬY ẶN THÔI.”

“Đó chính là nhiệm vụ của một người vợ đối với nhu cầu của chồng cô ấy.”

“Để tôi làm rõ điều này, anh Cutter. Tôi không phải vợ anh, và nếu anh quan tâm, thì tôi không có bất kỳ ‘nhiệm vụ’ nào hết.”

Cô không phải đang nói đến một thứ tầm thường như đồ ăn, và cả hai đều biết điều đó.

Brandy ra hiệu về phía chiếc nồi gang đang treo trên một chiếc kiềng ba chân trên bếp lửa. “Có chút thịt hầm trong đó nếu anh đang đói.”

“Tôi đoán thế có nghĩa là cô sẽ không vá lại vớ hay giặt đồ cho tôi đâu nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Với một cái nhún vai, J.T đứng dậy với tay lấy một cái bát bằng gỗ được xếp chồng gần đồng lửa.

Brandy thở hắt hên và nhanh chóng quay đi. “Mặc đồ vào đi.”

J.T cười toe toét với cái lưng cô. “Không được. Chẳng có gì để mặc cả.”

Với một tiếng thở dài bức bối, Brandy xồng xộc bước khỏi lều, âm thanh tiếng cười khàn khàn của J.T vẫn còn lung bùng trong tai cô.

Nửa giờ sau, Brandy quay trở lại lều. Nhắc cửa lên, cô lén nhìn vào trong, nhẹ nhõm khi thấy J.T đã nằm ngủ, cẩn thận che người lại.

Nhón gót bước vào, cô chăm chú nhìn nồi thịt hầm. Nó trống rỗng. Và, cô cúi kính nghĩ, anh ta hẳn là đã có thể tự lo lấy thân được rồi.

Cô thả một đồng quần áo xuống sàn lều cạnh giường, sau đó quay đi, không muốn đối diện khi gã tỉnh giấc.

“Này.”

Giọng gã vang lên bên tai cô. Dừng lại, Brandy liếc qua vai. “Anh muốn gì?”

“Một nụ cười và một lời tử tế?” Giọng gã tươi tỉnh thêm chút chế giễu.

“Anh Cutter này, tôi không có tâm trạng chơi đùa đâu.”

Ánh mắt gã bắt gặp cái nhìn lạnh lùng của cô khiến vai cô cứng lại như một điều xì gà Ấn Độ.

“Phải rồi,” gã lầm bầm buồn bã. “Tôi có thấy.”

“Vậy thì?” cô nồn nóng hỏi. “Anh muốn gì?”

“Một ly nước?”

Brandy liếc nhìn cái bi đông được đặt trong tầm với của gã.

“Nó hết rồi,” J.T nói.

Cô đang chuẩn bị kêu ca rằng gã thật quá lười biếng để ra ngoài khi cô nhớ ra cho đến vài phút trước thì gã chẳng có gì để mặc cả. “Được rồi.”

Nắm lấy bi đông, cô rời khỏi lều, tự hỏi tại sao gã dường như luôn mang đến cho cô những điều tồi tệ nhất. Người đàn ông này đang bị thương, nhưng cô giận dữ bởi thực tế rằng gã hy vọng cô quỳ sụp xuống phục tùng gã sao. Cô biết cô đang vô lý, biết rằng, đối với bất kỳ ai khác, cô sẽ không ngần ngại để làm tất cả những gì có thể để người bệnh có thể thoải mái hết mức có thể. Vậy nhưng điều gì ở J.T Cutter lại khiến cô trở nên nhạy cảm đến thế?

Hình ảnh lướt qua khi gã đang trèo lên giường, không chút xấu hổ, với sự trần trụi trước mắt cô khiến má cô nóng ran. Gã quả thật là một người đàn ông cường tráng, từ đôi vai rộng cho đến bàn chân thật lớn. Gã cũng là một tên giết người, một kẻ trộm ngựa, một tên cướp ngân hàng, và là một kẻ bất cóc. Nhưng điều đó không thể ngăn được cô tội trầm trồ trước bắp tay và đôi chân cơ bắp của gã, hay ngừng tự hỏi sẽ thế nào nếu được lướt bàn tay lên ngực gã...

Với một tiếng thở dài bức tức, cô quỳ xuống bên cạnh dòng sông và lấy đầy một bi đông nước, sau đó tấp nước lên đôi gò má nóng ran. Chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cô chưa bao giờ bị thu hút bởi ‘traì hư’ trước đây. J.T Cutter đối nghịch hoàn toàn kiểu đàn ông cô ngưỡng mộ. Cô thích những người đàn ông trung thực và làm việc chăm chỉ, người đàn ông với tiêu chuẩn đạo đức và ý thức mạnh mẽ được giữa đúng và sai. Không một ai trong số những quý ông cô từng hẹn hò có thể khuấy động cô được như cái kẻ ngoài vòng pháp luật này làm. Và cô không thích điều đó. Không thích một chút nào!

Cô đã khiến bản thân giận sôi người suốt quãng đường quay lại lều. “Đây,” cô nói, đẩy bi đông nước về phía tay gã. “Tôi hy vọng anh sẽ chết sặc!”

Đó là những điều không nên nói. J.T giơ một tay lên cổ họng, nhớ lại một cách rõ ràng cảm giác chiếc thòng lọng siết quanh cổ, cảm giác trôi nổi khi cánh cửa sập dưới chân bung ra...

Brandy nhìn chăm chăm gã, nhìn thấy sự kinh hoàng phản chiếu trong đáy mắt gã.

“Tôi xin lỗi,” cô thì thầm. “Tôi không có ý đó.”

“Không sao đâu,” gã trả lời khàn khàn.

“Không, thật đấy, tôi xin lỗi.”

“Quên đi.”

Nhưng gã không thể quên. Đêm đó, gã lại có giấc mơ tồi tệ đó, giấc mơ khi gã được dẫn lên cầu thang của giá treo cổ, khi đầu gã bị trùm kín, nhìn chăm chăm vào bóng tối mịt mù, trái tim nện như sấm rền trong lồng ngực, tiếng mạch máu đập thành thịch bên tai. Gã chưa bao giờ biết đến nỗi sợ hãi quaoắn thắt ruột gan đến vậy trong suốt cả cuộc đời mình, không kể cả khi mẹ gã qua đời để gã lại một mình, khi gã nhìn xuống nòng súng trường của một người đàn ông khác. Một lần nữa, gã lại cảm thấy trọng lượng của chiếc dây thừng quanh cổ, cảm giác gai gai của sợi dây trói ngoặt tay gã ra sau. Gã đã bất lực và sợ hãi. Và rồi gã nghe thấy sự im lặng đột ngột khi đám đông nín thở chờ đợi...

“Không!” Từ ngữ bật ra từ cổ họng gã. Cơ thể gã đầm đìa mồ hôi, đứng đó một cách cứng nhắc, tìm kiếm chút ánh sáng, thứ ánh sáng mềm mại bao phủ bởi tình yêu và sự thấu hiểu.

“J.T? J.T, anh có sao không?”

“Ừ.”

Gã đang thở gấp, như thể gã vừa chạy đến cả trăm dặm. Cơ thể gã ướt đẫm mồ hôi; bàn tay gã run rẩy.

Ánh sáng bùng lên khi Brandy ném một nắm củi lên trên mồi than đang cháy. “J.T?”

“Tôi ổn,” gã khàn khàn nói.

Tâm trí cô nói rằng cô nên quay lại chặn và để gã một mình, nhưng rồi khi nhìn vào gương mặt gã cô biết mình không thể làm thế.

Trượt ra khỏi tấm chắn, cô đặt thêm ít gỗ lên trên lửa sau đó đến quỳ bên cạnh gã. Gã nhìn cô như thể gã không hề nhận ra cô, đôi mắt nâu sẫm của gã giờ hoang dã và mất phương hướng.

“Không sao đâu, J.T,” cô thì thầm. Cô kéo gã về phía mình với chút do dự, cho đến khi đầu gã đặt trên vai cô. “Nó qua rồi,” cô thì thầm dịu dàng. “Đừng nghĩ về nó nữa.”

Da gã căng lên bên dưới tay cô. Cô có thể cảm nhận thấy gã đang run rẩy không kiểm soát, cảm giác mồ hôi ướt đầm da gã. Cô lướt những ngón tay qua mái tóc gã, xoa xoa gáy, và trượt tay xuống tấm lưng rộng. Từ từ, cô cảm thấy gã dần thư giãn.

Đầu gã lớn và nặng nề trên vai cô và cô giục gã nằm xuống lại, ngạc nhiên khi gã gục đầu vào lòng cô.

Lúc này, gã trông không hề giống một tên sát nhân. Dù mắt gã tối đen và làn râu lún phún bao phủ quai hàm, gã trông thật tổn thương và đơn độc.

Cô đấu tranh với thôi thúc muốn hôn lên trán gã, ôm lấy gã vào vòng tay và an ủi gã như một người mẹ an ủi đứa con sợ hãi của mình. Nhưng J.T Cutter không phải một đứa trẻ, và cô sợ rằng bất kỳ sự đụng chạm nào của cô cũng có thể khiến gã hiểu sai hơn chỉ là mong muốn đơn giản mong muốn an ủi giữa người với người.

“J.T?”

Gã không trả lời, và cô nhận ra rằng gã đã ngủ lại. Cô kéo tấm da trâu lên vai, định quay trở lại giường, nhưng sự miễn cưỡng khi phải rời đi để gã lại một mình khiến cô bất ngờ, vậy nên cô ở lại, ôm lấy đầu gã trong vòng tay, bàn tay còn lại nhẹ vuốt ve trán gã, cho đến khi cô nghe thấy tiếng ngói lảng trở mình bắt đầu một ngày mới.

Gã biết cô rời đi ngay trước khi gã mở mắt. Trong một lúc, J.T nhắm mắt nằm đó, nhớ lại cái chạm của bàn tay cô và âm thanh giọng nói cô đã xua tan những tàn tích của cơn ác mộng đêm hôm trước. Suốt những năm sau khi mẹ gã qua đời, không ai, không một ai, từng dành thời gian để làm dịu nỗi sợ hãi của gã. Gã đã quên mất cảm giác khi có một người phụ nữ ôm lấy gã không gì hơn là chỉ để an ủi gã. Nó khiến gã xấu hổ, sao gã lại có thể dễ dàng để cô an ủi gã, sao gã lại hăm hở tìm kiếm nơi trú ẩn an toàn trong vòng tay cô như thế. Gã không thể nhớ lần cuối khi gã muốn, hoặc cần, một người phụ nữ cho bất cứ điều gì khác hơn là một lần ‘tàu nhanh’. Trong số tất cả những phụ nữ gã từng lên giường, gã chỉ nhớ duy nhất người đầu tiên.

Nhưng gã sẽ nhớ Brandy Talavera, không chỉ bởi cô thật tử tế, mà còn vì cô đã trông thấy gã khi gã cảm thấy tổn thương nhất. Gã tìm thấy sự an ủi dịu dàng từ cô nhưng, gã cũng tức giận với thực tế rằng cô đã bắt gặp gã vào lúc yếu đuối nhất.

Và rồi gã nghe thấy tiếng bước chân của cô và quên sạch mọi thứ gã đã dự định nếu trông thấy cô lần nữa. Ánh sáng đổ bóng lên sàn khi cô vén tấm vải phủ cửa lều lên và bước vào trong.

Brandy do dự, tự hỏi gã nhớ được bao nhiêu về đêm qua. Và rồi, cô hít một hơi thật sâu. Dù sao thì cô cũng phải đối mặt với gã. Bước từng bước về phía trước cũng thật khó khăn làm sao, khi cô băng qua sàn đến bên giường gã. “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Ánh mắt cô không nhìn vào gã. “Anh có đói không?”

“Có quan trọng không?”

“Nếu không thì tôi đã chẳng hỏi.”

“Thật sao? Hôm qua cô đã nói với tôi rất rõ ràng là cô không hứng thú với bất kỳ nhu cầu nào của tôi cả.”

Brandy đỏ mặt, xấu hổ khi bị nhắc về thái độ cư xử của mình. “Tôi biết tôi đã nói gì.”

“Vậy cái gì khiến cô thay đổi suy nghĩ thế?”

“Không có gì.” Cô bắn thẳng mắt nhìn gã, bối rối bởi tông giọng trầm khàn và biểu hiện ủ rũ của gã. “Tôi chẳng quan tâm nếu anh có chết đói đâu.”

J.T lảm bảm chửi thề, tự hỏi tại sao gã lại khốn nạn khủng khiếp đến vậy. Cô chẳng làm gì để khiến gã có cái thái độ khinh khỉnh đó cả. Và rồi gã nhận ra gã chỉ sử dụng cái thái độ cáu kỉnh đó để luôn giữ cho mọi người trong tầm kiểm soát.

“Brandy...”

“Tôi muốn anh ra khỏi đây, ngay lập tức, ngay hôm nay.”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Chỉ thế thôi! Tôi kết hôn với anh, và giờ tôi đang ly dị anh.” Cô quay gót và bước về phía cửa. “Mặc quần áo vào và cút ra khỏi đây.”

“Brandy, chờ đã!”

Cô dừng lại, một tay giữ cửa, nhưng cô không quay lại.

“Tôi...” Gã chửi thề lần nữa. “Tôi xin lỗi.”

“Hắn là anh không nói ba từ đó thường xuyên phải không?”

“Tôi không chắc là tôi đã từng nói chúng nữa là.”

“Mặc đồ vào đi,” cô nhẹ nhàng nói. “Tôi sẽ lấy cho anh chút gì đó để ăn.”

J.T hít một hơi thật sâu. “Tôi muốn cảm ơn cô vì đêm qua. Và nếu cô cũng nghĩ tôi không nói cảm ơn thường xuyên thì đúng là vậy.”

Lời nói nhẹ nhàng của gã khiến tim Brandy thất lại. “Anh sẽ nói cho tôi điều gì đó sao?”

“Nếu tôi có thể.”

Chậm rãi, cô quay lại đối mặt với gã. “Anh cũng từng có cơn ác mộng như vậy lúc trước, phải không?”

“Ừ.”

“Lần cuối anh nói điều gì đó về lời hứa một năm. Ý anh là gì?”

“Không có gì.”

Gã đang nói dối. Cô có thể nghe thấy điều đó trong giọng gã, trông thấy nó trong mắt gã. “Mặc đồ vào đi. Tôi sẽ tìm thứ gì đó cho anh ăn.”

J.T gật đầu. Giống như hầu hết phụ nữ Crow, Brandy làm phần lớn công việc nấu nướng bên ngoài. Nó hẳn phải là một sự thay đổi đối với cô, gã trầm ngâm, phải nấu nướng trên lửa khi mà cô đã luôn quen với một cái máy có thể nấu thức ăn trong vài phút thay vì hàng giờ.

Nhìn xuống chân, J.T trông thấy chỗ quần áo cô đã mang cho gã. Chiếc áo da hoảnh vô cùng mềm mại trên làn da trần của gã. Chiếc khố da bao phủ phần thắt lưng gã và không thêm gì khác. Đôi giày da đánh cùng tông. Gã thoáng trầm ngâm, mẹ gã sẽ nghĩ gì nếu bà trông thấy gã như bây giờ.

Brandy bước vào lều và dừng lại đột ngột, gần như không nhận ra súp đang sôi sùng sục trong chiếc bát cô cầm.

J.T đứng gần chính giữa căn lều, vẻ mặt hơi ngượng ngùng khi bắt gặp cái nhìn của cô. “Cô nghĩ sao?”

Brandy nuốt nước bọt. Cô nghĩ sao nhỉ? Cô gần như không thể nghĩ được gì! Anh ta luôn đẹp trai khủng khiếp thế sao? Đôi vai anh ta rộng và đôi chân dài thế sao? Và tại sao cô lại lú lút cả lưỡi thế này? Những người đàn ông khác trong làng cũng mặc y hệt thế thôi mà.

“Này,” gã gọi nhẹ nhàng. “Cô ổn chứ?”

“Ổn. Đây.” Cô đẩy chiếc bát vào tay gã.

J.T nhìn chằm chằm vào cô, tự hỏi cô đang bị ghen cái gì.

“Ngồi xuống và ăn đi,” Brandy nói, giọng cô cộc cằn thấy rõ.

“Vâng, thưa cô,” J.T trả lời, và ngồi bắt chéo chân trên chiếc giường lông thú của gã, bắt đầu ăn.

Brandy nhặt đôi giày da đánh cô đang làm lên và bắt đầu công việc. Nhưng cô không thể giữ cho mắt mình không đi lạc đến chỗ J.T, không thể không lưu ý đến chiếc áo da hoǎng vừa khít trên đôi vai rộng và khuôn ngực gǎ, đến chiều dài cơ bắp trên đùi gǎ.

Chúa rủ lòng thương, chuyện gì xảy ra với cô vậy?

“Brandy, Brandy?”

“Gì?”

“Cô có muốn đi dạo với tôi không?”

“Đi dạo?”

J.T gật đầu. “Tôi bị giam cầm đủ lâu rồi. Tôi muốn duỗi chân một chút.” Gǎ đứng dậy và chìa tay ra. “Đi chứ?”

Sự khôn ngoan, thận trọng, giác quan, tất cả đều gào lên nói không. Nhưng ký ức về lời nói xin cô tha thứ, về lời cảm ơn, đã đánh thẳng vào tim cô. Cô cảm giác như gǎ không được biết đến nhiều lòng tốt trong suốt cuộc đời mình. Và rồi, lờ đi sự phán đoán của mình, cô đồng ý và đặt tay cô vào tay gǎ.

Những ngón tay gǎ siết lại quanh bàn tay cô, hơi ǎm lan tỏa lên cánh tay cô và siết chặt quanh tim cô.

Gǎ giúp cô đứng dậy, nhưng không thả tay cô ra. Ra đến ngoài, gǎ hướng về phía hạ lưu, bàn tay cô nắm chặt trong tay gǎ.

“Thật là một vùng đất đẹp đẽ,” Brandy nhận xét, tha thiết muốn phá vỡ sự im lặng giữa họ.

“Phải, đẹp thật.” J.T dừng lại dưới gốc cây và quay sang đối mặt với cô. “Cô đã cứu sống tôi. Tôi rất biết ơn.”

“Tôi làm thế cũng là vì bản thân thôi.”

“Tôi biết, nhưng điều đó cũng không thay đổi được thực tế là tôi nợ cô.”

Gǎ nhìn cô một lúc lâu, đắm chìm trong đôi mắt xám to rõ của cô. Ở gần thế này, gǎ có thể ngửi thấy mùi xà phòng cô đã tắm, mùi hương của cây xô thơm, mùi khói của lửa. Tay cô mềm mại và nhỏ nhắn. Đột nhiên, gǎ không thể cưỡng lại sự thôi thúc cuốn cô vào vòng tay và hôn cô.

Và gǎ đã làm thế.

Nhẹ nhàng, vững vàng, gǎ kéo cô lại gần, cúi đầu xuống, nghiêng miệng mình trên môi cô. Gǎ cảm thấy cô cứng người lại, nghe thấy tiếng thở hổn hển vì ngạc nhiên của cô. Và rồi cánh tay cô vòng quanh eo gǎ, và cô dựa vào gǎ, hôn trả lại gǎ.

Gǎ hôn sâu hơn, lưỡi gǎ sục sạo tìm kiếm miệng cô như một lời khẩn cầu câm lặng. Thở dài đầu hàng, cô mở miệng và hương vị đầu tiên gǎ được nếm từ cô thật quá đỗi ngọt ngào.

“Brandy...” Gã thì thầm tên cô và rồi lại hôn cô. Cơ thể cô mềm mại, dẻo dai, ngực cô âm áp tựa vào ngực gã. Bàn tay gã trượt lên lưng cô; gã cảm thấy cô rung mình khi gã vuốt ve dọc xương sống cô và xoa xoa gáy cô. Gã rải những nụ hôn nhẹ nhẹ lên má, lên trán, và lên cần cổ cô, ngón tay gã lùa trong suốt tóc đen dài của cô.

“J.T...” Lương tâm cô đang cố gắng trôi lên, vượt qua đám mây mờ ảo xâm chiếm trong nụ hôn gã mang lại truyền đến từng giác quan của cô. Cô biết cô nên đẩy gã ra, nhưng cơ thể cô từ chối vâng lời, từ chối chấm dứt cảm giác ngọt ngào này, thứ cảm xúc khiến trái tim cô đập nhanh hơn, nó khiến tâm hồn cô ca hát.

Khi gã dứt miệng ra khỏi miệng cô, cô cảm thấy như bị tước đoạt. Mí mắt cô chớp mở và cô nhìn chằm chằm vào gã, môi cô hé mở.

“Brandy...”

Cô rên lên khe khẽ, và J.T chửi thề bên dưới hơi thở. Gã đã làm rất nhiều việc hèn hạ trong cuộc đời mình – lên giường với hàng đồng phụ nữ và quên luôn họ – nhưng Brandy xứng đáng hơn thế.

Ngạc nhiên trước hành động của bản thân, gã đẩy cô ra.

“Brandy, chúng ta tốt hơn nên dừng lại.”

Cô chớp mắt nhìn lên, biết rằng gã nói đúng.

Biết rằng cô không muốn gã dừng lại.

“Thôi nào,” gã lên tiếng, nắm lấy tay cô lần nữa, tiếp tục bước về phía hạ lưu, suy nghĩ xoay mòng mòng trong gã. Trong mắt những người Crow, Brandy là vợ gã. Gã ước gì đó là sự thật, ước rằng gã có quyền đặt cô lên chiếc giường mềm mại và biến cô thành của gã. Nhưng điều đó thật không đúng. Cô thuộc về một thời đại khác, một nơi khác, và gã chỉ có một năm để sống. Làm tình với cô lúc này sẽ chỉ khiến mọi việc trở nên phức tạp hơn.

Họ bước đi trong im lặng cho đến khi họ đến chỗ một phiến đá phẳng nằm bên cạnh một khúc sông.

“Cô muốn nghỉ một lúc không?” gã hỏi.

“Được.”

Cô ngồi xuống, và gã ngồi kế bên cạnh cô, gần gũi nhưng không chạm vào cô.

“Cái tên J.T là bắt đầu của cái gì vậy?” Brandy hỏi sau một lúc. “Sử sách không nói gì về nó cả.”

“John Tokala.”

“Tokala?” Brandy cau mày. “Là từ chỉ con cáo trong tiếng Lakota phải không?”

J.T gật đầu. “Mẹ tôi nghĩ tôi nên có một cái tên Lakota để nhắc nhở tôi là ai, vậy nên tôi được lấy tên theo tên ông ngoại.”

“Anh đã bao giờ sống với người Sioux chưa?”

“Chưa.”

“Vậy là anh chưa bao giờ được gặp ông bà ngoại. Thế còn gia đình cha anh thì sao? Anh đã bao giờ gặp họ chưa?”

“Chưa.”

“Tôi rất tiếc.”

J.T nhún vai. “Chẳng quan trọng,” gã trả lời cộc lốc. Nhưng nó có.

“Anh đã bao giờ muốn tìm lại những người bên mẹ mình chưa?”

“Để làm gì? Tôi không biết họ mà họ cũng chẳng biết tôi.”

“Có lẽ ông bà anh vẫn còn sống.”

“Quên đi, Brandy. Tôi không có thời gian tìm họ đâu.”

“Tại sao lại không?”

Thật là vậy, tại sao chứ, gã trầm ngâm chán nản. Nhưng gã không thể nói cho cô biết rằng gã đang sống bằng quãng thời gian vay mượn, rằng ngày tháng đang trôi quá nhanh.

Nhắm mắt lại, gã nằm lên phiến đá.

Brandy mỉm cười buồn bã. Sớm muộn gì, cô cũng sẽ tìm ra những điều gã đang giấu cô.

CHƯƠNG 8

Ngày qua ngày, J.T nhận thấy, gã lấy làm ngạc nhiên rằng gã thích sống với những người Crow bất chấp thực tế rằng gã không thể nói được ngôn ngữ của họ. Mọi người đều thân thiện, hào phóng, sẵn sàng chấp nhận gã bởi gã là chồng Brandy. Dĩ nhiên rồi, họ không biết gã là một tên trộm cắp và lừa đảo. Đôi lúc, gã bắt chợt tự hỏi họ sẽ nghĩ sao nếu họ biết gã có nửa dòng máu Lakota, nhưng chẳng có cơ hội nào để nói với họ cả.

Khi vết thương đã lành, nhận thức của gã về người phụ nữ mà gã đang cùng chia sẻ căn lều lại càng mạnh mẽ. Khi họ ở ngoài, cô cư xử với gã một cách tôn trọng và hết mực quan tâm như thể gã

thật sự là chồng cô. Nhưng khi họ ở một mình, cô lịch sự nhưng lạnh băng, thể hiện rõ ràng cho gã thấy rằng gã không phải chồng cô, dù chỉ là trên danh nghĩa.

Gã chấp nhận những giới hạn của cô mà không phàn nàn một lời nào. Sau tất cả thì, nhờ sự can thiệp của cô mà gã không phải chịu một cái chết tàn nhẫn.

Đêm nay, nằm đó, gã cố gắng tập trung vào sự biết ơn, nhưng sự gần gũi của cô thật quá cảm động. Trong bóng tối mờ ảo của căn lều, gã có thể trông thấy cô đang cuộn tròn trong chiếc chăn của mình, cô quay lưng về phía gã, vuốt tóc đen dài xoa trên vai. Ký ức về nụ hôn họ đã chia sẻ bên bờ sông hiện lên trong tâm trí gã hết lần này đến lần khác, nhắc gã nhớ cô đã ngọt ngào ra sao, mềm mại thế nào, cách cô đã tan chảy trong vòng tay gã.

Nếu gã bước đến bên giường cô và nằm xuống cạnh cô, hẳn cô sẽ hét lên và đuổi gã đi, hoặc cô cũng sẽ thừa nhận rằng cô muốn gã, và để mọi chuyện diễn ra theo cách tự nhiên? Và nếu họ làm tình, sau đó thì sao?

J.T chửi thề khe khẽ. Gã chẳng có gì cho cô cả - không nhà cửa, không đất đai, không gì hết. Ngay cả thời gian cũng không.

Brandy thở dài khi cô nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng và sâu của J.T, nhịp thở đều đặn trong giấc ngủ. Cô biết gã đang quan sát cô trong bóng tối. Thực tế là, cô cũng ý thức được sự hiện diện của gã mọi lúc. Ban ngày, trong khi gã nghỉ ngơi và lấy lại sức, cô đi lang thang quanh làng, kết bạn, quan sát những người phụ nữ làm việc. Chẳng có việc nào là dễ dàng. Tất cả những công việc thiết thực để sinh tồn đều phải thực hiện thủ công.

Nếu một người phụ nữ cần một chiếc váy mới, chồng cô ấy sẽ phải giết một con nai hoặc một con hươu, sau đó người phụ nữ sẽ phải cạo, ngâm tẩm da, cắt nó thành hình và may các mảnh lại với nhau. Dụng cụ nấu bếp được làm từ gỗ hoặc sừng, giày da đánh được làm từ da trâu, gân được dùng làm chỉ, và dạ dày được dùng để nấu ăn. Đạo đức dọc theo khu làng của người Crow đã cho Brandy một cái nhìn mới về những bộ quần áo may sẵn, về chậu nhôm và chảo, về những chiếc chảo chống dính, về giấy vệ sinh. Cô tự hỏi những người sống ở những năm 1990 có thật sự đánh giá cao những tiện nghi hiện đại mà họ có hay không.

Cô không có rắc rối nào trong việc lấp đầy khoảng thời gian rảnh rỗi. Giống như những người phụ nữ da đỏ khác, cô phải đi lấy củi và nước, nấu ăn và may vá, dọn dẹp nhà cửa. Apita đã giúp cô may một chiếc váy mới bằng da nai tẩy trắng, và Brandy đã trang trí nó với chuỗi hạt màu xanh. Nó mất nhiều giờ để hoàn thành, nhưng giữ cho tâm trí bận rộn bởi những công việc chân tay thì tốt hơn là nghĩ về người đàn ông cô đang chia sẻ cùng một căn lều.

J.T Cutter. Gã đã len lỏi vào tâm trí cô thường xuyên hơn mức cô sẵn sàng thừa nhận, đặc biệt là khi đêm xuống. Cô cực kỳ ý thức được về người đàn ông đang ngủ phía bên kia ngọn lửa. Cô cho rằng những cảm xúc dịu dàng dành cho một người nào đó bạn đã chăm sóc trong quãng thời gian tồi tệ là lẽ đương nhiên. Sau tất cả thì, cô đã trông thấy mọi mặt, đã an ủi gã. Điều đó không có gì sai trái cả. Hoàn toàn không.

Cô quay lại, nhìn chằm chằm vào tấm lưng rộng của gã. Tại sao, với tất cả những người đàn ông trên đời, cô lại bị thu hút bởi J.T Cutter? Gã đâu phải kiểu cô thích. Thậm chí gã còn không đến từ

thời đại của cô! Tuy nhiên, mỗi khi gã nhìn cô, thì cô lại trở nên mềm yếu từ sâu bên trong. Giá mà cô không nhận thấy gã hấp dẫn quá như thế. Nhưng rồi, có lẽ điều đó cũng chỉ là lẽ đương nhiên thôi, bởi gã là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng thấy. Hoặc chỉ bởi gã đã hôn cô! Nếu chỉ cần cô có thể quên được cảm giác tuyệt đến thế nào khi vòng tay gã siết quanh cô, hương vị nụ hôn của gã, sức nóng mãnh liệt bao trùm cô.

Gã trở mình trong giấc ngủ, lăn người nằm ngửa. Trong ánh sáng mờ ảo của ngọn lửa, cô có thể quan sát gã, thô ráp và đẹp tuyệt như kỳ quan của Montana. Một tiếng rên không lời thoát khỏi môi gã và cô tự hỏi phải chăng gã lại đang gặp phải một cơn ác mộng nữa. Trong cô dấy lên một thôi thúc đột ngột muốn đến với gã, đè ôm lấy gã và lay gã, như một người mẹ ru con. Chỉ là không có thôi thúc nào của một người mẹ trong cái cách cô muốn ôm lấy gã trong vòng tay.

Buộc bản thân ngừng suy nghĩ về J.T, cô tự hỏi chuyện gì đang xảy ra ở Cedar Ridge. Nếu cô không sớm trở về, chuyện gì sẽ xảy ra với nhà của cô, ngựa của cô, những con vật của cô, công việc của cô? Cô tự hỏi liệu có ai báo tin cho cha mẹ cô rằng cô mất tích và họ sẽ nghĩ gì? Còn Gary thì sao? Lay Chúa, hẳn là tất cả mọi người đều cho rằng cô đã chết, nạn nhân của một tên tội phạm, và cha mẹ sẽ bán căn nhà của cô đi! Cô cần phải quay trở về nhà trước khi quá muộn.

Suy nghĩ về việc trở về nhà ngay lập tức mang tâm trí cô trở lại với J.T. Bằng cách nào đó, cô biết gã chính là lời giải để cô được về nhà.

“Có chuyện gì vậy Brandy? Không ngủ sao?”

“Anh không ngủ sao?”

“Không.”

“Có chuyện gì vậy?” Cô ngồi dậy, lo ngại vết thương hằn đang làm phiền gã.

“Không,” gã nhẹ nhàng trả lời. “Không có gì.”

“Vậy sao anh vẫn còn thức?”

“Thế sao cô cũng vẫn còn thức?”

Cô cảm nhận thấy gã đang nhìn xoáy vào mình, cảm thấy má cô đang nóng lên khi cô nhớ lại những suy nghĩ của cô về gã chỉ vài phút trước. Gã chính là lý do thật sự khiến cô không thể ngủ được, và nó chẳng liên quan gì đến việc cô cần phải trở về nhà. Gã khiến cô thấy bất an đến kỳ cục, khiến cô dấy lên những khao khát mà cô không sẵn sàng thừa nhận. Nhưng cô không thể nói với gã những thứ đó được.

Trượt ra khỏi giường, Brandy ném thêm ít củi vào lửa. Kéo mạnh chăn lên vai, cô ngồi trên chiếc giường bằng lông thú của mình. “Sao anh không ngủ đi.”

“Ác mộng.”

“Lại nữa sao?”

J.T gật đầu. Ký ức khi sợi dây thừng quấn quanh cổ ám ảnh những giấc mơ của gã gần như mỗi đêm, vài đêm còn trở nên cực kỳ tồi tệ. Gã trở mình, đầu đặt lên cánh tay trong khi quan sát ngọn lửa bùng lên.

“Tôi nghĩ những cơn ác mộng của anh sẽ chấm dứt sau một thời gian nữa thôi.”

“Tôi đoán vậy.”

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu anh nói về nó.”

J.T lẩm bẩm khe khẽ. “Có thể, nhưng ai mà muốn nghe chứ?”

“Tôi muốn.” Cô do dự thêm một lúc. “Có thật là anh bị kết tội vì ăn trộm ngựa không?”

“Ừ. Họ bắt tôi tận tay.”

“Sao anh lại làm thế?”

“Sao à?” J.T nhún vai. “Tôi muốn nó, vậy nên tôi lấy nó.”

“Nhưng anh phải biết làm thế là sai chứ.”

“Không phải cô sẽ bắt đầu lên lớp tôi đây chứ?”

“Không, tôi chỉ đang cố hiểu điều gì đã khiến anh làm thế thôi.”

“Nó là một con ngựa rất đẹp. Cô nên thấy nó. Một con Appaloosa đen tuyền thật lớn. Đáng hoàn hảo. Không cách nào tôi mua được một con ngựa như thế, vậy nên...” Gã nhún vai thêm lần nữa.

“Anh lấy nó.”

“Ừ, và nếu họ không bắn vào nó ngay bên dưới tôi, thì tôi đã trốn được cùng với nó rồi.”

“Anh nghe chẳng chút hối hận nào cả.”

“Tôi rất tiếc vì họ đã giết nó.”

“Nhưng không tiếc vì anh đã trộm nó.”

J.T cau mày. “Giờ hơi quá muộn để hối tiếc rồi đây,” gã lẩm bẩm, nghĩ rằng gã đã trả giá lần cuối cùng cho con ngựa đó. Và rồi, một cách không mời mà đến, là giọng nói của Gideon nhắc nhở gã về mười hai tháng tới để chuộc lại lỗi lầm. Không nghi ngờ gì bước đầu tiên trên con đường xưng tội chính là việc thừa nhận tội lỗi, tiếp đến là cảm giác cắn rứt lương tâm, và mong muốn bồi thường. Nhưng không có cách chết tiệt nào gã có thể sửa khi đánh cắp Appaloosa, ngay cả khi gã sẵn sàng, điều mà thật ra là không.

Gã nhìn lên. Trong chốc lát, gã đã quên mất rằng cô ở đó.

“Anh có muốn làm lại điều đó không?”

“Không, nếu tôi biết nó sẽ có kết cục thế nào.”

Brandy khụt khịt chế nhạo. “Vậy là, anh không thấy hối tiếc vì đã trộm con ngựa đó, chỉ hối tiếc vì anh bị bắt thôi hử.”

Một tiếng chửi thề thoát khỏi môi J.T. “Chết tiệt, Brandy, tôi không cần cô rao giảng đạo lý đâu.”

“Ai chẳng cần!”

“Thế á? Ờ, nhưng quá muộn rồi.”

“Chẳng bao giờ là quá muộn để thay đổi, để bắt đầu lại cả.”

“Phải không?” Gã cảm thấy sự giận dữ trào dâng khi gã nhìn chăm chăm vào cô. Ngay cả nếu gã có muốn làm lại, gã ngờ rằng một người đàn ông lại có thể thay đổi toàn bộ cuộc đời mình chỉ trong mười hai tháng. Quý thật, giờ còn không đến mười hai tháng. Họ đã ở đây bao lâu rồi? Hai tuần? Hay ba? Bao nhiêu ngày tháng quý giá gã đã đánh mất trong khi bất tỉnh? Thật khốn nạn, gã đã quên mất phải đếm ngày.

“Nó là gì vậy, J.T?” cô hỏi khế. “Chuyện gì đang ám ảnh anh vậy?”

“Không có gì. Ít nhất nó không phải thứ tôi muốn đề cập tới.”

Gã ngược nhìn cô. Nhìn vào ánh mắt sâu cháy âm ỉ của gã khiến tim Brandy đập nhanh hơn và bên trong cô tan chảy. Không cần đến cái nhìn thứ hai để biết gã đang muốn gì, nghĩ gì.

Giọng gã nhẹ nhàng, trầm thấp và nguy hiểm khi gã siết chặt tay. “Đến đây.”

Brandy siết chặt tấm chắn của cô. “Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu.”

“Làm ơn đi, Brandy?”

Giờ giọng gã nhuốm chút tổn thương và vẻ tuyệt vọng thăm sâu trong đôi mắt. Biết rằng đó là sai lầm, cô đến ngồi bên cạnh gã, vẫn siết chặt tấm chắn quanh người.

Miệng cô đột nhiên khô đi khi ngón tay gã vuốt nhẹ má cô, gạt mái tóc dài ra và trượt xuống cổ cô. Và rồi, hai tay gã giữ nhẹ vai cô, gã kéo cô về phía mình.

Gã sẽ hôn cô. Gã không nhắm mắt, và cô cũng không. Ở thật gần, cô có thể trông thấy những đốm vàng li ti sâu trong đôi mắt nâu sẫm của gã. Và rồi miệng gã ngấu nghiến cô. Môi gã ấm áp, mạnh mẽ và đói khát, nhưng gã lại hôn cô thật dịu dàng khiến cô muốn khóc nức.

Chiếc chắn trượt xuống hông khi đôi tay cô tìm đến vai gã. Sức nóng trong nụ hôn của gã thấm vào cô, đặt dấu chấm hết cho tất cả những suy nghĩ mạch lạc. Mi mắt cô hấp háy và dần khép lại; cô cảm thấy cánh tay gã quấn quanh eo mình, cảm thấy lưỡi gã trượt trên môi cô. Một cơn run rẩy phản kích chạy dọc xương sống cô. Và cô dựa thẳng vào gã, muốn gần hơn nữa. Lưỡi gã tìm thấy lưỡi cô khiến cô hồn hên vui sướng.

“J.T...” cô rên rỉ tên gã khi bàn tay gã vuốt ve lưng và đùi cô. Bàn tay mạnh mẽ, chơn sạn của gã mơn trớn da thịt cô nhẹ nhàng như một nghệ sĩ violin bậc thầy đang vuốt ve nhạc cụ yêu quý. Và trái tim cô ca hát dưới những cái vuốt ve đó.

“Brandy, để tôi...”

Tâm trí mơ màng nói với cô nói rằng cô nên nói đồng ý, nhưng phần còn lại – phần lương tâm của cô, đang thúc giục cô nói không, nhắc nhở cô rằng gã là một kẻ ngoài vòng pháp luật, một người đàn ông tàn nhẫn và không có tương lai. Nhưng hơn hết, cô không thuộc về nơi này, và sẽ không bao giờ thuộc về nơi này.

Với một sự nỗ lực, cô mở mắt. Gã đang nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt tối màu của gã sáng lên dưới ánh lửa.

“Brandy...” khớp ngón tay gã vuốt ve má cô. “Em đẹp quá.”

“J.T...”

“Tôi cần em.” Gã ôm lấy mặt cô trong tay và hôn cô nhẹ nhàng, ngọt ngào, gấp gáp. Cô ngọt ngào, mềm mại, gợi cảm khiến cho một người đàn ông quên đi tất cả giác quan, tất cả lý lẽ.

“J.T... nghe này, làm ơn... ôhhh.”

Sự phản kháng của cô lịm dần, không thể lên tiếng, khi gã hôn cô sâu hơn, say đắm hơn. Chưa bao giờ, trong cả cuộc đời mình, cô từng được hôn như vậy. Giờ đây đúng hay sai cũng chẳng còn nghĩa lý gì. Thời gian hay địa điểm cũng chẳng còn quan trọng, và dường như chẳng còn gì trên thế gian này, ngoài người đàn ông đang ôm cô trong vòng tay, yêu cô bằng đôi môi mình, ngưỡng mộ cô bằng bàn tay mình. Lời thì thầm của gã ôm ấp cô như lớp nhung ấm áp, nói với cô rằng cô thật đẹp và thật đáng khao khát. Cơ thể cô sống dậy bất cứ nơi nào gã vuốt ve, cho đến khi cô như đang bùng cháy vì gã, cho đến khi chẳng còn gì khác quan trọng.

J.T ôm lấy cô dựa vào mình, đánh mất mình trong những cái vuốt ve kỳ diệu của cô, trong sự đầu hàng ngọt ngào của đôi môi cô dưới những nụ hôn của gã. Gã chưa từng nghĩ cô lại dễ dàng đầu hàng đến vậy, không nghĩ sẽ được lấp đầy bởi sự dịu dàng đến vậy, một cảm giác thật an toàn. Gã đã làm tình với nhiều phụ nữ trong cả cuộc đời mình, và không một ai từng phản nản. Tuy nhiên, chưa bao giờ trong cuộc đời gã từng yêu. Giờ đây gã nhận ra rằng gã đang trong nguy cơ đánh mất trái tim mình cho người phụ nữ đang trong vòng tay gã.

Bàn tay gã trượt xuống chiếc váy ngủ của cô, vuốt ve làn da lụa là. Cô thì thầm khe khẽ một lời không rõ nghĩa của niềm vui sướng và rồi gã nghe thấy một tiếng nói vang vọng như sấm trong tâm trí.

Người sẽ không làm thế!

J.T giật tay mình khỏi Brandy như thể gã vừa bị sét đánh.

“Gideon!” J.T chửi thề bên dưới hơi thở. Điều đó có phải thiên thần tồi tệ đó đang dõi theo từng hành động của gã không? Gã liếc nhìn xung quanh căn lều, nhưng không có dấu hiệu nào của ánh sáng, không có bất kỳ sự hiện diện của thiên thần nào đang ẩn nấp trong bóng tối.

Brandy nhìn lên J.T, giật mình bởi sự rút lui đột ngột của bàn tay và đôi môi gã.

“Anh nói gì sao?”

“Không có gì.”

“Anh cũng đã từng nói thế. Anh nói Gideon. Anh đã từng gọi tên ông ta trước đây rồi.”

“Thật sao?”

“Phải.” Brandy ngồi dậy, đột nhiên nhận thức được cô đã gần như làm điều đó, điều mà cô sẽ hối tiếc khi bình minh.

J.T nuốt xuống khó nhọc, tự hỏi gã sẽ phải giữ đôi tay mình thế nào khi cô luôn ở quá gần, khi gã muốn cô quá nhiều. Ngay cả lúc này, gã đang vô cùng bị thôi thúc để kéo cô vào vòng tay mình lần nữa, để đáp ứng nhu cầu đang đập rộn trong mình.

Kiểm chế nào, cậu bé. Đó cũng là điều gì đó khác mà mày cần phải học.

“Ừ,” J.T lẩm bẩm cúi kính. “Tôi sẽ làm thế.”

Brandy gắt gỏng tức tối. “Anh đang nói với ai vậy?”

“Không ai cả.” Nhẹ nhàng, gã cúi xuống và hôn lên má cô. “Em tốt hơn là nên ngủ lại đi.”

Brandy nghiêng đầu, tự hỏi gã đang cố giấu cô điều gì. Cô biết cô nên cảm thấy biết ơn vì mọi chuyện đã không đi xa hơn, và cô tự hỏi, một cách châm biếm, rằng sao lại không cơ chứ.

“Chúc ngủ ngon, J.T,” cô nói lặng lẽ.

“Ngủ ngon.” Với một tiếng thở dài, gã chui trở lại chăn.

Giấc ngủ còn lâu mới tới.

CHƯƠNG 9

“Tôi muốn về nhà.”

J.T nhìn lên từ nhánh hồ đào gã đang gắn lên cây cung. “Gì cơ?”

“Tôi nói tôi muốn về nhà.”

“Tại sao?” Họ đã ở với những người Crow được hơn một tháng, và Brandy chưa từng đề cập đến chuyện rời đi. “Tôi cứ nghĩ em thích sống ở đây.”

“Tôi thích, nhưng...” Brandy lắc đầu, tự hỏi cô phải giải thích những cảm nhận của mình thế nào đây. Cô thích sống với người Crow. Cô thích mọi người và cách sinh sống của họ. Mọi người đều rất gần gũi với thiên nhiên, sống cuộc sống thanh bình. Chưa hết, cũng nhiều như cô yêu nơi này, thì cô vẫn không thuộc về nó. Cô có một ngôi nhà và gia đình của riêng mình. Những người yêu quý cô. Cô đã đi hơn một tháng. Cha mẹ cô hẳn sẽ phát cuồng vì lo lắng.

“Nhưng sao?” J.T nhắc.

Brandy ngồi xuống cạnh gã. “Tôi chỉ là muốn về nhà thôi. Điều đó có quá khó hiểu không?”

“Khó với tôi. Tôi chưa bao giờ sống ở nơi nào mà có thể được gọi là nhà cả.”

“Anh đang giỡn chơi đấy à?”

J.T cau mày. “Giỡn chơi sao?”

“Trêu chọc. Pha trò. Đùa cợt.” Brandy khoát tay. “Mọi người đều có một ngôi nhà.”

“Tôi chưa bao giờ có.”

“Nhưng...”

“Chưa bao giờ,” gã nhấn mạnh. “Tôi dành mười năm đầu đời sống trong một quán rượu hoặc một phòng trọ tạm bợ nào đó. Tin tôi đi, những chỗ đó không thể gọi là nhà được đâu. Và rồi, chúng tôi rời đến một cái lán ở ngoại ô Santa Fe. Nó có bốn bức tường và một cái mái, vậy nên tôi đoán cô sẽ gọi nó là nhà, nhưng chắc như quỷ là còn lâu nó mới được gọi là nhà.”

J.T nhìn chằm chằm vào cây gỗ dài trong tay, nhớ lại những người đàn ông đã ra vào rần rần. Mẹ không muốn gã ở quanh khi bà làm việc. Và gã đã tiêu tốn thời gian bằng việc khám phá những đồng cỏ, chạy dọc bờ sông, tắm sông trong mùa hè và xây những pháo đài tuyết trong mùa đông.

Đêm đêm, gã lẻm vào căn phòng sau quán rượu, nhím trộm qua vết nứt trên tường để quan sát những hoạt động bên trong. Gã lớn lên đã thích mùi khói thuốc, tiếng thẻ bài đập trên bàn, tiếng leng keng của thủy tinh, tiếng sột soạt của tiền. Gã nếm hương vị đầu tiên của rượu whisky cũng chính tại căn phòng đó, chôm một chai. Cũng chính là căn phòng gã đã hút điếu xì gà đầu tiên – và nó khiến gã phát bệnh.

Khi gã đã chán quan sát những trận bài bạc và các cô vũ nữ, gã lang thang trong thị trấn, trộm cắp bất cứ thứ gì gã thích. Khi được 13 tuổi thì gã đã là một tên trộm cực giỏi. Gã chưa bao giờ tìm thấy chiếc khóa nào gã không thể bẻ, chiếc cửa sổ nào gã không thể mở.

Và rồi, khi gã được 14 tuổi mẹ gã chết khi sinh đứa trẻ sinh non. Khi đó họ đang sống ở New Mexico. Gã đã rời Santa Fe và đến El Paso, ở đó gã đàn đúm với vài gã choai choai đáng gờm. Trong

vài năm, gã thấy hạnh phúc với điều đó, đi theo sự chỉ đạo của họ, cho đến khi gã được 17 tuổi thì gã tách riêng. Gã có biệt tài đánh bạc và trộm cắp, và gã đam mê cả hai, sống ngày này qua ngày khác không cần biết đến ngày mai cho đến khi gã đứng trên giá treo cổ tại một thị trấn nhỏ mang tên Cedar Ridge.

Gã ngược nhìn cô, sau đó liếc nhìn xung quanh. Đây là lần đầu tiên gã cảm thấy một nơi mà gã cảm nhận như ở nhà, và tất cả là bởi người phụ nữ đang ngồi bên cạnh gã.

“J.T?”

“Tôi không muốn đi.”

“Sao lại không?”

Gã nhún vai. “Tôi thích ở đây. Tôi sẽ ở lại, nếu họ cho phép.”

Brandy nhìn chăm chăm vào gã, không thể tin nổi vào tai mình. “Ở lại sao?”

Gã lại nhún vai. “Tôi chẳng có nơi nào tốt hơn để đi cả. Và cũng chẳng có ai chờ đợi hết.”

“À, vậy anh có thể ở lại đây, nhưng tôi sẽ đi. Cách này hay cách khác, tôi vẫn phải về nhà.”

“Tôi không thấy có cách nào cả.”

“Tôi cũng không, nhưng tôi sẽ tìm ra cách nào đó.”

“Không.”

“Không nghĩa là sao?”

“Ý tôi là cô sẽ ở lại đây, với tôi.” Và chỉ cần có thế, gã nhận ra quyết tâm của mình. Nếu gã chỉ có chưa đầy một năm để sống, gã sẽ dành nó ở đây, với Brandy.

“Nhưng...” Đột nhiên, Brandy không thể thốt nên lời. Không thể tranh cãi được. Cô có thể nhìn thấy sự quyết tâm trên gương mặt gã. À thì, gã có thể ở lại nếu gã muốn, nhưng cô sẽ đi. Ngay lập tức. Đêm nay. Trước khi cô nghĩ lại. Trước khi tình cảm cô dành cho J.T phát triển phức tạp hơn; trước khi cô quen với việc sống trong lều và mặc áo da rồi quên mất cô là ai và cô từ đâu tới.

“Chuyện này để sau đi,” cô nói. “Tôi đói rồi. Anh có muốn ăn gì không?”

Cô chờ cho đến khi nghe J.T ngáy khe khẽ sau đó trượt khỏi giường. Cầm theo một cái chăn và túi hành lý cô đã đóng gói khi gã rời đi chiều hôm đó, cô nhón chân rời khỏi lều. Cô biết cô đang làm một điều khủng khiếp, biết rằng thật nguy hiểm khi cố gắng băng qua đồng cỏ một mình, nhưng cô không thể ở lại. Cô phải chạy thật xa khỏi J.T Cutter trước khi cô đánh mất mình trong nỗi buồn lẫn quất trong chiều sâu thăm thẳm của đôi mắt gã, trước khi cô đầu hàng những ham muốn trỗi dậy trong mình bất cứ khi nào gã chạm vào cô. Cô nhắc nhở mình một lần nữa rằng gã chỉ là một kẻ ngoài vòng pháp luật, rằng gã không phải sự bầu bạn thích hợp đối với một phụ nữ đáng hoàng, nhưng mỗi khi gã

nhìn cô hoặc chạm vào cô, rồi thì tất cả những suy nghĩ đứng đắn lập tức bay khỏi tâm trí cô. Gã vừa mạnh mẽ lại vừa dễ tổn thương, vừa tàn nhẫn nhưng cũng lại yếu đuối.

Hít một hơi thật sâu, cô buộc tâm trí ngừng nghĩ đến J.T. Di chuyển lặng lẽ, cô nâng chiếc yên cương nặng nề lên và vung nó lên lưng ngựa, thít chặt dây buộc, trượt súng vào bao.

Brandy mỉm cười buồn bã khi cô vòng dây cương qua đầu con ngựa, J.T đã đánh cắp nó từ một người đàn ông ở Cedar Ridge, và giờ thì, cô lại đánh cắp nó từ J.T. Sau khi siết chặt yên cương, cô khoác tấm chăn lên mình con ngựa. Nắm lấy dây cương, cô nhảy lên yên, sau đó xoay ngựa về phía sông. Tiếng cỏ ướt mềm che đi tiếng vó ngựa.

Khi cuối cùng cũng ra khỏi làng, cô thúc ngựa chạy nước kiệu. Cảm giác cưỡi ngựa một mình trong bóng tối thật khác lạ. Từng chiếc bóng trôi qua, từng bụi cây, dường như đều trở thành mối đe dọa tiềm tàng, nhưng cô vẫn cho ngựa chạy nhanh, bị thúc đẩy bởi nhu cầu cần phải tránh J.T càng xa càng tốt. Chưa hết, với mỗi dặm xa dần, không có gã, cô sẽ không bao giờ trở lại thời đại của mình được nữa.

Sau một lúc lâu, cô dừng ngựa nghỉ. Trong khoảnh khắc, cô cân nhắc đến việc quay trở về với J.T và cầu xin gã đưa cô đến Cedar Ridge, nhưng cô biết, sâu trong tim mình, rằng gã sẽ từ chối. Và sâu trong tim cô, cô khó có thể đổ lỗi cho gã. Không có gì đợi gã ở Cedar Ridge ngoài một sợi dây thòng lọng và một chiếc giá treo cổ.

Chán nản, cô gục đầu và cổ ngựa và khóc cho đến khi cạn nước mắt. Sau đó, quyết tâm, cô thúc ngựa chạy nhanh. Cô không biết chắc chắn rằng sự hiện diện của J.T có thật sự cần thiết để cô trở về nhà hay không. Có lẽ gã chẳng liên quan gì đến chuyện cô vượt thời gian cả. Nhưng bằng mọi giá, cô phải trở về nhà. Cô cưỡi ngựa cho đến khi bình minh lên, sau đó dừng lại nghỉ khuất sau một đồng đá cuội. Quấn mình trong chăn, súng đặt trong tầm tay, cô nhắm mắt lại.

Cô ấy đã biến mất. Gã tìm quanh làng, nhưng không ai trông thấy cô. Không có ở bờ sông và cô còn không chào tạm biệt Apite, Dakaake hay Awachia. Không ai trông thấy cô kể từ đêm hôm trước. Và bằng chứng hữu hình nhất chính là con ngựa thiện đã biến mất.

Gã định nhờ một vài chiến binh giúp đỡ, nhưng gã gạt ý nghĩ đó đi, không muốn lãng phí thời gian để giải thích với họ.

Khê chửi thề, J.T túm lấy một con ngựa, đổ đầy nước vào bi đông, lấy một túi thịt và lương khô.

Không chút do dự, gã vớ luôn khẩu súng trường của một người chiến binh đã vô tình để quên. Gã nhanh chóng kiểm tra để chắc chắn rằng súng đã nạp đạn, sau đó nhảy lên ngựa và phi khỏi làng.

Không ai nghĩ đến chuyện ngăn gã lại.

Không có dấu vết nào. Những con ngựa của người Crow đang lang thang ngoài cánh đồng làng, khiến gần như không thể xác định được dấu móng, nhưng J.T không chút nghi ngờ rằng Brandy đang hướng về phía Cedar Ridge.

Gã cưỡi ngựa trong nhiều giờ, cố gắng không nghĩ đến những mối nguy hiểm có thể xảy đến khi một người phụ nữ đơn thương độc mã băng qua vùng đồng bằng. Con ngựa của cô có thể sa xuống hố và bị gãy chân. Cô có thể bị cắn bởi rắn hoặc bọ cạp hoặc bị dân Da đỏ bắt.

Không có nhiều luật lệ được thiết lập ở vùng này khiến nó trở thành nơi trú ẩn của những kẻ đào ngũ và đám trộm cướp ngoài vòng pháp luật. Ngay cả nếu cô có trở về được Cedar Ridge, cô vẫn sẽ gặp nguy hiểm. Một phụ nữ đi một mình, đặc biệt lại là cô gái trẻ đẹp, sẽ trở thành miếng mồi ngon cho những gã đàn ông hề hạ gọi Cedar Ridge là nhà.

J.T chửi thề sâu cay. Chết tiệt, cô không nhận ra cô đang hành động ngu ngốc đến thế nào sao? Có một cơ sở đàn ông, và một đồng đàn bà vô đạo đức, những kẻ không ngần ngại tận dụng lợi thế của mình, đây là giả như cô có về được đến thị trấn.

Mặt trời đang lặn dần khi gã dừng ngựa, nghỉ một chút. Gã biết gã nên nghỉ qua đêm, có rất ít cơ hội có thể tìm ra cô khi đêm xuống, nhưng gã không thể dừng lại. Nghĩ về việc Brandy đang đơn độc và sợ hãi, khiến gã thúc ngựa như bay về phía trước. Nheo mắt, gã tìm kiếm trong bóng tối. Cô ta đang ở chỗ chết tiệt nào chứ?

Lầm bầm nguyên rửa sự ngu ngốc của cô, gã thúc ngựa phi nước đại.

Brandy nheo mắt nhìn qua vai. Có phải cô đang tưởng tượng hay đúng là có ai đó đang theo dõi cô? Mặt trời đã lặn nên cô không thể trông thấy bất cứ thứ gì cả, nhưng có một hình dáng trông như một con ngựa đen.

Chiến đấu với cơn hoảng loạn đang tăng cao, cô thúc gót vào hông con ngựa. Nếu cô có thể tới kịp khu rừng thưa thì cô có thể trốn. Cô liếc qua vai lần nữa, nhưng không thể thấy bất cứ thứ gì ngoại trừ những bụi cây lớn cao bằng con ngựa của cô. Chết tiệt! Đêm hôm trước cô đã sợ hãi, trở mình bởi mỗi âm thanh, từng tiếng gió rít, nhưng giờ cô đang hoảng loạn. Kẻ đang theo cô có thể là một kẻ nổi loạn Da đỏ, hoặc một kẻ ngoài vòng pháp luật đang trốn chạy.

Tay cô siết chặt quanh khẩu súng. Liệu cô có thể tước đi mạng sống của ai đó để bảo toàn tính mạng mình hay không?

Ngựa của cô đã tới được khoảng rừng thưa và Brandy thúc mạnh vào hông con ngựa khi nó bắt đầu bước chậm lại. Cô phi đi điên cuồng, ánh mắt bắn như tên sang hai bên để tìm kiếm nơi ẩn náu.

Ánh mắt cô chỉ kịp lướt qua một nhánh cây thấp ngay trước khi nó đập trúng vào mông con ngựa của cô. Một tiếng hét bật khỏi môi và rồi cô ngã nhào xuống mặt đất, đánh bật không khí khỏi phổi cô. Một cơn đau nhói phía sau đầu cô và rồi tất cả mọi thứ tối đen.

J.T thở dài khi kìm cương ngựa. Đã gần về đêm, trời tối như mực. Và thứ gì đó khiến gã vẫn tiếp tục cưỡi ngựa.

Gã nâng ánh mắt lên nhìn bầu trời mờ tối. Trong cả cuộc đời khốn khổ của mình, gã chưa bao giờ thốt lên nổi một lời cầu nguyện, ngay cả khi gã đứng trước giá treo cổ. Giờ đây, lần đầu tiên trong đời, gã cảm thấy cần phải làm thế, nhưng gã chẳng biết phải nói gì.

“Cô ấy đang ở một mình đó, Gideon,” gã nói nhiệt thành. “Nếu ông nghe thấy lời tôi nói, tôi muốn ông hãy giữ cho cô ấy được an toàn.”

Gã chờ đợi, lắng nghe, nhưng không có câu trả lời nào. Chỉ có màn đêm thăm thẳm và bóng tối trống rỗng, tiếng gào thét của gió và tiếng tru của một con sói xa xa.

“Thật vô ích,” J.T lẩm bẩm. “Cứ như mò kim đáy bể vậy.”

Và gã tiếp tục đi, lờ đi hơi thở nặng nhọc của con ngựa và sự mệt mỏi của bản thân. Chỉ vào phút sau, gã quyết định, và rồi gã cắm trại trong đêm. Nhưng mỗi giây phút, gã không thôi nghĩ về việc Brandy đang phải dành một đêm nữa trên đồng cỏ, một mình. Chết tiệt người phụ nữ đó, gã mệt và đói và lo lắng nhiều hơn gã muốn thừa nhận, và khi gã tìm thấy cô, gã sẽ vật cái cổ ngu ngốc của cô xuống!

Lẩm bẩm chửi thề, gã kìm cương ngựa và cảm thấy một cái giật mạnh, như thể có ai đó đang cố gắng giật lại dây cương khỏi bàn tay gã.

“Cái quái gì vậy?” J.T giật lại dây cương, chỉ để thấy sự giằng co còn mãnh liệt hơn nữa.

“Gideon?” Gã nghiêng đầu, lắng nghe, nhưng tất cả những gì gã nghe thấy là tiếng thở náo nê của những cơn gió.

J.T nheo mắt khi gã gửi thấy mùi khói và cà phê. Dịch người trên yên gã liếc nhìn những hàng cây thăm sâu trong bóng tối.

Cô ở đó. Gã biết.

Gã cưỡi ngựa chậm chậm, mắt và tai động lên trước bất kỳ sự chuyển động, bất kỳ âm thanh nào. Đến bìa rừng, gã xuống ngựa. Buộc ngựa vào nhánh cây chắc chắn, J.T bước về phía trước, chân gã không gây nên tiếng động nào khi gã hướng về phía mùi cà phê thơm.

Trón sau một bụi cây rậm, gã nghiên cứu khu lửa trại. Gã cảm thấy nhẹ nhõm hẳn khi trông thấy Brandy. Ôn Chúa, cô còn sống. Và rồi gã để ý thấy vết bầm đen trên gương mặt cô và cách cô ngồi trên phiến gỗ. Cô đang thở khó khăn, một cánh tay siết chặt quanh người như thể việc hít thở cũng khiến cô đau đớn. Ngay cả trong ánh sáng mờ đục của ngọn lửa, gã cũng có thể trông thấy cái nhìn sợ hãi trong mắt cô.

Nỗ lực, J.T dứt mắt khỏi Brandy và nghiên cứu người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô. Hẳn là một người đàn ông to lớn, mặc một chiếc quần da hoang và áo sơ mi đã ố màu, đi giày da đánh và đội một chiếc mũ đã sờn. Mái tóc vàng bết bần của hắn xõa xuống vai. Một vết sẹo dài cắt ngang má trái; hắn mang một chiếc băng bột trên mắt trái, một khẩu súng trường hiệu Winchester được dựng gần thân cây.

J.T chửi thề. Trong số tất cả những tên đàn ông trên đời, sao gã lại đâm trúng phải Cougar Johanson cơ chứ? Hẳn là một kẻ quái đản, một tên đàn ông mà sẽ không dẫn đo đến đạo đức, bị những người da trắng ghét và những người da đỏ thì sợ hãi bởi hắn là tay buôn lông thú và rượu whisky lậu.

J.T nhăn mũi khi cơn gió đổi hướng, mang theo mùi hôi thối từ cơ thể không tắm của Johanson. Nghĩ về bàn tay bẩn thỉu và chai sạn của hắn chạm vào Brandy khiến dạ dày J.T quặn lại.

Chậm rãi, im lặng, gã nâng súng lên vai.

Đừng có mà giết người đấy.

J.T thở dài bức tức. “Chết tiệt ông đi, Gideon,” gã lẩm bẩm. “Ông đang giết tôi đấy.”

Hạ súng xuống, J.T hít sâu một hơi. “Chào!” Gã gọi.

Johanson đứng phắt dậy, hai tay siết chặt quanh khẩu súng. “Ai đó?”

“J.T Cutter.”

“Cutter!” Johanson chửi thề đầy màu sắc. “Tao nghe nói người ta treo cổ mày ở Cedar Ridge rồi chứ.”

“Họ đã cố rồi đấy,” J.T nói, bước ra từ phía sau bụi cây, “nhưng không thành.”

“Mày đang làm gì ở đây?” Johanson hỏi, giọng hằn nhướm vẻ nghi ngờ.

“Đi lên phía bắc, đến Canada.”

Johanson cười toe. “Rời khỏi đất nước hử? Ồ, không thể trách mày được. Ngựa của mày đâu rồi?”

J.T hất đầu sang bên. “Buộc nó cách đây vài mét.” Gã mỉm cười bí hiểm. “Không muốn cưỡi ngựa đến cho đến khi tao biết mày là ai.”

Johanson càu nhàu. “Thông minh đấy.”

“Không phiền nếu tao tự lấy một tách cà phê chứ?”

“Chắc rồi. Dùng cốc của tao này.”

“Cảm ơn.” J.T lướt nhìn Brandy khi gã quỳ xuống cạnh đồng lửa và với lấy nồi cà phê. Khi cô bắt đầu nói, gã lắc đầu, cảnh báo cô giữ im lặng. Sẽ chẳng được việc gì nếu Cougar nghi ngờ rằng họ quen biết nhau.

Cougar đặt vận may của gã vào người phụ nữ, và hẳn sẽ không thể để cô rời đi dễ dàng mà không tranh đấu.

Đứng trở lại, J.T nhấp một ngụm cà phê. Nó nóng và đen đặc và đủ mạnh để đóng được móng ngựa. “Người phụ nữ nào đây?”

Johanson nhún vai. “Không biết. Một phụ nữ da đỏ bỏ chạy, xét trên vẻ ngoài của cô ta.”

“Mày định sẽ làm gì với cô ta?”

Một nụ cười ranh mãnh nở ra trên gương mặt Cougar. “Mày nghĩ là cái quái gì nào?”

Sự ghê tởm cuộn lên trong dạ dày J.T “Thế còn mày?”

“Vẫn chưa.” Johanson xóc xóc đũng quần. “Mày muốn vui vẻ với cô ta không?”

“Có lẽ.”

Johanson sầm soi. “Nó sẽ khiến mày mất kha khá đấy.”

J.T gạt đầu. “Cũng hợp lý thôi. Nhưng tao muốn mày đi chỗ khác.”

“Vậy thì sẽ tốn kém gấp đôi.”

“Được thôi.” J.T hóp ngum cả phê cuối cùng trong cốc, sau đó đứng dậy. “Tao đi lấy ngựa và tắm trái.”

Brandy nhìn theo J.T, tự hỏi gã đang định làm gì, tự hỏi gã có thật sự sẽ ngủ với cô khi bị quan sát bởi kẻ hèn hạ đang ngồi kế bên cô. Cô nhắm mắt lại, ước rằng có vài viên aspirin để giảm bớt cơn đau âm ỉ trong đầu, ước rằng đây chỉ là một cơn ác mộng tồi tệ và khi cô tỉnh dậy, cô đang nằm trên giường của mình, an toàn trong chính ngôi nhà của mình, trong thời đại của mình.

Cô nhắm chặt mắt ngăn những giọt nước mắt rơi. Cô sẽ không khóc! Cô là một phụ nữ của những năm 90. Cô lẽ ra phải mạnh mẽ và tự lập. Tự lập. Nhưng cô không cảm thấy mạnh mẽ hay tự chủ. Chỉ đang sợ, rất sợ. Cô nhớ lại cơn hoảng loạn khiến đầu óc cô tê liệt khi cô mở mắt và trông thấy một tên khổng lồ cao lớn lạ thường chót vót phía trên mình. Khi cô cố gắng giải thoát bản thân, hắn đã túm tóc và tát vào mặt cô, thật mạnh.

Cô đã tự mắng mình cả ngàn lần vì đã rời khu trại của người Crow. Ít nhất với những người của mẹ cô, cô cũng được an toàn và tôn trọng. Được bảo vệ.

Cô ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng nhịp móng ngựa, và J.T đang cười đến. Cô chưa bao giờ vui mừng đến vậy khi trông thấy bất kỳ ai trong cuộc đời mình – cho đến khi gã đồng ý mua ‘lần đầu tiên của cô’.

Gã nhảy xuống một cách dễ dàng, sau đó buộc ngựa bên cạnh hai con ngựa còn lại. Nhắc tắm trái từ yên sau, gã vắt lên vai, sau đó vác về phía ngọn lửa.

Gã trông thật tăm tối và nguy hiểm trong ánh sáng của ngọn lửa. Mái tóc đen chớm dài của gã ôm lấy những góc cạnh khắc nghiệt và sắc nét trên gương mặt. Súng trường nằm gọn bên tay trái như thể nó luôn là một phần của gã. Tay áo sơ mi của gã hớt lên khi gã thò tay vào túi và rút ra vài tờ giấy bạc nhàu nát cô đã tìm thấy trong túi quần gã hôm đầu tiên họ bị người Crow bắt. Gã đếm tiền và đưa cho Johanson.

Brandy nhìn chằm chằm J.T, lần đầu tiên thật sự thấy sợ gã. Con ham muốn cháy âm ỉ sâu trong đôi mắt màu nâu tối khi gã nắm lấy cánh tay cô và kéo cô đứng dậy.

Cô giật lại khi gã đặt một nụ hôn lên má cô.

“Thôi nào, em yêu,” J.T thì thầm, “chúng ta làm quen nhé.”

Johanson bước một bước về phía trước và nắm chặt cánh tay J.T “Mày nghĩ mày đang đi đâu?”

J.T liếc nhìn chằm chọc vào bàn tay đang đặt trên cánh tay mình, sau đó nhìn xoáy vào khuôn mặt Johanson.

Cơ hàm Johanson siết chặt. Hắn thả tay gã ra. “Tao không muốn mày ra khỏi tầm nhìn của tao.”

“Quên đi,” J.T nhún vai nói, “với hai mươi đô la, tao muốn có sự riêng tư.”

Johanson cân nhắc đôi chút, đôi lông mày rậm nhíu lại trong một cái cau mày. “Để súng lại. Và đừng có đi quá xa.”

Bình thanh, J.T ném khẩu súng vào Cougar Johanson. “Chỉ cần đừng có rình mò tao.”

Johanson nhìn chằm chằm vào J.T sau đó gật đầu. “Nửa giờ, Cutter. Thêm một phút là thêm tiền.”

J.T càu nhàu. Siết tay quanh cánh tay Brandy, gã kéo cô vào bóng tối.

“Anh nghĩ anh đang làm gì vậy?” Brandy rít lên.

“Tôi đang cố gắng giữ cho đức hạnh của cô còn nguyên vẹn, chứ cô nghĩ tôi đang làm cái quái gì?”

“Vậy là anh sẽ không... không...”

“Không. Im nào.”

Siết chặt quanh cánh tay cô, J.T dẫn Brandy xuyên qua bóng tối, dừng lại và lắng nghe bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy Johanson theo dõi họ.

Gã chửi thề khi nghe thấy âm thanh yếu ớt nhưng không thể nhầm lẫn được của tiếng bước chân. Chết tiệt hắn ta! Ném tấm trải của mình xuống đất, J.T quỳ trên đầu gối, kéo Brandy xuống bên mình và bắt đầu hôn cô.

“Anh đang làm gì vậy?” Brandy thở hồn hên.

“Đánh lại tôi đi.”

“Gì cơ?”

“Làm như tôi nói. Đánh tôi đó. Đấm. Đá. Sao cho giống thật vào.”

Nghe thấy sự cấp thiết trong giọng gã, Brandy bắt đầu chiến đấu, ban đầu còn yếu ớt, nhưng về sau, khi một bàn tay to lớn của J.T bắt đầu sờ soạn và nộ hôn của gã tàn bạo hơn, cô bắt đầu chiến đấu một cách nghiêm túc. Tất cả đều là lỗi của gã khi cô ở đây, ở nơi này. Cô chạm vào gã và thế là cô bị đưa về quá khứ, rời xa tất cả những người cô biết, những thứ cô quen thuộc. Sự bất bình của cô ngày càng tăng cao, vào cô cào vào má gã bằng móng tay, liên tục đấm đá, nghe thấy gã gầm gừ khi cô thúc gối vào háng gã.

“Tôi muốn về nhà!” cô khóc. “Chết tiệt anh, tôi muốn về nhà!”

“Brandy, đủ rồi. Brandy! Chết tiệt, dừng lại!”

Thở hổn hển, cô nhìn chằm chằm lên gương mặt gã. “Hắn ta đi rồi.”

Cô chớp mắt, sau đó hít một hơi thật sâu và thở ra. “Giờ thì sao?”

“Tôi sẽ cố gắng lên ra phía sau Cougar và đánh hắn bất tỉnh. Tôi muốn em tự mình tìm đến chỗ con ngựa. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với tôi, em hãy lấy ngựa và phóng như điên về trại của người Crow, em hiểu chưa?”

“Nhưng...”

“Chúng ta không có thời gian để tranh cãi đâu, Brandy. Chỉ cần làm như lời tôi nói, được chứ?” Ngay khi cô gật đầu, J.T lặn người đứng dậy.

Đưa tay ra cho Brandy, gã giúp cô đứng dậy. Gã nhìn cô một lúc, vuốt ve má cô bằng khớp ngón tay sau đó bước đi. “Đi đi.”

Di chuyển lặng lẽ, J.T bước ra phía sau Johanson. Cougar đang ngồi quay lưng lại phía tấm gỗ. Hắn đang thưởng thức một miếng xì gà trên một tay và tay kia cầm chiếc cốc thiếc méo mó.

J.T liếc nhìn khao khát về phía khẩu súng, nhưng không cách nào gã có thể lấy nó mà không bị bắt gặp.

Và rồi gã quyết định mặt đối mặt. Dò dẫm, gã bước về phía ánh lửa.

Johanson nhìn lên. “Xong rồi à?”

“Tao hơi bồn chồn.”

Cougar liếc nhìn J.T nghi ngờ. “Cô ta đâu rồi?”

“Bất tỉnh rồi,” J.T cười lớn. “Đừng lo, cô ta chẳng đi đâu được đâu.”

“Khi mày xong, ta đoán là tao sẽ tự thưởng thức đôi chút.”

J.T gật đầu. “Cố gắng giữ yên lặng, được chứ? Tao cần chớp mắt chút.”

Cougar nhìn chằm chằm vào gã cả phút, sau đó nhặt khẩu súng của mình lên và bước về phía bụi cây.

Ngay khi Johanson quay lưng lại, J.T cầm khẩu súng của mình lên, và lên đạn. “Đủ xa rồi đấy!”

Johanson xoay người sau đó đứng yên. “Chuyện quái gì vậy?” hắn hỏi, lờ mờ J.T.

“Tao sẽ đưa người phụ nữ đó đi. Cô ấy là của tao.”

Johanson cầu nhàu. “Một phát súng trong bóng tối cũng không khiến cô ta là của mày được đâu.”

“Ý tao là cô ấy là người phụ nữ của tao. Bọn tao sống cùng nhau. Bọn tao cãi nhau và cô ấy bỏ đi.”

“Được rồi, được rồi,” Johanson nói hòa nhã, “sao mày không nói sớm?”

J.T giương khẩu Winchester của gã ngay giữa ngực Cougar. “Thả súng xuống đi, Cougar. Và cả con dao mày giấu trong đôi giày nữa.”

Johanson mỉm cười thân thiện, khoe ra hàm răng ó vàng khi hắn di chuyển khẩu súng trong tay, ngón tay nhích về phía cò súng. “Không cần phải làm vậy đâu.”

“Làm như tao bảo.”

Johanson do dự lâu hơn cần thiết, và rồi hàm hắn siết lại, hắn thả súng xuống. Giữ một mắt vẫn nhìn J.T, hắn rút con dao khỏi đế giày và ném nó về phía ngọn lửa.

“Tốt hơn rồi đó,” J.T nhận xét vui vẻ. “Giờ thì, quay người lại.”

“Mày sẽ bắn tao từ phía sau sao hả, Cutter?”

“Có lẽ.”

Gương mặt tối lại vì cơn thịnh nộ, Johanson xoay người lại. Nắm chặt khẩu súng trường, J.T đập mạnh vào phía sau đầu – Johanson, điều không dễ dàng cho lắm xét đến việc hắn cao hơn gã đến hơn 10cm.

Cougar cầu nhàu khe khẽ sau đó ngã về phía trước.

“Hắn trông như Goliath[15] ấy,” Brandy nhận xét, bước khỏi bóng tối.

“Ừ.” J.T lục lọi túi yên của Johanson cho đến khi gã tìm thấy một sợi dây dài, mà gã dùng để trói tay Cougar ra sau lưng. Xong việc, gã rút cho mình một cốc cà phê ấm, nuốt nó xuống, và đổ đầy cốc khác cho Brandy. Cô miễn cưỡng đón lấy, ghét phải nghĩ rằng Johanson đã từng sử dụng nó, nhưng cà phê đặc chính là những gì cô cần. Cô nhấp một ngụm trong khi quan sát J.T đóng lại yên ngựa. Gã cầm luôn túi yên của Johanson cùng hai chiếc túi của họ, nhưng để lại súng trường và ngựa cho hắn ta.

“Em sẵn sàng chưa?” J.T hỏi.

Brandy gật đầu.

“Mang theo cả nôi và chiếc cốc nữa.”

Vài phút sau, họ đã rời khỏi trại của Johanson. “Anh nên lấy luôn cả ngựa của hắn ta,” Brandy nhận xét.

“Tôi biết,” J.T lắc đầu buồn bã. Gã nên giết luôn tên đàn ông đó vì đã dám đặt tay lên Brandy, nhưng ngay khi ý nghĩ đó trỗi dậy, gã nghe thấy giọng nói của Gideon vang vọng trong tâm trí, những

lời nói to rõ như tiếng chuông ngân vang:

Người không được trộm cắp. Người chó có giết người.

J.T chửi thề khe khẽ khi gã thúc ngựa sai bước. Có một thiên thần hộ mệnh tức là chẳng có buổi dã ngoại nào hết.

“Chúng ta đang đi đâu?”

J.T liếc nhìn Brandy. Họ đã dừng lại nghỉ một chút và giờ cô đang cưỡi ngựa cạnh gã, trên con ngựa lấy cắp. Chiếc váy da nai của cô giờ bị đẩy lên giữa đùi, phô bày chút ít da thịt và đôi chân đi giày da đánh cao đến đầu gối.

“Cô vẫn đang mặc đồng đồ lót màu đen lạ mắt đó à?” Câu hỏi trầm chậm rãi khiến má cô đỏ ửng, cho gã biết tất cả câu trả lời gã cần.

“Anh vẫn chưa nói cho tôi chúng ta đang đi đâu,” Brandy lên tiếng. Cô nhìn chằm chằm về phía trước, từ chối nhìn vào mắt gã.

“Cô cũng chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Cô cảm thấy ánh mắt gã quét khắp người cô, nóng bỏng và thân mật. “Đương nhiên là tôi đang mặc nó!” cô nói nhanh. “Đó là tất cả những gì tôi có. Và đừng có nhìn tôi như thế!”

J.T quay đi, để cho trí tưởng tượng đi hoang khi gã hình dung ra hình ảnh cô ngã người trên chiếc giường lớn không mặc gì ngoại trừ hai mẩu ren đen và gã mỉm cười toe toét.

“Tôi đang cố tìm những người của mẹ tôi,” cuối cùng gã cũng trả lời cô.

Brandy quay sang nhìn chằm chằm vào gã. “Những người Sioux sao?”

“Ừ.”

“Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu.”

“Sao lại không?”

“Sao lại có? Những người Crow và người Lakota là kẻ thù không đội trời chung từ lâu lắm rồi. Bên cạnh đó thì tôi muốn về nhà nữa.”

“Chúng ta sẽ không tranh luận về chuyện đó nữa.”

“Anh nói anh chưa bao giờ dành thời gian với bất kỳ ai họ hàng mẹ anh mà,” Brandy chỉ ra. “Anh nói anh không muốn tốn thời gian với họ, họ không biết anh và anh không biết họ.”

“Cô nhớ được tất cả những gì tôi nói sao?” gã cúi kính hỏi.

“Phần lớn. Vậy nên, tại sao anh lại đột ngột muốn tìm lại tổ tiên của mình nhỉ?”

“Cái gì của tôi cơ?”

“Tổ tiên của anh.”

J.T nhún vai. “Cứ cho đó là một trò chơi đi.”

Nhưng không phải thế. Dành thời gian ở cùng những người Crow đã khuấy lên nỗi tò mò của J.T về những người Lakota. Nếu gã có bao giờ muốn tìm lại những người họ hàng bên ngoại, thì chính là bây giờ, trước khi quá muộn. Dành ra vài tuần quý giá với những người Crow khiến việc tìm lại ông bà ngoại của gã đột nhiên trở nên thật quan trọng.

“Tôi không muốn đến chỗ những người Lakota,” Brandy nói. “Tôi muốn về nhà.”

“Không phải bây giờ.”

“Họ sẽ không muốn tôi ở đó.”

“Những người của cô đã chấp nhận tôi đấy thôi.”

“Ừ, nhưng anh chưa bao giờ nói với họ anh là người Lakota.”

J.T nhún vai.

Thật vô nghĩa khi tranh luận với anh ta, cô cáu kỉnh nghĩ. Thật chẳng nghĩa lý gì khi chỉ ra rằng những người Lakota cũng đâu muốn anh ta ở đó. Sau tất cả thì, mặc cho tổ tiên anh ta có là ai, thì anh ta vẫn cứ là một người xa lạ. Cô đã luôn được biết những người Sioux là bộ lạc khát máu, gây chiến với tất cả những người họ gặp. Chuyện gì xảy ra nếu như họ không cho J.T một cơ hội nào để giải thích anh ta thật sự là ai? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ giết cả hai người họ?

“Anh biết nói tiếng Lakota không?” cô hỏi.

“Một ít,” J.T trả lời, sau đó cau mày. Gã đã không sử dụng ngôn ngữ của mẹ mình gần hai mươi năm nay rồi.

“Làm ơn đưa tôi về Cedar Ridge đi.”

“Cô điên à? Chẳng có gì đợi tôi ở đó ngoài một sợi dây thừng cả.”

“Anh có thể thả tôi ở ngoại ô thị trấn mà.”

“Không.”

“Nhưng...”

Họ đi suốt cả ngày hôm đó, đi qua những vùng nông thôn đẹp nhất mà Brandy từng thấy. Không mấy ngạc nhiên khi những người Da đỏ đã chiến đấu hết mình đến vậy để giữ lại vùng đất cả mình, cô mơ màng nghĩ. Bầu trời trong xanh, tươi sáng, những hàng cây cao xanh, và những dòng suối trong mát sạch sẽ. Cô nghĩ lại về thời đại của mình, sự ô nhiễm đã giết chết nhiều cây cối và làm nhiễm độc đại dương. Nhớ lại chuyến đó với Los Angeles cách đây một năm, cô nhăn mặt khi nhớ lại những hình vẽ graffiti trên tường và trên những cầu vượt cao tốc. Nếu những người Da đỏ biết được sự tàn phá của người da trắng đối với quê hương của họ, họ hẳn sẽ giết chết những người di cư và thiêu rụi Mayflower[16].

J.T dựng trại lúc hoàng hôn. Gã chọn chỗ bên dưới một tàng cây rậm rạp, ở đó gã có thể có cái nhìn toàn cảnh xuống dưới.

“Đi kiểm ít gỗ đi.” Gã cộc lốc nói. “Tôi sẽ kiểm tra con ngựa.”

Lần này cô không tranh cãi gì. Ngâm nga khe khẽ, cô đào một hố nông, sau đó dồn ít gỗ và cành cây vào. Cô đã dựng được một đống lửa nhỏ và đun được ít cà phê khi J.T cuối cùng cũng xem xét xong lũ ngựa.

Bữa tối họ ăn thịt nai khô và bánh quy lấy được trong túi yên của Cougar Johanson. Khi nhai miếng thịt khô, Brandy luyến tiếc nghĩ về bữa ăn nhanh chóng, dễ dàng gọi đến tận nhà – spaghetti với thịt viên và bánh mì kiểu Ý, thịt gà với ít rau ăn kèm cùng cơm trắng. Ngay cả bữa ăn tối hôm lại trong lò vi sóng cũng còn khá khâm hơn thế này.

Nhắm nháp cốc cà phê đen nóng, cô tự hỏi lần nữa những con vật của cô sẽ ra sao, Gary sẽ nghĩ gì khi cô mất tích những ngày qua, và cha mẹ cô sẽ nghĩ gì khi cô không gọi điện. Cô tự hỏi Nancy Leigh sẽ đánh vần ra sao, và liệu Bobby có trả lại phong kẹo cậu bé đã đánh cắp ở quán cà phê hay không.

Nhưng trên hết, cô tự hỏi làm cách nào để cô có thể trở về nhà được đây.

J.T ngồi bên đống lửa quan sát Brandy, cánh tay trái của gã đặt trên đầu gối đang gập lại. Không cần phải là một nhà ngoại cảm để có thể biết được những suy nghĩ của cô. Cô đang nghĩ đến việc về nhà, hẳn là đang căm ghét gã vì đã từ chối giúp cô trở về. Giá mà gã có thể. Tuy nhiên, nghĩ về việc cô ghét gã gây nên một cơn đau nhói nơi tim gã. Gã không cố để phân tích nó; gã không muốn kiểm tra những cảm xúc của mình quá chi tiết vì gã sợ gã sẽ phải thừa nhận rằng gã bắt đầu quan tâm đến người phụ nữ có mái tóc màu gỗ mun đang ngồi một cách đoan trang bên đống lửa. Chưa một người phụ nữ nào từng cuốn hút gã đến thế. Ánh lửa in bóng trên mái tóc cô và soi sáng đôi gò má cô. Ánh mắt gã di chuyển đến ngực cô, và gã tự hỏi cô sẽ trông ra sao khi không mặc gì ngoài những món đồ bằng ren đen bên ánh lửa.

Ngược nhìn lên, gã nhận ra cô đang quan sát gã bên dưới hàng mi.

“Có chuyện gì?” gã hỏi cộc lốc.

“Không.” Giọng cô mềm mại và ấm áp, giống như loại rượu cô được đặt tên.

“Muộn rồi,” gã cộc cằn nói. “Cô tốt nhất là nên ngủ đi.”

“Anh đang nhìn chằm chằm vào tôi. Tại sao thế?”

“Tại sao à?” Gã nhìn cô trống rỗng. Thật vậy, tại sao nhỉ? Đã hàng tháng rồi kể từ khi gã thân mật với một phụ nữ.

Gã cau mày nhớ lại. Gã đã dành ra ba tuần trong tù chờ ngày phán quyết. Trong suốt thời gian đó, gã đã chẳng trông thấy ai ngoài ngài cảnh sát trưởng và Nora Vincent, người phụ nữ sở hữu khách sạn. Gã không biết gã phải làm gì để báo đáp lại tình bạn của Nora. Trước khi bị bắt, gã đã ở khách sạn

của bà vài lần, chỉ có thể, nhưng bà đã mang thức ăn cho gã 2 lần mỗi ngày. Bà cũng đèn chõ treo cổ, gương mặt thân thiện duy nhất trong đám đông.

Trước đó, gã đã trốn chạy, né tránh bị bắt khỏi thị trấn nơi gã đã ăn cắp vài trăm đô la. Gã không có thời gian để nghĩ đến chuyện tìm đàn bà, không có thời gian để nghĩ bất cứ chuyện gì ngoài việc phải chạy xa nhất có thể. Nhưng gã không thể ngăn được ý nghĩ rằng, dù gã có làm tình với người phụ nữ đẹp nhất trên đời thì cũng không thể giảm bớt khao khát của mình với Brandy Talavera, một giáo viên đứng đắn.

“Đừng có nhìn chăm chăm vào tôi.”

“Xin lỗi,” gã lẩm bẩm, “nhưng chẳng có gì khác để nhìn cả.”

“Tôi không quan tâm. Không ai từng nói với anh nhìn chăm chăm là bất lịch sự lắm sao?”

“Không, như tôi nhớ.”

Cô nghiên cứu gã qua ánh lửa sáng, ngưỡng mộ vẻ đẹp đích thực của gã. Và đột nhiên cô muốn biết nhiều hơn về người đàn ông bí ẩn này, người đã đột ngột thay đổi cuộc đời cô.

“Nói cho tôi biết về anh đi, J.T.”

“Tôi nghĩ là tôi nói rồi chứ.”

“Không hẳn. Tuổi thơ của anh thế nào? Anh có đến trường không?”

“Trường á?” J.T khịt khịt mũi. “Những quý bà đáng kính ở San Antonio đã suýt ngất khi họ nghe mẹ tôi gợi ý về việc cho tôi theo học cùng những đứa con yêu dấu của họ. Họ phản đối nhanh đến mức khiến đầu óc tôi quay cuồng.”

“Nhưng như thế thật không công bằng!” Brandy la lên, tinh thần của một giáo viên trời dậy khi nghĩ đến một đứa trẻ bị từ chối được giáo dục.

“Phải rồi, công bằng hay không thì mọi việc cũng là như vậy. Không quan trọng chúng tôi có đi đâu, mọi chuyện luôn diễn ra như thế.”

“Thế anh học đọc và viết ở đâu? Ý tôi là, anh có thể đọc và viết, phải không?”

“À thì cũng đủ dùng.” Gã nhặt một cành cây và ném nó vào lửa, nhìn chăm chăm vào ánh lửa nhỏ phụt lên từ đồng than.

“Có phải mẹ anh đã dạy anh không?”

“Không. Bà ấy không biết chữ.” Gã ngược nhìn lên, ánh mắt gã nhìn thẳng vào mắt cô. “Nhưng bà ấy thân thiết với một người đàn ông từng là giáo viên đến từ phía đông trước khi ông ta bị buộc thôi việc. Một tình bạn thân thiết, nếu cô hiểu ý tôi.”

Brandy gật đầu. Cô hiểu chính xác những gì gã đang nói. Mẹ của J.T đã phải bán mình để con trai có thể học đọc và viết.

“Bà ấy hẳn phải yêu thương anh rất nhiều.”

“Ừ.” Gã hăng giọng. “Vậy, thế còn cô thì sao? Cô thế nào khi còn là một đứa trẻ?”

Brandy nhìn chằm chằm vào cốc cà phê của mình. Làm sao cô có thể nói về thời thơ ấu của mình khi mà tuổi thơ của J.T thật khốn khổ thế?

“Thôi nào, Brandy, nói xem nào.”

“Tôi có một tuổi thơ tuyệt vời,” cô thừa nhận. “Tôi là con một, cha mẹ tôi bao bọc tôi cẩn thận, và tôi thích thế.”

Khi cô còn bé, cô đã rất mừng là mình không có anh chị em, rằng cô không phải chia sẻ thời gian hay tình yêu của cha mẹ với bất kỳ ai khác. Nhưng khi cô lớn hơn và ít ích kỷ hơn, cô vẫn thường ước có một người anh trai để bảo vệ mình khỏi những kẻ bắt nạt ở trường, ước có chị em gái để chia sẻ tâm sự.

“Tôi đoán là cô có tất cả đồ chơi và quần áo một đứa trẻ muốn có,” J.T nhận xét, giọng gã cay đắng khi nhớ lại cái lần mẹ gã ngã xuống cầu thang trong một cuộc xô xát.

Không thể làm việc, bà đã phải gửi gã đến nhà thờ địa phương, nơi họ ở cho đến khi bà hồi phục. Hôm đó là Giáng Sinh, và hai người phụ nữ giàu có trong làng đã đến nhà thờ, mang theo những món quà cho trẻ mồ côi và những người dân nghèo. Gã sẽ không bao giờ quên cái cách mà họ nhìn gã, đôi mắt họ tràn đầy sự thương hại cho ‘cậu bé Da đỏ nghèo’ trong chiếc quần rách và chiếc áo quá chật, hay theo cách họ nhìn mẹ gã, như thể bà là rác rưởi. Họ đã cho gã một con quay sáng bóng và một chiếc áo len xanh thật mềm. Gã gã đập vỡ con quay và ném chiếc áo vào lửa khi không ai trông thấy.

“Cha mẹ tôi rất hào phóng, nhưng dù sao thì, tôi là con một của họ mà,” Brandy trả lời, nhớ lại rất nhiều những món quà cô đã chờ đợi trong ngày sinh nhật và Lễ Giáng Sinh.

“Sao cha mẹ cô không sinh thêm?”

“Mẹ tôi từng bị sảy thai. Bác sĩ nói sẽ rất nguy hiểm nếu bà có thêm con. Bà muốn thử, nhưng cha tôi không đồng ý.”

“Ông ấy hẳn phải rất yêu bà.”

“Ông ấy vẫn yêu.”

“Họ kết hôn bao lâu rồi?”

“Ba mươi lăm năm.” Thật là một cuộc trò chuyện kỳ lạ với một kẻ ngoài vòng pháp luật khét tiếng. Brandy trầm ngâm.

“Tôi nghĩ hẳn là họ đang lo lắng cho cô. Tự hỏi cô đang ở đâu.”

“Phải.” Cô cảm thấy một niềm hy vọng đột ngột. Có lẽ giờ đây gã đã biết cô gắn bó với gia đình đến thế nào, cha mẹ cô sẽ lo lắng ra sao, gã sẽ đồng ý đưa cô về nhà.

J.T nhìn cô qua ánh lửa. “Chẳng thay đổi được gì đâu, Brandy. Tôi sẽ không về Cedar Ridge đâu. Không phải vì cô. Chẳng vì ai cả.”

Cô không nhận ra cô đang nín thở cho đến khi cô có thể thở ra một hơi dài đầy thất vọng.

“Tôi xin lỗi, Brandy.”

“Nếu anh xin lỗi, vậy thì đưa tôi về nhà đi.”

“Chết tiệt, đúng là đàn bà, ngay cả khi tôi là một tên ngốc đến mức đưa cô về được Cedar Ridge, cũng chẳng có gì đảm bảo được cô sẽ trở về thời đại của mình thế nào cả.”

“Nhưng đó là một cơ hội.”

“Một cơ hội bé tí.”

“Nhưng đó là cơ hội duy nhất tôi có.”

J.T lắc đầu. “Quên đi.”

“Tôi ghét anh.” Những lời thì thầm cô nói ra như tầm nọc độc.

“Hầu hết mọi người cũng thế,” gã trả lời thẳng thừng. Và khi gã quay lưng lại cô, gã cuộn người trong tấm chăn và nhắm mắt lại.

Brandy nhìn chằm chằm và gã, đột ngột cảm thấy xấu hổ. Chuyện gì xảy ra nếu gã đưa cô về Cedar Ridge và bị bắt? Bị treo cổ? Làm cách nào cô có thể sống được với lương tâm của mình? Và, làm cách nào khác để cô có thể tìm được đường về nhà?

Và rồi một suy nghĩ chợt nảy ra trong cô, một suy nghĩ khiến cô đông cứng đến tận xương tủy. Chuyện gì xảy ra nếu bất kể cô có làm gì, cô cũng không thể trở về nhà?

CHƯƠNG 11

Họ đi tiếp trong ba ngày, không trông thấy bất kỳ ai, nhưng J.T từ chối quay lại. Như một tên đàn ông bị quỷ sứ điều khiển, gã cưỡi ngựa từ lúc bình minh cho đến chập tối, chỉ dừng lại để cho ngựa nghỉ. Brandy vẫn im lặng và thu mình. Trong suốt cả ngày, gã lờ cô đi, chỉ tập trung nghĩ về việc tìm kiếm người Lakota. Nhưng đêm đến, một mình trong chăn, cô choáng hết tâm trí gã. Cơ thể gã nhức nhối vì cô, thiêu đốt vì cô, bị thúc đẩy bởi những ký ức về nụ hôn họ đã chia sẻ và cảm giác có được

cô trong vòng tay mình, như thể đó là nơi cô thuộc về.

Gã có thể quan sát cô lúc này, đang nằm phía bên kia ngọn lửa. Cô đã ngủ chưa? Có nghĩ về gã không? Có ghét gã không? Cứ để cô ghét, gã chưa chát nghĩa. Gã chưa bao giờ cần bất cứ ai trong cuộc đời mình, và chắc chắn là gã chẳng cần cô. Quý thật, gã hầu như không biết cô...

Điều gì khát biệt với mái tóc đen lưa là của cô, và làn da cô luôn có mùi của hoa và nắng? Gã sẽ chẳng thèm để ý đến đôi mắt xám mềm mại to tròn của cô, hay môi cô hồng hào và hoàn hảo, hay ngực cô...

Nỗ lực, gã kéo ánh mắt khỏi thân hình quyến rũ kia và nhìn chăm chăm lên bầu trời đầy sao. Sau một lúc, mí mắt gã trở nên nặng nề.

Trước khi bị treo cổ, gã chưa bao giờ bị mất ngủ, nhưng giờ đây, biết những cơn ác mộng đang chờ đợi mình, gã cố gắng giữ tỉnh táo.

Một chiếc bùa đuổi bắt giấc mơ, gã nghĩ. Đó là những gì gã cần. Lơ lửng trong thế giới bóng tối giữa giấc ngủ chập chờn, dường như gã nghe thấy giọng nói của mẹ, kể cho gã truyền thuyết về những chiếc bùa đuổi bắt giấc mơ của người Lakota.

J.T cau mày, cố nhớ lại câu chuyện, thứ gì đó về Iktomi, về con nhện đầu đàn và nó đang tự làm một chiếc bùa từ cành liễu và trang trí bằng những chiếc lông vũ, lông ngựa, những chuỗi hạt và bắt đầu đan. Và khi nó đan chiếc bùa của mình, nó đang nói chuyện với gã về chu kỳ của cuộc sống, và vòng đời luân hồi như thế nào. Một người đàn ông bắt đầu là một đứa trẻ sơ sinh, sau đó là thời thơ ấu, và đến tuổi trưởng thành, và rồi, khi về già, anh ta được chăm sóc và quan tâm, như một đứa trẻ sơ sinh.

Có rất nhiều biến cố trong cuộc đời một người đàn ông, con nhện nói, những chuyện tốt, những chuyện xấu. Và trong lúc đang nói, con nhện vẫn tiếp tục đan, từ ngoài vào trong. Để tìm thấy hạnh phúc, một người đàn ông phải lắng nghe Chúa Trời vĩ đại và làm theo lời răn dạy của Ngài. Anh ta không được cản trở những gì là tự nhiên, nhưng phải là một phần của đất trời, của vòng luân hồi. Khi Iktomi nói xong, nó nhắc vòng lên. “Chiếc bùa này thật hoàn hảo,” nó nói, “có một lỗ nhỏ ở giữa. Nếu anh tin vào Chúa vĩ đại, chiếc bùa sẽ bắt lấy những giấc mơ tốt. Những giấc mơ xấu sẽ đi qua.”

Con nhện đầu đàn quay về phía những người dân của mình. Và rồi, chúng tự làm những chiếc bùa của riêng mình. Những chiếc bùa sẽ bắt lấy giấc mơ tốt, những suy nghĩ và ý tưởng tốt, những giấc mơ xấu sẽ đi qua lỗ nhỏ ở giữa.

Gã bám vào ý nghĩ đó khi chìm vào giấc ngủ.

Cuối chiều hôm sau J.T trông thấy một đoàn xe ngựa. Gã hơi bất ngờ, ruột gan gã quặn thắt khi nhìn đoàn xe tiến về phía họ. Mắt gã thận trọng nhìn về phía sáu người cưỡi ngựa, tự hỏi có nên để họ qua trước không. Cuối cùng, gã quyết định tốt hơn là nên tiếp tục đi tránh gây nghi ngờ. Nếu may mắn, họ sẽ đi qua mà không nói một lời nào.

Brandy nhận thấy các toa xe sau vài phút. “Đó là cái gì?” cô hỏi, chỉ tay.

“Xe tù,” gã trả lời cộc lốc.

Brandy nheo mắt trước ánh mặt trời, cố gắng nhìn rõ hơn. Sáu người đàn ông được trang bị vũ khí đang đi kèm toa xe. Một người dẫn đầu; năm người khác bao quanh cỗ xe. Một người thứ bảy đánh chiếc xe tứ mã.

J.T nhích ngựa lại gần Brandy khi một người đàn ông cười ngựa phi nước đại về phía họ. “Tôi không cần cảnh báo em phải ngậm miệng lại, đúng không?”

“Đó có phải một lời đe dọa không?”

Ánh mắt khinh khỉnh của gã cũng lạnh băng như giọng nói. “Chết tiệt là đúng đấy.”

J.T ghìm cương ngựa dừng lại, hai tay để hờ hững trên túi yên.

Một lát sau, người thi hành luật pháp phóng tới. “Chào hai người,” anh ta lên tiếng.

“Xin chào,” J.T trả lời.

“Hai người đang định đi đâu?” anh ta hỏi.

“Thành phố South Pass.” J.T liếc mắt cảnh báo Brandy. “Chúng tôi đang đi tìm vàng.”

“Khởi đầu muộn, phải không nào?”

J.T nhún vai. Vàng được phát hiện ở Thành phố South Pass cuối năm 67[17]. Khi Carissa Mine đào trúng mỏ vàng, hàng trăm người đã đổ xô đến khu vực này, hy vọng sẽ tìm thấy mỏ quặng chính. Đến năm 68[18], dân số thành phố đã lên đến hai ngàn người gồm những chủ quán rượu, những người làm ngân hàng, thương nhân, thuyền viên tàu vận tải, thợ rèn và thợ mỏ. Lần cuối gã nghe được, đã có gần ba mươi mỏ vàng và hàng chục tấm lưới đãi vàng đang hoạt động trên các sườn đồi.

“Tôi không nghĩ là anh quan tâm.”

“Không, tôi đoán là không,” người thi hành pháp luật trả lời lịch sự. “Anh trông khá quen. Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

“Theo như tôi nhớ thì chưa.”

Anh ta gật đầu, đôi lông mày nâu nhú lại trầm ngâm. “Không an toàn cho hai người khi cưỡi ngựa ở đây một mình đâu,” anh ta nhận xét, ánh mắt dán chặt vào gương mặt J.T. “Anh có muốn đi cùng chúng tôi càng xa càng tốt không.”

J.T nhìn qua vai anh ta. Toa xe ngựa đã dừng lại cách đó vài mét, những người khác đang đứng phía đầu xe. “Tôi không nghĩ vậy.”

“Anh có lẽ sẽ muốn đổi ý đây. Chúng tôi đã thấy vài dấu hiệu của người Da đỏ quanh đây. Những người Sioux đang muốn gây hấn.”

“Tôi được cảnh báo rồi.”

Anh ta gật đầu. “Tôi có thể hỏi tên anh không?”

“Lusk. John Lusk.”

“Anh từ đâu tới, anh Lusk?”

“Denver.”

Anh ta quay về phía Brandy. “Và còn cô?”

“Cô ấy là vợ tôi,” J.T xen vào tron tru.

“Phải vậy không?” người thi hành luật pháp nói chuyện với J.T nhưng lại đang quan sát gương mặt Brandy.

Brandy nhìn chăm chăm vào anh ta, tâm trí cô đang chạy đua. Giờ là cơ hội của cô. J.T sẽ không dám một mình chống lại bảy người đàn ông thi hành luật pháp được trang bị vũ khí. Tất cả những gì cô phải làm là nói với anh ta J.T thật sự là ai. Họ sẽ tổng gã vào tù và cô sẽ được an toàn tới thị trấn tiếp theo.

Từ đó, cô có thể bắt tàu đến Cedar Ridge.

Cô liếc nhìn J.T. Gã trông khá thoải mái, như thể chẳng có gì phải che giấu. Và rồi ánh mắt gã gặp mắt cô và cô biết, không nghi ngờ gì, rằng gã hoàn toàn biết được những điều cô đang nghĩ. Nhìn gần hơn, cô nhận ra gã không hẳn thoải mái như cô nghĩ. Hàm gã đang siết lại; đôi mắt cảnh giác, như một con vật đang bị mắc bẫy.

Brandy liếm môi. Người thi hành luật pháp đang chờ cô trả lời. Anh ta đang nhìn cô rất kỳ lạ. Ban đầu, cô nghĩ đó là vì cô đang mặc bộ đồ thổ dân, và rồi, sự nhận thức lóe lên, cô nhận ra anh ta đang nghĩ cô là tình nhân của J.T.

“Cô có phải vợ anh ta không, quý cô?”

“Tôi...” Cô không thể làm được. Bất kể gã đã làm gì, bất kể cô muốn về Cedar Ridge bao nhiêu, cô không thể để những người này bắt được J.T. “Phải,” cô trả lời chắc chắn. “Đúng vậy.”

Cô trông thấy thoáng ngạc nhiên ngấn ngui trong mắt J.T.

“Đó là tất cả phải không, ông cảnh sát?” J.T hỏi.

“Tôi nghĩ vậy,” anh ta nói. “Chúc cô may mắn, cô Lush, thưa cô.” Với một cái nhấc mũ chào, anh ta quay ngựa bỏ đi.

J.T quan sát đoàn hộ tống cho đến khi nó khuất khỏi tầm mắt. Sau đó gã quay sang Brandy. “Tại sao?”

“Ý anh là gì?”

“Cô biết tôi đang nói cái chết tiệt gì mà. Cô sắp sửa nói với con chó già thực thi luật pháp đó tôi là ai, và rồi cô đổi ý. Tại sao?”

“Bởi vì tôi không nghĩ tôi có thể tự mình về lại được thời đại của mình mà không có anh, đó là lý do đây.” Brandy vặn lại, dù cho đó chỉ là một nửa sự thật. Nửa còn lại chính là việc cô không thể chấp nhận được ý nghĩ J.T sẽ bị treo cổ lần hai. Cô gạt cái ánh mắt khỏi cái nhìn của gã. Không thậm chí còn không muốn nghĩ về lý do tại sao ý nghĩ về việc gã phải đối mặt với sợi dây thừng lần nữa lại khiến cô thấy kinh khủng đến thế. Cô từ chối thừa nhận sự thu hút đang ngân vang giữa họ lúc này.

Gã đang quan sát cô. Cô có thể cảm nhận thấy ánh mắt gã trên khuôn mặt mình chắc chắn như cô có thể cảm nhận được sức nóng của mặt trời. Liếc nhìn lên, cô thấy gã đang cười toe toét với mình.

“Anh không cần trông tự mãn thế đâu!”

“Xin lỗi,” gã nói, vẫn đang cười toe.

“Chúng ta sẵn sàng đến Thành phố South Pass chưa?” Cô đã luôn thích nơi đó, dù cô chưa tới bao giờ. Thành phố South Pas là thị trấn đầu tiên ở phía Tây, nơi những người phụ nữ được quyền bỏ phiếu và giữ chức vụ trong nền chính trị. Vào năm 1869, William Bright, một người đại diện của cơ quan hành pháp đã kiến nghị dự luật về quyền bầu cử của nữ giới. Nó được thông qua và có chữ ký của thống đốc. Hai tháng sau, Esther Morris đã được bổ nhiệm, trở thành vị thẩm phán nữ đầu tiên của đất nước. Đó là nơi Brandy luôn muốn khám phá.

“Tôi không biết. Có thể.”

“Anh vẫn muốn tìm những người Sioux phải không?”

J.T gật đầu. “Và từ những gì người đàn ông kia nói. Chúng ta sẽ không phải tìm kiếm xa xôi gì nữa đâu. Đi nào, tốt nhất là nên rời khỏi đây.”

Đã gần hoàng hôn khi họ dựng trại. Brandy ngồi bên đồng lửa, với một tách cà phê ấm trong tay, khi nghe thấy J.T chửi thề dưới hơi thở. Cô đang định hỏi gã có chuyện gì khi gã với lấy khẩu súng trường của mình.

“Đề nó ở đó!”

Giọng nói cất lên từ khoảng không yên tĩnh, theo sau là âm thanh không thể nhầm lẫn của tiếng lên đạn.

J.T ngập ngừng, bàn tay gã đang đặt trên khẩu súng của mình.

“Tôi sẽ để anh sống,” giọng nói cất lên bình tĩnh. “Nhưng tôi sẽ vất anh ngang lưng ngựa nếu anh nhắc khẩu Winchester lên.”

J.T thở hắt ra, đứng thẳng người và bước ra xa khỏi khẩu súng.

“Quỳ xuống và đưa hai tay ra sau lưng.”

Quai hàm J.T siết chặt và gã làm như anh ta nói.

“Thưa cô, nếu có thể mong cô bước qua đây, tôi rất đánh giá cao điều đó.”

Brandy nhận ra giọng nói đó là của người đã dừng họ lại sớm hôm nay. Cô liếc nhìn J.T. Gương mặt gã tối lại vì giận dữ.

“Thưa cô.”

Với một tiếng thở dài cam chịu, cô bước về phía giọng nói của người thi hành luật pháp.

Ngay sau khi cô bước xa khỏi J.T, năm người đàn ông của chính quyền xuất hiện từ bóng tối, súng đã lên đạn. Một người tiến đến cạnh gã, rút ra một chiếc còng tay từ túi sau và bẻ tay J.T ra sau lưng.

“Cô có sao không thưa cô?” anh ta hỏi, nhét súng vào bao.

Brandy gạt đầu. “Vâng, ồ à. Sao lại không chứ?”

“Chúng tôi biết hấn là ai. Chúng tôi cũng biết hấn chưa từng kết hôn. Cô là người đàn bà da đỏ của hấn sao?”

“Chắc chắn là không!” Brandy trả lời đầy phẫn nộ. “Tên tôi là Brandy Talavera. Tôi là giáo viên ở Cedar Ridge.”

“Cô là giáo viên sao?” anh ta hỏi hoài nghi.

“Tôi nghe thấy rồi,” lời nhận xét đến từ một người khác.

“Đó là sự thật,” Brandy lên tiếng.

“Chưa từng nghe thấy một người lai lại dạy học cả.”

“Đủ rồi đấy, Lockwood.” Người đàn ông cạnh cô bỏ mũ. “Tôi là Martin Hawkins, thưa cô Talavera.”

“Anh điên rồi, Hawkins, đối xử với người đàn bà da đỏ như thể cô ta là một quý cô vậy.”

“Giữ mồm giữ miệng đi, Lockwood.”

“Cô ta chỉ là một người lai thôi.”

Brandy nhìn chăm chăm vào Lockwood, thấy xấu hổ bởi sự khinh miệt trong ánh mắt và giọng nói của anh ta.

“Chết tiệt, Lockwood, tôi nói im đi.”

Lockwood quay đi, lẩm bẩm dưới hơi thở.

“Tôi xin lỗi về điều đó, Hawkins nói. Anh ta liếc nhìn Brandy sau đó vẫn vợ nghịch chiếc mũ

của mình. “Đừng làm chuyện sai lầm, thưa cô, nhưng nếu cô không phải người phụ nữ da đỏ của hắn, tại sao cô lại đi với hắn?”

“Tôi... tôi là tù nhân của anh ta. Anh ta bắt cóc tôi từ Cedar Ridge.”

“Buồn cười nhỉ, chúng tôi nghe nói hắn bị treo cổ rồi. Hắn là hắn đã thoát án được vào phút cuối.”

“Phải,” Brandy nói, “anh ta bắt cóc và sử dụng tôi làm con tin. Đó là cách tôi bị đưa khỏi thị trấn.”

“Nghe có vẻ giống hắn,” Hawkins nói. “Tôi mừng vì đã nhớ được hắn ta là ai trước khi quá muộn.”

“Vâng,” Brandy trả lời nhanh. Cô liếc nhìn J.T. Gã đang đứng cạnh đồng lửa, đôi tay bị còng lại sau lưng, biểu hiện của gã trống rỗng. “Chuyện gì sẽ xảy ra bây giờ đây?”

“Chúng ta sẽ nghỉ lại đêm nay, sau đó cưỡi ngựa đến điểm dừng trại sáng mai.” Hawkins mỉm cười, biểu hiện của anh ta hài lòng. “Thật không dễ để bắt kịp được cô. Chúng tôi không thể làm được nếu không để lại cỗ xe phía sau.”

Brandy đứng cạnh Hawkins, quan sát khi những người khác ổn định chỗ nghỉ.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với Cutter?” Brandy hỏi, cố giữ sự lo lắng không hiển hiện trong giọng nói. Sẽ chẳng được việc gì nếu để Hawkins nghi ngờ cảm xúc thật cô dành cho J.T.

“Hắn sẽ được gửi về Cedar Ridge, và họ sẽ xét xử hắn.”

“Ý anh là họ sẽ treo cổ anh ta sao?”

“Đó là những gì sẽ đến đối với một tên trộm ngựa,” Hawkins trả lời lạnh lùng.

Brandy liếc nhìn lại J.T, tự hỏi gã có nghe thấy anh ta nói không. Một cái liếc mắt và cô biết gã nghe thấy từng từ. Khuôn mặt gã nhợt nhạt; quai hàm gã siết lại. Cô nghĩ về những cơn ác mộng đã ám ảnh gã. Giờ thì chúng sẽ còn tồi tệ đến đâu nữa, khi gã biết gã sẽ lại đối mặt với giá treo cổ lần nữa?

Cô giữ vẻ mặt không cảm xúc một cách cẩn thận khi những người thi hành luật pháp xích chân J.T lại, sau đó ném cho gã một tấm chăn.

Một lát sau, những người đàn ông đã đi nghỉ – tất cả ngoại trừ Hawkins. Sau khi chúc Brandy ngủ ngon, anh ta đến ngồi bên đồng lửa để là người đầu tiên canh gác.

Họ lên đường vào sáng sớm hôm sau, sau một bữa sáng nhanh chóng với thịt xông khói, ít đậu và cà phê.

“Điểm dừng trại của chúng tôi cách khoảng nửa ngày cưỡi ngựa,” Hawkins nói khi anh ta giúp Brandy leo lên ngựa. “Cứ nói với tôi nếu cô thấy mệt, hoặc cần dừng lại để...” Anh ta hắng giọng. “Nếu cô cần dừng lại.”

“Tôi sẽ nói, cảm ơn anh,” Brandy trả lời. Cô liếc qua vai khi gật đầu với anh ta. J.T đang ngồi trên ngựa của gã, biểu hiện giận dữ với người thi hành luật pháp giữ dây cương và leo ngựa phía sau Hawkins.

Những người đàn ông lên đường thận trọng, và Brandy nhớ lại những điều Hawkins nói về việc trông thấy dấu hiệu của người Da đỏ. Không nghi ngờ gì J.T sẽ chào đón một người Lakota gây chiến ngay bây giờ, cô nghĩ. Và dù cô ghét việc sẽ có bất cứ chuyện gì xảy đến với Hawkins và người của anh ta, cô không thể ngừng suy nghĩ rằng việc đâm bổ vào đám người Da đỏ sẽ giải quyết được tình thế ngặt nghèo của họ lúc này.

Cứ thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn J.T, nhưng gã từ chối nhìn lại.

Họ đến được điểm dừng trại vào cuối buổi chiều hôm đó. Brandy quan sát mọi việc trong nháy mắt. Có tất cả ba tù nhân, mỗi người đều bị xích vào một bánh xe của cỗ xe ngựa.

Chỉ mất vài phút để họ ổn định lên đường. Brandy cảm thấy một sự bứt rứt tội lỗi khi cô nhìn J.T trèo vào ngồi trong cỗ xe ngựa với những tù nhân khác. Nếu cô ở lại với những người Crow, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.

Mãi suy nghĩ, cô hầu như không nhận thức được những dặm đường họ đã đi qua. Họ sẽ gửi J.T về lại Cedar Ridge để treo cổ gã. Lần nữa. Đôi lúc, cô bắt gặp ánh nhìn trên gương mặt J.T. Đôi mắt gã tối lại và khó dò.

Đã tới hoàng hôn khi cỗ xe dừng lại.

“Cô Talavera?”

Brandy nhìn xuống Hawkins. Anh ta đang đứng cạnh ngựa của cô, đôi tay nâng lên để giúp cô xuống ngựa.

“Cảm ơn anh,” cô thì thầm lơ đãng.

Ngồi trên một phiến đá, cô quan sát những tù nhân bị xích lại với bánh xe. Chỉ mất chút thời gian để những người đàn ông dựng trại, nhóm lửa, sắp xếp chỗ nghỉ và chuẩn bị bữa tối. Rõ ràng họ đã làm việc này trước đây, nhiều là khác. Brandy ngồi tách biệt khỏi những người đàn ông, vị trí cô có thể quan sát J.T. Gã ngồi quay lưng lại với bánh xe, tay phải bị xích sau lưng. Cô để ý thấy gã ăn rất ít.

Cô lắng nghe những người đàn ông khi họ nói chuyện về những kẻ ngoài vòng pháp luật, về những người vợ và những đứa con của họ, về kế hoạch tương lai. Dần dần ngọn lửa lụi tắt và những người đàn ông quay lại chỗ nghỉ của họ.

Hawkins sắp xếp cho cô bên đông lửa đã tàn và chúc cô ngủ ngon.

Một lát sau, tất cả mọi người đều đã đi nghỉ để lại người dẫn đoàn canh gác trong bóng tối.

Brandy đặt tay lên bụng và quan sát J.T. Gã đang ngồi dựa lưng vào bánh xe, chân co lại, cánh tay không bị xích đặt trên đầu gối. Trong ánh trăng mờ ảo, cô có thể trông thấy gương mặt gã, giận dữ và kiềm chế, như một bức tượng điêu khắc..

Cô quan sát gã một lúc lâu, hy vọng gã nhìn lại cô hoặc thừa nhận sự hiện diện của cô, nhưng gã chỉ nhìn chăm chăm vào bóng tối, những suy nghĩ của gã rõ ràng đang ở đâu đâu.

Cô không nhớ mình chìm vào giấc ngủ khi nào, nhưng cô tỉnh ngay lập tức, nhận thức được âm thanh đánh thức cô là tiếng J.T đang rên rỉ. Ngồi lên, cô trông thấy gã đang quẫy đạp bên dưới tấm chăn. Cô nghe thấy tiếng gã lí nhí. “Không, đừng nữa mà! Gideon! Gideon, ông đang ở chỗ chết tiệt nào?”

Brandy liếc nhìn quanh. Tù nhân và những người thi hành luật đang ngáy khe khẽ, thậm chí người canh gác dường như cũng đã ngủ.

Tiếng rên khe khẽ khô sở vang lên bên tai cô – và trong tim cô. Không thể lờ đi sự đau khổ của J.T thêm chút nào nữa, cô vội vã đến bên gã.

“J.T, J.T, dậy đi.” Cô lắc nhẹ vai gã. “J.T.”

Gã giật mình tỉnh giấc, đôi mắt gã tối lại hoang dã.

“Ồn rồi mà,” Brandy thì thầm, bóp nhẹ vai gã. “Chỉ là một cơn ác mộng thôi.”

Gã đặt tay lên trên tay cô, như thể để chắc chắn rằng cô là thật. “Chết tiệt, Brandy, tôi không thể trải qua chuyện đó nữa đâu,” gã thì thầm, giọng gã vụn vỡ bởi nỗi đau và nó làm tim cô tan vỡ. “Tôi ước rằng họ bắn quách tôi đi thế là xong.”

“Không!” cô khẽ kêu lên. “Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó.”

“Sao nào? Cô đâu có cần tôi. Dường như cô đang rất ổn trong việc tán tỉnh Hawkins đó thôi.”

“Đó có phải là những gì đang khiến anh phiền lòng không, sao anh không chịu nhìn tôi suốt cả ngày trời? Bởi vì anh nghĩ tôi đang tán tỉnh Hawkins sao?”

“Phải vậy không?”

“Tất nhiên là không! Tôi chỉ nghĩ chúng ta sẽ có cơ hội bỏ trốn nếu anh ta nghĩ rằng không có gì giữa chúng tao cả.”

J.T khịt khịt mũi. “Trừ khi có phép lạ, còn đâu tôi không có cơ hội chết tiệt nào để bỏ trốn mà còn nguyên vẹn đâu.”

“Vậy thì tôi sẽ cầu xin một phép lạ.”

Không thể ngăn được bản thân, J.T lướt nhẹ ngón tay lên gò má cô. Gã sẽ không trở lại Cedar Ridge. Ngày mai hay ngày kia, bất cứ khi nào có cơ hội, gã sẽ bỏ trốn. Nếu gã may mắn, họ sẽ giết gã. Một viên đạn, ít nhất đó sẽ là một sự thương xót.

“J.T...” Cô lắc đầu, như thể biết được điều gã đang nghĩ.

Cô là người phụ nữ đẹp nhất gã từng biết. Như một đóa hoa hồng sau cơn mưa và được tỏa sáng

dưới ánh mặt trời, hương thơm của cô sạch sẽ và tươi mới. Đôi mắt long lanh bởi những giọt nước mắt. Cảnh tượng đó khiến tim gã đau nhói. Không có ai từng khóc vì gã. Ánh mắt gã rơi xuống môi cô. Ấm áp. Mềm mại. Mời gọi. Chắc chắn một người đàn ông đầy tội lỗi như gã cũng xứng đáng có một nụ hôn cuối cùng.

Nghiêng người về phía trước, gã ôm lấy đầu cô bằng bàn tay không bị xích, sau đó ép môi lên môi cô. Cô rên rỉ khe khẽ khi nhắm mắt lại, và rồi cô hôn lại gã, đôi môi cô tách ra mời gọi và tay cô co lại trên vai gã.

Cô là mật ngọt, là lửa cháy và là mơ ước không bao giờ thành hiện thực. Những ngón tay gã luôn trong tóc cô xoa nhẹ gáy cô. Gã cảm thấy tay cô siết chặt trên vai gã, nghe thấy tiếng rên khe khẽ vì phấn khích dâng lên trong họng khi cô nhích lại gần gã hơn. Lưỡi gã tìm kiếm trong miệng cô và trượt dọc theo môi dưới cô. Gã quấn tay quanh cô và kéo cô lại gần hơn nữa, tay gã lướt lên lưng, vai, đường cong ngực cô. Đây là sự tra tấn ngọt ngào nhất mà gã từng biết. Thời gian và địa điểm như bị lãng quên khi tay Brandy trượt xuống cánh tay gã, sau đó luồn vào trong áo sơ mi để khám phá ngực gã.

“Brandy.”

Mi mắt cô chớp mở và cô ngược lên nhìn gã. Mắt cô xám lại như bầu trời đông bão, bất ổn bởi ham muốn. “Hôn em đi, J.T,” cô thì thầm trong hơi thở. “Hôn em lần nữa và đừng ngừng lại.”

Gã cúi người về phía cô, gã chỉ nghĩ đến chuyện làm như cô yêu cầu, khi gã nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Thì thầm nguyên rủa, gã giật cánh tay khỏi eo cô. Brandy nhìn chằm chằm vào gã, bối rối bởi biểu hiện cáu tiết bất ngờ trên gương mặt gã, và rồi cô nghe thấy tiếng nói, tiếng bước chân đến từ phía bên kia cỗ xe.

Nhanh như cắt, cô chạy trở lại tấm trải của mình và lỉnh xuống dưới tấm chăn.

“Chuyện gì thế nhỉ? Tôi nghe thấy tiếng ồn.”

J.T nhìn lên thấy Hawkins. “Tôi chẳng nghe thấy gì cả.”

Hawkins liếc nhìn Brandy, đôi mắt anh ta chăm chú trước khi quay lại J.T. “Sao anh bắt cóc cô Talavera?”

“Tôi không thấy đó là việc của anh,” J.T trả lời thẳng thừng.

“Có thể là thế, có thể là không, nhưng khi chúng ta đến được Rawlins, tôi định sẽ khiến cô ấy là việc của tôi.”

J.T siết chặt tay chống lại thôi thúc bảo Martin Hawkins hãy cút xuống địa ngục đi. Đó là điều không mấy khôn ngoan để khiến anh ta nghi ngờ gã có quan tâm đến Brandy.

Đó cũng không phải là điều J.T muốn thừa nhận với chính mình.

Brandy cười ngửa bên cạnh Hawkins, nghe chỉ bằng nửa tai khi anh ta nói với cô về ngôi nhà anh ta đang định xây ở Rawlins. Nó là một thị trấn còn rất hoang dã, anh ta lưu ý, một nơi khởi đầu cho những người đi tìm miền đất mới và trạm nghỉ cho những cỗ xe lên phía tây bắc để tìm vàng. Nhưng nó là nhà, và anh ta cảm thấy sớm hay muộn cũng sẽ định cư ở đó.

Brandy gật đầu, cô chỉ tập trung chú ý vào cỗ xe đang phi ầm ầm phía trước họ. Xuyên qua đám bụi xoáy, cô có thể trông thấy J.T đang ngồi trên một tấm ván cứng bên cạnh một trong những tù nhân khác, tay gã bị cùm lưng lửng giữa hai đầu gối, đầu gã cúi xuống, quai hàm lún phún râu. Gã trông hoàn toàn nản lòng, và ai có thể đổ lỗi cho gã chứ?

Gã ngược nhìn lên, ánh mắt gã gặp cô, đôi mắt gã tối lại và trống rỗng với niềm hy vọng.

Đôi môi cô thì thảo tên gã, dù cô không nói thành lời. Đột nhiên, cô nhận ra rằng Hawkins đang nói gì đó và cô không biết đó là gì.

“Tôi xin lỗi,” cô nói, “anh vừa nói gì nhỉ?”

“Tôi nói tôi sẽ chuẩn bị cho cô ít quần áo thơm tất khi chúng ta đến Rawlins.”

“Ồ, cảm ơn.”

“Cô có định ở lại trong một thời gian không?”

“Tôi không biết,” Brandy trả lời. Cô liếc nhìn J.T lần nữa. “Tôi đang muốn trở về nhà.”

“Dĩ nhiên rồi, nhưng...” Anh ta mỉm cười với cô, má anh ta hồng lên. “Tôi muốn có cơ hội để hiểu rõ về cô hơn, cô Talavera.”

Brandy rời mắt khỏi J.T và nhìn chằm chằm vào người thi hành luật. Anh ta là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, với mái tóc màu nâu sáng và đôi mắt xanh lam. Núm đồng tiền trên má trái khiến anh ta trông như một cậu bé nghịch ngợm mỗi khi mỉm cười. “Anh Hawkins, tôi không biết phải nói gì. Đương nhiên là tôi cảm thấy rất vinh dự trước sự quan tâm của anh.”

“Tôi không có ý...”

“Không sao mà, anh Hawkins.”

“Làm ơn gọi tôi là Martin.”

“Vậy thì anh phải gọi tôi là Brandy.”

Anh ta mỉm cười và cô cười lại. Nụ cười của anh ta thật tự nhiên, cời mở, cô nghĩ, so sánh với nụ cười của J.T. À, nhưng khi anh ta cười, nó không trông giống như ánh mặt trời sau cơn bão dữ dội.

Hawkins nhàn nhã trò chuyện với Brandy trong suốt cả ngày. Đoàn xe dừng lại ăn trưa, và rồi họ lại lên đường. Brandy khao khát muốn có cơ hội nói chuyện với J.T, nhưng Hawkins cứ kè kè bên cạnh cô, luôn miệng hỏi cô có cần nghỉ ngơi không, cô có muốn uống nước không, khi mà cô chỉ muốn ở một mình với J.T, để đảm bảo với gã rằng, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

CHƯƠNG 12

Họ dừng trại lúc hoàng hôn. J.T cảm thấy toàn bộ cơ thể gã căng thẳng khi người thi hành luật xoay khóa trong ổ, mở cửa xe và ra lệnh cho tù nhân ra ngoài.

Gã ngồi nơi họ chỉ định, để họ còng tay phải của gã vào bánh xe, ăn thịt xông khói và đậu họ đưa. Mọi hành động phục tùng đều đẩy cơn giận dữ của gã lên cao, ngay cả khi gã tự nhủ đó là điều cần thiết, cần thiết phải phục tùng, để họ thấy rằng gã đã chấp nhận số phận của mình.

Sau bữa ăn, những người đàn ông đưa tù nhân ra ngoài từng người một cho nhu cầu cá nhân. Sau đó họ lại bị còng tay suốt cả đêm.

J.T là người cuối cùng được đưa đi. Gã nhìn chăm chăm vào bóng tối, lặng lẽ nguyên rửa cái cùm đang cản trở mỗi bước đi. Liếc nhìn qua vai gã có thể thấy hai người canh gác đứng cách đó vài mét, chụm đầu chia sẻ một điều thuốc. Sự căm dỗ chạy trốn dấy lên mạnh mẽ, nhưng lúc này không kịp, gã quyết định, không phải vì chỉ có hai người đang đứng gần mà còn thêm bốn người nữa bên đông lửa. Gã hoặc tự do hoặc là chết nhanh chóng. Gã không muốn bị thương. Và gã chắc như quỷ là sẽ không chạy xa được.

J.T chửi thề bên dưới hơi thở khi một người bước đến – Lockwood, anh ta gọi và yêu cầu gã quay về trại. Khoảnh khắc sau, cổ tay phải của gã đã lại bị xích vào bánh xe. Một làn sóng của sự nhục nhã quét qua gã khi gã trông thấy Brandy đang quan sát. Gã trông thấy sự thương hại trong mắt cô lúc sớm hôm nay và biết cô cảm thấy tiếc cho gã. Gã không muốn cô thương hại, không muốn cô thấy gã như vậy, bị xích như một con chó chết tiệt. Hàm gã siết lại, gã nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Nhưng dù có cố gắng, gã cũng không thể rũ bỏ sự hiện diện của cô khỏi đầu.

Gã cũng đồng thời nhận thức được thực tế rằng Martin Hawkins khó có thể rời mắt khỏi cô. Người đàn ông đó không rời tay khỏi Brandy nửa bước trong suốt cả ngày. Biết được Hawkins có thể nói chuyện với cô, chạm vào cô, cưỡi ngựa cạnh cô, như vết cứa vào ruột gan J.T. Việc cô cũng thích nó khiến gã cảm thấy giận dữ.

Gã nhìn lên chỉ để trông thấy Hawkins ngồi xuống cạnh Brandy và đưa cô một tách cà phê. Gã cũng không bỏ lỡ nụ cười dễ dàng nhá lên giữa họ.

Họ chỉ chia sẻ vài nụ hôn, không hơn. Thực tế là cô chỉ chăm sóc khi gã bị thương và xoa dịu những giấc mơ tồi tệ của gã cũng chẳng có nghĩa lý gì cả. Không nghi ngờ gì, cô có thể làm thế với bất kỳ người đàn ông nào khác, đặc biệt là khi cô tin người đàn ông đó có thể là chìa khóa để cô trở về thời đại của mình. Và gã không thể lờ đi ngọn lửa ghen tuông đang nổ tung trong trái tim mình mỗi khi trông thấy cô và Hawkins. Tay gã siết chặt thành nắm đấm đau đớn, gã nhìn chăm chăm vào cô, ghét

cô, muốn cô. Cần cô.

Brandy nhìn thẳng vào J.T khi Hawkins ngồi xuống cạnh cô. Bằng cách nào đó, cô phải tìm ra cách để giúp J.T trốn thoát. Trong khoảnh khắc, điều duy nhất cô có thể nghĩ là giả vờ rằng cô đã được cứu thoát. Miễn là họ thấy cô vui khi thoát khỏi nanh vuốt của J.T, có lẽ họ sẽ không giám sát cô quá chặt chẽ nữa. Nếu may mắn, cô có thể tóm được một khẩu súng. Cô không cho phép bản thân nghĩ ngợi xa hơn, không dám nghĩ đến hành động bạo lực như việc nổ súng.

Brandy cười với Hawkins khi anh ta đưa cô đĩa thịt xông khói và đĩa đậu. Trong số tất cả những người thi hành luật này, anh ta đối xử với cô tôn trọng nhất. Những người khác nhìn cô với thái độ khinh thị rõ ràng. Họ nghĩ cô chẳng là gì hơn một người đàn bà da đỏ, chỉ tốt cho một điều, và một thứ. Ý nghĩ đó khiến cô giận sôi lên ngay cả khi cô cố gắng để tự nói với bản thân rằng chẳng quan trọng cho dù họ có nghĩ gì về cô.

Cô nhìn chăm chăm vào chỗ thịt xông khói và ít đậu đặt trên chiếc đĩa thiếc trên đùi. Làm sao những người đàn ông lại có thể ăn thứ hổ lốn này ngày này qua ngày khác được? Cô lò đi thực tế rằng cô không có quần áo để thay, không đánh răng hay tắm, cô còn phải giải quyết nhu cầu sau những bụi cây, nhưng cô không khỏi tiếc nuối sự xa xỉ của một bữa ăn thơm mát và một tách cà phê, đầy bột với kem tươi và đường. Cô cũng nhớ nước nóng nữa. Và son môi cùng kem dưỡng tay. Với những đôi giày thể thao và quần jean.

Và cha mẹ cô. Và nhà cô. Những con thú cưng của cô. Hít sâu một hơi, cô khóa lại những kỷ niệm vào trong tâm trí, biết rằng nếu không dừng nghĩ về những thứ đã mất cô sẽ trở nên suốt mướt.

Cuối cùng, khi đã yên vị trong chăn, cô nhìn về phía J.T. Gã đang ngồi dựa lưng vào bánh xe. Cô không trông thấy gương mặt gã trong bóng tối, nhưng bằng cách nào đó cô biết gã không ngủ, gã quan sát cô khi cô quan sát gã.

Bằng cách nào đó, cô nghĩ, cô phải tìm ra cách giải thoát gã trước khi quá muộn.

Một trong những con ngựa kéo xe bị khập khiễng vào ngày hôm sau. Lockwood chuyển tù nhân xuống để duỗi chân trong khi kiểm tra tình hình. Hawkins và những người khác cưỡi ngựa lên trước với hy vọng kiếm được ít thịt tươi.

J.T ngồi bên ngoài với những tù nhân khác, cân nhắc sự khôn ngoan trong việc chạy trốn. Nếu gã chỉ cần đặt được tay lên một khẩu súng thôi... Gã liếc về phía Brandy. Nếu gã bỏ chạy như thế, gã sẽ phải để cô lại. Lơ đãng, gã nhìn quanh. Ba người thi hành luật đang chơi blackjack[19]. Người đánh xe đang kiểm tra những con ngựa. Lockwood thì đang liếc mắt đều cáng về phía Brandy.

Tay J.T cuộn lại thành nắm đấm khi gã trông thấy hấn ta đang thơ thẩn bước tới chỗ Brandy đang ngồi.

“Vậy ra cô là giáo viên,” Lockwood bắt chuyện. “Có lẽ cô có thể dạy cho tôi một hoặc hai điều.”

“Như kiểu cách cư xử chẳng hạn?” Brandy trả lời cay độc.

“Không cần phải kiêu ngạo thế đâu, cô bé.” Hấn liếc mắt xuống cô, bàn tay vuốt ve cánh tay cô, ngón tay gầy nhẹ vào ngực cô. “Có lẽ chúng ta có thể dạy nhau.”

“Bỏ tay khỏi người tôi.”

“Thôi nào, cô bé, cô cũng đã qua tay thằng ăn trộm đó rồi còn gì.”

Brandy nhìn chăm chăm Lockwood, quá giận dữ để nói lên lời.

“Thôi nào,” Lockwood thúc giục. Hấn túm lấy cánh tay Brandy và kéo cô đứng lên. “Chỉ cần cho tôi vào phút thôi, cưng,” hấn dài giọng, giật cô ngã vào người hấn.

Với tiếng kêu tắc nghẹn, Brandy tát hấn.

Lockwood lão đảo lúi lại, mặt hấn sạm lại vì cơn thịnh nộ và tát lại cô.

Lắm bảm chửi thề, J.T ném mình vào Lockwood, đẩy hấn ngã nhào.

Và rồi J.T đang ở phía trên hấn, đôi tay bị cùm của gã siết chặt cổ họng Lockwood.

Brandy hét lên khi hai người đàn ông bắt đầu đánh nhau, lo sợ rằng J.T có thể giết chết Lockwood mất – và còn sợ Lockwood sẽ giết gã hơn.

Tiếng kêu của cô thu hút những người khác, họ nhanh chóng chạy về phía trước và kéo hai người đàn ông ra.

“Chuyện quái gì đang diễn ra?” một người hỏi.

“Anh mù sao, Keenann? Hấn ta tấn công tôi, đó là những gì đã xảy ra,” Lockwood trả lời, xoa xoa cằm. Hấn trừng mắt nhìn J.T “Giữ hấn lại đó.”

“Hawkins sẽ không thích thế đâu,” Keenan nói.

“Để xem,” Lockwood mỉm cười khi hấn kéo đôi găng tay ra.

“Anh sẽ làm gì?” Brandy lo lắng hỏi.

“Giữ cô ta xa khỏi đây,” Lockwood cảnh cáo.

“Tốt nhất là cô nên làm như anh ta nói, thưa cô,” Keenan cảnh báo.

Brandy nhìn Keenan hoài nghi. “Anh sẽ không chỉ đứng đó và để anh ta tra tấn tù nhân đấy chứ?”

Keenan nhún vai khi anh ta giữ lấy cánh tay Brandy. “Gã người lai đã tự chuốc lấy.”

Bất lực, cô đứng nhìn Lockwood bắt đầu đá J.T, vào mặt, ngực, bụng. Âm thanh bàn tay đeo găng của Lockwood đánh vào J.T khiến cô run rẩy.

“Dừng lại,” cô van nài, nhưng vô ích. Hấn ta đấm đá với độ chính xác cao, nhẫn tâm và tàn bạo,

cắt một vết dài bên phía mắt trái J.T và vết khác bên phía mắt phải.

Cô nghe thấy J.T gầm gừ khi nắm đấm của Lockwood tiếp tục đánh liên hồi vào cơ thể mình.

“Thế là đủ rồi!” cô hét lên, không thể chịu đựng được nỗi đau của gã thêm nữa, phát ốm vì những giọt máu đang nhỏ từ gương mặt gã.

“Cô ấy nói đúng,” Keenan nói. “Thế là đủ rồi.”

Lockwood gật đầu. Hắn trông đầy hài lòng với bản thân, Brandy nghĩ. Hai người đang giữ chặt J.T thả gã ra, và gã ngã xuống trên đầu gối, thở hổn hển.

Lockwood cười toe toét với Brandy. “Bây giờ, về cô và tôi.”

“Đừng có chạm vào cô ấy,” J.T thở ra với hàm răng nghiến chặt.

“Chết tiệt,” Lockwood thốt lên, “mày vẫn chưa học được bài học phải không?”

J.T không nhìn lên. Thật khó để thở, để nghĩ. Gã có thể cảm thấy mắt trái đang sưng lên. Máu nhỏ giọt từ mũi; gã nếm được vị máu trong miệng. “Giữ tay mày tránh xa cô ấy ra.”

“Cô ta chỉ là một phụ nữ da đỏ. Dù sao thì, đó cũng không phải việc của mày về chuyện giữa tao và cô ta.”

J.T nhổ máu ra khỏi miệng. “Cô ấy là một phụ nữ đang hoảng,” gã nói, giọng lão khào. “và quá tốt đối với một thằng như mày.”

Lockwood đỏ mặt. “Sao nào, mày là thằng con hoa - ...”

“Chuyện gì xảy ra ở đây?”

Brandy liếc qua vai thấy người đánh xe bước về phía họ.

Keenan nhún vai. “Cutter tấn công Lockwood.”

“Vậy nên Lockwood đánh hấn tã toi,” một người lúc trước giữ J.T thêm vào.

“Đúng vậy không, Lockwood?” người đánh xe hỏi.

“Phải. Anh có vấn đề gì với chuyện đó không, Wuint?”

“Chết tiệt là có. Đi kiểm ít củi đi. Tôi sẽ lo mọi chuyện ở đây.”

Lockwood cau mày nhìn Quint, sau đó hiên ngang bước đi.

“Anh có ổn không, Cutter?” Quint hỏi.

“Tránh xa tao ra.”

“Tôi cần kiểm tra mấy vết cắt.”

“Cút xuống địa ngục đi.”

“Xin lỗi, thưa anh,” Brandy nói lặng lẽ. “nhưng có lẽ anh ấy sẽ để tôi kiểm tra mấy vết thương.”

“Được rồi, thưa cô.” Quint đưa Brandy một bi đông nước và một mảnh vải. “Cẩn thận. Nếu hấn ta làm gì, cô cứ la lên.”

“Được mà.”

Những người thi hành luật quay lại làm việc, để Brandy lại với J.T

“Sao anh lại làm thế?” cô hỏi, quỳ trước mặt gã.

J.T nhìn lên, vẻ mặt gã cứng lại khi trông thấy vết bầm trên má Brandy. “Cô nghĩ là tại sao?”

Cô nhìn chăm chăm vào mắt gã, tìm cô phòng lên với những cảm xúc. Giống như một hiệp sĩ trong bộ giáp sáng ngời, gã đã cứu cô.

Cổ họng cô nghẹn ngào xúc động, cô thấm ướt mảnh vải và bắt đầu lau sạch máu trên mặt gã. Gã được coi là một kẻ cứng đầu, một kẻ chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì, bất cứ ai, nhưng gã đã tới bảo vệ cô ngay cả khi tay bị còng và gã không có cách nào có thể thật sự bảo vệ cô. Và gã nhận được gì khi trở thành một anh hùng? Bị đánh đập tả tơi.

Sau khi lau xong vết máu trên mặt J.T, cô giữ sạch miếng vải, sau đó đặt nó lên mắt trái gã với hy vọng làm giảm vết sưng.

“Cô tự đắp lên mình đi,” gã lẩm bẩm.

“Tôi ổn mà,” Brandy nói, nâng tay lên bên má đang nhói đau. Nó đau như lửa đốt, nhưng chẳng là gì so với những vết cắt bên mắt J.T.

J.T quan sát gương mặt Brandy khi cô chăm sóc vết thương cho mình, xúc động trước sự quan tâm của cô. Cô nhăn mặt mỗi khi gã nhăn mặt, như thể cô cũng đang bị đau. Và gã yêu điều đó. Gã yêu cô. Ý nghĩ đánh thẳng vào gã còn hơn những nắm đấm của Lockwood.

Brandy ngồi lại, nghiêng đầu sang bên. Gã sẽ rất khó nhìn bình thường. “Anh có thấy bị nội thương không?”

“Không.”

“Tôi xin lỗi, J.T.”

“Đó đâu phải lỗi của cô.” Gã liếc nhìn quanh trại, sau đó siết chặt tay Brandy trong tay mình. “Tôi phải trốn khỏi đây,” gã gấp gáp nói.

“Tôi biết. Tôi đang cố và cố nghĩ cách, nhưng có vẻ như không được. Thậm chí nếu tôi có lấy được một khẩu súng, chúng ta vẫn ở thế yếu. 7 đầu 2.” Cô lắc đầu. “Tỷ lệ quá chênh lệch, J.T”

“Tôi sẵn sàng thử,” gã nói, cau mày. “Ý cô là gì, chúng ta sao?”

“Anh không định bỏ tôi lại đây chứ, phải không?”

“Chết tiệt là đúng thế. Người đánh xe giữ một khẩu súng bên dưới ghế ngồi. Thử xem xem cô có thể lấy nó đêm nay không, sau đó đưa nó cho tôi ngày mai khi họ mang bữa tối tới. Tôi sẽ giải quyết phần còn lại.”

“Nó quá nguy hiểm...”

“Chết tiệt, Brandy, tôi không quay lại Cedar Ridge đâu. Bây giờ thì, cô có giúp tôi hay không đây?”

“Được rồi, J.T.”

Cô đang cho J.T chút nước trong bi đông khi Martin Hawkins cưỡi ngựa tới, mang theo một con hươu trên ngựa.

“Chuyện quái gì xảy ra ở đây?” Hawkins yêu cầu.

J.T ngồi lại, vẻ mặt bình thản, khi Brandy thuật lại những gì xảy ra.

“Chuyện đó sẽ không xảy ra lần nào nữa,” Hawkins nói cộc lốc. “Quint, con ngựa đó sao rồi?”

“Nó bị vấp vào đá. Sẽ khá hơn trong ngày mai.”

Hawkins gật đầu. “Được rồi, chúng ta nghỉ lại đêm nay.”

J.T vẫn tỉnh táo sau khi những người khác đã ngủ. Gương mặt gã bị thương và xương sườn gã đau nhói. Gã chửi thề khi nhìn chăm chăm vào sợi xích đang trói tay gã vào bánh xe. Loài vật còn được biết đến khi chúng nhai đứt một chân để chạy thoát. Gã biết chúng cảm thấy ra sao và nghĩ rằng gã sẵn sàng hy sinh một bàn tay để được tự do.

Thở dài, gã nhìn lên bầu trời đêm. “Một năm, Gideon.” Nhắm mắt, J.T tựa đầu vào bánh xe. “Ông đã hứa cho tôi một năm,” gã lầm bầm. “Chết tiệt, đến thiên thần cũng chẳng thể tin được.”

Đừng có đánh mất niềm tin vào ta như thế, J.T Cutter.

J.T mở mắt và nhìn qua vai, hoàn toàn mong đợi Gideon đang đứng phía sau. Nhưng không có ai ở đó, chỉ có một bụi cây rì rào trong gió.

Lầm bầm chửi thề, J.T nhắm mắt lại lần nữa. Niềm tin, gã nghĩ một cách buồn bã. Gã chưa bao giờ có niềm tin vào bất kỳ ai, ngoài bản thân.

Và xem xem chúng đưa anh tới đâu kia.

J.T khịt khịt mũi. Đúng thứ gã cần, một thiên thần có khả năng châm biếm sâu cay.

Phải có niềm tin.

Giọng nói vang lên lần nữa, lần này to hơn. Gió đang thổi. Một tia sáng di chuyển và đậu trên cánh tay J.T. Gã nhìn chăm chăm vào ánh sáng, chửi thề khi chiếc còng trên cổ tay phải mở ra lặng lẽ.

“Cái quái...”

Niềm tin đấy, J.T.

Ánh mắt J.T lướt quanh trại. Những người đàn ông đều đã ngủ; gã có thể nghe thấy tiếng ngáy của họ. Ngay cả người gác đêm dường như cũng đang ngủ ngon lành.

Ánh mắt gã nán lại trên Brandy. Gã thật là đồ ngốc khi đề nghị cô giúp gã trốn. Và gã thật ngốc khi ngồi đó và ước rằng gã có thể mang cô đi cùng.

Di chuyển lặng lẽ, gã đứng lên và bước qua trại về phía lũ ngựa. Giây sau, gã đã lấp xong yên và sẵn sàng bỏ đi. Nhón chân về phía người gần nhất, gã lấy súng của anh ta, sau đó lấy vài bi đông nước và một túi bánh quy.

“Tôi biết, tôi biết,” gã lẩm bẩm khi trượt súng vào bao yên vào treo bi đông nước. “không ăn cắp nữa.”

Gã vừa nhảy lên yên khi nhận ra gã không một mình nữa. Với khẩu súng trong tay J.T xoay người. Và đối mặt với Brandy.

“J.T!” cô la lên. “Sao anh thoát được?”

“Không có thời gian cho việc đó đâu,” gã thì thầm, biết cô sẽ không bao giờ tin nếu gã nói với cô. Gã liếc qua vai. “Và nhỏ giọng xuống.”

“Tôi sẽ đi với anh.”

Gã nén xuống niềm vui đang trào dâng khi nghe thấy những lời cô nói. “Không, Brandy. Rất nguy hiểm.”

“Tôi nói tôi sẽ đi với anh.”

“Thật sao? Cô có chắc là không muốn ở lại đây và cùng Hawkins ổn định ở miền Tây?”

“Cái gì?”

“Cô nghe rồi đấy!” J.T thì thầm giận dữ. “Anh ta đã lừa đảo theo cô như giẻ rách ý.”

“Đừng có vô lý thế.”

“Đó là sự thật, và cô biết thế.”

“Chúng ta thật sự không có thời gian đứng đây và tranh luận về chuyện đó đâu,” Brandy chỉ ra.

“Không, chúng ta không có. Tôi sẽ đi.”

“Anh có thể cần cái này.”

Lời cô nói dừng những dải chân của gã lại. Quay người, gã nhìn chăm chăm vào bàn tay đang mở ra của cô. Ánh trắng lấp lánh soi sáng khẩu súng lục.

Không nói lời nào, gã lắp yên và ném dây cương cho cô. Gã không giúp cô lên ngựa và không nhìn lại khi cô theo gã. Gã chỉ tập trung vào việc dẫn con ngựa của mình tiến vào bóng tối.

Gã biết mà không cần nhìn lại rằng cô đang theo mình.

Họ cưỡi ngựa cho đến khi bình minh lên, sau đó trốn trong một hang động nhỏ nằm trong một đồi đá ngổn ngang. Giờ gã đang buộc con ngựa đực khuất khỏi tầm mắt, sau đó quay trở lại ngựa trang hang động một cách tốt nhất có thể. Một người ít kinh nghiệm sẽ đi qua đường mòn mà không chút chú ý, nhưng Hawkins không phải người ít kinh nghiệm.

Brandy đã nhóm một ngọn lửa nhỏ khi gã quay lại hang. Cô quay người khi gã bước tới, mái tóc đen của cô xoa quanh vai như một làn lụa màu gỗ mun. Cô trông như một cô gái rừng xanh mặc áo da nai và nhóm lửa.

J.T nhìn chăm chăm cô, cổ họng thắt lại, hai tay siết lại bên hông. Đúng hay sai, chỉ có một giờ để sống, gã cũng muốn cô, đau đớn vì cô, khao khát cô, hơn bất kỳ thứ gì gã từng mong mỏi trong đời.

“Brandy...”

Cô bước một bước về phía gã, do dự một chút, và đưa tay ra. Gã bước về phía cô. Tự nguyện. Háo hức.

Cô ngược nhìn gã. “Nó có đau lắm không?”

Gã ngậy người nhìn cô chăm chăm. “Gì cơ?”

“Mặt anh? Có đau không?”

“Một chút.”

Cô bắt đầu lùi lại, nhưng gã kéo cô vào vòng tay mình, cơn đau do Lockwood gây ra bị lu mờ bởi nhu cầu của gã trước Brandy. Gã thì thầm tên cô khi vuốt ve má cô. Và rồi, gã cúi xuống và chiếm lấy môi cô.

Cánh tay cô trượt lên cổ gã để kéo gã gần hơn, và gã cảm nhận được cơ thể mềm mại của cô áp vào cơ thể cứng rắn của mình.

“Anh nghĩ là anh yêu em.” J.T thì thầm.

“Thật sao?” Cô ngược nhìn gã, niềm vui của cô trước những lời gã nói hiển hiện trong nụ cười của cô.

“Anh đã cố không yêu,” J.T thú nhận. Gã kéo cô vào gần hơn, ngây ngất trong sự ấm áp của cô. “Không có tương lai cho chúng ta. Em biết điều đó, phải không?”

Brandy gật đầu, bị mê hoặc bởi những ham muốn cô đọc thấy trong mắt gã. Cô có thể cảm nhận thấy cơ thể gã ép chặt vào cô, cứng rắn và cơ bắp.

“Nó không quan trọng.” Không gì quan trọng bằng lúc này, cô nghĩ, khoảnh khắc này, người đàn ông này.

Kiểm chân, cô chào đón nụ hôn của gã, say sưa trong sức nóng của miệng gã áp lên cô, sự mềm mại khi lưỡi gã chải lên môi dưới cô.

Bàn tay gã khum lấy hông cô, kéo cô vào gần hơn, không chút nghi ngờ nào rằng gã muốn cô. Và cô muốn gã.

Tay gã di chuyển khắp người cô, nhẹ nhàng chiếm hữu, khi nụ hôn của gã thân mật hơn nữa. Lưỡi gã như có lửa, mạnh mẽ, khuấy động, cho đến khi cô run rẩy trong vòng tay gã, thở hổn hển.

Gã thì thầm tên cô hết lần này đến lần khác khi gã kéo cô ngã xuống tấm trải bên ngọn lửa. Gã tháo đôi giày da đánh của cô ra, bàn tay gã trượt dọc bắp chân, xoa xoa mu bàn chân cô. Lưỡi gã lướt xuống cổ cô sau đó là làn da nhạy cảm sau tai cô khi gã cởi áo ngoài và trượt nó qua vai cô, để lộ ra chiếc áo ren đen vẫn luôn ám ảnh tâm trí gã.

Chậm rãi, muốn thưởng thức khoảnh khắc này, gã trượt chiếc váy da nai mềm mại trên hông cô xuống, để lộ ra nửa còn lại của thứ đồ lót kỳ quặc cô mặc.

Ánh mắt gã di chuyển trên làn da bánh mật của cô, dừng lại ở chiếc áo ren che phủ ngực. “Đẹp quá,” gã thì thầm, “quá đẹp.”

Thì thầm tên cô, gã kéo cô vào vòng tay, bàn tay gã lướt nhẹ trên lưng, lấy làm lạ về sự mềm mại của làn da cô và cách cô tan chảy trong vòng tay mình. Mỗi lời thì thầm, từng cử động của cô đều đang khuyến khích gã.

Người sẽ không làm thế!

Là giọng nói của Gideon, to như sấm, âm âm trong tâm trí J.T.

J.T rên rỉ. “Không phải bây giờ, Gideon.”

“Lại là Gideon!” Brandy la lên, đặt tay vào ngực J.T, cô cố đẩy gã ra. “Ai là Gideon?”

J.T chớp mắt. “Gì cơ?”

“Anh nghe em nói rồi đấy. Ai là Gideon?”

“Để sau đi. Brandy.”

“Không, bây giờ. Anh đã từng đề cập đến ông ta rồi, và em muốn biết ông ta là ai.”

“Em sẽ không tin nếu anh nói đâu.”

“Cứ thử đi.”

J.T thở ra một hơi dài, và rồi, biết rằng tâm trạng đã bị phá hỏng, ít nhất là trong lúc này, gã nói xoa dịu Brandy. “Ông ấy là một thiên thần. Thiên thần hộ mệnh của anh.”

“Thiên thần!” Brandy nhảy dựng, kéo lại tấm chăn che bớt sự trần trụi của cô, cô nhìn quanh hang. “Anh đang đùa, phải không?”

“Anh ước là thế.”

Cô bắt đầu nói chuyện đó là không thể, nhưng từ ngữ chết lặng trong họng. Cô cũng từng nghĩ chuyện vượt thời gian là không thể đó thôi. Cho đến giờ. “Ông ta trông thế nào? Ông ta có cánh không?”

“Không có cánh,” J.T nói. “Ông ta cao. Mặc một bộ đồ toàn màu trắng. Ông ta...” J.T nhún vai. “Anh không biết, khó miêu tả lắm. Ông ta bao phủ trong ánh sáng, nếu em hiểu ý anh là gì.”

Brandy gật đầu. “Anh thấy ông ta ở đâu?”

“Anh không biết nữa. Thiên đường, chắc là vậy, mặc dù trông có vẻ không giống. Anh trông thấy ánh sáng trắng đó, và rồi anh nghe thấy giọng ông ta. Nó ma quái như đến từ địa ngục ấy.”

Một ánh sáng trắng, Brandy nghĩ. Những người từng đặt một chân vào cửa tử đều luôn nói về ánh sáng trắng và cảm giác an bình và tình yêu thương. “Anh cảm thấy thế nào khi ở đó.”

J.T cau mày. “Anh không biết. Ấm áp. An toàn.” Gã nhìn ra ngoài bóng tối. Gã cảm thấy thật ngu ngốc, nói chuyện như thế này.

“Còn gì nữa?” Brandy giục, nghĩ về chuyện lạ lùng làm sao khi cô đang nói chuyện với ai đó đã từng bước sang phía bên kia cuộc đời.

“Anh cảm thấy được yêu thương,” J.T trả lời lặng lẽ. “Anh biết anh sẽ không được tha thứ cho cuộc đời anh đã sống, nhưng anh biết dù thế nào ông ta vẫn hiểu và yêu thương anh.”

Brandy cảm thấy nước mắt đau xót đang châm chích mắt cô. Không chút nghi ngờ nào trong tâm trí rằng gã đang nói thật. “Chuyện gì đã xảy ra? Ông ta nói gì?”

“Ông ta nói anh được cho cơ hội thứ hai để cứu rỗi bản thân.”

“Và rồi sao nữa?”

J.T do dự, không muốn nói rằng cơ hội thứ hai chỉ là một khoảng thời gian hạn chế. “Ông ta mờ dần, và điều tiếp theo anh biết, là em đang nhìn chăm chăm vào anh.”

“Thật không thể tin được!” Brandy trầm ngâm rồi cau mày. “Nhưng tại sao anh lại gọi tên ông ta trong khi chúng ta... trong khi chúng ta đang làm tình?”

Lần đầu tiên trong nhiều năm gã có thể nhớ, J.T đỏ mặt. “Ông ta như kiểu lương tâm của anh ý.”

“Lương tâm của anh? Ý anh là gì?”

“Gần đây, bất cứ khi nào anh làm điều gì đó mà ông ta không đồng ý, anh nghe thấy tiếng ông ta trong đầu.”

“Ồ.” Lời giải thích hoàn hảo, Brandy nghĩ. Mọi người trong những năm 90 có xu hướng bỏ qua những thứ cổ lỗ như đạo đức, nhưng một thiên thần chắc chắn sẽ không chấp nhận sự gài gút thể xác mà chưa có sự chấp thuận của nhà thờ. Cô cảm thấy má mình hồng lên khi tự hỏi chuyện gì xảy ra với lương tâm của chính cô vậy. “Anh sẽ phải cứu rồi bản thân mình thế nào?”

“Anh không biết nữa, nhưng anh có cảm giác bắt cóc em và ăn trộm ngựa không phải cách tốt nhất để bắt đầu.”

“Có lẽ là không,” Brandy đồng ý với một nụ cười gượng gạo. “Vậy, chúng ta sẽ đi đâu nào?”

“Đi tìm người Lakota.”

“Nhưng em muốn về nhà,” Brandy nói, ghét sự than vãn trong giọng mình, nhưng cô không thể ngăn được. “Em nhớ gia đình em, bạn bè em.”

J.T lẩm bẩm khe khẽ. Gã không có gia đình để nhớ, không có bạn bè để nói chuyện. “Có lẽ để sau đi.”

Brandy bắt đầu tranh luận, chỉ để nhận ra rằng cô muốn ở lại đây, với J.T, hơn là cô muốn về nhà.

“Từ những gì Hawkins nói, cũng không khó khăn để tìm thấy những người của anh đâu,” Brandy nhận xét.

J.T gật đầu. Có lẽ đó cũng không phải ý hay, gã nghĩ buồn bã. Nếu những người Lakota là những người hiếu chiến, họ có lẽ sẽ tấn công trước và hỏi han sau. Nhưng gã phải nắm lấy cơ hội. Gã không hiểu tại sao việc đi tìm lại những người bên mẹ đột nhiên trở nên vô cùng quan trọng, một điều gì đó trong gã cứ mãi thúc giục gã đi điều đó.

“Chúng ta tốt nhất nên ngủ một chút,” J.T nói. “Anh muốn lên đường vào sớm mai.”

Brandy rùng mình. Đống lửa sắp tàn và cô đột nhiên thấy lạnh. Và cô đơn khi không có vòng tay của J.T.

J.T liếc nhìn Brandy. Cô đang ngồi bên cạnh gã, chần kéo lên tận cằm. Lần đầu tiên, gã nhận ra ngọn lửa đang lụi dần. “Tốt nhất anh nên đi kiếm thêm chút củi.”

“Em muốn anh sưởi ấm cho em.”

“Anh không nghĩ đó là ý hay đâu.”

Brandy cau mày. Và rồi, với một nụ cười, cô quay lưng lại với gã và mặc áo vào. “Tốt hơn chưa

nào?”

“Tốt hơn rồi.” Gã thì thầm tên cô khi kéo cô vào vòng tay, ngạc nhiên lần nữa với cách cô vừa vặn trong vòng tay gã đến nhường nào, cảm giác thật tuyệt khi ôm cô thật gần. Môi gã chạm vào má cô, thái dương cô. “Anh chưa bao giờ biết đến ai giống như em,” gã thì thầm nhẹ nhàng.

“Dĩ nhiên là không rồi,” Brandy nhận xét, rúc vào người gã.

“Ý anh không phải chỉ bởi em đến từ tương lai,” J.T nói, cười khúc khích. “Nhưng trước giờ anh chưa bao giờ được biết đến nhiều phụ nữ đang hoang.”

“Nhưng anh biết rất nhiều phụ nữ, phải không?”

“Phụ thuộc vào việc em coi thế nào là nhiều.”

“Thế anh coi thế nào là nhiều?”

J.T nhún vai. “Năm mươi, sáu mươi.”

Cô ngược nhìn gã, đôi mắt mở to. “Anh đang đùa!”

“Anh đùa thôi mà.”

“Anh biết đến rất nhiều phụ nữ sao?”

Cô đang không có ý nói về những người thân quen, J.T trầm ngâm buồn bã. Cô nghĩ nó với nghĩa khác. “Không nhiều lắm.”

“Anh đã từng yêu chưa?”

“Chưa.” Những ngón tay gã vùi trong tóc cô, vuốt ve gáy cô, và trượt xuống lưng cô. “Còn em?”

“Không hẳn. Em nghĩ là có vài lần, đặc biệt là khi vị thành niên. Có một người đàn ông ghé qua. Em đã phát điên vì anh ta. Anh ta cao, u tối và đẹp trai; anh ta cưới một con Crazy Horse. Em đã nghĩ anh ta trông thật tuyệt vời.” Brandy ngừng lời. Derek Blue Dog hơn cô mười tuổi. Cô đã từng vật vã mất mấy tuần khi Derek cưới chị gái người bạn thân nhất của cô. Cô có hẹn hò sau đó, nhưng không có ai nghiêm túc cho đến Gary.

“Sao em chưa kết hôn hả Brandy?” Gã đã từng hỏi cô điều đó, và cô từ chối trả lời.

“Em đoán là em đang chờ đợi Hoàng tử Quyên rũ tới và mang em đi trên con ngựa của anh ta,” cô nhìn J.T trầm ngâm, đôi môi cô cong lên thành một nụ cười. “Anh đã mang em đi,” cô thêm vào lặng lẽ.

“Ừ. Trên một con ngựa ăn cắp.”

Brandy bắt gặp ánh mắt gã và biết, trong khoảnh khắc đó, cô đã rơi vào tình yêu vô vọng với J.T Cutter.

Chậm rãi, gã ngả đầu về phía cô. Đôi mắt gã tối lại và âm ỉ cháy, lấp đầy tầm nhìn của cô, che mờ phần còn lại của thế giới. Nụ hôn của gã ấm áp, ngọt ngào và đầy khao khát.

Cô thở hắt hắt khi nó kết thúc.

“Anh yêu em,” J.T thì thầm, giọng đầy ngạc nhiên. “Anh chưa bao giờ nói những lời đó với bất kỳ ai ngoại trừ...” Giọng gã nhỏ dần và gã quay đi.

“Ngoại trừ?”

“Ngoại trừ mẹ anh.”

Nhẹ nhàng, cô ôm lấy cằm gã và hướng mặt gã về phía cô. “Em cũng yêu anh, J.T”

“Em không nên thế.”

“Em không thể dừng được.”

“Anh biết,” Đốt ngón tay gã chạm nhẹ vào má cô, “Anh cũng vậy.”

Nó chẳng giải quyết được gì, J.T trầm ngâm chán nản. Gã chỉ có gần một năm để sống và chẳng có gì để cho cô. Gã không có quyền yêu cô và không có quyền để cô chăm sóc gã, vậy mà, sai hay đúng, gã vẫn muốn dành từng phút trong quãng thời gian gã có để ở bên người phụ nữ đang trong vòng tay mình.

CHƯƠNG 13

Brandy từ từ thức giấc, chậm rãi nhận thức được cánh tay cơ bắp bên dưới đầu mình, cơ thể dài, săn chắc đang áp vào mình. Hạnh phúc trào lên khi cô nhớ lại chuyện đêm qua, và rồi, xen lẫn là cả sự nuối tiếc kỳ lạ. Cô yêu J.T. Gã cũng đã nói rằng gã yêu cô.

Đêm qua, đôi môi cô ấm lên từ những nụ hôn của gã và cơ thể cô ngứa ran với từng đợt ham muốn tuôn trào, thực tế rằng gã yêu cô đã che mờ đi tất cả những thứ khác. Gã yêu cô! Giờ đây, với đầu óc đã tỉnh táo và không còn bị sự đam mê làm mờ mắt, cô lại cảm thấy sợ hãi tình yêu đó, bất kể nó mạnh mẽ đến đâu, cũng chẳng thể lấp đi sự khác biệt giữa họ, ít nhất cũng là vì cô thuộc về thế giới tương lai cách đây 120 năm.

Brandy thở dài náo nức. Cũng nhiều như cô yêu J.T, cô cũng chẳng muốn ở lại trong quá khứ. Cũng như sự lãng mạn, Miền Tây cũ trông cũng có vẻ an toàn nếu nhìn từ tương lai, nhưng thực tế, chẳng có gì thật sự lãng mạn vào năm 1875 cả. Cuộc sống thật sự vào những năm 1800 chậm và ít phức tạp hơn,

nhưng cũng khó khăn và nguy hiểm hơn. Có nhiều mối đe dọa từ những người Da đỏ; luôn phải canh chừng phía sau, luôn luôn; và những mối đe dọa từ bệnh tật từ những căn bệnh mà ở tương lai đã không còn tồn tại. Chưa hết, còn vài điều nho nhỏ nữa, những điều ngớ ngẩn, cô nhớ nhất, ví dụ như tán gẫu với bạn bè qua điện thoại, sự tiện lợi khi đặt một chiếc bánh pizza lúc nửa đêm.

Những suy nghĩ của cô bị ngắt quãng khi J.T trở mình. Quay đầu lại, cô cảm thấy máu dồn hết lên má khi cô thấy mũi cô đang kề sát mũi J.T. Đôi mắt nâu tối màu của gã đang cười với cô, mang ký ức về những nụ hôn họ chia sẻ đêm qua trở lại.

Ánh mắt J.T di chuyển trên gương mặt Brandy. Gã không bỏ lỡ một điều gì, như đôi má hồng lên của cô, hay cái nhìn chăm chăm của cô đang trượt trên gã. Cô đang bối rối bởi những chuyện đã suýt xảy ra đêm hôm trước, gã trầm ngâm, bối rối và thật xinh đẹp. Và thật đáng khao khát, cô khiến tim gã nhưc nhối.

Một cách từ từ, để cô không thể nghi ngờ ý định của mình, gã nghiêng miệng áp vào miệng cô và hôn cô nhẹ nhàng.

“Chào buổi sáng, Brandy yêu dấu.” Gã dài giọng khe khẽ.

“Chào buổi sáng, J.T.”

“Ngủ ngon không?”

Cô suy nghĩ một chút, tự hỏi cô có nên nói thật hay nói dối. Nói thật thẳng rồi. “Em hầu như không chớp mắt được.”

“Anh biết.” Gã cũng không ngủ ngon. Gã luôn bị Brandy khuấy động gần như cả đêm, cơ thể cô trượt trên mình gã, ngực cô ấm áp và kêu gọi, thỉnh thoảng lại cọ vào ngực hoặc lưng gã, chân cô quăn lấy chân gã.

“Chúng ta sẽ làm gì đây, J.T?”

“Em muốn làm gì?”

Điều không thể có, Brandy nghĩ. Em muốn kết hôn với anh và có những đứa trẻ của anh. Em muốn khóc cười cùng anh và già đi cùng anh. Những điều không thể có... “Em không biết nữa.”

“Brandy...” J.T vuốt ve má cô bằng ngón trỏ của mình, và trượt xuống môi dưới của cô. Đầu lưỡi cô liếm nhẹ ngón tay gã, và sự ấm áp đơn giản xuyên thẳng trong gã như pháo hoa tháng Bảy[20].

J.T thở dài nặng nề. “Anh biết anh muốn gì.”

“Gì?”

“Dành cả ngày để làm tình với em.”

Những từ ngữ nhẹ nhàng của gã khiến bên trong cô vặn xoắn. “Gideon sẽ không thích thế đâu,” cô nhắc nhở gã, giọng khàn khàn.

“Em đã bao giờ chưa?”

“Bao giờ gì?”

“Làm tình với một người đàn ông.”

“Chỉ một lần thôi.” Nó xảy ra hồi đại học. Cô đã có một sự say mê khủng khiếp anh bạn đội trưởng độ bóng rổ và một đêm sau một trận đấu họ đã đến căn hộ của Jim. Jim đã chuộc cô say và vài điều khác nữa. Những điều cô không còn nhớ rõ. Điều duy nhất cô nhớ về trải nghiệm đó là rất sự sò soạn và những tiếng cầu nhàu của Jim. Với tất cả kinh nghiệm đó, thì điều này là một trải nghiệm mà cô cũng không vội vàng muốn lặp lại. Sau thảm họa đó, cô đã tự hứa với bản thân rằng cô sẽ chờ cho đến khi kết hôn. Đó là lời hứa cô đã giữ với rất ít nỗ lực – cho đến đêm qua.

“Hừm. Chỉ một lần hử?”

Brandy gạt đầu, đột ngột thấy xấu hổ. “Em không quan tâm đến nói lắm, nhưng...”

“Nhưng?”

“Không có gì.” Cô nhìn đi chỗ khác, tha thiết nhớ những cái vuốt ve của J.T đêm hôm trước. Sự háo hức nhẹ nhàng. Cô đã như bị thiêu đốt vì gã.

“Chết tiệt, Brandy, anh ước...”

“Gì?”

“Anh ước rằng anh có thể kết hôn với em và cho em cuộc sống mà em xứng đáng.”

“Kết hôn! Nhưng chúng ta không thể. Ý em là...”

“Anh biết. Em muốn về nhà, và...”

“Sao?” Cô thở ra một hơi dài bực tức. “Anh đang giấu em điều gì?”

J.T lắc đầu. “Không có gì.”

“Anh là một kẻ nói dối kinh khủng đấy, ông Cutter. Tại sao anh không nói cho em?”

“Bởi vì nó chẳng giải quyết được gì cả, và...” J.T chửi thề, e sợ việc phải nói với cô rằng gã chỉ còn chưa đầy một năm để sống. Gã không muốn cô thương hại mình, và gã không muốn cô sửa chữa gã thành thứ gì đó không phải gã, thứ gì đó gã không dám hy vọng. “Chúng ta tốt nhất là lên đường thôi.”

“Em sẽ chẳng đi đâu hết cho đến khi anh nói cho em biết thứ gì đang làm phiền anh.”

“Em cứ việc nằm đó. Anh đi đây.” Gã lặn khỏi cô và đứng dậy với một sự chuyển động uyển chuyển.

Brandy trừng mắt nhìn gã. Gã sẽ không bỏ cô lại, và cô sẽ không nhúc nhích một phân cho đến khi gã nói với cô những gì cô muốn biết.

Cau có, J.T kéo đôi giày da đánh của gã ra, đi vào, và bước đến chỗ yên ngựa.

Khi gã quay lại hang mười lăm phút sau đó, cô vẫn nằm trong chăn, hai tay khoanh trước ngực.

“Dậy đi, Brandy.”

“Không.”

Lắm bảm nguyên rửa, J.T ngồi xồm xuống và loanh quanh bên ngọn lửa. Cô đang quan sát gã, thích cách gã di chuyển. Cô nghe thấy gã lắm bảm bên dưới hơi thở khi gã đổ đầy chiếc cốc đựng cà phê móp mép và đặt nó lên trên lớp củi than, chuyện gì xảy ra với những người phụ nữ cứng đầu như một con la đến từ tương lai vậy.

“Anh tốt nhất là nên nói cho em biết đi,” cô nói.

Gã bắn cho cô một ánh nhìn đủ để làm đóng băng nước đang sôi.

“Làm ơn đi, J.T?”

“Chết tiệt!” Gã bật dậy, hàm nghiến chặt, tay gã cuộn lại thành nắm đấm. “Em là người phụ nữ bướng bỉnh nhất đây!”

“Em không có ý đó,” Brandy trả lời, giọng cô nhẹ nhàng và hòa nhã. “Em chỉ không muốn có bất cứ bí mật nào giữa chúng ta thôi.”

J.T nhìn vào mắt cô, đôi mắt xám trong vắt tràn đầy tình yêu thương, và cảm thấy sự giận dữ của mình bay biến. “Anh không có quyền nghĩ đến chuyện kết hôn với em, Brandy. Anh không muốn yêu em, và anh không muốn em yêu anh.”

Những từ ngữ đó đâm thẳng vào trái tim Brandy như một thanh kiếm. Cổ họng cô thít lại đột ngột. Nước mắt trào lên trong mắt cô. Cô chớp mắt để chúng chảy ngược lại, từ chối khóc lóc.

“Brandy, nghe anh nói.” Gã quỳ xuống bên cạnh cô, cánh tay gã đau đớn giữ lấy cô, lau đi sự bất hạnh trong mắt cô, nhưng gã không vuốt ve cô. Gã biết nếu gã làm vậy, gã sẽ không bao giờ có thể để cô đi. “Anh chỉ có không đến một năm để sống.”

Cô không biết bản thân sẽ mong đợi gã nói gì, nhưng dứt khoát không phải điều gì như vậy.

“Ý anh là sao? Anh ôm à?”

“Không, không phải vậy. Gideon nói anh có một năm để cứu rồi bản thân.”

“Và sau đó thì sao?”

“Anh không chắc nữa. Anh đoán thời gian của anh sẽ hết và anh sẽ lại phải đối mặt với ông ta lần nữa. Lần cuối.”

Brandy nhìn chằm chằm J.T gã đang nói về cái chết và sự phán xét. Dù cho cô chưa bao giờ là

người thật sự cuồng tín, cô vẫn luôn tin vào Chúa và niềm tin vào thế giới bên kia. Nhưng J.T đã từng suýt chết, gã biết những điều như thế.

Brandy ngồi lên và đặt tay lên cánh tay J.T. “Em không biết phải nói sao nữa.”

Gã nhún vai. “Anh biết em muốn về nhà,” gã lặng lẽ nói. “Anh biết anh thật ích kỷ như quỷ, nhưng anh muốn dành tất cả quãng thời gian anh có bên những người của mẹ anh. Và bên em.”

Cô òa khóc. Khóc lớn, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má cô. Cô lại cứ lo lắng về sự khác biệt họ sẽ phải vượt qua nếu cô ở lại với J.T, lo lắng trước thực tế rằng cô đến từ tương lai, rằng cô có thể không bao giờ được trở về nhà hoặc gặp lại gia đình lần nữa. Nhưng tất cả những điều đó dường như không còn quan trọng nữa, J.T có chưa đầy một năm để sống, và cô đột ngột biết rõ, không chút nghi ngờ rằng cô muốn dành từng phút trong quãng thời gian đó với gã.

“Brand, làm ơn đừng khóc.”

“Em không thể dừng được.”

“Làm ơn đi, Brandy. Anh không thể chịu nổi khi thấy em khóc.”

Cô vùi mình vào trong vòng tay gã, tìm kiếm sự thoải mái, ước rằng cô chưa bao giờ thuyết phục gã nói ra sự thật. Bất cứ ai từng nói biết càng ít càng tốt đều đã đúng, cô quyết định. Cô đã hạnh phúc hơn khi từng nghĩ rằng vấn đề lớn nhất giữa họ là tìm cách thu hẹp khoảng cách chênh lệch về thời gian.

“J.T?”

“Hmmm?”

“Anh sẽ kết hôn với em chứ?”

“Kết hôn với em! Sau tất cả những gì anh đã nói sao? Em mất trí rồi sao?”

“Đó không phải câu trả lời đúng đâu.”

“Brandy, em không thể nào đang nói nghiêm túc.”

“Em nghiêm túc. Anh sẽ kết hôn chứ?”

Vòng tay gã siết chặt quanh cô. “Em có chắc đó là điều em muốn không?”

“Hoàn toàn chắc.”

Gã ngả người ra và đặt một ngón tay dưới cằm cô, nghiêng đầu cô lên để gã có thể trông thấy gương mặt cô. “Tất cả phụ nữ trong tương lai đều liều lĩnh như em sao?”

“Khá nhiều,” cô trả lời với một tiếng khụt khịt mũi. “Anh vẫn chưa trả lời em.”

“Anh sẽ kết hôn với em, Brandy, nếu đó là điều em muốn.”

“Thế còn điều anh muốn thì sao?”

“Anh chưa bao giờ mong muốn điều gì hơn thế.”

Với một tiếng thở dài hạnh phúc nho nhỏ, cô tựa đầu vào ngực gã. Bà J.T Cutter. Quả là một cái tên đẹp.

J.T liếc nhìn người phụ nữ đang cưỡi ngựa cạnh mình. Cô im lặng một cách khác thường kể từ khi họ rời khỏi hang, và gã tự hỏi liệu cô có nghĩ lại về việc họ sẽ kết hôn hay không. Gã biết gã là ai mà.

“Hãy nói xem tôi phải làm gì đi, Gideon,” gã thì thầm. “Tôi không muốn làm tổn thương cô ấy.”

Anh phải làm theo trái tim mình, J.T.

Trái tim mình, J.T buồn bã nghĩ. Cho đến khi gặp Brandy, gã cứ nghĩ rằng gã chẳng hề có thứ đó.

Nó vẫn luôn ở đó, J.T, chỉ khác là anh chưa từng cho nó một cơ hội nào.

“Đừng có bắt đầu lần nữa,” gã lầm bầm.

“Anh nói gì cơ?”

“Không có gì, Brandy. Chỉ là đang nói chuyện một mình thôi.”

“Anh đổi ý rồi, phải không? Về chuyện kết hôn ấy?”

“Không. Nhưng em có chắc đó là điều em muốn không?”

“Rất chắc.”

“Em sẽ làm gì khi anh... khi thời gian của anh hết?”

“Em không biết nữa. Em không muốn nghĩ về nó bây giờ.”

“Em sẽ phải nghĩ về nó vào lúc nào đó thôi.”

“Chúng ta không thể bận tâm về nó khi đến lúc đó được sao?”

J.T ghì cương ngựa dừng lại. Khi nó đến, gã sẽ không còn ở đó mà lo lắng được nữa. “Brandy, anh không muốn em bị tổn thương.”

Cô lái con ngựa của mình đến bên gã. “Em biết, nhưng...” Cô nhún vai. “Với bất kỳ quãng thời gian nào có, em muốn chúng ta dành nó ở bên nhau, như vợ chồng, trong trường hợp...”

J.T nhìn sâu vào mắt cô và cảm thấy hụt hơi. Lạy Chúa, cô đang nói về một đứa con! Chưa bao giờ, trong những giấc mơ ngông cuồng nhất, gã từng tưởng tượng mình được làm cha.

“J.T, chuyện gì vậy?”

“Một đứa con!” gã la lên. “Không phải em đang nghĩ về một đứa con, phải không?”

“Không, nhưng nó có thể xảy ra được chứ.”

J.T chửi thề.

“Nó kinh khủng đến thế sao?” Brandy hỏi và ngay lập tức cô muốn nuốt lại những lời đó. Kinh khủng có lẽ là một từ quá mạnh, nhưng cô còn có thể mong đợi gã cảm thấy gì được chứ, biết rằng nếu cô có thai, gã sẽ không bao giờ được thấy con họ lớn lên. “Em xin lỗi, J.T. Em không nghĩ...”

“Ồn cả mà,” gã trả lời bằng giọng nghẹn ngào. “Nó không sẽ không kinh khủng đâu.” Gã gượng cười. “Anh chưa từng nghĩ đến bất kỳ ai sẽ là mẹ của con mình. Chỉ là...”

“Em biết.” Cô đặt tay lên cánh tay gã. “Em xin lỗi.”

Thật không công bằng, gã chán nản nghĩ. Lần đầu tiên trong đời mình, gã đã tìm thấy một phụ nữ đáng hoàng, tử tế để yêu, người cũng yêu lại gã, và gã chỉ có chưa đến một năm để tận hưởng nó.

J.T nhìn chằm chằm vào Brandy và trông thấy suy nghĩ của chính mình đang hiện lên rõ ràng trong đôi mắt xám to của cô: niềm hạnh phúc ngập tràn không thể so sánh được với tình yêu của họ, nỗi đau đang chờ họ khi thời gian của gã hết, hy vọng về một đứa trẻ sẽ ràng buộc họ với nhau khi họ chia xa, nỗi đau cô biết khi sẽ phải nuôi con một mình.

“Brandy...” Gã đặt tay lên môi cô.

“Em biết,” cô thì thầm. “Em xin lỗi. Em sẽ không đề cập đến nó nữa đâu.”

Gideon, tôi đang làm gì thế này? Những lời nói vang vọng trong tâm trí J.T, một lời khẩn cầu để được chỉ dẫn, một lời kêu gọi giúp đỡ, nhưng không có tiếng trả lời theo sau và gã biết đó là quyết định gã sẽ phải tự mình đưa ra.

“Brandy, em nói em đã đọc về anh trong sách lịch sử. Anh có bao giờ kết hôn không? Có con không?”

“Không, nhưng nó được viết trước khi chúng ta gặp nhau mà.” Cô cau mày. Nếu cô kết hôn với J.T, nếu họ có con, nếu cô trở lại thời đại của mình, cô sẽ trông thấy chính tên mình trong những cuốn sách lịch sử sao? Một hoặc hai dòng bổ sung về cuộc đời J.T?

Brandy nhắm mắt, để cho trí tưởng tượng của cô trôi dạt. *J.T Cutter đã kết hôn với Brandy Talaveran vào tháng sáu năm 1875. Họ có một người con, một cậu con trai, sinh ra vài tháng sau khi Cutter chết. Bà Cutter không bao giờ tái hôn...*

“Brandy?”

Cô mở mắt và mỉm cười với gã. Bất kể tương lai có ra sao thì cũng chẳng thay đổi được gì.

J.T nắm lấy tay cô và siết nhẹ, sau đó thúc ngựa đi tiếp. Sắp tối rồi. Họ cần bắt đầu tìm nơi nghỉ

qua đêm.

Họ đang đi giữa cánh đồng trống khi gã trông thấy một toán người. Những người Da đỏ. Ba trong số họ. Gã nhìn Brandy.

“Chúng ta có bạn đồng hành đấy,” gã nói lặng lẽ.

Gã nghe tiếng thở hổn hển của cô khi cô trông thấy những chiến binh đang cưỡi ngựa về phía mình. “Họ sẽ làm gì?”

“Không làm gì cả,” J.T nói, sự phản kích hiển hiện trong giọng nói. “Họ là người Lakota.”

Con ngựa của J.T khụt khịt và nhảy sang bên khi ba người Da đỏ chạy về phía họ. Họ thật tuyệt, J.T nghĩ khi những chiến binh dừng lại trước mặt mình. Đơn giản chỉ là thật tuyệt, với những chiếc lông chim đại bàng gắn trên mái tóc đen dài và đôi giày da đánh đính hạt trên chân.

Gã nhận ra những hình vẽ trên tấm khiêng của họ. Khi J.T còn là một cậu bé, mẹ gã đã từng khâu những hình vẽ tương tự trên một cái vỏ gối.

Trong nhiều ngày qua, J.T đã cố gắng nhớ lại tiếng mẹ đẻ trong trường hợp gã cần phải sử dụng nó. Giờ đây, với chút lưỡng lự, gã đưa tay ra như một cử chỉ của tình bạn.

“Hou, kola.”

Những người chiến binh nhìn nhau và gật đầu.

“Hou, tahunsa,” một người trong số họ trả lời. “Tôi là Tatanka Sapa. Chúng tôi đang chờ anh.”

“Chờ tôi sao?” J.T hỏi, bối rối.

“Hin. Wagichun Wagi nói với chúng tôi rằng anh đang tới.”

“Wagichun Wagi?” J.T cau mày, tự hỏi mình có nghe đúng không. Một cây gậy Gòn[21] đã báo trước sự hiện diện của họ sao?

“Hin. Wagichun Wagi nói với Wicasa Tankala rằng một trong những người thân bị thất lạc của chúng tôi sẽ trở về nhà. Một lều nghỉ đã được chuẩn bị sẵn cho anh.”

Một người thất lạc. Những từ ngữ gửi một cơn rung mình chạy dọc sống lưng J.T. “Tên tôi là Tokala,” anh nói. “Đây là hôn thê của tôi, Brandy.”

Tatanka Sapa mỉm cười với Brandy. “Chào mừng, Brandy-dy.” Người chiến binh ra hiệu về phía những người đồng hành của anh ta. “Đây là em trai tôi, Nape Luta, và em họ tôi, Tatanka-Ohitika. Họ không nói tiếng của người da trắng.”

Brandy mỉm cười với từng người đàn ông.

“Đi nào,” Tatanka Sapa nói. “Làng của chúng ta chỉ cách một sườn núi đó.”

Nửa giờ sau, họ đang ở giữa một trại lớn của người Lakota, bị bao quanh bởi hàng chục đàn ông, phụ nữ và trẻ nhỏ tò mò.

J.T xuống ngựa, sau đó quay sang giúp Brandy xuống. Con hồi hộp phấn khích trào lên khi gã phóng ánh mắt quanh làng. Mẹ gã đã lớn lên ở một ngôi làng thế này; có lẽ, trong một khoảng thời gian, bà đã sống ở chính nơi này.

Gã hít thở sâu, dặn mình phải giữ bình tĩnh, nhưng gã bắt đầu cảm thấy tim đập dồn khi gã hít vào mùi hương của cây xô thơm và cỏ ngọt. Hương thơm thoang thoảng của thịt nướng làm miệng gã tứa nước miếng.

Tatanka Sapa giới thiệu J.T với Wicasa Tankala, pháp sư của bộ tộc.

Wicasa Tankala đứng cao và thẳng, mặc cho làn da màu đồng tối của ông ta đã khô lại như một quả táo héo. Nhúm lông đỏ buộc trên tóc nói rằng ông ta là pháp sư, chỉ những người có phép thuật mới được phép đeo lông đỏ của chim gõ kiến.

Trí nhớ nửa vời của những chi tiết ủa về tâm trí J.T. Màu xanh lá là chỉ sự hào phóng và lòng hiếu khách; xanh dương là màu của Chúa vĩ đại.

Đôi mắt ông già đen như đá vỏ chai, dường như nhìn thấu những suy nghĩ của J.T khi ông ta chào đón gã.

J.T bắt gặp ánh mắt của một vài chiến binh đang tụ tập xung quanh. Gã gần như có thể đọc được suy nghĩ của họ. Đây là một người lạ nói tiếng Lakota, nhưng lại mặc bộ đồ và đi đôi giày da đánh đấm họa tiết của người Crow.

Gã nắm lấy tay Brandy trong tay mình, và hai người họ bước theo vị thầy lang vào lều của ông ta.

“Ngồi đi,” Wicasa Tankala nói.

Với một cái gật đầu, J.T chỉ cho Brandy ngồi phía sau gã. Mỉm cười với cô khi gã ngồi xuống, tim gã đập dồn khi trông thấy người đàn ông già ngồi ở vị trí danh dự ngay trước cửa.

Wicasa Tankala mỉm cười với khách của ông ta. “Anh sẽ ăn chứ?”

“Vâng, cảm ơn ông,” J.T trả lời.

Vợ vị pháp sư mang thức ăn và đồ uống vào, sau đó ngồi phía sau lều, khâu một đôi giày da đánh trong khi họ ăn.

Brandy nhìn quanh căn lều, cảm thấy lạc lõng ở thời gian và không gian này, cô không dự kiến mình sẽ phải đối mặt.

Khi bữa ăn kết thúc, người đàn ông nhắc tẩu thuốc lên, đổ đầy và châm lửa bằng một thanh củi lấy từ đồng lửa. Lầm bầm khe khẽ, ông đưa ống điếu về bốn hướng. Sau đó nhả ra một làn khói dài và đưa nó cho J.T.

Sự im lặng bao trùm căn lều khi hai người đàn ông hút thuốc. Sau đó Wicasa Tankala đặt ống điếu sang bên và nhìn J.T chăm chú.

“Chúng ta đang chờ anh,” người đàn ông nói. “Hai lần mặt trời trước, trong khi ta đang cầu nguyện với Chúa Vĩ đại, *Wagichun Wagi* đã thì thầm tên anh cho ta.”

“Tôi có nghe,” J.T trả lời, ngạc nhiên rằng gã có thể hiểu được tiếng Lakota, rằng tiếng mẹ đẻ cứ thế tuôn trào trong tâm trí gã.

“Mẹ anh, Sisoka, là em họ tôi. Cô ấy đã bị đưa đi khỏi chúng tôi nhiều năm trước.” Vị pháp sư dừng lại. Trong khoảnh khắc, ông ta nhìn chăm chăm vào ngọn lửa sau đó hướng sự chú ý trở lại J.T “Mẹ anh có khỏe không?”

“Bà đã về với *Wanagi Yata*.” Về với Chúa.

“À.” Người đàn ông gật đầu như thể ông ta đã biết tất cả. “Thật đáng buồn là cô ấy không bao giờ trở lại với người của mình nữa.”

“Bà ấy quá xấu hổ để trở về.”

“Ta hiểu, nhưng không phải xấu hổ vì bản thân.”

“Ông bà ngoại tôi,” J.T nói. “Họ còn sống chứ?”

“Ông anh mất mùa hè năm ngoái.”

“Còn bà ngoại?”

“Tasina Luta vẫn sống. Tatanka Sapa sẽ đưa anh đến lều của bà ấy khi nào anh muốn.”

J.T nhắm mắt lại một lúc. Lần này, gã có toàn bộ gia đình, ông bà ngoại gã chưa từng gặp. Ông ngoại gã đã mất, nhưng bà ngoại vẫn sống. Wicasa Tankala nghiêng cứu Brandy một lúc. “Đây có phải người phụ nữ của anh không?”

“Cô ấy là hôn thê của tôi,” J.T trả lời. “Tên cô ấy là Brandy Talavera. Chúng tôi sẽ kết hôn.”

“À, thật tốt.” Wicasa Tankala mỉm cười với Brandy. “Thật không tốt đối với đàn ông khi sống một mình. Khi nào cuộc hôn nhân diễn ra?”

“Sớm thôi,” J.T nói. Gã hắng giọng, đột ngột căng thẳng. “Tối nay, nếu có thể.”

“Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Rồi.”

“Cô ấy có đồng ý không?”

“Có.”

“VẬY SẼ NHƯ ANH YÊU CẦU, *tahunsa*. Ta sẽ bảo người phụ nữ của ta giúp Brandy chuẩn bị cho buổi lễ. Tatanka Sapa sẽ chỉ cho anh lều của anh. Anh sẽ thấy thức ăn và quần áo ở đó.

“*Pilamaya, tunkasila*,” J.T trân trọng nói. “Rất cảm ơn, thưa ông.”

Brandy ngồi lặng lẽ trong lúc T.J nói chuyện với người đàn ông già. Cô chẳng hiểu họ đang nói gì ngoại trừ tên cô. Giờ cô đang đứng lên, nhăn trán lo lắng khi J.T chuẩn bị rời đi.

“Đi đâu vậy?” cô lo lắng hỏi.

“Ồn cả mà, Brandy.” J.T nói, nắm lấy tay cô. “Vợ Wicasa Tankala sẽ giúp em tắm gội.” Gã mỉm cười với cô, tim gã tràn ngập âu yếm. “Chúng ta sẽ kết hôn tối nay, trừ khi em đổi ý.” Gã dừng lại một lúc. “Em sẽ không đổi ý, phải không?” gã hỏi, giọng gã đột ngột khàn đi.

Cô nhìn gã chằm chằm, và rồi mỉm cười, ánh sáng trong mắt cô còn sáng hơn ánh mặt trời. “Không,” cô nói tha thiết. “Em sẽ không đổi ý đâu. Anh đã hỏi về ông bà ngoại chưa?”

“Rồi.” J.T mỉm cười với cô. “Ông anh mất rồi nhưng bà vẫn còn sống.”

“Em rất tiếc về ông anh, J.T. Chúng ta có thể hoãn làm đám cưới, nếu anh muốn.”

“Không.” Gã có quá ít thời gian để lãng phí, và gã đã một mình đủ lâu rồi. Cả đời rồi, gã nghĩ, gã đã cô đơn trong cả đời mình, cho đến khi gặp Brandy. Gã cúi xuống và hôn lên má cô. “Vậy thì anh sẽ gặp lại em sau.”

Tatanka Sapa đang đợi J.T bên ngoài. “Đi nào,” anh ta nói, “lều của anh gần lều của tôi.”

“Tôi muốn gặp bà đã. Tasina Luta.”

“Như anh muốn.”

Một lúc sau, họ tới một căn lều nhỏ nằm gần cuối làng. Tatanka Sapa gõ cửa. J.T cảm thấy tim gã nhức nhối khi một giọng nói yếu ớt mời họ vào.

Nhắc vải che cửa lên, Tatanka Sapa bước vào trong, J.T hít sâu một hơi và đi theo anh ta vào trong. Bên trong, J.T liếc nhìn xung quanh thật nhanh. Có rất ít đồ đạc trong lều – một chiếc giường, một chiếc tủ đứng, vài đồ dùng để nấu ăn. Một người phụ nữ già gầy yếu đang ngồi trên một chiếc áo da trâu, dựa lưng vào một tấm liều đan[22].

“Chúc mừng, Tasina,” Tatanka Sapa nói. “Người chúng ta mong đợi đã tới.”

Tasina Luta mỉm cười với J.T. “Cháu trông thật giống ông ngoại,” bà nói. “Đến đây nào, ngồi cạnh ta.”

Tatanka Sapa gọi, và J.T băng qua sàn đến ngồi cạnh bà. Tóc bà dài màu xám. Làn da bà hằn dấu vết những năm tháng sống ngoài trời, nhưng tuổi tác không hoàn toàn xóa được vẻ đẹp của bà. Đôi mắt bà sáng và tối màu, đường nét của bà tinh tế.

Tasina Luta cúi người về phía trước, đôi mắt bà nheo lại khi nhìn chằm chằm J.T “Lại đây nào,

cinks [23]. Wicasa Tankala nói với ta rằng cháu đang tới, nhưng ta không tin.”

“*Unci*, cháu rất vui khi gặp bà.”

“Sao cháu lại chờ lâu thế mới về nhà?” bà hỏi, có chút trách móc trong lời nói.

“Cháu không chắc nữa. Cháu nghĩ có lẽ là cháu sợ.”

“Mẹ cháu không về cùng sao?”

“Không. Mẹ cháu đã qua đời lâu rồi.”

“Con bé có hạnh phúc không? Con bé có sống tốt không?”

J.T do dự một lúc, tự hỏi một lời nói dối liệu có tốt hơn là sự thật không. Nhưng gã không thể nói dối bà ngoại mình, không sau khi bà đang quan sát gã rất chặt chẽ. “Mẹ biết tới rất ít hạnh phúc trong cuộc đời mình, *unci*. Cháu nghĩ bà ấy rất vui khi được chết.”

“Con bé nên bỏ tên đàn ông đó và trở về nhà.”

“Cháu biết, nhưng bà cảm thấy xấu hổ.”

“Cháu trông rất giống con bé.”

J.T gật đầu.

“Con bé đã từng là một đứa trẻ xinh đẹp, con gái ta. Ta đã nói với nó đừng đi theo tên đàn ông tên Frank. Ta đã nói nó hẳn sẽ khiến nó không hạnh phúc, nhưng nó không nghe. Nó nói rằng nếu ta có thể hạnh phúc khi kết hôn với một *wasichu* [24] thì nó cũng có thể.” Tasina Luta lắc đầu. “Ta không thể khiến nó hiểu rằng cha nó, dù không mang dòng máu da đỏ, nhưng lại có trái tim của một chiến binh Lakota. Còn kẻ tên Frank kia không hề có danh dự.” Tasina Luta đặt bàn tay xương xẩu của bà lên cánh tay Cutter. “Ta không định nói xấu cha cháu, *cinks*, hay xúc phạm hẳn.”

“Ồn cả mà, *unci*. Cháu biết ông ta là hạng người gì.”

“Và cháu, cháu có hạnh phúc không?”

“Có ạ. Cháu sẽ kết hôn tối nay.”

“Kết hôn!”

J.T mỉm cười. “Tên cô ấy là Brandy. Chatawinna đang giúp cô ấy chuẩn bị. Cháu rất muốn bà có thể có mặt ở đó.”

“Ta rất vinh dự. Con bé có của hồi môn không?”

“Không ạ. Wicasa Tankala đã cho chúng cháu một cái lều.”

Tasina Luta gật đầu. “Thật tốt khi cháu có một nơi để sống, nhưng có hồi môn thì vẫn tốt hơn chỉ

một căn lều. Cô dâu của cháu phải có một đôi mảnh vải, một chiếc kim và một cuộn chỉ, một chiếc nồi để nấu, một chiếc rìu và một con dao.” Bà mỉm cười với gã, hy vọng gã hiểu. “Đó là phong tục của chúng ta, *cinks*, và ta sẽ rất vui để cung cấp những thứ đó cho con bé.”

“Cháu biết cô ấy sẽ rất vui bởi sự hào phóng của bà, *unci*.”

Nước mắt trào lên trong mắt người phụ nữ lớn tuổi khi bà giơ tay ôm lấy cháu trai mình. “Chào mừng cháu về nhà, *cinks*,” bà thì thầm run run.

“*Pilamaya, unci*,” gã trả lời nhiệt thành, và ngay giây phút đó, gã không thể không cảm thấy rằng, tốt xấu thế nào, số phận J.T Cutter đã được định đoạt.

J.T không ngừng bồn chồn, tự hỏi chuyện gì mà lâu đến vậy. Gã dừng lại một chút, sững sờ bởi nhận thức được rằng những linh hồn đã tiên đoán được gã đang tới, rằng Wicasa Tankala đã nghe được tiếng của Đấng tối cao và chuẩn bị sẵn sàng khi họ tới. Lắc đầu, gã bắt đầu đi đi lại lại. Gã đã tắm và mặc áo da hoẵng sạch sẽ cùng chiếc xà cạp mà Wicasa Tankala đưa gã từ cả tiếng trước, vậy mà Brandy vẫn chưa tới.

Có phải cô đã đổi ý rồi không? Nếu có như vậy liệu gã có thể đổ lỗi cho cô được không?

Gã liếc nhìn chiếc bát đựng đồ ăn Tasina Luta mang tới, nhưng gã không còn tâm trí nào mà ăn cả.

Bàn tay gã lo lắng đặt trên đùi. Cảm thấy thiếu vắng trọng lượng quen thuộc của khẩu colt trên hông. Gã đã mang theo súng bên mình trong quá nhiều năm, gã đã gần như cảm nhận như thể nó là một phần của mình, giống như chân tay mình. Vậy nên gã cảm thấy thật trống vắng khi thiếu nó.

Trong khoảnh khắc, gã đã nghĩ đến chuyện mang bao súng lên, nhưng rồi gã đẩy suy nghĩ đó qua một bên. Đây là đêm tân hôn của gã. Gã sẽ không gặp cô dâu của mình trong bộ dạng cũ. Giờ đây gã là một người đàn ông hoàn toàn bình thường.

J.T bật cười khe khẽ. “Tình yêu của một phụ nữ tốt,” gã nhẩm nhó nghĩ và cảm thấy sự ấm áp bao quanh trái tim mình khi gã nghĩ về cô. Cô yêu gã, yêu gã đủ để cưới gã. Trong tất cả những điều kỳ diệu xảy ra gần đây, thì tình yêu của Brandy là điều phi thường nhất.

Suy nghĩ của gã đột ngột dừng lại khi nghe thấy tiếng bước chân lạo xạo bên ngoài.

Băng qua sàn, J.T nhắc vải che cửa lên và dường như hơi thở của gã nghẹn lại khi trông thấy Brandy đứng đó bao phủ lấp lánh ánh bạc.

Cô mặc chiếc váy bằng da nai được tẩy trắng. Răng nai sừng tấm trang trí phần trên chiếc áo; một chiếc chuông bạc nhỏ xíu được khâu vào rìa đai giữa gấu và tay áo. Chuông cổ tích, gã nghĩ, âm thanh của nó nghe thật giống với tiếng cười của thiên thần.

Chân váy cô mặc được trang trí bằng lông nhím và lông vũ, đôi giày da đánh được trang trí đồng bộ với những lớp lông đính trên váy.

Tóc cô buộc nửa đổ xuống lưng giống như những phụ nữ đã lập gia đình khác. Cô đang ửng hồng đến tận chân tóc, và cô đang đeo một chiếc vòng bằng đồng trên cổ tay.

Wicasa Tankala cùng vợ ông, Chatwinna, bước theo Brandy vào lều, theo sau là Tasina Luta, nhưng J.T chỉ nhìn thấy mỗi Brandy. Người phụ nữ của gã. Sớm thôi sẽ là vợ gã.

Nụ cười hiểu biết nở trên môi Tasina Luta khi bà mang của hồi môn của Brandy vào trong lều đặt gần cửa ra vào. Rõ ràng cháu ngoại bà có rất nhiều tình yêu với cô gái xa lạ xinh đẹp này.

“Vì hai con đều đã đồng ý kết hôn do vậy không cần lễ ăn hỏi hay những con ngựa làm quà ra mắt,” vị pháp sư trịnh trọng tuyên bố, “vậy nên buổi lễ sẽ diễn ra ngắn thôi. Tình cảm sẽ gắn kết hai con với nhau chứ không phải những lời nói. Với người Lakota, kết hôn sẽ gắn kết tâm hồn người đàn ông với trái tim người phụ nữ, tạo thành một sự liên kết không thể bị phá vỡ.”

J.T gật đầu, sau đó quay về phía Brandy. Nước mắt đang lấp lánh trong mắt cô khi gã dịch lại những gì vị pháp sư nói. Và bên dưới những giọt nước mắt, gã trông thấy tình yêu cô dành cho mình đang tỏa sáng, soi rọi như ánh sao phương Bắc.

“Từ nay trở đi, hai con sẽ chia sẻ cùng một dòng máu, một thân xác, một trái tim,” Wicasa Tankala nói. “Sẽ không còn lạnh giá, khi cả hai sưởi ấm cho nhau. Sẽ không còn cô đơn, khi hai linh hồn hòa quyện và trái tim hai con sẽ hợp làm một.”

Vị pháp sư dừng lại để J.T dịch lại cho Brandy. Sau đó, ông ta nắm lấy tay phải J.T và tay phải Brandy trong tay mình.

“Hãy đối xử tốt với nhau,” Wicasa Tankala nói. “Hãy nhớ rằng tình yêu sẽ tuôn trào trong hai con đêm nay.”

Vị pháp sư nghiêm nghị nhìn họ một lúc. Sau đó, ông đặt bàn tay họ lại với nhau và mỉm cười.

“Chia sẻ tình yêu của hai con đêm nay đi. Đến đêm mai, vợ ta và ta sẽ tổ chức một buổi tiệc chúc mừng đám cưới cho hai con.”

J.T lặp lại những lời nói của ông ta cho Brandy, sau đó nắm lấy bàn tay người đàn ông già trong hai tay mình. “*Pilamaya, Tunkasila.*”

Wicasa Tankala gật đầu. “Thêm một điều nữa. Brandy, con phải nắm lấy tay phải Tokala và dẫn cậu ấy đến chỗ ngồi danh dự.”

Wicasa Tankala ra hiệu về phía sau chiếc lều.

J.T dịch lại, sau đó đưa tay cho Brandy. Má cô hồng lên khi cô dẫn gã về đến cuối lều.

Chatatawinna bước về phía trước và đưa cho Brandy một đôi giày da đánh.

“Con hãy đi nó vào cho chồng con,” Wicasa Tankala hướng dẫn, “sau đó ngồi xuống phía bên phải ngọn lửa là chỗ của người phụ nữ.”

Brandy lắng nghe cẩn thận những gì J.T dịch lại cho cô. Giữ đôi giày da đánh gần với tim mình, cô quỳ xuống trước mặt J.T, ánh mắt cô dán chặt vào khuôn mặt gã khi cô đi đôi giày vào chân gã.

Sau đó cô đến ngồi xuống nơi Wicasa Tankala chỉ dẫn.

Wicasa Tankala gật đầu. “Hai con giờ là vợ chồng,” ông ta long trọng nói. Ông nắm lấy tay Chatawinna và họ rời khỏi lều.

Tasina Luta ôm lấy cháu ngoại bà. “Hãy sống thật hạnh phúc, *cinks*, như ta đã hạnh phúc với ông

cháu.” Bà nắm lấy tay J.T và siết chặt. “Đừng để quá khứ cản bước cháu hướng tới tương lai.”

J.T gật đầu.

Tasina Luta mỉm cười với gã, đôi mắt đen của bà sáng lên bởi những giọt nước mắt. Sau đó, bà quay sang Brandy và nắm lấy tay cô.

“Cháu trai ta là một người xa lạ đối với ta,” bà nói khề bằng tiếng Anh, “nhưng trong trái tim ta, ta biết thằng bé là một người đáng kính. Hãy đối xử tốt với nó, và nó sẽ đối xử tốt với cháu.”

“Làm ơn, ở lại và ăn cùng chúng cháu.” Brandy nói.

Tasina Luta lắc đầu. “Để lúc khác, cháu gái. Đêm nay là của hai cháu.” Bà đặt tay Brandy vào trong tay J.T. “Hãy hạnh phúc, các cháu của ta. Hãy thường xuyên đến thăm ta nhé.”

“Chúng cháu sẽ đến,” J.T hứa. Gã ôm bà ngoại, đôi mắt gã bị châm chích bởi những giọt nước mắt không rơi khi nhìn theo bà ngoại rời khỏi lều. Cả đời mình, gã đã nghĩ gã cô độc trên đời khi mà gã có gia đình đang chờ đợi gã ở đây.

“Em thích bà ngoại anh, J.T.” Brandy nhận xét. “Em rất vui vì anh sẽ có cơ hội để làm quen với bà.”

“Phải, anh cũng vậy.” Đứng dậy gã băng qua sàn và kéo lại tấm vải che cửa, sau đó hít sâu một hơi và quay lại.

Brandy vẫn đang ngồi chỗ cũ, trông còn rạng rỡ hơn ánh mặt trời.

Gã đưa tay ra và cô vội vã bước về phía gã, mặt cô đỏ ửng, đôi mắt trong veo với tình yêu và niềm hạnh phúc khiến gã quên cả thở.

“Brandy.” Anh đã làm gì thế này? Gã nghĩ. Làm cách nào anh có thể rời bỏ em khi thời gian đến?”

“Hôn em đi,” cô thì thầm. “Em sẽ chết mất nếu anh không hôn em.”

Với một tiếng rên rỉ đồng tình, gã nghiêng miệng mình trên miệng cô, không sao tin được rằng cô là của gã, thật sự là của gã, và gã có thể ôm cô, chạm vào cô bất cứ lúc nào gã muốn.

“Em vẫn mặc đồ lót lạ mắt đó chứ?” gã thì thầm.

Brandy nghiêng đầu ra sau để cô có thể trông thấy gương mặt gã. “Vâng, và anh nên trông thấy ánh mắt của những phụ nữ Da đỏ đã giúp em tắm gội và mặc đồ,” cô nói, cười toe toét.

J.T cười lại với cô, và rồi, khi nhớ lại cô đã trông thật trẻ người trong đám trang phục thiếu vải đó, gã cảm thấy ham muốn của mình leo thang. Giờ đây cô đã là vợ gã, và gã có thể ngắm nhìn cô, chạm vào cô bằng cả trái tim.

Như thể đọc được suy nghĩ của gã, Brandy bước lùi lại. Cô không hề cảm thấy chút bối rối nào khi cô bắt đầu cởi đồ, chậm rãi, đầy khiêu khích. Chưa bao giờ trong cả cuộc đời mình cô từng cố

gắng để quyến rũ một người đàn ông. Chưa bao giờ cô nhận ra tuyệt vời biết bao khi là một người phụ nữ, cũng chưa từng tưởng tượng được niềm hạnh phúc và mãn nguyện rằng cô đủ nữ tính để đánh thức được người đàn ông cô yêu.

Cũng chẳng có gì nhiều để cởi, cô nghĩ khi trút bỏ chân váy và đôi giày da đánh. Cô bước khỏi váy, chiếc chuông nhỏ rung leng keng với mỗi cử động. Nhu cầu giữa họ đã được đốt nóng trong những ngày qua, nhưng chưa bao giờ trở nên nóng bỏng đến vậy khi đôi mắt J.T đang nhìn cô lúc này.

Brandy liếm môi, sau đó đưa tay ra và bắt đầu cởi quần áo J.T, tay cô nhẹ nhàng chạy dọc cánh tay và vai gã, chìm vào đám lông trên ngực gã, trêu chọc xuống thắt lưng đến sự khuấy động của gã. Cô nghe thấy hơi thở gấp gáp của gã khi cô bắt đầu cởi chiếc xà cạp của gã ra.

“Chưa được,” J.T thì thầm, sợ rằng nếu cô chạm vào gã bây giờ gã sẽ nổ tung mất. Với bàn tay run rẩy, gã gỡ tóc cô ra, vuốt tóc cô cho đến khi nó xõa tung trên vai cô thành một đám mây đen mượt.

Thì thầm tên cô, gã bế cô trong vòng tay tiến tới chiếc giường phía sau lều. Gã nhẹ nhàng hạ cô xuống, sau đó ngả người theo cô xuống đồng lông thú, đôi môi gã rải những nụ hôn như mưa lên mặt, lên cổ cô. Gã cọ má vào lớp ren đen đang bao phủ bầu ngực cô. Môi gã trượt trên bụng cô.

Brandy hít sâu khi làn sóng hạnh phúc tràn qua cô. Cô cởi đôi giày da đánh và chiếc xà cạp của gã ra, đôi tay cô lướt trên chiếc bụng phẳng của gã; gã trượt quần lót của cô xuống hông, rồi xuống đùi cô, sự cọ sát của lụa cùng sự ấm áp của đôi tay gã kết hợp đầy gợi cảm trên làn da cô.

Và rồi đôi tay gã di chuyển lên chiếc áo lót của cô và dừng lại.

Không thể dừng được, Brandy phá lên cười. “Thế này,” cô nói, và ngồi lên, cô chỉ cho gã cách cởi chiếc móc phía sau.

“Em gọi cái này là gì?” gã hỏi cô trượt dây vai áo xuống.

“Nó là áo lót.”

“Nó để làm gì.”

“Kiểu một dạng áo nâng ngực ý.”

J.T nhướn mày khi gã đánh giá mảnh vải ren nhỏ xíu. “Không giống như bất kỳ chiếc áo nâng ngực nào anh từng thấy. Nó vận hành thế nào?”

“Nó dùng để, anh biết đấy, hỗ trợ cho ngực của phụ nữ.”

“Trông có vẻ không hỗ trợ được nhiều lắm,” gã lầm bầm khi ném nó lên đồng đồ của mình.

“À, em cũng không lớn lắm,” Brandy nói, đỏ mặt, “vậy nên em cũng không cần nhiều sự hỗ trợ.”

Ánh mắt J.T di chuyển đến ngực cô, và gã ôm lấy chúng trong tay mình. “Đủ lớn cho anh,” gã thì thầm.

Brandy tan chảy vào gã khi gã bắt đầu hôn cô lần nữa, mãi miết trong cảm giác làn da trần của gã

áp vào da cô. Cô khám phá cơ thể gã, thưởng thức hương vị của gã, đo lường đôi vai rộng của gã bằng hai bàn tay mình, chiều dài cánh tay và đôi chân cơ bắp của gã. Trước sự ngạc nhiên của cô, chân gã có máu buồn, một thực tế cô sẽ cất đó để dùng tới trong tương lai.

Không có chút e dè giữa họ, chỉ có cảm giác đủ đầy. Đối với Brandy, nó giống như thể cuối cùng cô cũng tìm thấy nửa linh hồn còn lại của mình; đối với J.T, nó như thể gã lại được trở về nhà sau một thời gian đi xa.

Ngọn lửa đang lụi dần khi J.T ở phía trên cô. Gã do dự một chút, khắc ghi hình ảnh cô trong tâm trí mình, muốn giữ mãi hình ảnh cô trông ra sao vào cái đêm đầu tiên gã biến cô thành của mình. Mái tóc cô, đen như lông quạ, đang xõa tung trên đám lông thú, tỏa sáng lung linh như một sinh vật sống trong ánh sáng mờ ảo của ngọn lửa. Làn da cô màu mật ong, ấm áp và ngọt ngào, ướt đẫm mồ hôi. Đôi môi cô hồng lên và hơi sưng từ những nụ hôn của gã. Cô vờ tay về phía gã, không thể chờ đợi thêm nữa, và gã hạ thấp mình hơn, thì thầm tên cô khi gã từ từ chiếm lấy cô.

Brandy siết chặt gã vào cô, hông cô cong lên để gặp gã, đôi mắt cô long lanh nước khi J.T di chuyển sâu trong cô. Chưa bao giờ cô biết đến cảm giác bình yên, mãn nguyện, cảm giác thuộc về nhau đến vậy.

Và rồi không có thời gian suy nghĩ nữa, chỉ còn cảm giác đáng kinh ngạc khi hợp nhất với người đàn ông cô yêu. Trong tâm trí cô, cô nghe thấy tiếng của vị pháp sư: *Từ nay trở đi hai con sẽ chung một thân xác, một dòng máu, một trái tim. Sẽ không còn lạnh giá, khi cả hai sưởi ấm cho nhau. Sẽ không còn cô đơn, khi hai linh hồn hòa quyện và trái tim hai con sẽ hợp làm một.*

Và đó là khi cô cảm thấy, như thể linh hồn cô đang nhập vào gã. Cảm giác đó không giống với bất cứ điều gì cô từng biết đến, và cô nghĩ rằng cuộc hành trình ngược thời gian của cô là một cái giá quá nhỏ để trả cho việc tìm ra nó.

Cô thức giấc lúc nửa đêm và thở dài khi cảm thấy cánh tay J.T quanh mình, ôm cô thật chặt, như thể gã sẽ không bao giờ để cô đi.

Cô xích lại gần hơn, một cảm giác ấm áp thân thuộc nhấn chìm cô khi cô đặt tay lên ngực chồng mình. Chồng cô, cô mơ màng. Có từ ngữ nào đẹp hơn thế trong tiếng Anh hay không?

Sự run rẩy đầy hứng khởi và mong chờ trườn qua cô khi cô cảm nhận thấy bàn tay J.T trượt lên ngực mình.

“Em tưởng anh ngủ rồi.” Cô đặt tay gã lên cô, giữ nó ở đó. Bàn tay gã thô ráp và chai sạn và ấm áp tuyệt vời trên làn da trần của cô.

“Không.” Gã quay người nằm nghiêng và kéo cô sát vào mình, để cô cảm thấy gã tỉnh táo nhường nào.

“Nữa sao?” cô hỏi, và gã nghe thấy tiếng cười bị đè nén trong giọng cô.

“Lần nữa,” J.T thì thầm. Bàn tay gã vuốt ve đường cong ở hông cô, chiều dài mượt mà của đùi cô. “Và lần nữa và lần nữa và lần nữa.”

Gã hôn lên chóp mũi cô và má cô, sau đó để môi mình vuốt ve khóe miệng cô. “Anh yêu em,” gã nói tha thiết. “Anh nghĩ có lẽ anh đã chờ để được yêu em mãi mãi.”

“Đừng chờ lâu hơn nữa.”

Gã thì thầm tên cô khi gã lăn cô nằm ngửa và len vào giữa hai đùi cô. “Em khiến anh say sưa trong nỗi ham muốn em.”

“Vậy thì tận hưởng đi nào, J.T,” cô thúc giục, giọng cô mềm mại và vượt mà, như làn da đang bên dưới bàn tay gã.

Gã hôn cô và lại hôn cô, đôi tay gã di chuyển trên da thịt cô cho đến khi cô quằn quại bên dưới gã, cho đến khi cô nắm lấy gã trong tay và dẫn gã về nhà lần nữa.

Cô giống như ngọn lửa trong vòng tay gã, một ngọn lửa sống động thanh tẩy trái tim và tâm hồn gã, đốt đi những tăm tối, cô đơn và thay thế sự trống rỗng của cuộc đời gã bằng sự ấm áp và niềm hy vọng.

J.T chậm chạp thức giấc, nhận thức dần trở lại khi một cơ thể ấm áp đang cuộn tròn bên mình, của một bên chân trần đang gác lên mình. Gã hít sâu một hơi, mũi gã lấp đầy bởi mùi xạ hương phụ nữ.

Gã mỉm cười yếu ớt khi nâng một lọn tóc cô lên và quẩn nó quanh ngón tay mình. Giờ đây cô đã là người đàn bà của gã, cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Họ đã làm tình đêm qua, cho đến khi gã biết tường tận từng đường cong ngọt ngào, mỗi thung lũng quyến rũ, từng đỉnh đồi dịu dàng. Gã đã từng làm tình với nhiều phụ nữ khác, nhưng gã chưa bao giờ yêu một ai, hay chưa có ai từng yêu gã.

Chỉ là bây giờ gã đã hiểu được mọi ý nghĩa của tình yêu. Giờ đây gã đã biết tại sao gã đã luôn có cảm giác mơ hồ không hài lòng với những phụ nữ khác, tại sao gã lại cảm thấy như bị lừa gạt.

So sánh những gì gã từng có trước đây với hiện tại giống như so sánh ánh sáng của một ngôi sao xa xôi với sự rực rỡ của ánh mặt trời mùa hè. Cho đến đêm qua, gã chưa bao giờ nhận ra việc làm tình còn chứa đựng nhiều hơn chỉ đơn thuần là ham muốn thể xác. Khi tận hưởng với đúng người, nó sẽ mang nhiều ý nghĩa hơn chỉ là sự tham gia của thể xác; đó là sự kết hợp của tâm trí và linh hồn, của hai trái tim. Giờ đây cô đã là của gã, và gã là của cô, và sẽ chẳng có gì giống như trước nữa.

Cô trở mình bên gã. Phản ứng ngay lập tức của gã trước sự cọ xát ngọt ngào của da thịt cô là không thể nhầm lẫn. Nhanh chóng, gã ham muốn cô, cần cô.

“Brandy?” Gã lăn người nằm nghiêng. Chống tay lên, gã cù má cô bằng vài lọn tóc trong tay. “Brandy, em dậy chưa?”

“Chưa.”

Gã nghe thấy tiếng cười khe khẽ trong giọng cô khi gã đưa lưỡi quanh vành tai cô.

“Brandy.” Gã nhẹ nhàng gọi tên cô, ép cơ thể gã vào cô, để cô thấy gã đang sẵn sàng đến mức

nào.

“Đi đi.” Cô quay lưng lại với gã để che giấu nụ cười của mình, cố nén tiếng cười khúc khích khi cô chờ gã trêu chọc lại mình. Nhưng không có gì cả, và khi cô nhìn qua vai, cô trông thấy gã đã ngồi lên, hàm gã nghiền chặt. “J.T, có chuyện gì vậy?” cô lo lắng hỏi.

“Không có gì. Em nói anh để em yên mà.”

“Nhưng em đâu có ý đó!” cô la lên, xấu hổ khi nghĩ rằng gã cho những lời cô nói là nghiêm túc. “Em chỉ muốn trêu chọc chút thôi.”

Gã nhìn cô, đôi mắt đen ánh lên vẻ tổn thương và bị che phủ bởi nỗi đau.

“J.T, anh phải biết là em chỉ đang đùa thôi chứ.”

“Anh không bao giờ muốn làm em tổn thương, Brandy, hay ép buộc em. Hoặc khiến em làm điều gì đó mà em không muốn.”

“J.T, em xin lỗi.” Cô do dự một lúc. “Chưa từng có bất kỳ...” Cô hít sâu một hơi. “Chưa từng có bất kỳ người phụ nữ nào anh từng làm tình trêu chọc anh sao?”

“Chưa.” Cơ hàm gã siết chặt. “Nó chỉ là việc làm ăn thôi, thực hiện một cách nhanh chóng, và cũng nhanh chóng bị lãng quên.”

Do dự, cô chạm vào cánh tay gã và vuốt ve vai gã. Chưa từng có ai yêu gã sao? Trêu chọc gã? Chơi đùa cùng gã? “Em xin lỗi,” cô nói lần nữa.

Gã lắc đầu. “Không, anh mới là người phải xin lỗi. Tha lỗi cho anh, Brandy. Chuyện này mới quá. Anh đoán là anh làm không được tốt lắm.”

“Không phải thế,” cô nói kịch liệt, và ôm lấy gã trong vòng tay mình, và rồi chứng minh cho gã thấy rằng gã là người đàn ông tốt nhất, tuyệt vời nhất mà cô từng biết.

Đã là qua trưa khi họ rời khỏi lều. Brandy đã có một khoảnh khắc xấu hổ khi mọi người quay sang nhìn chăm chăm cô. Đến bây giờ, tất cả mọi người đều biết rằng họ đã kết hôn đêm hôm trước, và lý do tại sao họ lại dậy muộn đến vậy. Cô cảm thấy má mình đang nóng bừng. Đâu có gì phải xấu hổ đâu, cô nghĩ. Dù sao thì cô cũng đã là vợ J.T, nhưng rồi cô vẫn không thể không cảm thấy như thể cô đang đứng khỏa thân trên phố cho toàn thể giới chiêm ngưỡng.

J.T truyện trò với mọi người trên đường họ đến sông. Brandy chỉ gật đầu, sự bối rối của cô nhạt dần khi cô tự hỏi những người Lakota sẽ nghĩ gì khi họ biết cô là người Crow.

Và rồi cô quên sạch mọi thứ khi J.T tìm ra một nơi hẻo lánh ở phía hạ lưu. Nước sạch và ấm, tầm nhìn được che khuất bởi một rừng cây bông và bụi rậm bao quanh.

Cô ngáp ngừng khi J.T cởi bỏ quần áo và xuống nước.

“Thôi nào,” gã gọi.

Brandy cắn môi. Cô chưa bao giờ bơi khỏa thân cả. Cô chưa bao giờ nghĩ mình là một phụ nữ phong kiến, nhưng cô khá miễn cưỡng khi cởi đồ ngoài trời, tắm trên con sông mà bất cứ ai cũng có thể trông thấy.

“Brandy?”

“Em tới đây.” Cô ngồi xuống một tảng đá và cởi giày. Liếc nhìn qua vai, cô cởi áo váy, sau đó đứng lên và bước ra ngoài. Cô nghe thấy J.T huýt gió khe khẽ khi cô đứng lên trước mắt gã chỉ mặc đồ lót, cảm thấy toàn bộ cái nhìn của J.T khi cô cởi áo ngực và quần lót, sáu đồ ào xuống nước.

Gã bơi về phía cô, đôi mắt đen rực lửa ham muốn.

“Không phải ở đây,” Brandy la lên. “Chắc chắn anh không nghĩ chúng ta... không phải ở đây.”

“Sao lại không nào?”

Cô liếc nhìn quanh. Đúng vậy, nơi này khá tách biệt, nhưng luôn có khả năng người khác sẽ thấy; những đứa trẻ chơi trò thám hiểm bên ngoài khu trại, một cặp đôi nào đó muốn tìm nơi yên tĩnh.

Cô rùng mình mong đợi khi J.T ôm lấy cô trong vòng tay và hôn cô. Cô cảm thấy chiều dài cơ thể gã áo vào cô, ướt át và trơn trượt và đầy ham muốn, và cô nhanh chóng quên đi mọi mối nghi ngờ, mọi sự lo âu, tất cả ngoại trừ nhu cầu của bản thân với người đàn ông này. Gã vuốt ve cô, và nó như thể đây là lần đầu tiên. Cô quấn tay quanh cổ gã, cần phải chạm vào gã, hôn gã, nghe giọng nói ấm áp của gã, trầm và khàn đang thì thầm tên cô.

Một cơn gió nhẹ thổi tới khi gã bế cô đặt lên cỏ, cơ thể gã bao phủ cô, tay gã trêu chọc cô, đôi môi gã mơn man má cô, cổ họng cô, đường cong nơi ngực cô.

“Brandy. Brandy.”

Tên cô, lần nữa và lần nữa, là tất cả những gì gã nói khi gã chiếm lấy cô, lấp đầy cô, khiến cô trở nên trọn vẹn. Tay gã siết chặt quanh cô, khuôn mặt gã áp vào vai cô.

“Anh yêu em,” gã thì thầm tha thiết.” A. Brandy, em sẽ không thể biết anh yêu em bao nhiêu.”

“Em biết.” Cô căng người lên áp vào gã, cần cảm thấy gần hơn nữa, và rồi cô mất kiểm soát, không còn biết đến điều gì khác ngoài sự ngây ngất vỡ òa trước những cái vuốt ve của gã, cảm giác kỳ diệu lan tỏa, cảm giác hoàn thiện. Thuộc về nhau.

Từ từ, cô dần lấy lại nhận thức: sức nóng của mặt trời trên mặt, nước đang vỗ lên đùi cô, hương thơm của cây xô thơm và cây thông, tiếng hót của các loài chim. Cô khẽ thở dài khi mở mắt và mỉm cười với J.T. Cô muốn hét lên, muốn nói với cả thế giới rằng cô hạnh phúc biết nhường nào. Cô muốn ở lại đây mãi mãi, với gã, với cánh tay gã quấn quanh cô và cơ thể họ đan vào nhau. Cô muốn sinh con gã. Một bé trai, cô mơ màng, với mái tóc đen và đôi mắt của J.T.

J.T nhướn mày. “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì,” cô nói nhanh.

“Trông như thể thứ gì đó liên quan đến anh.”

“Chỉ là em yêu anh rất nhiều thôi mà.”

“Ở đây em có hạnh phúc không?”

Brandy do dự một lúc, nghĩ về gia đình và bạn bè cô. Cô nhớ họ, sẽ luôn luôn nhớ họ, nhưng đây là nơi cô muốn ở lại.

“Brandy?”

“Rất hạnh phúc,” cô trả lời tha thiết, biết rằng cô sẽ hạnh phúc ở bất cứ đâu, miễn là có gã bên cô.

Gã làm tình với cô lần nữa, chậm rãi và nhẹ nhàng. Và rồi, gã lấy ra một bánh xà phòng và tắm cho cô từ đầu đến chân. Đó là điều gợi tình nhất cô từng biết tới, và cũng là lẽ đương nhiên khi cô lấy bánh xà phòng trong tay gã và đáp trả lại.

Sau đó, Brandy giặt chỗ đồ lót và vắt lên một cành cây thấp cho khô.

Ra khỏi làn nước, J.T tự làm mình bận rộn khi Brandy mặc lại váy. Cuối cùng họ ngồi dưới ánh mặt trời, để chân lơ lửng trong nước, chờ đồ của cô được hong khô.

“Thật giống như những gì anh luôn tưởng tượng.” J.T trầm ngâm sau một lúc.

“Gì cơ?”

“Nơi này. Mẹ anh thỉnh thoảng vẫn luôn nói về nó, thường là vào ban đêm khi mẹ đã uống quá nhiều. Nó thật yên bình, mẹ đã nói vậy, nơi duy nhất mẹ được hạnh phúc, nhưng mẹ không bao giờ nói đến chuyện quay trở về.”

“Sao lại không?”

“Mẹ xấu hổ vì những gì đã làm, xấu hổ phải trở về và đối mặt với cha mẹ mình và thừa nhận họ đã đúng về cha anh. Mẹ nói Tasina Luta đã cảnh báo sẽ có ngày Frank Cutter sẽ nhìn bà với vẻ khinh miệt. Mẹ anh chưa bao giờ đủ cam đảm để quay trở lại đây và thừa nhận rằng Tasina Luta đã đúng: Frank Cutter sẽ không bao giờ có thể là người giống như ông ngoại anh.

“Thật đáng buồn.”

“Ừ. Mẹ đã dạy anh ngôn ngữ của bà và thỉnh thoảng, khi nhớ nhà, mẹ sẽ chẳng nói đến điều gì khác ngoài những chuyện về người Lakota. Thỉnh thoảng, khi mẹ cảm thấy thật sự hèn hạ, mẹ lại cầu xin anh tha thứ vì đã kết hôn với cha anh.”

“Ông ấy đã đối xử tàn tệ với bà ấy sao?”

J.T hít sâu một hơi trước khi trả lời. “Ông ấy đánh bà.”

“Ông ấy cũng đánh anh phải không?”

J.T gật đầu. “Thỉnh thoảng.”

Cô biết rõ những chuyện như vậy. Có một đứa trẻ trong lớp của cô cũng bị cha mẹ lạm dụng như vậy. Cỗ hết sức, Brandy cũng không bao giờ có thể hiểu được sao một người đàn ông lại có thể đánh vợ mình, hay sao cha mẹ lại có thể đánh con cái họ. “Em rất tiếc, J.T.”

Gã nhún vai. “Không sao cả. Anh có thể chịu được những trận đòn. Chỉ là thật khó khăn, khi biết...” Gã ngừng lời, nhìn chăm chăm vào mặt nước đang lặng lẽ vỗ bờ.

“Biết gì cơ?”

“Biết rằng ông ta ghét anh.”

Cô nắm lấy tay gã trong tay mình, trái tim cô tan vỡ trước nỗi đau cô trông thấy trong đôi mắt gã, trước sự tổn thương trong giọng nói gã.

J.T nhìn xuống đôi bàn tay họ đang nắm chặt. “Anh không biết tại sao chúng ta lại nói chuyện này. Giờ thì chúng không còn là vấn đề nữa.”

“Dĩ nhiên nó là vấn đề.”

“Bỏ qua đi,” J.T nói cộc lốc. “Nó kết thúc rồi.”

“Thật không?”

Gã ngược nhìn cô, vẻ mặt trần ngâm. “Em đang cố gắng nói đến điều gì?”

“Em không biết chính xác. Ý em là, những gì đã xảy ra trong quá khứ sẽ định hình tương lai.”

“Tiếp đi.” Gã nhìn cô chăm chú.

“À chỉ là, nếu anh có một tuổi thơ tốt đẹp hơn, anh sẽ không thể trở thành một tên tội phạm được.” Cô nói vội vã, ước rằng mình chưa bao giờ đề cập đến chuyện này.

“Em đang nói với anh rằng đó là lỗi của mẹ anh mà anh trở thành người xấu sao?”

“À, không chính xác là vậy.” Cô cựa quậy dưới ánh nhìn thăm dò của gã. “Được rồi, phải, kiểu như vậy. Ý em là, nếu anh có cha mẹ... những người cho anh một cuộc sống gia đình tốt hơn, mọi điều của anh hẳn là đã khác rồi.” Cô ngược nhìn gã, hy vọng gã hiểu được những điều cô đang cố nói.

“Không có ai để đổ lỗi cho cách anh đã sống ngoại trừ bản thân anh.” J.T nói thẳng thừng. Gã nắm lấy tay Brandy trong tay mình. Đôi tay mẹ gã thô ráp, móng tay nhám nhở. Bà còn có một vết sẹo xấu xí trên mu bàn tay trái, ký ức về một khách hàng đã gây ra nó bằng một điều gì đó đang cháy. Brandy có làn da mịn màng không tí vết. Không một vết chai sần, không có dấu hiệu cho thấy cô từng làm việc nặng nhọc trong đời.

“Em xin lỗi, J.T,” Brandy hối hận nói. “Em không có ý nói rằng mẹ anh đã không thành công trong việc dạy dỗ anh.”

“Thật không?” Gã đặt tay Brandy trở lại vào lòng cô, sau đó nhìn chăm chăm về phía sông.

Lần cuối cùng mẹ gã mang thai, bà đã mất việc ở quán rượu. J.T đã đi tìm việc nhưng không một ai muốn thuê một đứa trẻ 14 tuổi, trông giống người da đỏ hơn là người da trắng, vậy nên gã quay sang ăn cắp. Và gã làm nó rất tốt. Gã nhanh tay và nhẹ nhàng, và không bao giờ bị bắt. Gã sợ rằng mẹ sẽ biết được những gì gã làm, vì vậy gã chưa bao giờ nói cho bà biết tiền từ đâu mà có.

Giờ đây, nghĩ lại, gã nhận ra rằng hẳn bà đã biết, và họ đã rất thiếu thốn vậy nên bà đã để gã tiếp tục làm vậy. Nhưng rồi, theo suy nghĩ của người Lakota, nó cũng không hẳn là ăn cắp. Việc ăn cắp từ kẻ thù chỉ được coi là một cuộc đảo chính, và với J.T thì tất cả người da trắng đều là kẻ thù.

“Mẹ đã làm những gì tốt nhất có thể,” gã thì thầm, nói với bản thân hơn là với Brandy.

Brandy nhìn chăm chăm vào J.T, cố tưởng tượng gã đã lớn lên theo cách đó như thế nào, biết rằng cha ghét mình, biết rằng mẹ đã bán mình để cứu gã. Cô chỉ ngạc nhiên rằng gã đã không lớn lên xấu xa hơn thế.

“Anh đã làm gì sau khi mẹ qua đời?” cô hỏi, cần phải biết phần còn lại.

J.T nhún vai. “Anh bắt đầu trượt dốc với vài tên tội phạm trẻ tuổi cố gắng làm nên tên tuổi cho mình. Chúng lấy tên Fenton Gang.”

“Em chưa bao giờ nghe về họ.”

“Anh cũng không mấy ngạc nhiên. Chúng muốn được nổi tiếng, nhưng chuyện đó không bao giờ đến. Anh ở lại với chúng cho đến khi anh được, anh không nhớ lắm, mười sáu hay mười bảy, và sau đó anh tách riêng. Cho đến lúc đó, băng đảng cũng chỉ còn vài người. Hai tên bị giết. Ba tên trong tù. Anh quyết định tốt nhất là mình nên tách riêng.”

J.T bắt gặp cái nhìn của Brandy. “Anh là một tay chơi bài giỏi, và là một tên trộm rất siêu. Anh chưa bao giờ bị bắt.”

“Cho đến khi anh ăn trộm con ngựa đó.”

“Ừ,” J.T đồng ý một cách buồn bã. “Cho đến khi anh ăn trộm con ngựa đó.” Gã đứng dậy và đưa tay cho Brandy. “Đi nào, về thôi.”

Đêm đó, như đã hứa, Wicasa Tankala và Chatawinna đã tổ chức một bữa tiệc cưới cho J.T và Brandy.

Đồ ăn rất phong phú, bao gồm sườn trâu và thịt nướng, thịt nai và nhiều thứ khác Brandy không biết là gì nên quyết định bỏ qua. Có khoai tây đại, củ cải và hành tây, súp quả mọng. Và khi mọi người cuối cùng cũng ăn xong, là âm nhạc và những câu chuyện kể cùng những điệu múa.

J.T không thôi ngạc nhiên trước cách những người Lakota chấp nhận mình và Brandy. Những người không biết gì về gã ngoại trừ việc gã là cháu ngoại Tasian Luta, nhưng điều đó dường như là đủ rồi.

Sau bữa tối, gã ngồi giữa Brandy và bà ngoại, lắng nghe nhịp đập trống, cảm thấy sự rung động của âm nhạc mặt đất bên dưới chân mình, nghe tiếng vọng của nó trong tim và trong tâm hồn mình. Không khí ngập tràn hương cây xô thơm, mùi khói và mùi thịt nướng.

Gã quan sát mọi người xung quanh. Bằng cách nào đó gương mặt họ thật quen thuộc dù cho hầu hết trong số họ đều là người lạ. Nghe tiếng Lakota khiến gã buồn vui lẫn lộn trước những kỷ niệm về mẹ mình.

Gã quan sát những cặp đang nhảy, sự tán tỉnh tinh tế giữa hai người khác phái, lắng nghe âm thanh của tiếng cười đùa vui vẻ, hạnh phúc của trẻ em khi chúng lao vào và lao ra khỏi những căn lều. Ngồi đó, ngay giữa quên hương của mẹ mình, gã cảm thấy như toàn bộ cuộc đời mình, cho đến bây giờ, đã lãng phí ở một vùng đất khác.

Tasina Luta giục gã nhảy với Brandy, và rồi với chút do dự, J.T đứng lên. Nắm lấy tay Brandy, gã dẫn cô về phía vòng tròn người đang nhảy múa.

Cả hai đều không biết bước nhảy, nhưng họ nhanh chóng bắt được nhịp. không chạm vào nhau, họ nhảy qua lại từ bên này sang bên kia, bàn chân theo nhịp nhẹ nhàng khi họ bắt chước chuyển động của những người khác.

J.T nhìn người phụ nữ giờ đã là vợ mình và không thấy chút tí vết nào trong cô. Gã thấy cô cao vừa đủ. Làn da cô rám nắng tỏa sáng như mật ong, mái tóc cô lấp lánh màu xanh-đen trong ánh lửa, và đôi mắt to màu xám của cô lấp lánh hạnh phúc. Cơ thể cô ẩn đi bên dưới bộ váy, gã biết rõ từng đường cong, từng inch da thịt ánh vàng. Cô di chuyển nhẹ nhàng và duyên dáng, giống như một cây liễu đang lắc lư trong gió.

Ánh mắt gã lướt xuống môi cô, và gã cảm thấy sự ham muốn tăng lên khi nhớ lại khi môi gã quăn lấy môi cô, hương vị của cô, hương thơm làn tóc và da cô. Cô là của gã, của mình gã. Sự nhận thức đó đốt cháy gã, xuyên thẳng vào tim gã, kích động cho đến khi gã không thể nghĩ ra thứ gì khác ngoài cảm nhận về cô bên dưới mình sáng hôm đó, hai bàn tay cô vuốt ve lưng và vai gã, cơ thể cô cuốn lấy gã, bao bọc gã trong sự nóng bỏng mượt mà.

Ngay khi điệu nhảy kết thúc, J.T nắm lấy tay Brandy và dẫn cô bước qua người này đến người khác. Lờ đi ánh nhìn hiếu biết của các cặp vợ chồng và những lời trêu chọc nhẹ nhàng của các chiến

binh, gã dẫn cô về sự riêng tư trong lều của họ.

Tim Brandy đập nhanh hơn cả điệu trống khi J.T đóng cửa. Cô trông thấy sự ham muốn khiến mắt gã tối lại khi họ đang nhảy và cảm thấy máu mình cũng sôi lên trong sự đói khát khi cô nhìn lại gã.

Cô bước vào trong vòng tay gã, mong mỗi nụ hôn của gã, muốn những cái vuốt ve của gã đến tuyệt vọng. Đã hàng giờ trôi qua kể từ khi họ làm tình bên bờ sông. Đã hàng giờ trôi qua khi cô nghĩ về gã và ham muốn gã. Và cần gã.

Với bàn tay háo hức, họ cởi đồ cho nhau, sau đó chìm xuống đồng lông trâu được trải làm giường.

Thật như thể thiên đường khi trong vòng tay gã, Brandy nghĩ khi J.T vuốt ve cô. Bàn tay thô ráp của gã áp lên sự mượt mà của làn da cô, không điều gì gợi cảm hơn cảm giác bàn tay chai sạn của gã trên da thịt cô. Chiếc giường lông thú mềm mại bên dưới lưng cô; cơ thể J.T cứng rắn và ấm áp khi gã sẵn sàng phía trên cô.

Cô mê mải trong cảm giác làn da gã áp vào cô. Mái tóc gã chải trên má cô, lưỡi gã vuốt ve môi cô, và cô bay bổng, cao hơn và cao hơn nữa, đánh mất mình trong sự kỳ diệu khi gã chạm vào cô, trước nhận thức rung động tâm hồn rằng gã yêu cô.

Và thậm chí sau đó, gã đã thì thầm tên cô, giọng gã thô ráp khi gã nói với cô lần nữa và lần nữa rằng gã yêu cô, sẽ luôn luôn yêu cô.

“Em cũng yêu anh,” Brandy trả lời tha thiết. “Yêu anh, yêu anh, yêu anh!”

“Brandy.” Gã thì thầm tên cô, giọng gã ram ráp đầy cảm xúc. “Hứa với anh em sẽ nói điều đó mỗi ngày khi chúng ta còn bên nhau.”

“Em hứa.”

Chống người trên khuỷu tay, J.T nhìn xuống gương mặt cô, cơ thể gã được bao bọc vững chắc trong cô.

“Anh yêu em,” gã nói lại lần nữa. “Anh sẽ yêu em mỗi ngày trong cuộc đời anh.”

“Em biết.” Cô cảm thấy sự áp áp khi ánh mắt gã vuốt ve cô khi cô vuốt ve má gã. “Em biết.”

Gã vùi mặt vào hõm vai mềm mại của cô khi gã đắm vào cô lần nữa và lần nữa, như thể cố gắng hợp nhất tâm hồn họ làm một để không gì có thể tách rời họ được nữa.

Mỗi ngày trong cuộc đời anh, Brandy nghĩ, nhận thức được rằng họ có chưa đến một năm bên nhau. Cô chớp mắt nuốt lại những giọt nước mắt vui buồn lẫn lộn, biết rằng vài tháng sẽ không bao giờ là đủ.

Cả triệu năm cũng là không đủ.

Nhận thức của J.T tăng dần theo mỗi ngày trôi qua. Gã đã dành mỗi buổi chiều cho bà ngoại mình và nhanh chóng yêu mến bà. Tasina Luta là một người phụ nữ ấm áp, biết quan tâm, luôn hào hứng để kể cho gã nghe những câu chuyện về thời thơ ấu của mẹ gã, của người ông gã chưa từng biết đến. Lần đầu tiên trong đời, J.T hiểu được gã là ai và gã thuộc về đâu.

Một buổi chiều, Tasina Luta đã đưa cho J.T một chiếc mõ bằng da dưới hình dạng một con cóc có sừng. Họa tiết hai con đại bàng đen và trắng được khắc trên tay cầm bằng gỗ.

J.T xoay xoay chiếc mõ trong tay, ngưỡng mộ vẻ đẹp đơn giản tinh tế của nó.

“Nó từng thuộc về ông nội cháu,” Tasina Luta lên tiếng, hài lòng bởi sự ngưỡng mộ trong mắt cháu mình. “Nó là thứ duy nhất của ông ấy mà bà giữ lại. Nó là dành cho cháu.”

“Không,” J.T nói nhanh. “Cháu không thể nhận được.”

Tasina Luta vỗ nhẹ lên cánh tay J.T “Nó là của cháu, *cinks*. Ông ấy từng nói với bà một lần rằng bà không bao giờ được cho nó đi, rằng bà phải giữ nó cho mẹ cháu khi mẹ cháu về nhà. Giờ thì nó là của cháu.”

Tay J.T vuốt ve miếng gỗ. “Kể cho cháu nghe về ông ngoại đi. Ông bà gặp nhau thế nào?”

Tasina Luta mỉm cười buồn bã. “Bà gặp ông vào một mùa hè, trong suốt Vũ hội Mặt trời. Ông ấy đến buôn bán với bộ tộc của chúng ta. Ông ấy là một người đàn ông cao to, đẹp trai, ngay thẳng, mạnh mẽ với đôi mắt xanh tươi sáng và mái tóc đen. Một đôi vai rộng. Đôi chân dài.”

Tasina Luta thở dài, nhớ lại những ngày đầu tiên khi bà trông thấy người đàn ông *wasichu* mà người Lakota gọi là Walks the Rainbow. Bà đã trông thấy vài người đàn ông da trắng trong đời, nhưng bà biết, bằng một cái liếc nhanh chóng, rằng đây chính là người đàn ông bà sẽ kết hôn.

“Ông ấy đã ở lại buổi Vũ hội Mặt trời,” bà nói tiếp. “bà gặp ông ấy mỗi ngày, nhưng luôn từ một khoảng cách xa. Khi những ngày lễ kết thúc, ông ấy đã hỏi cha bà rằng liệu ông ấy có thể ở lại với người của chúng ta trong suốt mùa hè còn lại hay không. Cha bà đã đồng ý.”

“Walks the Rainbow thường theo bà khi bà xuống sông lấy nước, hy vọng được ở một mình với bà. Ông bà nói chuyện rất nhiều. Ông ấy không thích những người da trắng khác đến xâm chiếm. Ông ấy tôn trọng người của chúng ta và cách chúng ta sống. Ông ấy nói ngôn ngữ của chúng ta. Ông ấy đi săn trâu với cha bà và các anh em của ông.”

Tasina Luta mỉm cười buồn. “Ông ấy vẫn không rời khỏi làng khi mùa đông đến, và đến mùa xuân năm sau, ông ấy đã đột kích đàn ngựa của người Crow và mang rất nhiều ngựa của người Crow về cho cha bà.”

“Ban đầu, cha bà đã giận dữ vì bà muốn kết hôn với một *wasichu* thay vì một trong những người đàn ông trẻ tuổi ở đây, nhưng Walks the Rainbow đã rất kiên trì. Cuối cùng, cha bà đã cho ông bà lời chúc phúc của mình và ông bà kết hôn mùa hè năm đó.”

Tasina Luta thở dài. “Chồng bà là một người đàn ông dũng cảm và đáng kính, bà rất hạnh diện vì trở thành vợ ông. Sau một thời gian, không còn ai nhớ ông là một *wasichu* nữa. Bà nghĩ có lẽ ông ấy

cũng quên điều đó rồi. Ông bà có ba người con trước khi mẹ cháu được sinh ra. Ba cậu con trai. Tất cả đều qua đời. Nhưng mẹ cháu là người mạnh mẽ, và ông bà rất yêu con bé.”

“Ông cháu đã qua đời thế nào ạ?”

Bà không trả lời ngay lập tức; khi bà trả lời, có những giọt nước mắt trong mắt bà. “Làng của chúng ta bị tấn công lúc nửa đêm và lều của ông bà chìm trong lửa.” Sự thù hận thay thế những giọt nước mắt. “Những người đàn ông trẻ tuổi đã chạy đi chiến đấu chống lại kẻ thù muốn mang phụ nữ và trẻ em đi. Ông ngoại cháu đã ở lại đằng sau để giúp đỡ. Ông ấy kéo một trong những người già ra khỏi căn lều đang cháy khi một tên áo xanh bắn vào lưng ông. Nape Luta đã giết tên áo xanh và giữ an toàn cho ông ngoại cháu, nhưng vết thương khiến ông ấy không thể hồi phục được nữa. Ông ấy đã qua đời trong một giấc ngủ vào mùa hè năm ngoái.”

Nước mắt thiêu đốt mắt J.T khi gã nắm lấy tay bà ngoại mình.

“Cháu xin lỗi, bà ạ,” gã nói. “Cháu xin lỗi vì đã không ở đây khi ông bà cần cháu.”

“Quá khứ là con đường không thể đi lại được nữa, *cinks*. Giờ thì cháu ở đây rồi. Đó mới là điều quan trọng.”

Brandy nhanh chóng thích nghi với cuộc sống của người Lakota, sau cùng thì, nó cũng không khác mấy khi sống chung với người Crow. Lạ lùng thay, cô cảm thấy như thể đang ở nhà với người của J.T hơn rất nhiều, nhiều sự chào đón hơn, thoải mái hơn. Có lẽ đó là vì J.T có người thân ở đây, có lẽ chỉ đơn giản là Tasina Luta khiến Brandy cảm thấy như thể cô thuộc về nơi này. Mỗi ngày, cô lại hiểu thêm về lối sống của người Lakota. Cô nhanh chóng yêu mến bà ngoại J.T, và bà cũng rất yêu thương những đứa cháu mình.

Cô nhận thấy rằng những cô bé con cũng nhanh chóng tìm được chỗ đứng của mình trong quần thể người Lakota. Phụ nữ Lakota là người chăm sóc cho những người đàn ông và những người phụ nữ lớn tuổi hơn. Một cô gái Lakota điển hình sẽ rất hào phóng, cần cù, hiền lành và dành tình yêu thương cho tất cả mọi người. Cô sớm học được rằng phụ nữ và đàn ông ăn riêng, họ ngồi phía bên trái của *tipi*^[25], rằng họ sử dụng ngôn ngữ của phụ nữ khi nói chuyện, và rằng họ ngồi ở một vị trí khiêm tốn. Từ mẹ cô, cô đã học cách nấu ăn và thu lượm gỗ và hoa quả, cùng với việc sắp xếp căn lều của họ sao cho gọn gàng. Xâu những chuỗi hạt là việc cô làm giỏi nhất.

Người Lakota rất nguyên tắc, điều đó có nghĩa rằng một người phụ nữ không bao giờ nhìn thẳng vào cha chồng và không bao giờ nói chuyện với ông ấy. Tương tự như vậy, một người đàn ông không bao giờ nhìn hoặc nói chuyện trực tiếp với mẹ vợ của mình.

Các cậu bé, bất kể tuổi tác ra sau, luôn nhận thức được chúng sẽ trở thành những chiến binh. Ngay từ khi còn nhỏ chúng đã chơi những trò chơi mạo hiểm, chọn phe và chơi trò đánh trận giả. Chúng lắng nghe người già kể những câu chuyện ly kỳ về chiến tranh, chúng theo dõi bà, mẹ và chị em mình nhảy múa trong suốt những buổi lễ hội và quan sát những người đàn ông trẻ tuổi hãnh diện đeo những chiếc phù hiệu danh dự. Chúng cưỡi những con ngựa đánh cắp từ người Crow và người Pawnee. Và chúng học được rằng, một chiến binh sẽ ra trận khi anh trai hoặc anh họ của họ không trở

về từ cuộc chiến và những người ở lại thương tiếc sẽ cắt tóc ngắn trong sự thương tiếc.

Quan sát những cậu bé, Brandy cố gắng hình dung ra J.T nếu gã được lớn lên cùng những người Lakota. Cuộc đời khác mà gã sẽ có được, cô nghĩ, nhưng một cách ích kỷ, cô không thể không cảm thấy biết ơn rằng mẹ gã đã bỏ đi, rằng J.T trở thành một kẻ ngoài vòng pháp luật nổi tiếng, và qua một sức mạnh siêu nhiên nào đó mà cô không hy vọng có thể hiểu, đã mang họ lại bên nhau.

Cũng giống như ở khu trại của người Crow, cũng có những người đàn ông ăn mặc như phụ nữ và làm những việc như phụ nữ. Những người như thế được người Crow tôn kính; nhưng lại là mối lo sợ của người Lakota. Bởi họ ăn mặc như những người phụ nữ, những *winktes*, như họ được gọi, là những người bị khinh bỉ và được cho là có trái tim của đàn bà, điều mà đối với những chiến binh Lakota, là sự xúc phạm nặng nề nhất mà một người đàn ông phải nhận. *Winktes* sống trong lều của họ ở rìa khu trại, khu vực dành riêng cho góa phụ và trẻ mồ côi.

Brandy tình cờ nghe được một người cha nói với con trai mình rằng anh ta phải để *winktes* yên. Họ có rất nhiều lý do tại sao một người đàn ông lại trở thành *winktes*. Đôi khi một người đàn ông mơ ước được sống như một phụ nữ, anh ta sẽ có một cuộc sống dài lâu. Những người như thế thích hợp trở thành pháp sư. Người ta tin rằng nếu một *winkte* đặt tên cho một đứa trẻ, đứa trẻ đó sẽ lớn lên mà không bị bệnh tật gì.

Brandy không thể không cảm thông cho những *winktes*, những người bị chính người của mình xa lánh.

Tháng ngày trôi qua trong yên bình. Cuối tuần thứ hai, J.T đã cảm thấy tiếng Lakota như thể tiếng mẹ đẻ của mình.

Gã rất hài lòng khi những người Lakota đã chấp nhận Brandy trong cuộc sống của họ. Cô dành nhiều thời gian với Tasina Luta, bà đã dạy cô tiếng Lakota. Cô đã kết bạn với vài người phụ nữ. Đến cuối tuần thứ ba, như thể họ luôn là một phần của người Lakota. Những đứa trẻ yên mến Brandy, và cô cũng thật sự thích chúng, thật dễ hiểu khi cô trở thành giáo viên trong thời đại của mình.

“Em có nhớ khi là một giáo viên không?” J.T hỏi trong một buổi chiều khi họ đang quan sát một nhóm nhỏ các cậu bé chơi đùa.

“Có, em nhớ,” cô trả lời thành thật, tự hỏi Nancy Leigh sẽ ra sao nếu bị bỏ lại một mình và Bobby liệu có tốt hơn khi ở cùng cha mẹ nuôi không.

Những suy nghĩ về lớp học nhắc cô nhớ về gia đình mình, và cô nhận ra, với sự bứt rứt tội lỗi, rằng cô không hề nghĩ đến cha mẹ và bạn bè mình trong vài ngày qua.

“Anh xin lỗi, Brandy,” J.T nói nặng nề. “Anh nghĩ điều này không hề dễ dàng đối với em.”

“Dừng lại đi,” cô la lên, đặt tay lên miệng anh, “Em chưa bao giờ hạnh phúc hơn lúc này, ở đây, với anh.”

CHƯƠNG 16

Cũng nhiều như việc J.T yêu thích việc sống cùng những người Lakota, gã sớm khám phá ra rằng việc ở cùng những người dân của mẹ mình là không đủ. Gã không muốn bị coi như một người ngoài hay một kẻ qua đường, gã muốn trở thành một phần không thể tách rời của cả bộ tộc. Gã muốn trở thành một chiến binh thực thụ đúng nghĩa. Họ đã sống với người Lakota được gần một tháng khi J.T hỏi Tatanka Sapa dạy gã cách sử dụng cung tên. Tatanka Sapa đã khá ngạc nhiên trước yêu cầu đó nhưng sẵn sàng đồng ý, và sau hôm đó J.T đã dành một phần trong mỗi buổi sáng để tập luyện.

Gã nhanh chóng phát hiện ra rằng nó không dễ dàng như vẽ bề ngoài.

Rõ ràng việc một người đàn ông trưởng thành tập sử dụng tên là một điều mới lạ hiếm thấy, và sau ngày đầu tiên, J.T bắt đầu cảm thấy mình như một gánh xiếc nhỏ thu hút những cậu bé và cô bé, và đôi khi cả cha mẹ chúng, tập hợp xung quanh để theo dõi nỗ lực của gã với cung và tên, điều mà những cậu bé Lakota đã thực hành khi còn rất nhỏ.

J.T chấp nhận tiếng cười thích thú của họ với một thái độ đúng đắn, biết rằng họ không chế nhạo gã mà cười cùng gã. Những cô bé thì cười khúc khích phía sau đôi tay khi mũi tên của gã đi thành một đường vòng cung; các cậu bé thì hò hét khi mũi tên của gã bắn trúng tâm. Dần dần, việc nhắm mục tiêu của gã cũng khá hơn và gã bắn trúng hồng tâm cũng thường xuyên hơn.

Khi đã thực hành tốt trên mục tiêu tĩnh, gã sẵn sàng thực hành trên mục tiêu di động. Gã tập lấy một mũi tên trên lưng và bắn trong khi đuổi theo một con trâu đang phi nước đại. Nó không mấy dễ dàng khi vừa giữ yên cây cung và tầm nhìn qua trục mũi tên trong khi ngồi trên một con ngựa đang lao đi. Nhưng điều này thật phần khích!

Gã biết gã sẽ không bao giờ quên được sự hồi hộp của mình trong buổi đi săn đầu tiên, sự phấn khích khi giết được mục tiêu đầu tiên của mình. Tatanka Sapa đã cắt đứt đuôi con trâu và tặng nó cho J.T. Wicasa Tankala đã bôi một ít máu trâu lên trán J.T. Nghi lễ rất được mong đợi của các chàng trai trẻ. Thực tế là J.T không còn là một đứa trẻ cũng không làm giảm bớt sự hồi hộp và ý nghĩa của nghi lễ.

Gã học được cách săn bắn và rình mồi, theo đúng kiểu Lakota. Gã học những bài hát và những câu chuyện cùng những truyền thuyết xa xưa. Một vài chuyện quen thuộc, mẹ gã đã từng kể. Gã cũng học cả cách cầu nguyện.

Họ ở làng được khoảng bảy tuần thì một tốp chiến binh trở về sau một cuộc chiến. Đêm đó đã diễn ra một điệu nhảy da trâu để ăn mừng chiến thắng của người Lakota.

J.T ngồi cùng những người đàn ông, trong khi Brandy ngồi bên những người phụ nữ, giữa Tasina Luta và vợ Wicasa Tankala. Đó là một sự kiện không giống bất kỳ sự kiện nào gã từng thấy. Trong buổi lễ, các chiến binh ngồi cùng mẹ và chị em gái mình, những người đã mang theo những bộ da đầu thực sự của kẻ thù được đặt trên cột.

Bài hát vinh danh những người chiến binh được cất lên. J.T quan sát những người đàn ông nhảy múa, bước nhảy của họ bắt chước những con vật và loại chim. Phụ nữ mặc những bộ váy đẹp nhất của họ, nhảy làm nền bên ngoài vòng tròn. Những gương mặt sơn đen loang lổ biểu tượng cho sự chiến thắng.

J.T trầm ngâm nhìn chỗ da đầu. Những người Lakota gây chiến với người da trắng và người Crow. Gã sẽ làm gì nếu được gọi đi chiến đấu chống lại quân đội hoặc chống lại người Crow? Liệu gã có thể làm được không? Gã liếc nhìn Brandy. Cô sẽ cảm thấy ra sao nếu gã tham chiến chống lại người của cô?

Đó không phải là một ý nghĩ hay để đắm chìm trong nó, và cũng như ngày lại ngày, những suy nghĩ đó cứ quần quanh trong tâm trí gã.

Đang là quãng thời gian bận bịu với tất cả mọi người. Đàn ông và phụ nữ đi tìm kiếm những loài thảo mộc để điều chế sáp và đường. Những chiến binh dành hàng giờ để thuần hóa những con vật dưới 1 năm tuổi và những con ngựa chiến 2 tuổi. Họ thuần hóa một đàn ngựa lớn, lựa ra những con ngựa không phù hợp chiến đấu để làm ngựa giống. Những người phụ nữ sửa lại đồ da với những tấm da mới họ lượm được trong suốt mùa thu. Họ may những chiếc xà cạp, những đôi giày da đnah mới bên dưới ngọn lửa trong căn lều lớn.

Ngày qua ngày, J.T cảm nhận như đang ở nhà nhiều hơn với những người của mẹ mình. Cách những người Da đỏ sống phù hợp với gã chưa từng thấy. Và luôn có Brandy ở bên. Nụ cười của cô là điều đầu tiên gã trông thấy mỗi sáng; nụ hôn của cô đưa gã chìm vào giấc ngủ mỗi đêm, ở đây, trong vùng đất của người Lakota, gã cảm thấy yên bình hơn bao giờ hết.

Vào một buổi sáng ấm áp đầu tháng bảy, người đưa tin của bộ tộc tuyên bố rằng *nacas*, trưởng tộc, quyết định đã đến lúc chuyển cả làng đến nơi cắm trại mùa hè.

Nơi hạ trại sẽ được chọn lựa bởi các *wakincuzas*. Những người đàn ông dẫn đường là các chiến binh xuất sắc nhất được lựa chọn. Nhiệm vụ của họ là lãnh đạo việc di cư sẽ diễn ra vào ngày mai. Nhiệm vụ của *wakincuzas* là xác định lộ trình và quãng đường họ sẽ đi mỗi ngày.

Mặc dù không phải là việc của mình, J.T vẫn giúp bà ngoại đóng gói số đồ đạc ít ỏi của mình và giúp bà dỡ lều; sau đó gã đến giúp Brandy. Vì là người mới và không nằm trong thứ tự lên đường, J.T và Brandy đi sau Tasina Luta, tiếp sau là Wicasa Tankala và Chatawinna.

Đây quả là điều tuyệt vời để quan sát, J.T trầm ngâm. Mọi người cưỡi ngựa theo sát *wakincuzas*, những người mang lửa. Không ai được phép đi lên phía trước *wakincuzas*, hay lang thang một mình để đi săn hoặc ngắm cảnh, hoặc đi tụt lại phía sau.

Các *akicita* cưỡi ngựa hai bên và phía sau để giữ mọi người đi theo thứ tự. Trong đoàn, họ có nhiệm vụ giữ trật tự cho mọi người. Mỗi *akicita* đều vẽ mặt bằng các sọc sơn đen trên má phải của

mình, từ mắt đến cằm. Người đứng đầu những *akicita* thì sơn ba sọc trên má. Mọi người trong bộ tộc đều phải đi theo sự hướng dẫn của các *akicita*, công việc của họ giống như cảnh sát, thẩm phán, cai ngục và đao phủ.

Wicasa Tankala cảnh báo J.T rằng hình phạt cho sự bất tuân là rất khắc nghiệt. Một người đàn ông cố tình bỏ đoàn có nguy cơ bị đánh đập dã man hoặc có thể lều và các vật dụng đồ đạc sẽ bị phá hủy bởi các *akicita*.

Mỗi năm người lãnh đạo của bộ lạc sẽ chọn ra những người giám sát, chẳng hạn như Kit Foxes hay như Braved Hearts, để chịu trách nhiệm trong mỗi mùa di cư. Bọc hậu cho đoàn người cũng được chọn lựa kỹ càng.

Họ dừng lại trong ngày để cho mọi người ăn uống và nghỉ ngơi, bất chấp sự sẵn tiện của những con ngựa, nhiều người vẫn thích tự đi bộ để cảm nhận mặt đất phía bên dưới chân mình.

Brandy chọn cưỡi ngựa. Quan sát mọi người di chuyển sẽ dễ dàng hơn, điều mà cô biết rằng mình sẽ không bao giờ quên. Cô đã trông thấy nhiều những người miền Tây trên phim Hollywood, nhưng không một ai có thể lột tả được vẻ đẹp, sự hùng vĩ và sự hào hứng của cả một ngôi làng đang di cư qua một khu đồng bằng. Điều duy nhất cô từng thấy gần giống nhất là một cảnh trong Mười Điều Răn của Chúa đã mô tả những đứa trẻ của Israel rời bỏ Ai Cập như một miền đất hứa.

Tiếng cười của trẻ nhỏ và các cuộc chuyện trò của những người phụ nữ trôi dạt trong gió. Đoàn ngựa đi theo sau họ, di chuyển mềm mại trên nền cỏ xanh tươi. Các chiến binh cưỡi ngựa tiến lên và tụt lại phía sau để kiểm tra gia đình họ.

Brandy cảm thấy tim cô lỡ nhịp mỗi khi trông thấy J.T cưỡi như bay trên những con ngựa thiên bên cạnh Tatanka Sapa và Nape Lutta. Cô nghĩ mình chưa bao giờ trông thấy ai trong cuộc đời mình lại đẹp hơn được J.T Cutter. Đóng khố da, mái tóc đen dài của gã xóa tung trên vai, gã trông giống một chiến binh đến từng inch. Không một ai, trông giống gã lúc này, chẳng ai có thể ngờ gã chỉ có một nửa dòng máu Lakota.

“Thằng bé là một người đàn ông trẻ đẹp trai, phải không nào?” Tasina Luta nhận xét.

“Vâng, quả là vậy ạ.” Brandy trả lời, mỉm cười với người phụ nữ lớn tuổi đang cưỡi ngựa bên cạnh cô.

“Thằng bé trông thật giống ông ngoại nó,” Tasina Luta nhẹ nhàng nói thêm. “Chồng ta là một người đàn ông ưa nhìn, cao và mạnh mẽ.”

“Hắn là bà đã yêu ông rất nhiều.”

“*Hin*. Ta biết từ giây phút đầu tiên ta trông thấy ông ấy rằng sẽ không ai khác sẽ dành cho ta. Cha mẹ ta đã giận dữ khi ta nói với họ rằng ta sẽ kết hôn với một *wasichu*, nhưng họ sớm nhận ra rằng ông ấy là người đàn ông dũng cảm và trọng danh dự.” Tasina Luta thốt ra một âm thanh chế nhạo trong họng. “Không như kẻ *wasichu* vô giá trị kia, kẻ đã đánh cắp con gái ta khỏi đồng bào nó. Ta biết hắn ta sẽ khiến con bé xấu hổ, nhưng nó không nghe lời ta.”

“Ta thường giục nó bỏ hắn, đá hắn khỏi lều và ra khỏi cuộc đời nó. Thì hắn sự hổ thẹn này sẽ

không xảy ra. Một phụ nữ có quyền bỏ chồng, hẳn thì chỉ có quyền ném con bé đi nếu con bé lười biếng hoặc không chung thủy.”

Tasina Luta thở dài nặng nề. “Nhưng nó không nghe.”

Không biết phải nói gì, Brandy đặt cánh tay lên tay bà và siết lại.

Tasina Luta tặng cô một nụ cười yếu ớt. “Ta mừng là cháu ở đây,” bà nói, nắm lấy tay Brandy trong tay mình. “Ta rất mừng khi cháu trai ta đã trời về nhà vào những phút cuối.”

Xương khớp Brandy đã rã rời lúc các *wakincuzas* bảo mọi người dừng lại nghỉ. J.T nói với cô rằng họ đã đi được gần 25 dặm, và cô cảm thấy từng dặm trong số đó. Lưng và vai cô đau nhói, và cô nghĩ rằng việc đi bộ có lẽ còn khôn ngoan hơn.

Với vị trí cắm trại được chọn lựa, người lãnh đạo chỉ đạo mọi người chỗ dựng lều. Sau đó, tất cả dựng trại để nghỉ đêm. Những người phụ nữ dựng lều ngay đúng thứ tự họ đã lên đường, cửa ra vào thẳng hướng đông.

Nhìn quanh, Brandy trông thấy nguồn nước dồi dào, thức ăn cho ngựa và là nơi kín gió.

Chẳng bao lâu sau khi ăn tối, Tasina Luta chúc ngủ ngon J.T và Brandy sau đó lên giường sớm.

Đêm hôm đó là một đêm nhiều mây đen. Sấm dội rung chuyển đất trời, sét đánh dọc ngang trên nền trời và trời bắt đầu đổ mưa.

Sau bữa ăn tối, J.T và Brandy đến lều của Wicasa Tankala để nghe kể chuyện, đó là trò tiêu khiển ưa thích của người Lakota. Có sáu người lớn khác và tám trẻ nhỏ trong ngôi nhà nghỉ của thầy phù thủy già khi J.T và Brandy cúi người bước vào.

Wicasa Tankala chào đón họ. Sau đó ông kể câu chuyện về sự hình thành của Tháp Quỷ.

Ngồi gần phía trước lều, Brandy quan sát gương mặt những đứa trẻ trong khi J.T dịch lại câu chuyện cho cô. Những đứa trẻ Lakota cũng giống như tất cả những đứa trẻ khác trên thế giới, Brandy trầm ngâm, nhớ lại những cô bé và cậu bé trong lớp học của cô đã say sưa đến thế nào khi cô đọc truyện cho chúng.

Những đứa trẻ da đỏ cũng không mấy khác biệt. Chúng nhanh chóng bị cuốn vào sự kỳ diệu trong câu chuyện của vị pháp sư.

“Cách đây rất lâu rồi, khi trái đất mới hình thành,” Wicasa Tankala nói, giọng ông buồn buồn khi bắt gặp cái nhìn của từng đứa trẻ. “một ngày, khi một vài thiếu nữ ra ngoài để thu thập hoa. Họ tìm thấy rất nhiều loài hoa tuyệt vời và đã thu về đầy một ôm những đóa hoa đang nở, màu đỏ, màu vàng và thậm chí có bông còn màu xanh nữa. Khi họ sẵn sàng trở về nhà, các thiếu nữ bị ba con gấu tấn công. Họ chạy trốn tới một tảng đá lớn và leo lên đỉnh, nhưng những con gấu bắt đầu đuổi sát theo sau họ.

Các thiếu nữ bắt đầu cầu nguyện để được giúp đỡ. Để cứu họ, các vị thần đã lắng nghe và tảng đá

bắt đầu dâng lên cao hơn. Những con gấu bắt đầu trượt xuống vách đá. Móng vuốt của chúng cào thành những vết hằn sâu trên mặt đá. Đến nay vẫn còn có thể trông thấy những vết cào của chúng. Cuối cùng, những con gấu cũng bỏ cuộc và rời đi. Các thiếu nữ bện những bông hoa thành một đoạn dây thừng và treo xuống tảng đá.”

Những đứa trẻ vỗ tay khi Wicasa Tankala kể xong câu chuyện.[\[26\]](#)

“Ta sẽ liên kết một câu chuyện khác với chuyện đó,” Tatanka Sapa lên tiếng. “Rất lâu trước đây, vào một mùa đông lạnh lẽo. Tuyết rơi dày trên mặt đất. Tất cả đàn trâu đã bỏ đi, và loài người không thể làm gì được. Loài người chưa học cách cưỡi ngựa chỉ có thể săn bắt những con vật nhỏ làm lương thực. Và rồi, những loài động vật còn sót lại cũng ra đi, và loài người bị bỏ đói.

Một ngày có một người phụ nữ trẻ đi tới. Bên đường cô trông thấy một cây gỗ Gòn bị chia thành hai nửa. Bước đến bên cái cây, cô nghe thấy một tiếng hát thật đẹp. Người phụ nữ dừng lại, sợ việc phải bước qua cái cây biết hát. Sau đó cô trông thấy lông trâu ở nhánh cây bị tách ra. Chúng được gắn chặt vào cây với một hòn đá lạ mắt. Sau một lúc, tiếng hát ngừng lại và tiếng nói cất lên.

“Đưa ta đến lều của cô,” hòn đá nói. ‘Khi trời tối, gọi mọi người tập hợp lại. Dạy họ bài hát cô đã nghe. Cầu nguyện cho đàn trâu quay trở lại.’”

Người phụ nữ cầm lấy hòn đá đến lều của mình và đưa nó cho chồng cô. Ngay khi trời tối, họ tập hợp mọi người với nhau. Vợ anh ta đã cho mọi người thấy tảng đá, và dạy họ bài hát, và loài người đã hát và cầu nguyện cho đàn trâu trở về.

Và rồi ai đó lên tiếng. ‘Nghe đi!’ người tù trưởng và các thợ săn nhận ra âm thanh đàn trâu đang tới...”

Wicasa Tankala và Tatanka Sapa tiếp tục kể chuyện đến khuya.

Sau đó, với sự ấm áp và an toàn bên trong lều của mình, với vòng tay chồng vòng quanh người, Brandy nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh của cơn mưa đang đổ trên tấm da và sự ấm áp, yên bình cùng nhịp đập đều đặn của trái tim J.T bên dưới tai cô.

Hai ngày sau, họ đã đến được khu dựng trại mùa hè của người Lakota. Các bộ tộc người Lakota khác cũng đã tới, những căn lều được dựng tại vị trí truyền thống của họ.

Khi đêm xuống, mọi thứ trông như thể những người của Wicasa Tankala đã cắm trại ở đây nhiều ngày trời chứ không phải chỉ mới vài giờ.

Brandy được biết, phần lớn thời gian trong năm, những người Lakota dựng lều ở bất cứ chỗ nào họ muốn, nhưng ở đây, trong khu trại mùa hè Mặt trời Nhảy, các căn lều được dựng thành một vòng tròn lớn, với vị trí được thiết lập dựa theo mối quan hệ gia đình.

Hầu hết mùa hè là để dành cho việc chuẩn bị những buổi lễ. Mùa hè là mùa kỷ niệm, là thời điểm để ôn lại kỷ niệm, để dành cho lễ hội Mặt trời, cho những buổi lễ tôn vinh người phụ nữ và những điệu múa danh dự.

Brandy đứng bên ngoài lều của cô, cảm thấy vô cùng hài lòng với chính mình. Cô đã tự dựng lều

mà không cần sự giúp đỡ và đã dựng khá tốt, so với khả năng của bản thân. Thực tế là, nó khiến cô mất nhiều thời gian hơn so với những phụ nữ khác, nhưng rồi thì, cô cũng đâu có nhiều sự thực hành đâu. Trong thời gian tới, cô hẳn sẽ có thể làm tốt hơn...

Cô cau mày khi nghĩ về nó. Thời gian. J.T còn bao nhiêu thời gian nữa? Khi thời gian của anh đến, anh sẽ biến mất sao? Và cô sẽ làm gì khi anh đi? Làm cách nào cô có thể tìm được đường về nhà?

Niềm vui lúc trước của cô bỗng chốc tan biến như bong bóng mưa rào. Chuyện gì sẽ đến nếu cô không thể trở về nhà nữa? Chuyện gì sẽ xảy ra khi J.T biến mất và cô bị bỏ lại đây, một mình, với những người Lakota?

Cô biết họ sẽ chào đón cô, nhưng liệu cô có muốn ở lại với những người Da đỏ không, biết rằng những trận chiến dai dẳng giữa các bộ tộc và người da trắng sẽ diễn ra hết mùa hè này sang mùa hè khác? Người Da đỏ ban đầu sẽ dành chiến thắng vĩ đại, nhưng sự thất bại của Custer sẽ báo hiệu sự tự do của người Da đỏ cuối cùng sẽ kết thúc.

Lòng nặng trĩu, cô bước vào lều. Nó là của cô. Nếu cô muốn, cô có thể ném J.T ra khỏi cửa cùng đồ đạc của gã, và một người đàn ông Lakota khác có thể lấy hết quần áo và vũ khí của gã làm của mình. Lều và tất cả mọi thứ bên trong đều thuộc sở hữu của người phụ nữ.

Nhưng cô không muốn ném gã đi. Cô muốn dành phần đời còn lại của mình với gã, yêu thương gã, mang thai những đứa con của gã. Một đứa trẻ... Cô siết chặt tay trên bụng. Một cậu bé, với đôi mắt của J.T...

Cô đã không trông thấy gã gần ba giờ đồng hồ rồi. Gã đang ở đâu vậy?

Cau mày, cô đứng thẳng lên và sắp xếp lại vài chiếc chảo và nồi xoong cô có. Nếu gã không sẵn được thứ gì để ăn tối, họ sẽ lên giường với cái bụng rỗng.

Tiếng bước chân gã đến gần gửi đến một cơn rung mình chạy dọc sống lưng cô. Mỉm cười, cô quay người để gặp gã, và cảm thấy trái tim đột ngột tăng tốc khi gã cuốn cô vào vòng tay và ôm cô thật chặt.

“Anh đã ở đâu vậy?” cô hỏi.

“Với Wicasa Tankala.”

“Ồ. Tại sao?”

J.T siết chặt tay sau lưng cô, và hơi thả ra để có thể trông thấy gương mặt cô. “Anh đã dành khá nhiều thời gian ở đây,” gã nói chậm rãi. “Anh muốn thử trở thành một chiến binh.”

“Anh thật sự là một chiến binh mà.”

J.T cười toe toét. “Anh mừng là em nghĩ thế, nhưng anh muốn là một chiến binh Lakota đúng nghĩa ấy.”

“Ý anh là sao?”

“Anh muốn được công nhận trước khi diễn ra Lễ hội Mặt trời.”

“Em nghĩ điều đó thật tuyệt vời,” Brandy khẽ la lên. “Cha em cũng từng làm điều tương tự trước khi kết hôn với mẹ em.”

“Ông ấy có thành công không?”

“Từ những gì mẹ em nói thì nó khiến ông trở thành một con người mới. Cha mẹ luôn là một người đàn ông tuyệt vời nhưng ông có xu hướng uống quá nhiều, sau khi được công nhận, ông không còn uống rượu nữa.”

J.T làm bầm khế. “Nếu anh thành công, anh muốn tham gia vào Lễ hội Mặt trời.”

“Ồ.”

“Em nghe có vẻ không vui vì điều đó.”

“Em vui mà, chỉ là...” Làm cách nào để giải thích cho gã đây? Cô biết Lễ hội Mặt trời có ý nghĩa quan trọng thế nào với người Lakota, nhưng cô cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến việc J.T bị hành hạ.

Cô chưa bao giờ tham dự một Lễ hội Mặt trời, hoặc ít nhất là cô không nhớ có bao giờ cô từng chứng kiến nó từ khi cô lớn. Tất nhiên là gia đình cô đã chuyển đi khi cô được mười tuổi, và cô đã quên khá nhiều phong tục tập quán. Giờ đây, cô tự hỏi có phải nửa dòng máu da trắng đang cảm thấy khó khăn để hiểu hết toàn bộ về Lễ hội Mặt trời không, hay *acki'cirua*, như người Crow quen gọi. Có lẽ là do cô là một phụ nữ của thế kỷ XX khiến cô cảm thấy Lễ hội Mặt trời giống như một bệnh dịch.

Cô biết rất ít về những nghi thức thực tế của các bộ tộc. Mẹ cô đã từng nói Lễ hội Mặt trời của người Crow là một lời nguyện của những người đàn ông, vượt trên nỗi buồn và sự ra đi của một người thân, coi *acki'cirua* như một sự công nhận việc anh ta có thể trả thù kẻ đã mạo phạm đến bộ tộc.

“Em không nghĩ anh sẽ qua được, phải không?” J.T hỏi.

“Anh nên làm những điều anh cho là đúng đắn.”

“Anh biết nó đúng đắn mà.” Gã vỗ lên ngực, phía trên trái tim. “Ở đây.” Gã kéo cô sát vào mình, hay tay vuốt ve sống lưng cô. “Anh đã xông cùng Wicasa Tankala cả ngày hôm nay.”

“Vâng!”

“À. Anh không biết phải làm sao cho em hiểu những cảm xúc của mình. Anh đoán sạch là từ miêu tả chính xác nhất. Anh bước ra ngoài và cảm thấy mình thật sạch sẽ. Như kiểu được tái sinh vậy.”

J.T cau mày. Thật khó để diễn tả những điều gã không thể hiểu rõ.

Wicasa Tankala đã giải thích rằng một người đàn ông không thể thành công nếu không có Sức mạnh, và Sức mạnh đó đến từ một thế lực siêu nhiên. Những con điều hâu, đại bàng, nai sừng tấm, trâu rừng, mỗi con vật đều sở hữu sức mạnh cụ thể riêng; đại diện cho sự thiêng liêng của người Lakota. Sức mạnh đến với một người đàn ông thông qua những con vật đó. Để có thể giao tiếp với đáng tối

cao, một người đàn ông phải thật sự trong sạch cả về thể xác lẫn linh hồn, điều có thể thực hiện thông qua việc xông hơi. “Nó thế nào ạ?” cô hỏi.

J.T lắc đầu. “Nó... Anh không biết nữa, một kiểu thần bí ấy. Họ lột hết quần áo của bọn anh trước khi bọn anh vào trong. Trong đó tối và yên tĩnh lắm.”

Đá nung được đặt trong một *iniowaspe*, một hồ lửa nhỏ, ở chính giữa lều. Quanh hồ được kê một gờ đất nhỏ được gọi là *hanbelachia*, hay còn gọi là đôi linh ảnh. Giữa đôi linh ảnh và hồ lửa, nền đất được dọn sạch làm thành một đường nhỏ tên là ‘bình đạo’. *Iniowaspe*, *hanbelachia*, và bình đạo là biểu tượng của việc cầu linh ảnh. Đồ cúng là những bó thuốc lá nhỏ được cột vào những cái que và cắm ở phía tây của ngọn đồi. Trên đồi bày ống điều thiêng, thân điều quay về hướng đông.

Bọn anh ngồi im lặng trong một lúc lâu, và sau đó một trong những người cháu trai của Wicasa Tankala mang bốn tảng đá được nung nóng vào trong. Ông ấy hút nó và đưa cho anh.

Sau đó, ông ấy đổ nước lạnh lên những viên đá nóng và một đám hơi nước lớn mù mịt trong lều. Ông ấy lặng lẽ hát trong khi làm thế. Bọn anh hút thuốc bốn lần. Ông ấy rắc nước lên những hòn đá bốn lần. Ông ấy hát bốn bài hát khác nhau.”

Bốn là con số thiêng liêng với người Lakota.

Có bốn mùa trong một năm, bốn quý trăng mỗi lần, đất trời có bốn hướng.

“Anh đã được công nhận chưa?”

“Chưa hẳn.”

“Chưa hẳn? Thế nghĩa là sao?”

“Anh chẳng trông thấy gì cả, và anh cũng không thể cảm thấy Gideon ở đó, bên trong lều với bọn anh. Anh không thể giải thích được. Dù sao thì, bọn anh ngồi trong đó cho đến khi anh nghĩ anh sắp chết ngạt vì hơi nước và hơi nóng.” J.T lắc đầu. “Buồn cười là, khi nó qua đi, có một dấu móc nhỏ phía trên gờ đất.”

“Dấu móc?”

“Ừ. Có vẻ như các linh hồn đang chỉ về một con nai sừng tấm.”

Brandy rùng mình. Cô đã từng nghe kể về những điều như vậy trước đây, từ những người của chính cô, nhưng cô chưa bao giờ thật sự tin vào những dấu hiệu đó.

“Dù sao thì, mai anh sẽ ‘la hét sau một dấu hiệu’, như Wicasa Tankala đã gọi nó.” J.T siết lấy tay Brandy trong tay mình. “Đề mắt đến Tasina Luta giúp anh nhé.”

“Em sẽ, nhưng...” Cô siết chặt tay quanh gã. “Em sẽ nhớ anh.”

Gã sẽ đi khoảng bốn ngày, cô biết vậy. Ít hơn thế, nếu dấu hiệu đến sớm, nhưng không thể quá bốn ngày.

Cô có cảm giác đó sẽ là bốn ngày thật dài cho cả hai bọn họ.

CHƯƠNG 17

J.T đứng trên ngọn đồi thông, mặt hướng về phía Đông.

Không mặc thêm bất cứ thứ gì ngoài chiếc khố và đôi giày da đánh, gã hút thuốc và nhả khói lên trời, xuống đất và về bốn hướng.

Lấy tay che mắt, gã nhìn chăm chăm vào ánh mặt trời đang lên. Chưa bao giờ, gã nghĩ, chưa bao giờ trong cuộc đời gã cảm thấy quá cô đơn đến vậy. Đã ba ngày trôi qua. Ba ngày ăn chay và thành tâm cầu nguyện.

Ba đêm nhìn lên các vì sao và tự hỏi – tự hỏi các vị thần liệu có đang cười gã. Gã là ai, mà lại hy vọng được chấp nhận? Gã không phải một chiến binh. Gã chưa bao giờ làm việc tốt hay đáng kính trong toàn bộ cuộc đời khốn khổ của mình.

Từ từ, gã hạ cánh tay xuống và ngồi lên tấm chăn len xám mà bà gã đã cho. Đó là điều an ủi duy nhất của gã. Gã ngồi trên đó suốt cả ngày và quần nó quanh người để sưởi ấm ban đêm.

Gã quan sát mặt trời lên cao, trái tâm nhìn rộng dần ra xung quanh, bầu trời trong xanh với những sắc vàng và đỏ.

Gã cảm thấy những tia sáng yếu ớt đầu tiên rọi lên gương mặt mình và nghĩ đến ánh nắng sẽ phủ lên da gã, sắc đỏ thẫm ấm áp thay thế cho sắc vàng.

Nhìn lên mặt trời, gã quên luôn cơn đói còn cào, quên đi cơn khát thiêu đốt họng. Như thể bị thôi miên, gã nhìn chăm chăm vào mặt trời cho đến khi gã không trông thấy gì khác ngoài ánh vàng chói sáng.

Và trong ánh sáng đó, gã nghe thấy giọng nói gọi tên gã. “Tokala.”

“Tôi ở đây.”

“Mẹ anh đã đặt tên anh hay đó.”

“Mẹ tôi?”

“*Hin*. Vào cái ngày anh được sinh ra, Sisoka đã kêu gọi các linh hồn, và ta được lựa chọn là người hướng dẫn anh.”

“Người là ai?”

“Hãy nhìn vào trái tim anh, người anh em, và anh sẽ thấy ta.”

Trong khoảnh khắc, J.T nhắm mắt lại. Khi gã mở mắt ra lần nữa, một con cáo đang đứng trước mặt gã, tắm mình trong ánh vàng của mặt trời, chiếc ao khoác đỏ trắng lệt của nó dường như lung linh dưới ánh sáng óng ả.

“Tôi đã chờ đợi anh tìm kiếm rất lâu rồi,” con cáo nói, có chút chê trách trong giọng nói.

“Tôi không thể tìm ra con đường của riêng mình, cho đến giờ.”

“Thật tốt khi cuối cùng anh cũng tìm thấy con đường đúng đắn. Thật sự đúng đắn. Con đường cuộc đời. Đừng rời xa nó lần nữa.” Con cáo cảnh báo, quay đi.

“Đợi đã!” J.T gọi, nhưng quá muộn. Con cáo đã biến mất, bị nuốt chửng bởi ánh mặt trời.

Gã ngồi đó một lúc thật lâu, những suy nghĩ lớn vờn trong đầu. Mẹ gã đã cầu nguyện vào cái ngày gã được sinh ra. Sự hiểu biết đó bằng cách nào đó khiến gã cảm thấy mình gần với bà hơn, gần với những người Lakota hơn. Tất cả những năm tháng đã qua, gã nghĩ mình đã luôn cô đơn khi mà gã không thật sự chỉ có một mình. Tất cả những gì gã phải là là cầu xin sự giúp đỡ, và tất cả luôn ở đó.

Khi gã trở về làng đã là xế chiều. Những chiếc lều trại trông thật giống nhau, nhưng cũng thật khác nhau, và gã biết gã đã nhìn chúng qua một đôi mắt mới, đôi mắt của người Lakota. Lều của gã, trên đỉnh được nhuộm đen bởi khói, đứng đó với cửa lều được lật mở chào đón gã về nhà. Gã gật đầu chào khi đi qua những người phụ nữ đang thuộc da, những người đàn ông đang chế tạp tên, lũ trẻ đang vui đùa. Gã hít sâu một hơi, hít vào hương thơm của khói và cây xô thơm cùng ánh mặt trời ấm áp. Bầu trời dường như xanh hơn, cỏ cũng xanh hơn, đất dường như vững chãi hơn bên dưới chân gã.

Đó không chỉ là nhận thức của gã đã thay đổi. Bản thân gã cũng đã thay đổi. Gã cảm thấy nhận thức của mình đổi mới rằng gã là ai và là điều gì.

Bước chân gã chậm lại khi Brandy bước ra khỏi lều. Cô dừng lại khi trông thấy gã, và trong khoảnh khắc ánh mắt họ gặp nhau và dừng lại. Và rồi cô chạy đến bên gã, với một nụ cười trên môi, hai cánh tay dang rộng.

Gã bắt lấy cô và ôm cô thật chặt. Ba ngày không có cô. Dường như là cả cuộc đời. Cô tan chảy trong vòng tay gã, lấp đầy các giác quan của gã. Mái tóc như dải lụa đen. Làn da mịn màng như satin. Gã hít sâu một hơi, hít vào sự ấm áp, mùi hương nữ tính của Brandy và cả sự cô đơn của Brandy.

“Anh nhớ em,” gã nói, giọng khàn khàn. Ý nghĩ đó khiến gã giật mình. Gã chưa bao giờ nhớ bất kỳ ai trong đời.

“Em cũng nhớ anh.” Brandy trả lời. Cô nắm lấy tay gã và họ bước vào trong lều, đóng cửa lại. “Anh... anh có thành công công?”

J.T gật đầu.

“Kể cho em nghe đi,” cô háo hức nói. “Kể cho em tất cả mọi thứ đi.”

“Để sau.” Gã gạt đám lông thú lên giường và cời khố.

Một nụ cười chậm rãi làm cong khóe môi Brandy khi cô bắt đầu cời quần áo, mọi thứ khác đều bị lãng quên, bị thiêu cháy bởi cái nhìn của J.T. Gã đứng ở chính giữa lều, ánh sáng rọi từ lỗ thông khói phía trên trải quanh gã. Làn da gã mang sắc đồng sẫm, tóc gã giờ đã dài hơn so với lần đầu tiên cô gặp gã, đang phủ quanh vai. Ánh mắt cô di chuyển trên gã, lưu ý đến sự hoàn hảo nam tính của gã, từ đôi vai rộng lớn cho đến cái bụng phẳng, đến đôi chân dài phủ lông của gã. Ý thức về sự cao lớn, cường tráng, cơ bắp của gã khiến cô run lên vì khao khát.

Má ửng hồng, tim đập thình thịch, cô bước khỏi chiếc áo dài và vào vòng tay gã.

J.T bế Brandy lên áp vào mình, tràn đầy sự mãn nguyện cũng giống như những điều đã xảy ra khi gã đi tìm kiếm sự thừa nhận.

“Anh chưa bao giờ thật sự nghĩ rằng anh từng thấy bất cứ điều gì như thế,” J.T thừa nhận. “Đôi khi, vào lúc đêm muộn, khi bọn anh chỉ có một mình, mẹ anh sẽ kể về cuộc đời bà. Bà muốn anh biết về sự công nhận và sự chỉ dẫn của linh ảnh.” J.T nhún vai. “Anh đoán là, sâu trong thâm tâm, anh đã luôn nghĩ rằng bà nói quá lên. Em biết đấy, giống như một câu chuyện cổ tích vậy.”

“Anh vẫn định sẽ tham gia vào Lễ hội Mặt trời sao?”

“Ừ.”

“Em chưa bao giờ được thấy buổi lễ nào cả, nhưng nghe có vẻ... em không biết nữa, man rợ, em nghĩ thế.”

Cô nhìn J.T và hy vọng gã sẽ hiểu. Cô đã luôn tự hào về di sản Crow của mình, tự hào về những phong tục mẹ đã dạy cô, nhưng cô luôn chứng kiến những Lễ hội Mặt trời với những xúc cảm lẫn lộn.

“Anh có hơi lo lắng về nó.” J.T thừa nhận.

Thực tế thì, gã còn hơn cả lo lắng. Gã đã từng bị bắn, bị đâm, nhưng nghĩ về việc đứng im để ai đó cố thịt xẻ thịt mình và xiên những que gỗ vào ngực khiến gã bối rối. Gã có thể chịu đựng được sự đau đớn, hay gã sẽ kêu thét như một đứa trẻ, gây nên nỗi xấu hổ trước những người của mẹ mình, trước mặt Wicasa Tankala? Trước mặt Brandy?

Tuy nhiên, gã chưa từng có ý định rút lui. Đó là điều gã muốn làm, gã cần phải làm.

Lễ hội Mặt trời kéo dài mười hai ngày. Người Lakota tổ chức nó mỗi năm trong suốt mùa trăng tròn[27]. Bốn ngày đầu là dành cho lễ hội. Trong thời gian này, tất cả mọi người để tụ họp, và các khu vực cắm trại được chặn bị. Phụ nữ sẽ đi tìm cành cây để dựng 4 cột lều. Như một nghi lễ may mắn, báo hiệu điềm lành trong tình yêu.

Wicasa Tankala đi quanh trại, tìm kiếm những cá nhân xứng đáng được tham gia vào buổi lễ. Tatanka Ohilika được chọn làm biểu tượng của Hunter, Tatanka Sapa được bổ nhiệm là Singer, hai

chiên binh J.T không biết được chọn làm Digger. Một vài phụ nữ đức hạnh được chọn là người chặt cây gỗ Gòn thiêng để phục vụ lễ hội. Một số trinh nữ được lựa chọn là vũ công. J.T quan sát tất cả với chút sợ hãi. Một cảm giác mạnh mẽ của sự đoàn kết, thống nhất trong phả hệ lâu đời đã được thiết lập. Những người đàn ông và phụ nữ chưa lập gia đình hướng những ánh nhìn tò mò tới nhau. Những bà mẹ để mắt một cách thận trọng đến những đứa con của họ.

Với mỗi ngày trôi qua, sự căng thẳng của J.T lại tăng lên. Gã lắng nghe một vài người già nói chuyện về nghi lễ, về sự đau đớn, và tự hỏi liệu gã có đủ tự chủ để chịu đựng nó. Nghĩ về tiếng la hét của sự hèn nhát trước những người này khiến sự lo lắng của gã khôn nguôi.

Vào đêm cuối, gã rời lều và lang thang xuống phía sông. Ngồi xổm xuống, gã nhìn chằm chằm vào màn nước tối. Gã chưa bao giờ cầu nguyện trong đời. Trước khi đến đây, gã luôn dựa vào sức mạnh của bản thân.

“Giúp tôi, Wakan Tanka,” gã thì thầm. “Đừng để tôi mang đến sự xấu hổ cho bản thân hay cho mẹ tôi.”

Phải có niềm tin, J.T. Niềm tin vào bản thân anh. Tin vào điều anh tin tưởng...

J.T ngược nhìn lên, hy vọng sẽ thấy thiên thần hộ mệnh của mình. Thay vào đó, gã chỉ trông thấy linh ảnh chỉ đường của mình đứng bên kia bờ sông, chiếc áo khoác đỏ dày của nó tỏa sáng như một ngọn lửa sống động.

“Phải có niềm tin, Tokala.” Con cáo nói, giọng nó nghe tựa tựa như giọng Gideon. “Phải có niềm tin.”

Với một cái vẫy đuôi, con cáo bỏ đi.

Vào sáng ngày thứ năm, J.T ôm lấy Brandy trong vòng tay một lúc lâu. Đã đến lúc gã phải đi đến lều lớn được chuẩn bị cho những người tham gia Lễ hội Mặt trời. Gã ôm lấy cô thật chặt, hấp thu tình yêu của cô vào mình để tiếp thêm cho gã sự can đảm và sức mạnh.

“Brandy, anh...” Ánh mắt gã kiếm tìm mắt cô. “Hãy cầu nguyện cho anh, được chứ?”

Brandy gật đầu, cổ họng cô đột ngột nghẹn lại muốn khóc. “Anh có thể làm được mà.”

Gã hôn cô lần cuối, sau đó rời lều mà không nhìn lại.

Brandy đứng ở cửa, nước mắt lăn dài trên má khi cô nhìn gã bước đi. Thật khó tin là cô lại có thể yêu gã nhiều đến thế. Trong vài tuần qua, mọi ý nghĩ, mọi giấc mơ đều về J.T. Cô tự hỏi làm cách nào một người đàn ông lại có thể chuẩn bị tinh thần để cơ thể bị đâm? Làm cách nào anh có thể chịu đựng được nỗi đau đớn? Làm cách nào cô có thể chịu đựng được?

Cô dành nhiều thời gian trong bốn ngày sau đó cùng với Tasina Luta, bà đã nói với cô rằng Wicasa Tankala là pháp sư được chọn sẽ chịu trách nhiệm giám sát người tham gia. Đó là một vinh dự lớn.

Tasina Luta kể về chồng bà đã tham gia Lễ hội Mặt trời và vinh dự đến thế nào, bà đã từng được

chọn là vũ công nhảy trong buổi lễ của ông. Không một ai còn coi ông là *wasichu* sau lần đó, bà nói, không một ai kể cả cha mẹ bà, những người không tán thành việc bà kết hôn với một người da trắng.

Bốn ngày qua là ngày của dâng tối cao. Trong ngày đầu tiên, các khu trại chính thức của buổi lễ được dựng lên. Một thân cây tròn lớn được dựng ở trung tâm khu trại. Vòng ngoài thân cây được bao phủ bằng các tán lá cây cung cấp bóng mát cho những người giúp tiến hành buổi lễ; bên trong vòng tròn thông thoáng.

Căn lều thiêng, là nơi người làm lễ sẽ nhận được những chỉ dẫn cuối cùng, được tái sinh.

Trong khi lều thiêng được dựng lên, Tatanka Ohilika đến giám sát cây gỗ Gòn sẽ được sử dụng làm cột trụ chính trong Lễ hội Mặt trời. Cái cây được coi là kẻ thù, và Tatanka Ohilika là thợ săn[28]. Khi một cái cây phù hợp được tìm thấy, thông điệp sẽ được chuyển cho Wicasa Tankala. Đêm đó sẽ có Vũ hội Trâu rừng, trong đó bao gồm một đám rước tôn vinh Trâu rừng và Gió xoáy, những thứ che chở cho các gia đình và tình yêu. Một người Mơ Trâu sẽ giám sát cả sự kiện. Ông ta sẽ nhảy điệu vũ của trâu rừng và ban phước cho suốt lễ hội.

Ngày thứ hai của buổi lễ dành cho việc bắt giữ kẻ thù, nhưng việc đầu tiên là họ phải được Wicasa Tankala cùng một thầy cúng tẩy rửa sạch linh hồn ma quỷ. Sau khi xong xuôi, những người phụ nữ chọn một cái cây để làm kẻ thù. Họ thực hiện ba lần, mỗi lần đều báo cáo rằng kẻ thù vẫn chưa được tìm thấy. Đến lần thứ tư, họ sẽ tìm thấy cái cây được Tatanca Ohilika đánh dấu bằng sơn đỏ. Những người phụ nữ bao quanh cái cây và buộc dây da xung quanh đó. Việc ‘bắt giữ’ sau đó sẽ được báo cáo lại cùng sự vui mừng khôn xiết. Brandy quan sát mọi việc, ngạc nhiên rằng cô đang thật sự ở đó, rằng bản thân đang tham gia vào một lễ hội diễn ra từ một trăm năm trước. Cô không thật sự hiểu hết mọi sự, nhưng cô cũng tham gia tìm kiếm và cũng là một phần của những người bao quanh thân cây. Một dòng suối nằm giữa khu trại và cái cây được tìm kiếm, đám rước dừng lại ở đó trong khi Wicasa Tankala tẩy sạch linh hồn ma quỷ trong nước.

Khi họ đến cái cây, bốn chiến binh sẽ ở đó tượng trưng cho sự chống cự của cây gỗ Gòn. Sau đó Wicasa Tankala lệnh cho cái cây sẽ bị giết chết. Mỗi người phụ nữ đều được đến lượt mình để chặt cái cây. Khi cái cây sẵn sàng bị đốn, một phụ nữ vinh dự sẽ đảm nhận việc chặt nhất cuối cùng.

Cái cây ngã xuống. Những người phụ nữ gom lại những cành cây như một hình thức để chống lại linh hồn quỷ ám. Sau đó, một vài người đàn ông trẻ sẽ ở lại để bảo vệ thân cây khỏi pháp sư trừ tà hay những người đàn ông sẽ tham gia trong Vũ hội mặt trời.

Khi cây cột được mang đến trại, nó sẽ được sơn màu đỏ ở phía tây, xanh lam về phía bắc, xanh lá ở phía đông và vàng ở phía nam. Những mảnh da của Iya và Gnaske được gắn lên mỗi nhánh của cây cột, biểu trưng cho bộ phận sinh dục. Một bó mười sáu ống thuốc, một mũi tên dành để săn trâu, và một cây cọc để cột ngựa. Cây cột đã được trải qua bốn bước, bốn là con số linh thiêng, sau đó nó được chôn xuống hố.

Brandy lắng nghe cẩn thận những điều Tasina Luta giải thích, biết ơn bà ngoại J.T đã nói bằng tiếng Anh để cô có thể hiểu những điều đang diễn ra.

Cuối cùng, các chiến binh sẽ nhảy điệu múa của chiến tranh, bắn mũi tên thiện ác lên các nhánh cây, cho đến khi chúng rơi xuống đất và bị những người tham gia hành lễ giẫm lên.

Cuối ngày là thời khắc để chuẩn bị cho người tham gia buổi lễ. Những dây da sống được nối vào thân cây thánh mà ở đó người hành lễ sẽ bị buộc chặt. Brandy đứng bên ngoài, nhìn chằm chằm vào những sợi dây, cổ tưởng tượng ra cảnh J.T ở đó, ngực nhuốm máu và gã đang căng lên bên dưới những sợi dây trói vào cột.

Đêm đó, sau khi tất cả đã quay về lều để nghỉ ngơi, các pháp sư bắt đầu ban phước cho những người hành lễ.

Tasina Luta đã nói với cô rằng người đàn ông sẽ đi lên ngọn đồi gần đó để đón bình minh của mặt trời, họ sẽ cầu nguyện cho một ngày tươi xanh và kêu gọi đáng tối cao cho họ sức mạnh tới các vũ công. Họ sẽ hỏi xin sự khôn ngoan.

Brandy suy nghĩ về tất cả những gì cô được học trong đêm đó. Suy nghĩ cuối cùng của cô là nguyện cầu cho J.T có đủ sức mạnh và sự can đảm để chịu đựng nỗi đau sắp tới.

J.T đứng trong hàng ngũ những ứng viên khác, chờ đến lượt mình. Bốn ngày chuẩn bị đã qua, và gã đang kiên nhẫn chờ đợi, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Gã hít sâu một hơi khi Wicasa Tankala vẽ lên mặt mình. Vị pháp sư già tặng gã một nụ cười khế và rồi, cầu nguyện nho nhỏ, ông vẽ lên tay và chân gã bằng màu đỏ và xanh, vai được sơn xọc xanh. Và rồi một thầy lang sẽ vẽ một con cáo màu đỏ, biểu tượng tinh thần của J.T lên ngực gã.

Khi tất cả ứng viên đều đã được chuẩn bị, Wicasa Tankala rời khỏi lều mang theo một hộp sọ trâu được trang trí. Những người tham gia sẽ theo ông ta từ lều thiêng qua một lùm cây nhỏ. Bên trong đó, Wicasa Tankala sẽ đặt hộp sọ trâu lên bàn thờ đối diện với cây cột của buổi vũ hội.

Giờ thì mọi người bắt đầu tụ tập xung quanh. Brandy vội vã tiến về phía lùm cây, ánh mắt cô tìm kiếm J.T. Cô tìm thấy gã đang đứng gần cuối hàng. Giống như tất cả những người tham gia khác, gã mặc một chiếc váy dài màu đỏ, cánh tay và bắp chân được quấn bằng lông thỏ, một chiếc vòng lông trên cổ với mặt hình hoa hướng dương biểu trưng. Gã cầm một nháy cây bên phía tay phải, một vòng hoa của cây xô thơm đặt trên đầu. Khi tất cả đã vào vị trí, Wicasa Tankala đem sự hòa hợp vào trong lều bằng ánh sáng và đi xuyên qua toàn bộ chỗ lều trại, trong khi phụ tá của ông sẽ thắp một ngọn lửa trên chiếc sọ trâu đặt trên bàn thờ, trong đó họ đã thêm cỏ ngọt vào để làm sạch căn lều. Mỗi ứng viên được đưa cho một chiếc vòng bằng liễu xanh, tượng trưng cho bầu trời, biểu tượng của bốn hướng và một chiếc còi cánh đại bàng bọc trong lông nhím, một đầu được trang trí bằng chiếc lông đuôi đại bàng.

J.T gật đầu với bà ngoại, sau đó giữ chặt ánh mắt trên gương mặt Brandy khi Wicasa Tankala đến đứng trước mặt gã. Gã nín thở khi người thầy cúng nắm lấy các bắp thịt trên ngực gã và đâm vào ngực gã.

Âm thanh và hình ảnh xoay tròn nhanh trong tâm trí J.T: sự thương cảm và khích lệ ánh lên trong mắt Brandy, màu đỏ máu của chính gã đang nhỏ giọt xuống ngực, bài hát thách thức trên môi các ứng viên khác. J.T mong mỗi sẽ đến lúc họ tự trải nghiệm nỗi đau của chính họ, nhưng gã khóa chặt nó bên trong mình.

Gã rùng mình khi Wicasa Tankala đâm vào mình lần thứ hai. Con dao đốt cháy xuyên qua gã khi chiếc xiên được đâm vào, sau đó gã bị buộc vào chiếc cột của vũ hội bằng một chiếc dây da dài, một phần của chiếc cây thiêng.

Wicasa Tankala ra hiệu cho các ca sĩ bắt đầu hát chậm, bài hát bắt đầu mở màn cho điệu vũ. J.T liếc nhìn Brandy một lúc thật lâu, và rồi gã bắt đầu nhảy, ánh mắt gã hướng lên trên, thẳng phía mặt trời.

Gã lại là một đứa trẻ sơ sinh lần nữa, bất lực và dễ bị tổn thương. Chiếc dây da đang trói gã vào cây cột giống như một chiếc dây rôn đang trói gã vào cùng mẹ mình, vào Mặt trời. Gã nhìn chăm chăm vào gương mặt Người, đánh mất mình trong nụ cười ấm áp tỏa nắng của Người. Gã nhảy để làm Người hài lòng, cầu xin sự tha thứ cho tội lỗi của mình. Trong toàn bộ cuộc đời gã, gã chưa từng thuộc về bất cứ nơi nào, nhưng giờ đây đất dưới chân đang thuộc về gã. Mồ hôi túa ra cùng máu gã đang nuôi dưỡng nó, và gã không còn là một kẻ lang thang nữa.

Dần dần, gã nhận thức được âm nhạc đã dừng lại. Trong sự giải lao ngắn ngủi, Brandy đến bên gã. Cô lau mồ hôi trên gương mặt và ngực gã, lén lút đưa gã một ngụm nước mát. Đôi mắt cô đang mỉm cười với gã, cô nắm lấy cánh tay gã và bóp nhẹ, và rồi cô quay trở lại chỗ của mình. Khi âm nhạc bắt đầu lần nữa, lần này nhanh hơn, mạnh hơn. J.T kéo căng dây buộc, gồng mình khi chiếc xiên đang xé thịt mình, đây là lúc gã đang ra khỏi tử cung, là lúc bắt đầu đối mặt với sự sống. J.T nhìn chăm chăm vào mặt trời. Mồ hôi túa ra trên cơ thể, những vết thương đau nhói trên lồng ngực. Tim gã đập dồn theo nhịp trống, giống như tiếng đập của trái đất, tiếng đập của sự sống.

Vết đâm đau đớn xuyên qua gã. Máu chảy tràn trên ngực gã. Nâng chiếc còi lên môi gã hét lên đau đớn, tiếng còi như những nốt nhạc buồn vui lẫn lộn trôi trong gió. Và cũng giống như sự chăm sóc dịu dàng của một người mẹ, mặt trời đang bao bọc gã trong vòng tay, sự ấm áp dịu dàng của người xoa dịu nỗi đau của gã.

Gã nhìn xoáy vào ánh vàng của mặt trời, và gã trông thấy con cáo đỏ đang bước xuống một con đường bụi bặm. nó dừng lại khi đến gần một cái bẫy.

Con cáo liếc nhìn qua vai và J.T trông thấy một con chồn đang lẩn trong bóng tối. Hai sinh vật nhìn chăm chăm nhau trong một lúc lâu và rồi, một cách cố ý, con cáo đặt đầu vào bẫy và để bản thân hòa cùng người bạn đời của mình trong sự giải thoát.

J.T rên rỉ sâu trong họng khi gã cảm thấy nỗi buồn và nỗi đau sâu sắc của con cáo, và rồi gã trông thấy ánh sáng trắng chói chang bao bọc hai con vật.

“Không!” J.T lão đảo lùi lại, lùi xa khỏi viễn ảnh, thở hắt hắt khi những chiếc xiên được rút ra khỏi cơ thể.

“Không, không.” Gã khóc nức nở khi quỳ xuống.

Brandy đến bên gã, ôm lấy gã trong vòng tay. “Nó kết thúc rồi, J.T” cô thì thầm dịu dàng. “Kết thúc rồi.”

Quả là vui mừng khi cuối cùng những ứng viên cũng được giải phóng khỏi chiếc cột thiêng. Những người thân tiên về phía trước chúc mừng cho những người tham gia. Những món quà được trao cho những ứng viên tham dự.

Tasina Luta tặng J.T một chiếc áo da nai. Chiếc áo được tẩy gần như trắng tinh và mềm mại như nhung. Những tua rua được đính trên tay và viền aosl một con cáo nhỏ màu đỏ được sơn bên vai phải.

Sau cùng, khi họ được ở riêng trong lều, Brandy chữa trị cho những vết thương của J.T. Anh đã im lặng khác thường kể từ khi buổi lễ kết thúc. Cô đã cho đó là do nỗi đau anh phải chịu đựng, nhưng giờ, khi quan sát gương mặt anh đã được rửa sạch hết vết máu, cô tự hỏi chuyện gì đang khiến anh bận lòng.

“J.T, anh có sao không?”

Gã lăm bầm khe khẽ, vẻ mặt xa cách.

Nhảy nhảy môi dưới, cô bôi thuốc mỡ mà Wicasa Tankala đã cho lên các vết thương của J.T, sau đó quấn một dải băng mềm quanh ngực gã. Xong xuôi, cô đưa gã một tách trà vỏ liễu.

Ngồi xuống lại, cô quan sát gã đặt chiếc tách sang bên.

“J.T?”

“Anh đã nghĩ anh không qua được,” gã nói, không nhìn vào mắt cô.

Brandy gật đầu. Cô đã cố gắng để bản thân không cảm thấy tổn thương khi gã đang từ chối nói với cô, nhưng cô không thể dừng được, không thể không cảm thấy gã đang giấu cô điều gì đó.

Ánh mắt cô di chuyển trên cơ thể cao gầy của gã khi gã cởi hết đồ và quấn mình dưới chiếc chăn da trâu.

Cô nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, cảm thấy lạ lẫm, u sầu khi cảm nhận được gã đang nhìn cô. “Brandy, anh...” J.T giơ một tay ra. “Lại đây nào, em yêu.”

Cô nhanh chóng đến bên gã, háo hức trượt xuống nằm bên gã. Nước mắt châm chích mắt cô và cô chớp mắt để ngăn chúng lại.

Cánh tay J.T cuộn tròn quanh người cô, ôm cô thật chặt.

“Anh không nói với em được sao?” Brandy nhẹ nhàng hỏi. “Anh không thể nói cho em biết điều gì đang khiến anh phiền lòng sao?”

Cánh tay J.T xiết chặt quanh cô. “Không phải bây giờ.”

“Em yêu anh,” cô nói, có chút tuyệt vọng trong giọng mình. Cô muốn giúp gã rất nhiều, nhưng không biết chuyện gì đang khiến gã phiền lòng, cô có lẽ chẳng thể giúp gì được gã ngoài việc đảm bảo rằng cô yêu gã.

“Anh biết.” Môi gã chạm lên má cô. “Anh biết.”

Cô vẫn còn thức rất lâu kể cả sau khi J.T nói với cô rằng anh đã ngủ. Nhìn chăm chăm vào bóng tối trong lều, cô cảm thấy tim mình phồng lên bởi tình yêu dành cho người đàn ông đang nằm bên mình. Hình ảnh chồng cô nhá lên trong tâm trí: J.T đứng thẳng người trong khi Wicasa Tankala đâm xuyên vào da thịt gã máu nhỏ giọt trên ngực gã lẫn với mồ hôi.

J.T nhảy quanh cây cột thánh, chân gã tung bụi, cơ bắp căng cứng, làn da sáng lấp lánh mồ hôi. Cô cảm thấy nỗi đau của gã khi gã kéo căng dây trói, cảm thấy sức nóng của mặt trời rọi trên đầu gã, cảm thấy mùi của máu, của bụi, của mồ hôi.

Trong tâm trí cô, cô nghe thấy tiếng hét đau đớn của chính gã khi được giải thoát bởi dây trói và sụp xuống và cô biết, từ tận sâu trong tâm hồn, rằng gã đã trông thấy linh ảnh, và rằng bất cứ thứ gì gã trông thấy đều đang khiến trái tim gã khóc lên đau đớn.

Khu trại trở lại bình thường vào ngày hôm sau. Lều trại dành cho buổi lễ đã được dỡ bỏ, và trong hai tuần kế tiếp, mọi người bắt đầu phân tán, nhiều gia đình Lakota đã rời đi đến khu vực săn bắn ưa thích cho cuộc săn mùa thu.

Nhóm người của Wicasa Tankala là những người cuối cùng rời đi. Với Brandy, nó dường như vẫn còn quá thật, chiếc cột thiêng vẫn còn nhuốm đỏ, như buồn bã vẫy chào tạm biệt khi họ cưỡi ngựa rời đi. Tasina Luta đã nói với Brandy rằng cây cột của Vũ hội Mặt trời luôn bị bỏ lại, sẽ bị quật ngã trong những cơn gió mùa đông.

Ngày lại ngày, Brandy nhận thấy, khi một người đàn ông đã phải chịu những đau đớn của buổi lễ Mặt trời, J.T đã có được sự tôn trọng mới. Vết sẹo trên ngực gã là một biểu tượng hữu hình cho sự can đảm, là huân chương của danh dự, một lời nhắc nhở thường trực của sự dũng cảm và lòng vị tha.

Trong những ngày này, khi họ bắt tay vào cuộc hành trình dài hướng tới Black Hills, Brandy nghĩ cô chưa từng trông thấy một quang cảnh nào trên đời đẹp hơn người đàn ông đang cưỡi ngựa bên cạnh mình. Mặc chiếc quần da hoẵng và chiếc áo tua rua bà ngoại đã làm cho gã, ngồi vững vàng trên con ngựa thiện lớn, anh là một chiến binh đến từng inch, hình mẫu điển hình của một người đàn ông Lakota. Mái tóc đen dài của gã rung rinh trong gió và ánh mặt trời chiều ve vuốt bờ vai rộng của gã. Hình dáng gã trông thật mạnh mẽ và kiêu hãnh.

Gã đã thay đổi kể từ sau Vũ hội Mặt trời. Một luồng khí mới của sự tự tin trong gã đã từng đánh mất, như thể cuối cùng thì gã cũng biết được mình thật sự là ai và thuộc về đâu. Máu gã đã tưới đẫm mặt đất. Giờ đây gã là một phần của đất, cô nghĩ, cô hòng ghen lại vì cảm xúc.

Cô đã ngừng băn khoăn về bất cứ điều gì khiến J.T phiền lòng. Gã đã không còn đề cập đến nó nữa, và cô quyết định để chuyện này qua đi, tự nhủ với lòng rằng gã sẽ chia sẻ với cô khi gã sẵn sàng.

Bộ tộc di chuyển với tốc độ vừa phải, dừng lại nhiều lần trong ngày. Thỉnh thoảng, nhóm đàn ông

sẽ đi săn, và sau đó là một bữa tiệc, ca hát và kể chuyện.

Họ dành một tuần ở lại dựng lều, và một tuần nữa để dự trữ rau quả và các loại hạt. Tasina Luta hướng dẫn Brandy cách làm thịt nai khô để tích trữ sử dụng trong mùa đông khi thịt trở nên khan hiếm. Với sự giúp đỡ của bà ngoại, Brandy đã học cách nấu thịt hươu sao và nai sừng tấm, nhím và hải ly. Khoai tây đại, củ cải, hành tây là sự bổ sung cần thiết khi chế độ ăn uống chủ yếu dựa vào thịt tươi.

Tasina Luta dạy Brandy cách nấu cá trong một hồ nhỏ lót lá. Cô lần đầu được nếm hương vị món súp rùa, mặc dù kiên quyết từ chối thậm chí là nếm thử món súp sóc hầm mà Tasina Luta đã dọn ra trong một buổi chiều.

Đối với Brandy, đây là một cách sống hoàn toàn mới. Sống ở Cedar Ridge chưa bao giờ quá bận rộn, không gì so sánh được với sự hối hả và nhộn nhịp của cuộc sống ở một thành phố lớn như Los Angeles hay Chicago, nhưng có những ngày cô cảm thấy có quá nhiều việc phải làm – quá bận bịu với công việc giảng dạy và những cuộc họp, những bài kiểm tra cần chăm, những bài giảng cần chuẩn bị trên lớp và không có thời gian để thư giãn hay mua sắm, rằng thật khó để tìm được chút thời gian đọc một cuốn sách hoặc chỉ đơn giản là ngồi đó và mơ mộng.

Có gì thoải mái hơn cuộc sống hiện tại của cô lúc này chứ. Không có những trung tâm mua sắm, những nhà hàng, không có hóa đơn cần thanh toán hay điện thoại để trả lời. Không TV, ngoài những câu chuyện kể bất tận của Wicasa Tankala. Không đàn âm thanh, nhưng đôi khi, vào lúc đêm muộn, cô nghe thấy tiếng tru của một con sói đồng cỏ hay tiếng sáo vui buồn của một chiến binh dành cho người phụ nữ của anh ta. Tasina Luta đã nói với cô rằng sáo là một công cụ rất đặc biệt, là thứ được làm bởi những *Elk* hay những người Mơ Trâu. Những cây sáo lớn, cầu kỳ luôn đáng khao khát nhất. Được làm bằng gỗ tuyết tùng và trang trí hình ngựa, nó được cho là có sức mạnh nhất.

Tuy nhiên, chỉ riêng cây sáo thì không thể giành được trái tim một người phụ nữ. Nó phải đi kèm với sự huyền diệu của âm nhạc tình yêu, những lời nhắn nhủ mà những pháp sư nhận được trong giấc mơ.

Tasina Luta đã kể cho Brandy cách chồng bà đã tán tỉnh bà, đã theo bà đến sông với hy vọng được ở riêng với bà trong vài phút, bà đã miêu tả những đêm khi ông ngồi bên ngoài lều của bà và thổi sáo, tiếng sáo ngọt ngào kể với bà về tình yêu, về hy vọng vào tương lai. Thật lãng mạn làm sao, Brandy buồn bã nghĩ, nằm trên giường và lắng nghe những người đàn ông cất lên tiếng nhạc tình yêu trong đêm mùa hè tĩnh lặng.

Khi cô không học về cách sống của người Lakota hay nghe Tasina Luta kể những câu chuyện ngày xưa, Brandy thường tự hỏi chuyện gì đang xảy ra ở Cedar Ridge. Ai đang lên lớp thay cô? Chuyện gì xảy ra với nhà của cô, những con vật của cô? Cha mẹ cô sẽ nghĩ gì về sự biến mất bí ẩn của cô?

Ngoại trừ những lo lắng về cha mẹ và vật nuôi, cô hoàn toàn ý thức được nơi cô đang ở. Đôi khi nó có vẻ như cô đã mặc áo da nai và đi giày da đánh cả cuộc đời mình, như thể cô luôn sống trong một căn lều và nấu nướng bên ngọn lửa, như thể Lakota là ngôn ngữ mẹ đẻ và đồng bằng rộng lớn luôn là nhà cô vậy.

Bị cuốn vào tình yêu với J.T, cô phó mặc cho từng ngày trôi qua. Có rất nhiều thứ để học, để xem, để làm. Và luôn luôn có J.T. J.T, với đôi mắt đen vuốt ve cô, luôn thì thầm những lời yêu thương

và đam mê với cô trong đêm. J.T. Gã đã trở thành trung tâm trong cuộc đời cô, thế giới của cô, khiến cho mỗi ngày lại quý giá hơn bao giờ hết.

Giờ đang là ngày đầu tiên của tháng mười, là thời điểm trong năm để người Lakota gọi lên Trăng Xanh, khi mà thế giới của Brandy đảo lộn và cô nhận ra rằng những điều cô mới chỉ nghĩ ngờ đã trở thành hiện thực.

Cô đã có thai. Chỉ đến lúc này cô mới nhận ra rằng chu kỳ của cô đã mất được hơn một tháng.

Cô dành những ngày tiếp theo giữ kín bí mật của mình, cố gắng quyết định xem sẽ phải nói sao với J.T, tự hỏi anh sẽ phản ứng thế nào.

Hai tuần sau, cô vẫn chưa quyết định được sẽ phải nói sao với anh. Nếu cô trở về được Cedar Ridge, cô hẳn sẽ chuẩn bị một bữa tiệc đặc biệt, hoàn hảo với nến và rượu vang cùng ít nhạc nhẹ. Bởi cô không thể làm vậy, cô quyết định sẽ biến tấu đi. Đêm nay cô sẽ cùng J.T đi dạo xuống phía sông.

Cô trải một tấm chăn gần mép nước, họ cùng ăn thịt nai và bắp cải đại cùng quả mọng.

Mặt nước thật đẹp dưới ánh trăng.

“Đây quả là một ý tưởng tuyệt vời,” J.T nhận xét, nằm ngửa trên tấm chăn và cuộn lấy Brandy trong vòng tay. “Tất cả những gì còn thiếu là một chai rượu whisky và một điếu xì gà.”

“Xin lỗi,” Brandy cười toe toét, “nhưng các cửa hàng tạp hóa địa phương không kiếm đâu ra được một ít rượu bourbon và vài điếu xì gà havana.”

J.T cười dịu dàng. “Em đã khiến anh đủ say rồi, Brandy.” Gã thì thầm, tay di chuyển nhẹ nhàng dọc sống lưng cô. “Anh chẳng cần gì khác ngoài em cả.”

Cô rung mình khi môi gã trượt dọc cổ, hơi thở của gã phả lên làn da cô, khiến cô rung động từ sâu bên trong.

“Em có hạnh phúc ở đây không, Brandy?” Gã hôn lên vai cô, ép miệng lên ngực cô.

“Rất hạnh phúc,” cô thì thầm, đột nhiên thấy khó thở. “Còn anh?”

“Em biết anh có mà.”

Brandy hít sâu một hơi và rồi lên tiếng, gấp gáp. “Anh vẫn sẽ hạnh phúc nếu em nói với anh rằng em đang mang thai chứ?”

J.T trở nên bất động. “Thật sao?”

Brandy gật đầu, không thể nói lên lời bởi sự bất ổn đang làm nghẹn họng cô.

J.T khề nguyên rủa. Một đứa con. Cô sẽ có một đứa con. “Được khoảng bao lâu rồi em?”

“Em không chắc nữa. Khoảng tám tuần, em nghĩ vậy. Có lẽ ít hơn.”

Hít sâu một hơi, J.T nhắm mắt lại. Giờ đang là giữa tháng mười. Trong tâm trí gã, gã nhắm tính lại, đã chín tháng trôi qua. Giả sử cô có thai vào tháng tám, em bé sẽ ra đời vào... Gã khẽ nguyên rửa. Tháng năm.

“J.T?”

Tháng năm, gã chán chường nghĩ. Khi đó gã đã nằm lạnh giá trong mộ rồi.

“J.T, nói gì đó đi.”

“Em hỏi anh có hạnh phúc không,” gã nói, ghim ánh nhìn về phía cô. “Thế còn em?”

“Em mừng về em bé,” Brandy nói. “Sao em có thể dừng được chứ? Em yêu anh. Em muốn mang con anh...” Giọng cô nhỏ dần.

“Anh sợ rằng em sẽ phải trải qua chuyện đó một mình,” J.T nhận xét, sự cay đắng lẫn trong giọng nói.

“J.T, em có thể nói gì được đây? Em phải làm gì đây?”

“Không gì cả.” Gã ngồi lên và kéo cô vào vòng tay mình. “Anh hạnh phúc về đứa bé, Brandy, thật sự hạnh phúc. Như thể một phần trong anh sẽ ở lại phía sau khi anh... khi anh ra đi.”

Những giọt nước mắt tuôn trào khi cô vùi mặt vào vai gã, nguyên rửa số phận. Không công bằng! Nó thật sự không công bằng.

“Em đã nói với bà ngoại chưa?”

“Chưa.” Cô sụt sịt ngăn nước mắt. “Em nghĩ anh sẽ muốn nói với bà.”

“Chúng ta sẽ cùng nhau nói với bà vào ngày mai.”

J.T tỉnh giấc trong bóng mờ tối của buổi sớm, bị đánh thức bởi điềm gở. Trong khoảnh khắc, gã nhìn chằm chằm vào bầu trời qua lỗ thông khói nhỏ trên đỉnh lều, tự hỏi điều gì đã đánh thức gã. Brandy trở mình bên cạnh và tay gã siết chặt quanh cô.

Brandy. Người phụ nữ của gã. Vợ gã, đang mang thai con gã.

Gã nhắm mắt, tự hỏi làm cách nào gã có thể cảm thấy vừa vui sướng vừa đau khổ đến vậy cùng lúc. Cô sẽ có một đứa con, và gã sẽ không thể ở đó chia sẻ nó với cô. Gã sẽ không bao giờ được trông thấy con mình, không bao giờ trông thấy tiếng cười đó, khi con tập đi hay bập bẹ nói. Không bao giờ biết đến cảm giác con trai hay con gái mình nhảy bổ vào giường giữa đêm khuya.

Gã sẽ không thể ở đó chia sẻ niềm hạnh phúc với Brandy, để cô dựa vào sức mạnh của mình trong thời khắc khó khăn, để an ủi cô khi nỗi buồn đến. Cô sẽ không có một người chồng chăm lo cho

cô, bảo vệ cô và đứa trẻ. Brandy sẽ vừa phải làm cha vừa phải là mẹ của con cô, sẽ phải tự mình vận lộn để cho đứa trẻ thức ăn và nơi ở.

Ah, Brandy, tình yêu, gã nghĩ. Tha thứ cho anh. Làm ơn, tha thứ cho anh.

Âm thanh đến từ bên ngoài, yếu ớt nhưng đáng lo ngại. Đã đưa những suy nghĩ của gã trở về thực tại.

J.T bật dậy, đột nhiên chắc chắn có điều gì đó khác lạ.

“Chuyện gì vậy?” Brandy hỏi, chớp mắt nhìn gã.

“Anh không biết. Ở lại đây nhé.”

Gã mặc đồ, nắm lấy khẩu súng và bước ra cửa.

Đó là khi gã nghe thấy nó, tiếng la hét cảnh báo theo sau sự bùng nổ của tiếng súng. Và rồi, là tiếng kèn cảnh báo trong đêm.

Kỵ binh!

J.T liếc nhìn qua vai. Brandy đang quan sát gã, ánh nhìn cảnh báo trên mặt cô khi cô bật dậy.

“Ở lại đây!” gã ra lệnh cộc lốc.

Gã bước ra cửa trước khi cô có thể tranh cãi.

J.T dừng lại trước lều của mình, ánh mắt tiếp nhận tất cả của sự việc, khi quét mắt một lượt. Cả làng đã bị tấn công, và khi gã quan sát, gã trông thấy những tên lính đang đi quanh trại, bắn vào bất cứ thứ gì chuyển động.

Tiếng nổ đi kèm ánh lửa lóe lên của khẩu súng trường. Một người phụ nữ vừa chạy vừa la hét từ một căn lều đang bốc cháy, một đứa trẻ đang ôm lấy ngực cô ta.

Wicasa Tankala đứng trước lều của mình, đối mặt với một khẩu súng trường.

Một chiến binh đang đấu tay đôi với một tên kỵ binh.

Những âm thanh của cuộc chiến ngày càng trở nên khốc liệt hơn. Và rồi không mất thêm thời gian suy nghĩ, hay suy xét, như cả chục chiến binh khác. Nâng khẩu súng trường lên, J.T nhắm và bắn liên tục.

Thời gian dường như không còn chút ý nghĩa nào. Gương mặt của những người đàn ông gã giết mờ dần với nhau, không còn gương mặt nào là cụ thể, ngoài kẻ thù.

Từ khoe mắt, gã trông thấy một tên lính cúi xuống trước một người phụ nữ già. Gã trông thấy Chatawinna đang găm một con dao lên lưng một tên lính, trông thấy Wicasa Tankala bắn một tên kỵ binh ngã xuống trên yên ngựa.

Lỗ mũi gã lấp đầy mùi của máu và khói cùng mùi của cái chết. Tai gã dội vang tiếng kêu la của những người bị thương, những tiếng than khóc rên rỉ của một người phụ nữ, âm thanh của tiếng súng.

Gã cảm thấy cơn giận dữ trào lên khi trông thấy một tên lính bắn vào lưng một cô gái trẻ. Hắn mỉm cười khi bóp cò.

Với một tiếng kêu man rợ, J.T tung mình lên hất ta, kéo hắn xuống khỏi yên ngựa. Với tiếng hô xung trận của người Lakota trên môi, tay và mặt J.T nhuộm máu đỏ tươi. Mùi của cái chết. Của sự trả thù.

Bị trói trong sức nóng của cuộc chiến, gã rút con dao của mình ra và nắm lấy một nắm tóc vàng của tên đàn ông. Gã đã hoàn toàn là người Da đỏ khi gã trả thù cho từng lời nói dối, từng hành động phản bội gây ra bởi những người da trắng.

Đứng lên, gã liếc nhìn quanh làng, con quỷ trong gã muốn tiếp tục tấn công, để lấy thêm nhiều máu hơn nữa.

Nhưng cuộc chiến đã kết thúc. Gã nhìn chăm chăm vào cơ thể đang nằm dài trong bùn và nhận ra lần đầu tiên, trời đang mưa.

Một cơn rung mình khiến cơ thể J.T co giật từ đầu đến chân khi gã nhìn xung quanh. Những tên lính còn sống sót đã rút lui, để lại đằng sau những kẻ đã chết.

Gã xoay người, nắm chặt con dao trong tay, khi gã cảm thấy ai đó đang tiến tới từ phía sau.

“J.T?” Đó là Brandy, gương mặt cô nhợt nhạt, đôi mắt cô mở to kinh hoàng khi cô nhìn chăm chăm vào gã.

Dần dần, gã nhìn thao ánh mắt cô đến mảnh da đầu dẫm máu gã đang nắm trong tay.

“Anh không sao chứ?” cô thở hắt lên.

Gã gạt đầu, phát ốm vì sự rung rợn dấy lên trong mình dưới sức nóng của cuộc chiến.

Làm bầm chùi thề, gã ném mảnh da đầu sang bên, và đứng đó, chờ đợi cô xỉ vả mình, nhưng không có chút chỉ trích nào trong mắt cô, chỉ có sự gia tăng của nỗi buồn và niềm đau.

“J.T.” Cô nhìn chăm chăm vào gã, nước mắt dâng đầy mắt cô.

“Chuyện gì?” Gã ép mình lên tiếng, cơ thể gã căng cứng khi chờ đợi cô tiếp tục.

“Bà ngoại anh...”

Gã không chờ cô nói hết. Với một tiếng thét không lời, gã chạy về phía căn lều của Tasina Luta. Bà đang nằm ngoài cửa, một viên đạn găm giữa ngực.

“*Unci!*” Gã quỳ xuống trên đầu gối và nhẹ nhàng kéo bà vào vòng tay. Gương mặt bà nhợt nhạt, làn da lạnh giá. Gã nhìn chăm chăm vào vết máu đang lan phía trước chiếc váy của bà. Gã ấn tay lên vết thương. Quá nhiều máu...

“*Cinks...*” Bà lần tìm bàn tay còn lại của gã và nắm chặt nó trong tay mình, chặt một cách đáng ngạc nhiên. “Cháu đã chiến đấu... dũng cảm... bà rất tự hào... mang mảnh da đầu kẻ thù của cháu... để nhảy... bên cạnh cháu.”

“Đừng nói nữa,” J.T nói, ép ra những lời nói đang nghẹn lại trong họng. Gã nhìn chăm chăm vào vết máu đang rỉ ra giữa những ngón tay, ước rằng máu ngừng chảy.

Gã liếc nhìn qua vai, tìm kiếm Brandy. Cô đang đứng cách đó vài mét. Wicasa Tankala đang đứng bên cạnh cô.

“Làm gì đó đi,” J.T nói với thầy lang.

Nhưng Wicasa Tankala chỉ lắc đầu.

“*Cinks...*đừng buồn... cho bà. Bà ra đi thanh thản.” Tasina Luta hít sâu một hơi. “Những người thân yêu... đang chờ...”

Ánh mắt bà di chuyển trên gương mặt J.T, và bà mỉm cười, đôi mắt đen của bà đột ngột sáng lên và hoàn toàn đau đớn. “Và có người đang chờ để đến với cháu.” Bà siết chặt tay J.T. “Một đứa con trai, Tokala,” bà nói, giọng bà không hơn một lời thì thầm. “Cháu sẽ có một đứa con trai.”

“*Unci..*”

“Giờ ta có thể thấy thằng bé... Một người đàn ông mạnh mẽ... giống như ông ngoại cháu.” Tasina Luta nhìn sâu vào mắt J.T. “Giống như cha nó.”

J.T nhìn chăm chăm vào bà ngoại, cổ họng gã nghẹn lại, thần kinh gã siết chặt. Không thể nào bà lại có thể biết chắc được điều đó. Phải không?

Tasina Luta nhìn qua vai J.T, đôi mắt rực sáng với niềm hạnh phúc khi bà đưa tay ra.

“Walks the Rainbow,” bà khe khẽ kêu lên. “*Sisoka!*”

Tasina Luta thở dài, một tiếng thở dài run rẩy dường như từ tận đáy tâm hồn bà, và rồi bà lả đi trong vòng tay J.T.

“J.T?”

Gã ngược nhìn Brandy, trông thấy gương mặt cô qua màn nước mắt. “Bà đi rồi.”

Brandy gạt đầu, mắt cô cũng đang đầy nước, nước mắt đau buồn cho sự mất mát của J.T, nước mắt đau buồn vì cô cũng yêu mến người phụ nữ đó.

Nâng bà ngoại trong tay, J.T đứng dậy và tiến vào trong lều của Tasina Luta.

Một lúc sau, Chatawinna đến giúp Brandy chuẩn bị để chôn cất cho bà.

Cuối đêm đó, J.T ngồi một mình bên dòng sông. Quả là một ngày dài. Thi thể những người đã thiệt mạng đã được chuẩn bị để chôn cất, theo sau là tiếng than khóc an oán của những người thân quyến.

Brandy và Chatawinna đã mặc cho Tasina Luta chiếc áo tốt nhất của bà cùng đôi giày da đánh. Gương mặt bà đã được sơn và sau đó bà được bọc trong chiếc áo choàng, đồ may vá đặt bên cạnh.

Thông thường, gia đình những người chết sẽ than khóc trong bốn ngày, nhưng không phải bây giờ. Những *nacas* đã quyết định sẽ dời trại sớm vì sợ rằng những tên lính sẽ quay lại. Lúc bình minh lên, họ sẽ dời trại và di chuyển.

J.T nhìn chăm chăm vào con dao trong tay. Theo phong tục, gã đã rạch lên tay và chân, để bày tỏ sự đau buồn cùng nỗi đau của gã khi có đổ máu.

Gã nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, nhớ lại cảm giác dòng máu ẩm ướt của bà ngoại đang rỉ ra qua những kẽ ngón tay. Quá nhiều máu đã đổ trong ngày hôm nay, gã dứt khoát nghĩ. Người Lakota đã mất tám chiến binh, năm phụ nữ, hai đứa trẻ. Mười hai tên lính bị giết. Cơ thể những tên lính bị cắt xẻo bởi những người phụ nữ, sau đó sẽ được tập hợp lại và kéo ra khỏi trại để mặc cho thối rữa.

Quá nhiều cái chết...

“J.T?”

Gã liếc nhìn xuống dòng sông trông thấy Brandy đang tiến về phía mình, bóng cô in dưới trăng.

“Anh có muốn ở một mình không?” cô hỏi khẽ.

“Không, anh chán một mình rồi.”

Brandy ngồi xuống cạnh J.T. Mở tấm chăn cô mang theo và quấn nó quanh vai họ.

“Cảm ơn vì đã giúp anh với... với bà ngoại,” J.T lên tiếng sau một lúc.

“Bà là một phụ nữ tuyệt vời. Em rất vui vì đã biết bà.”

Gã nuốt nước bọt, và cô biết gã đang cố kìm nén để không khóc. “Anh sẽ nhớ bà.”

“Em biết.”

J.T ra hiệu về phía Milky Way. “Người Lakota tin rằng khi một linh hồn đi lên con đường linh thiêng, Milky Way, đến với Vùng đất hạnh phúc. Mẹ anh từng nói với anh rằng thiên đường của người Lakota tốt hơn nhiều thiên đường của người da trắng. Bà nói rằng tất cả tổ tiên đều trên thiên đường của người Lakota. Mọi người sống trong một thung lũng xanh tuyệt vời, mặt nước luôn trong xanh và mát lạnh. Đàn trâu nhiều không đếm xuể.

Một vài người tin rằng trước khi một linh hồn được thừa nhận, nó phải đi qua một người phụ nữ già, tên bà ấy là *Hinankara*, *Owl Maker*. *Hinankara* kiểm tra mỗi linh hồn để đảm bảo người quá cố được xử đúng cách, hoặc trên cổ tay hoặc trên cằm hoặc trán. Người ta nói rằng nếu bà ấy không thấy

được những gì mình tìm, bà ấy sẽ để các linh hồn ra khỏi đường mòn và họ sẽ rơi xuống trái đất trở thành những bóng ma.”

Không biết phải nói gì, Brandy đặt tay lên cánh tay J.T.

“Anh nghĩ rằng giờ bà hạnh phúc rồi,” J.T nhận xét. Gã hít sâu một hơi, sau đó thở dài. “Bà nói... bà nói chúng ta sẽ có một đứa con trai.”

“Gì cơ?” Brandy nhìn chằm chằm vào gã trong sự hoài nghi, một tay đặt trên bụng cô.

“Đó là những gì bà đã nói. Bà nói ông anh đã chờ bà ở phía bên kia.” J.T lắc đầu. “Đó chưa phải là tất cả. Anh nghĩ bà đã trông thấy ông ngoại và mẹ anh ngay trước khi bà qua đời.”

“Trông thấy sao?”

“Anh nghĩ họ đang chờ bà ở thế giới bên kia. Anh chưa bao giờ tin vào những điều như thế, nhưng giờ...” Gã nhún vai, nhớ lại niềm vui trong ánh mắt bà ngoại khi bà nói về con trai gã, niềm hạnh phúc trong giọng nói của bà khi bà thì thầm tên ông ngoại gã. Gã biết, sâu trong trái tim mình gã biết, rằng ông và mẹ đang ở đó, chờ đợi để hộ tống Tasina Luta trên hành trình tới thế giới tâm linh.

“Ở thời đại của em, rất nhiều người được cho là đã chết sau đó lại sống lại,” Brandy lên tiếng. “Một vài người đã viết sách về những kinh nghiệm ở thế giới bên kia. Rất nhiều người trong số họ nói về việc trông thấy ánh sáng trắng hoặc được người thân dẫn đi. Họ đều nói rằng họ muốn ở lại, nhưng họ đã được gửi về bởi họ vẫn còn việc phải làm trên trái đất.”

Brandy do dự một lúc. “Với anh có giống thế không?”

J.T gật đầu. “Anh nhớ ánh sáng trắng và Gideon đã nói với anh rằng anh được trao một cơ hội khác. Một đứa con trai, Brandy. Bà nói chúng ta sẽ có con trai.” Giọng gã vỡ ra. “Có lẽ đây là điều đúng đắn Gideon muốn anh thực hiện sau khi anh ra đi.”

Nước mắt thiêu đốt mắt Brandy. Cô không muốn nghĩ về tương lai không có J.T, không phải bây giờ. Không bao giờ.

“Để sau,” cô nói một mình. “Về nhà thôi và để em chăm sóc những vết cắt. Sau đó em sẽ làm thứ gì đó cho anh ăn.”

“Anh không đói.”

Gã quay về phía cô, đôi mắt đen của gã nhuốm buồn. Gã đã biết đến quá nhiều bất hạnh, quá nhiều nỗi buồn và mất mát, những điều cô ước rằng cô có thể xóa đi tất cả đau đớn, tất cả đau khổ, cô ước rằng có từ ngữ nào đó đủ để nói cho gã biết cô yêu gã biết bao nhiêu.

Nhưng đôi khi những từ ngữ là không đủ. Với một tiếng thở dài, Brandy ôm lấy gã trong vòng tay và tựa đầu gã lên ngực mình.

“Cứ khóc đi, tình yêu của em.” Cô thúc giục nhẹ nhàng. “Anh sẽ cảm thấy tốt hơn.”

J.T vòng tay quanh eo Brandy và ôm chặt lấy cô. Nước mắt thiêu đốt mắt gã. Gã đã không khóc trong nhiều năm, gã nghĩ, không kể từ khi mẹ gã qua đời. Gã ôm lấy Brandy thật chặt, giữ chặt lấy tình yêu của mình khi nước mắt tuôn trên má. Gã có thể nghe thấy tiếng tim cô đập bên dưới tai mình, mạnh mẽ, đều đặn, an lòng. Khi những giọt nước mắt đã lắng xuống, gã đặt tay lên bụng cô. Con gã đang ở đó, lớn lên một chút mỗi ngày. Con của gã... đứa con trai gã sẽ không bao giờ được thấy.

“Brandy.” Gã thở dài, cần có cô hơn bao giờ hết. Cần phải giữ lấy cô, làm tình với cô, để xác nhận cuộc sống trong một ngày bị bao phủ bởi cái chết.

Như thể cô biết gã cần gì, cô trái tám chắn lên mặt đất và kéo gã xuống bên mình. Nhẹ nhàng, cô hôn gã, tay cô vuốt ve gã khi cô trút bỏ quần áo gã, môi cô chạm vào vết tự cắt trên cánh tay gã, giá như cô có thể hấp thụ cơn đau và nỗi thống khổ của gã.

Quỳ trên đầu gối, cô trút bỏ quần áo, sau đó nằm dài bên cạnh gã và cuốn gã vào vòng tay lần nữa.

J.T giữ lấy cô thật chặt. Cô là một người phụ nữ, người mang lại sự sống, trái tim và linh hồn của tất cả những điều tốt đẹp, và gã cần có cô, cần sức mạnh của cô, và trên hết là cần tình yêu của cô.

Và bởi cô biết những gì gã cần, cô nuôi dưỡng gã bằng tình yêu của mình, ôm lấy gã, vuốt ve gã, yêu gã dịu dàng và nhẹ nhàng hơn bao giờ hết đối với một người phụ nữ từng yêu một người đàn ông, không đòi hỏi điều gì ngoài sự trao tặng, chỉ muốn an ủi gã, để đảm bảo với gã rằng gã không cô đơn, cô biết và cô hiểu rất rõ.

Niềm đam mê giữa họ cháy lên nhẹ nhàng và ấm áp, làm lu mờ nỗi đau và nỗi thống khổ của gã. Cô thì thầm với gã rằng cô yêu gã, cô sẽ luôn luôn yêu gã, rằng gã sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Và trong sự tĩnh lặng của màn đêm đầy sao, cô cảm thấy sự ẩm ướt của nước mắt gã trên má mình khi cơ thể họ tìm thấy nhau một cách nguyên thủy trong sự khẳng định của sự sống.

CHƯƠNG 19

Brandy thở dài, duỗi thẳng tay và lưng. Họ đã đi từ lúc bình minh sớm, và cô tự hỏi còn phải đi bao xa nữa trước khi những *nacas* tìm thấy một nơi để ngủ lại qua đêm. Cô mệt quá rồi. Ngực cô đau nhức, mắt cá chân hơi sưng, và bụng dạ cô nhộn nhạo. Nhiều lần trong ngày, cô đã phải dừng lại để giải quyết nhu cầu cá nhân của mình.

Cô ước mình biết nhiều hơn về chuyện mang thai và sinh nở; cô ước mẹ cô ở đây để trấn an cô, nói với cô phải làm gì, để xoa dịu nỗi sợ hãi của cô.

J.T là một người rất biết quan tâm. Gã luôn ở gần cô, đôi mắt gã phản ánh chính xác sự lo lắng của chính gã.

Gã cũng lạ lẫm trong chuyện này, và thậm chí còn trở nên bồn chồn hơn cả cô nữa.

Đêm đó, sau khi đã dựng trại, họ đi dạo cách những người khác một đoạn ngắn. Tìm một nơi để nghỉ chân, J.T choàng tay quanh vai Brandy và kéo cô lại gần. “Em ổn chứ?”

“Ổn ạ. Chỉ một chút thôi.”

“Có lẽ em không nên cười ngượng.”

“Em chắc là nó ổn cả mà.”

“Thật không?”

Brandy nhún vai. “Chắc nhất có thể.”

J.T nâng tay xoa cằm. Gã chẳng biết cái chết tiết gì về chuyện sinh nở cả. Việc cưới ngựa liệu có làm Brandy bị thương không, có tổn hại đến em bé không? Gã không thể chịu đựng được nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra cho Brandy hay cho đứa trẻ; gã không thể yên tâm nằm dưới mộ nếu gã biết gã chính là nguyên nhân làm tổn thương người phụ nữ mình yêu.

“Đừng lo mà, J.T. Em ổn thật mà.”

“Anh hy vọng thế, Chúa ơi.” Gã rên rỉ khe khẽ. “Anh hy vọng thế.”

Theo truyền thống, người Lakota dựng trại mùa đông trong một khoảng rừng thưa ở dãy Black Hills, và năm nay cũng không phải ngoại lệ.

Brandy như được cứu rỗi vào cái ngày J.T nói với cô rằng cuộc hành trình của họ đã kết thúc. Nó trải qua trong vòng hai tuần. Lần thứ hai họ vượt qua ranh giới của người da trắng, chủ yếu ở đó có các thợ mỏ, hướng về khe núi Deadwood. Họ đã có hai cuộc đụng độ nho nhỏ. Lần đầu tiên, ba chiến binh bị giết; lần thứ hai, thêm hai chiến binh thiệt mạng và hai người khác bị thương nặng. Nhiều người trong số các chiến binh trẻ tuổi đã háo hức tham gia trận chiến, mong muốn trả thù đám người da trắng sau khi quân đội tàn sát ngôi làng, nhưng Wicasa Tankala và Nape Luta muốn giải quyết mọi chuyện trong hòa bình.

Khu vực cắm trại được các *nacas* chọn là một nơi đẹp tuyệt. Brandy liếc nhìn quanh, chiêm ngưỡng phong cảnh trong khi J.T dỡ đồ đạc từ ngựa xuống và dựng lều. Những cây cỏ thụ xung quanh dựng một hàng rào tự nhiên giúp tránh gió và là nguồn cung cấp củi đun, gần đó có nước và đủ cỏ cho đàn ngựa.

Suy nghĩ của Brandy nhanh chóng trở thành sự lo lắng. Giờ đang là mùa thu năm 1875. Không phải thời điểm tốt đẹp ở Paha Sapa. Nếu cô nhớ đúng lịch sử thì một nửa vùng phía tây của lãnh thổ, bao gồm cả dãy Black Hills sẽ được nhượng lại cho người Sioux và Cheyenne làm quê hương của họ. Nó là một vùng đất xinh đẹp, nhưng cũng đầy những cuộc chiến. George Armstrong Custer đã khám phá ra vàng ở French Creek trong dãy Black Hills vào mùa hè năm 1874. Tin tức về vàng nhanh chóng

lan nhanh như một trận cháy rừng, những người da trắng giẫm đạp chen nhau khai phá vùng đồi, hai mươi lăm ngàn thợ mỏ và các chủ hiệu bao vây khe núi Deadwood với hy vọng trở nên giàu có từ các mỏ vàng hoặc các quầy tạp hóa.

Nhưng Brandy biết điều tồi tệ nhất đang tới là gì. Cuối năm nay, chính phủ sẽ đặt người Sioux và Cheyenne về đúng chỗ của họ. Những kẻ chống đối sẽ không được khoan hồng. Các cuộc đấu lớn giữa người Sioux và quân đội sẽ nổ ra tại Little Big Horn vào mùa hè năm 1876. Sau cái chết của Custer, quân đội sẽ đuổi đánh người Da đỏ tìm sự trả thù.

Sitting Bull sẽ đưa người của mình đi tìm nơi ẩn náu ở Canada. Vào tháng 5 năm 1877, Crazy Horse sẽ đầu hàng tại trại Robinson gần Cục Red Cloud ở Nebraska, chỉ đến phút cuối mới đưa được người của ông ta ra ngoài và trốn thoát.

Crazy Horse đã luôn là nhân vật lịch sử yêu thích của cô, một người đàn ông can đảm và liều lĩnh. Cood đã đọc mọi thứ về cuộc đời ông ta. Khi ông ta rời trại Robinson, tám người thân tính của Third Cavalry và bốn trăm người Da đỏ Scouts đã được gửi theo sau ông ta, nhưng trước khi họ có thể hạ gục ông, Crazy Horse đã đầu hàng một lần nữa, lần này là tại Cục Spotted Tail, tại đó ông ta đã bị hành hình.

Brandy liếc nhìn quanh trại, nhăn trán. Cô nên nói cho Wicasa Tankala về những việc sẽ xảy ra trong tương lai hay không? Cô liệu có can thiệp vào lịch sử không nếu cô nói cho vị thầy lang những gì cô biết? Ông ta liệu có tin cô? Chuyện gì sẽ đến nếu ông ta tin? Chuyện gì nếu ông không tin?

Bị đè nặng bởi quá nhiều câu hỏi và câu trả lời không hồi kết, cô quay trở lại lều. Cô vẫn còn đang suy nghĩ về Custer cùng trận chiến sắp tới khi cô chìm vào giấc ngủ đêm đó.

Những âm thanh từ tiếng nấc nghẹn ngào đánh thức J.T từ giấc ngủ sâu.

Ban đầu, gã nghĩ trại lại bị tấn công lần nữa. Nhưng rồi, gã nhận ra tiếng nấc đến từ Brandy.

Thì thầm tên cô, J.T lắc vai Brandy.

“Không!” Cô la lên, vung tay.

J.T càu nhàu khi nắm tay cô đâm thẳng vào một bên đầu mình.

“Brandy, tỉnh dậy đi. Tỉnh dậy nào!”

“J.T?” Cô chớp mắt trong bóng tối, cố gắng để nhìn rõ gương mặt gã.

“Anh đây.” Cuốn lấy Brandy vào vòng tay, gã ôm cô chặt hơn, vuốt ve mái tóc cô. “Chỉ là một cơn ác mộng thôi mà.”

“Đúng vậy. Ôi, J.T, nó khủng khiếp quá.”

“Muốn kể cho anh nghe không?”

Brandy lắc đầu. Nó thật quá khủng khiếp. Quá thật.

“Em chỉ đang gặp ác mộng thôi,” J.T nói, và cô nghe thấy nụ cười trong giọng nói của gã. “Anh nghĩ thứ đó là của anh chứ.”

“Giờ thì anh không còn bị làm phiền bởi những cơn ác mộng nữa,” Brandy chỉ ra.

Cô rúc sâu hơn và vòng tay gã, nghĩ về việc tuyệt vời làm sao khi được ôm trong vòng tay mạnh mẽ của J.T, để biết không gì có thể làm tổn thương cô khi gã ở đó.

J.T lướt ngón tay qua mái tóc của Brandy, biểu hiện thật ân cần. Những gì cô nói là thật. Gã không còn bị quấy rầy bởi những giấc mơ tồi tệ kể từ cái đêm trong hang khi Bandy nói với gã rằng cô yêu gã.

Gã vuốt ve má cô bằng đốt ngón tay mình và đặt một nụ hôn lên thái dương cô. “Em có chắc là không muốn kể cho anh nghe về nó không?”

“Em không biết nữa. Nó... em...” Cô cắn môi dưới. “Em sợ lắm, J.T.”

“Sợ điều gì, em yêu?”

“Tương lai.”

Gã cau mày, nhanh chóng nhắm tính được những ngày đã trôi qua. Sớm thôi gã sẽ ra đi và cô sẽ bị bỏ lại một mình không gia đình và với một đứa trẻ sắp ra đời. Không ngạc nhiên gì khi cô có những cơn ác mộng.

“Tương lai thế nào, Brandy?”

“Em biết chuyện sắp xảy ra với người Lakota và người Crow và tất cả những người Da đỏ khác, J.T. Trong vài năm nữa, những người Da đỏ sẽ không còn được sống theo các cũ nữa. Tất cả mọi người sẽ bị quản thúc. Nhưng trước khi điều đó xảy ra, sẽ có những cuộc chiến khủng khiếp ở Little Big Horn giữa người Sioux, người Cheyenne và Custer.

J.T làm bầm khe khẽ, Tatanka Sapa đã kể cho gã về trận chiến từng diễn ra, ở Washita và Sand Creek.

“Em mơ thấy chúng ta ở đó, rồi....” Cô hít sâu một hơi và thở dài, rùng mình. “Rồi anh bị giết trong trận chiến.”

J.T tựa cằm lên đỉnh đầu cô, cười toe toét khi gã nhìn chăm chăm vào bóng tối. Chết trong một trận chiến chắc chắn là vinh dự hơn chết dưới một sợi dây thừng.

“Em có nên nói với Wicasa Tankala điều em biết không, J.T? Anh có nghĩ ông ấy sẽ tin em không?”

“Anh chắc là ông ấy sẽ tin,” J.T trả lời lặng lẽ. “Ông ấy là pháp sư, em biết đấy. Những giấc mơ là một phần công việc của ông ấy.”

“Em biết, nhưng... chuyện gì sẽ xảy ra nếu điều em nói sẽ ảnh hưởng đến tương lai của người Lakota? Chuyện gì sẽ tới nếu điều đó làm thay đổi lịch sử?”

J.T cau mày. “Liệu có thể không?”

“Em không biết nữa, nhưng nếu như thế thì sao?”

“Có lẽ khi đó em đã cứu sống một vài cuộc đời.”

“Nhưng em có nên nói không?”

“Anh không thể trả lời được, Brandy. Quý thật, anh còn không thể trả lời được những vấn đề của chính mình.”

“Vấn đề gì cơ?”

Những ngón tay của gã lùa vào tóc cô khi gã suy nghĩ về câu hỏi của cô. Làm cách nào gã có thể nói với cô rằng cô chính là vấn đề của gã? Gần đây, gã cảm thấy ngày càng tội lỗi vì đã đưa cô rời khỏi Cedar Ridge, nhảy bổ vào cuộc đời cô. Và giờ gã đã khiến cô mang thai, và gã thậm chí còn không thể ở đó khi em bé ra đời.

Gã khẽ chửi thề. “Anh không biết phải làm gì với những hiểu biết của em về tương lai, Brandy. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là về em và con và những gì sẽ tới khi anh ra đi.”

“Chúng em sẽ ổn thôi mà.”

“Có thật không?”

Cánh tay gã siết chặt lấy cô khi gã hỏi lại, cô nghe thấy nỗi đau trong giọng gã.

“Brandy, anh không biết chuyện gì sẽ đến với anh và khi nào nó đến. Anh đã nói rằng em phải lên kế hoạch những điều phải làm khi... khi thời gian của anh hết. Anh nghĩ thời điểm đó là lúc này.”

“Em không muốn anh nói về nó nữa đâu.”

“Chết tiệt, Brandy, em phải nói về nó.”

Cô đặt ngón tay lên môi gã. “Làm sao em có thể quyết định phải làm gì chứ, J.T? Em không thể chịu được khi nghĩ về nó, về anh... về...”

Gã nghe thấy có nước mắt trong giọng nói của cô, cảm thấy cô run rẩy trong vòng tay mình, và gã tự nguyện rửa bản thân lần nữa khi để cô bị cuốn vào cuộc đời mình. Nếu cô không quyết định điều cô muốn làm, vậy thì gã sẽ quyết định giúp cô. Nhưng không phải đêm nay.

“Chúng ta sẽ nói với Wicasa Tankala về Little Big Horn ngày mai,” J.T nói, “và để ông ấy quyết định phải làm gì với nó.”

“Được ạ.”

J.T cảm thấy cổ họng mình thít lại khi cô rúc vào gã đầy tin tưởng. Một ngày nào đó, gã sẽ phải quyết định phải làm gì với tương lai của Brandy.

Giúp tôi, Gideon, gã nghĩ khi cánh tay gã vòng ôm lấy cô. Làm ơn giúp tôi.

Wicasa Tankala gật đầu trình trọng khi J.T dịch lại những lời Brandy. Cô ngạc nhiên khi thấy ông sẵn sàng chấp nhận câu chuyện du hành thời gian của cô. Cô đã dự kiến tới sự ngờ vực, chút hoài nghi, nhưng ông chỉ gật đầu và giục cô nói tiếp. Khi cô đã kể xong chuyện cô bị đưa về quá khứ, cô kể cho ông tất cả những điều cô có thể nhớ về chuyện đã xảy ra với người Lakota sau cuộc thảm sát của Custer.

“Ta cũng đã trông thấy những điều tương tự như những gì cô kể sẽ tới trong tương lai,” người thầy lang nói. Ông nhìn chăm chăm vào đồng lửa, như thể bị thôi miên bởi những ngọn lửa đang nhảy múa. “Nhiều đêm ta đã gặp rắc rối với những giấc mơ khi nghĩ tới tương lai, bởi hình ảnh những người dân của ta bị những tên áo xanh săn lùng.”

Người đàn ông già thở dài, và nó dường như đến từ nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn ông.

“Ta đã có những giấc mơ về Tatanka Iyotake phải chạy trốn khỏi quê hương của mình, đi lên phía bắc, tới vùng đất của Mẹ linh thiêng. Trong khi ta nhìn lên các vì sao, ta thấy Tashunke-Witke nằm chết trong nhà sắt của một tên da trắng. Bánh xe thời gian dịch chuyển, và ngày của những người da đỏ đến hồi kết thúc. Ta đã trông thấy nó.”

Dứt mắt khỏi ngọn lửa, vị pháp sư nhìn Brandy sau đó tới J.T.

“Ta phải suy nghĩ về chuyện này,” ông nói sau khi cô đã kể cho ông nghe tất cả những gì cô nhớ được về Custer và cuộc chiến sắp tới. “Đừng nói với bất kỳ ai khác. Ta sẽ gọi *Akic ita* và các pháp sư khác và chúng ta sẽ nguyện cầu.”

“Như ông muốn, Tunkasila.”

Wicasa Tankala quan sát Brandy một lúc. “Con có hạnh phúc ở đây không, con gái?”

“Có ạ, rất hạnh phúc.”

Wicasa Tankala gật đầu, như thể ông đã biết trước câu trả lời của cô. “Cậu ta có đối xử tốt với con không?”

Má Brandy nóng bừng. “Có ạ.”

Người đàn ông già gật đầu lần nữa, trông vui vẻ.

“Hãy chăm sóc nhau,” ông nói. “*Hecheto aloe.*”

J.T mỉm cười với Brandy, sau đó gã nắm lấy tay cô rời khỏi lều.

“Anh có nghĩ chúng ta đã làm điều đúng đắn không, J.T?” cô hỏi sau đó, khi họ đã quay lại lều.

J.T gật đầu. “Em đã nói với ông ấy những gì em biết. Giờ quyết định thuộc về ông ấy.”

“Anh nghĩ họ sẽ làm gì?”

“Anh không biết nữa, nhưng nó nằm ngoài khả năng của chúng ta.”

Ngày dường như ngắn lại, đêm dài và lạnh hơn. Cây đang trút lá. Chăn cho ngựa cũng dày hơn.

Wicasa Tankala hỏi xin ý kiến các tù trưởng, và họ quyết định ở lại cho đến mùa xuân.

Vào những ngày mưa, mọi người ở bên trong lều và kể chuyện, truyền thuyết về chú chim lồi tước trẻ mãi không già, về Coyote, về White Buffalo Woman. Mặc dù của Brandy không hiểu về chúng, cô vẫn tham gia bên cạnh J.T, ủ ấm trong tình yêu của gã. Quãng thời gian này, là những ngày vô cùng quý giá, và cô không muốn nghĩ về tương lai.

Mùa đông đến thật khắc nghiệt, phủ lên mặt đất một tấm chăn trắng xóa. Vào những ngày khi mặt trời mọc, mọi người thường quần chăn lông thú và ra ngoài. Trẻ nhỏ và người lớn đều đi xuống những ngọn đồi phủ đầy tuyết trên những chiếc xe trượt làm bằng xương trâu, hay trên những mảnh da cứng.

Một buổi chiều, Brandy đã đập một người tuyết. Cô sử dụng hai miếng than từ đồng lửa nấu ăn của mình làm mắt, một quả thông nhỏ làm mũi, và những cành củi dài nhỏ làm cánh tay. Và bởi anh ta là một chiến binh dũng cảm, cô đặt thêm ba chiếc lông gà lồi lên đỉnh đầu người tuyết.

Bước lùi lại, với cánh tay J.T vòng quanh người, cô có chút hãnh diện trước công trình của mình.

“Anh đã từng nghe nói về Mây Đỏ phải không?” Brandy hỏi, cười khúc khích. “Vậy thì, đây là Mây Tuyết, và là một chiến binh Lakota dũng cảm.”

“Mạnh hơn chồng em sao?” J.T thách thức.

“Không chiến binh nào trên trái đất này có thể mạnh hơn chồng em,” Brandy nói. “Anh ấy có thể nhảy từ trên một tòa thành chỉ với một bước nhảy, dời núi, lấp bể, uống cong thanh sắt chỉ với hai bàn tay trần...” Không thể ngăn được bản thân, cô bắt đầu cười lớn.

“Có gì buồn cười nào?” J.T hỏi.

“Anh sẽ không hiểu được đâu.”

“Cứ thử đi.”

“À thì, đó là một câu chuyện tranh hư cấu về một người anh hùng mang tên Siêu Nhân. Anh ta đến từ một hành tinh khác, và anh ta có những sức mạnh tuyệt vời giúp anh ta nhảy xuống từ những tòa nhà cao tầng, và bay, và...” Brandy liếc nhìn qua vai khi thấy J.T nhíu mày với cô.

“Truyện tranh là gì?”

“Là truyện hư cấu dành cho trẻ em đó, chủ yếu là về những nhân vật tưởng tượng, những anh hùng có sức mạnh siêu nhân và những động vật có thể hành động như con người.”

Brandy cười toe toét, tự hỏi J.T sẽ nghĩ gì về Năm anh em Siêu Nhân và Người Dơi, về những ngôi sao điện ảnh như Sylvester Stallone, Arnold Schwarzenegger và John Wayne. Cô ước rằng cô đột nhiên có thể đưa J.T vượt thời gian. Gã sẽ nghĩ gì về thế giới hiện đại của cô? Cô có cảm giác rằng gã cũng sẽ yêu thích những bộ phim tình cảm và những trò chơi nhiều như cô, nhưng gã sẽ nghĩ gì về ô nhiễm, về sự suy đồi đạo đức và các giá trị gia đình? Gã sẽ nắm lấy những điều kỳ diệu của khoa học công nghệ hiện đại hay không? Cũng nhiều như cô đã bỏ lỡ những tiện nghi hiện đại, như hệ thống nước trong nhà, lò vi sóng, tivi, đài phát thanh, cô cũng chẳng nhớ đến những trận bạo động thiếu suy nghĩ trong thời đại của mình, hoặc các tin xấu liên tục được cập nhật trên các trang báo – những báo cáo về những trận xả súng, tai nạn lái xe, các băng đảng bạo lực, sự lây nhiễm của AIDS, sự gia tăng các ca mang thai và tự sát ở tuổi vị thành niên.

“Có lẽ em có thể kể cho anh vài câu truyện tranh đấy,” J.T nhận xét khi họ tản bộ về phía lều.

“Có lẽ.” Brandy nắm lấy tay J.T và siết chặt. “Ồ đây thật tuyệt,” cô lên tiếng, ánh mắt lang thang quanh vùng quê. Những ngọn đồi và những tán cây được bao phủ bởi tuyết. Mây trắng rải rác trên bầu trời trông như những quả bóng bông mềm mại. Cô trông thấy vài cậu bé lao xuống sườn đồi trên xe trượt tuyết nhắc cô nhớ đến những hình ảnh thường thấy trên những tấm thiệp Giáng Sinh.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu vậy?” Brandy hỏi.

J.T lắc đầu. “Anh không biết nữa, sao nào?”

“Em chỉ đang tự hỏi chúng ta đã bỏ lỡ Giáng Sinh hay chưa?”

J.T cau mày nhìn cô. Giáng Sinh! Lần cuối gã kỷ niệm dịp Giáng Sinh là một năm trước khi mẹ gã mất. Như những gì gã nhớ, nó không giống một lễ kỷ niệm cho lắm, nhưng rồi thì, chẳng có ai gã từng biết có chút bận tâm nào đến Giáng Sinh cả.

Gã nhìn chằm chằm vào khoảng không, những suy nghĩ quay mòng mòng. Mẹ gã đã đón Giáng Sinh lần cuối khi về nhà với vẻ say khướt. Bà ngủ đến trưa hôm sau và thức dậy nôn thốc nôn tháo. Gần 1 giờ chiều bà mới bước khỏi giường. Bà cười hồi lỗi khi lão đảo bước và bếp và rửa mặt. Gã nhớ bà đã mặc một bộ váy xanh sạch sẽ, đã từng, có một sọc kẻ màu hồng nhạt. Khe khẽ ngâm nga, bà làm cho gã một bát súp và ngồi xuống bàn, nhâm nhi tách cà phê đen, trong khi gã ăn.

Gã đã tặng bà đôi lược ngà gài lên tóc, thứ gã đã chôm được từ một cửa hàng tốt nhất trong thị trấn.

Bà đã mỉm cười với gã qua đôi mắt vằn đỏ, hôn lên má gã, sau đó kéo một chiếc hộp được gói bọc cẩn thận từ bên dưới ghế sofa tồi tàn của họ ra. Cửa con đây, Johnny, bà đã nói vậy. Gã mở hộp ra một cách tôn kính.

Bên trong, gã thấy một chiếc áo mới, được may chỉ cho gã. Gã đã mặc nó cho đến khi tay áo trở nên quá ngắn và cổ áo sờn rách đến không thể sửa được nữa.

Giọng Brandy đưa gã về với thực tại. “Anh chỉ đoán thôi,” gã nói. “nhưng anh không nghĩ em đã bỏ lỡ nó đâu.”

Nụ cười của cô còn sáng hơn ngôi sao Giáng Sinh. “Vì chúng ta không biết rõ ngày tháng, chúng ta có thể giả vờ là nó sẽ diễn ra vào tuần tới được không?”

“Chắc chắn rồi, em yêu.”

Brandy không trông thấy J.T. nhiên trong vài ngày sau đó, nhưng cô cũng cảm thấy vui vẻ vì được ở một mình khi cô dành thời gian rảnh rỗi trong ngày làm một món quà ngạc nhiên cho J.T. Chatawinna đã tặng Brandy một tấm da trâu thật đẹp như một món quà cưới, và Brandy biết, mỗi khoảnh khắc cô trông thấy nó, rằng cô sẽ dùng nó làm áo choàng cho J.T.

Sản phẩm hoàn thành thật đẹp, ấm áp và mềm mại. Trong cơn bốc đồng, cô đặt chiếc áo lên sàn lều và vẽ hình con cáo màu đỏ lên đó. Sau đó, cô viết tên J.T. lên đó. Tên Lakota, Takala, bên dưới.

Nghiêng đầu sang bên, cô vô cùng ngưỡng mộ công trình của mình, cười khẽ, cô vẽ thêm hai trái tim lồng vào nhau vào mặt trong.

Ngày mai sẽ là ngày họ lựa chọn để tổ chức lễ Giáng Sinh, và cô gần như không thể chờ để tặng J.T. chiếc áo.

Cô đang hâm nóng một nồi súp cho bữa tối khi J.T. bước vào trong lều.

“Chào anh!” Cô mỉm cười với gã, cảm thấy hạnh phúc từ sâu bên trong vì gã đã trở về.

J.T. nháy mắt với cô “Chào em yêu,” gã nói, vòng tay ra sau lưng, gã mang một cây thông nhỏ vào trong lều.

“Một cây thông!” Brandy la lên, ném mình vào gã. “J.T., nó thật hoàn hảo!”

J.T. ôm chặt lấy cô một lúc lâu, nhận thức được sự thay đổi trên cơ thể cô. Ngực cô có cảm giác đầy đặn hơn, nặng nề hơn tựa vào gã. Bụng cô cũng không còn phẳng nữa, mà phồng lên khi một sinh linh mới đang lớn lên trong cô.

Gã áp mặt vào cổ cô, hít sâu mùi hương ấm áp, ngọt ngào của phụ nữ, mùi xà phòng quỳện với mùi thơm của các loại thảo mộc cô đã sử dụng nấu súp. Làn da cô mịn màng bên dưới má gã. Nhắm mắt lại, gã rúc vào sau tai cô, và đặt một nụ hôn nóng rực lên cổ cô. Brandy áp vào gã, rên lên khe khẽ khi những nụ hôn của gã khiến da thịt cô nóng bừng. Ham muốn được khuấy lên bên trong cô và cô ép mình vào gần hơn, bàn tay cô trượt lên xuống lưng và hông gã.

Cô cười khe khẽ khi bằng chứng rắn chắc về nỗi ham muốn của J.T. đâm vào bụng cô. Ngược nhìn lên từ cánh tay vẫn đang vòng quanh eo cô, cô mỉm cười với gã. “Cực là em biết anh đang nghĩ gì nhé.”

“Anh cá chắc là em biết mà.”

“Anh muốn ăn tối trước không?”

J.T. vuốt ve đường cong nơi ngực cô. “Em nghĩ sao?”

Sau bữa tối muộn, họ đặt cây thông phía sau lều. Họ đã sử dụng những chiếc nơ màu và chuỗi hạt để trang trí; Brandy đã làm một thiên thần từ quả thông và ít vải vụn.

“Đó là cái cây đẹp nhất em từng thấy,” Brandy nói, mỉm cười nhìn chồng. “Anh muốn mở quà bây giờ hay để mai?”

“Quà sao? Quà gì?”

“Sao nào, Quà Giáng Sinh của anh, tất nhiên rồi. Gia đình em luôn trao quà vào buổi sáng Giáng Sinh. Mẹ em sẽ sửa soạn một bữa sáng thịnh soạn, và rồi chúng em tụ tập quanh cây thông và mở quà. Điều gì khiến anh...” Brandy cắn môi dưới, lời nói của cô khựng lại giữa chừng khi cô chợt nhận ra anh không có nhiều kỳ nghỉ vui vẻ. “Em xin lỗi, J.T.”

“Về chuyện gì?”

“Em... Không có gì.”

“Ồn cả mà, Brandy.”

“Em không có ý... Đó chỉ là...”

“Brandy, ồn cả mà. Đừng bắt đầu cảm thấy có lỗi vì em đã có một tuổi thơ hạnh phúc. Anh rất mừng vì em đã có những kỷ niệm đẹp bên gia đình, đặc biệt là khi em...” Giọng gã nhỏ dần và gã hít sâu một hơi. “Đặc biệt là khi có thể em không bao giờ gặp lại họ nữa.”

Trái tim cô vỡ ra. Gia đình cô. Cô đã rất hạnh phúc bên J.T những tháng ngày qua và cô gần như không còn nghĩ về gia đình nữa. “Em ước rằng có cách nào đó em có thể cho họ biết em vẫn ổn.”

J.T kéo cô vào vòng tay. “Anh xin lỗi, Brandy.”

“Mẹ em hẳn đang lo lắng muốn chết. Bố em cũng vậy.”

Gã nghe thấy những giọt nước mắt trong giọng cô. Cảm giác tội lỗi và hối tiếc cắt sâu vào lương tâm J.T. Gã ước gì cô đang ở chính nhà mình, với bạn bè và gia đình. Tuy nhiên, dù cố đến mấy, gã cũng không thể hối tiếc việc cô đã ở đây. Cô là điều tốt đẹp nhất từng đến với gã.

Áp má vào ngực J.T, Brandy vòng tay quanh eo gã.

“Em không muốn anh nghĩ em không hạnh phúc ở đây,” cô khẽ nói. “Em sẽ không đánh đổi quãng thời gian này bên anh với bất cứ điều gì trên đời.”

“Chuyện gì xảy ra nếu em có thể về lại nhà bây giờ, đêm nay?”

Brandy bước lùi lại, ôm lấy gương mặt J.T trong tay, cô nhìn thẳng vào mắt gã. “Em đang ở nhà rồi,” cô nói. “Anh là gia đình của em, John Cutter. Đừng bao giờ quên điều đó.”

Sự chân thành tha thiết trong giọng cô và sự ấm áp từ những cảm xúc trong cô lan truyền tới J.T. “Anh chỉ muốn những điều tốt đẹp nhất cho em thôi, Brandy, và em xứng đáng được nhiều hơn những điều anh chẳng thể cho em được.”

“Dừng lại đi! Em hạnh phúc ở chính nơi đây, ở đây, với anh. Anh không nhận ra được sao, thưa anh?”

J.T cười toe toét. “Có, thưa phu nhân,” gã trả lời. “Anh nghe rất to và rất rõ.”

“Tốt. Giờ thì, anh có muốn mở quả đêm nay không hay để sáng mai?”

“Anh có một món quà cho em và sẽ không thể đợi đến sáng được,” J.T dài giọng, kéo cô vào vòng tay lần nữa.

Brandy mỉm cười ngược nhìn gã, ngạc nhiên rằng cô lại có thể ham muốn gã sớm đến thế. “Thật không? Chỉ cho em đi.”

“Rất vui lòng,” gã thì thầm, và bế cô lên tay, gã mang cô tới giường.

CHƯƠNG 20

“Dậy đi, J.T.” Lăn người gã lại, Brandy vỗ vào má gã. “Dậy đi. Giáng Sinh đến rồi.”

J.T rên rỉ khe khẽ khi gã mở một mắt. “Giáng Sinh đến sớm thế sao?”

“Phải.” Cô lắc vai gã về sốt ruột. “J.T!”

“Được rồi, được rồi. Anh dậy đây.”

Ngồi lên, gã ôm lấy cô trong vòng tay và hôn cô nồng nhiệt. “Giáng Sinh vui vẻ, bà Cutter.”

“Giáng Sinh vui vẻ, ông Cutter.”

Brandy ăn vội vã, sau đó ngồi xuống cạnh chồng, nhịp nhịp ngón tay sốt ruột trong khi chờ gã kết thúc bữa sáng của mình.

Gã chỉ vừa nuốt miếng cuối cùng khi cô cầm lại chiếc bát từ tay gã. “Nhắm mắt lại nào.”

J.T cười toe toét, sau đó nhắm mắt lại. Gã nghe thấy cô lục lọi xung quanh phía sau lều, cơn tò mò trong gã ngày càng tăng theo từng giây trôi qua.

“Được rồi,” cô lên tiếng, thở hắt ra, “anh có thể mở mắt được rồi.”

J.T mở mắt. Brandy đang đứng trước gã, quần mình trong một chiếc áo khoác to đùng.

“Em là phải dùng cỡ lớn, đúng không nào?” Gã hỏi, cười lớn.

“Gì cơ? À, nó là cho anh đây, đồ ngốc. Em đã làm nó đây. Đến đây nào.” Cô nói, đôi mắt cô trong veo phấn khích khi cô cởi chiếc áo ra vào giữ nó cho gã. “Thử đi.”

“Nó là cái gì vậy?” gã hỏi.

“À, em vẽ linh tinh ấy mà.”

J.T lắc đầu kinh ngạc khi gã lướt ngón tay trên con cáo cô đã vẽ phía bên trong. “Thế còn cái này?” gã hỏi, trông thấy hai trái tim lồng vào nhau bên dưới con cáo.

Brandy cảm thấy má cô bắt đầu nóng lên. “Không có gì đâu. Ngớ ngẩn lắm. Thứ mà mấy cô nữ sinh làm khi họ phải lòng mấy cậu bé thôi mà.”

“Thế có nghĩa là em phải lòng anh à?”

“Anh nghĩ sao?”

“Anh nghĩ em là điều tuyệt vời nhất từng đến với anh,” J.T nói, với lấy chiếc áo vào mặc vào.

Nó vừa khít.

“Anh có thích không?” Brandy hỏi.

“Anh yêu nó,” J.T nói. “Và anh yêu em.” Gã kéo cô vào vòng tay và ôm cô thật chặt, cổ họng gã nghẹn lại vì cảm xúc. Chưa từng có ai tặng gã một món quà nào kể từ khi mẹ gã qua đời.

Brandy tựa đầu vào ngực gã. Lớp lông bên dưới má cô thật ấm áp và mềm mại.

Sau một lúc thật lâu, J.T lùi lại. “Anh cũng có quà cho em.”

“Thật sao?” Cô nhìn gã vẻ mong chờ, gương mặt cô ửng đỏ vì phấn khích, đôi mắt trong veo rực sáng.

“Không có gì nhiều đâu,” gã nói, sợ rằng sẽ làm cô thất vọng.

“Cứ để em đánh giá đi.”

Bước ngang qua lều, J.T lục lại bên dưới đồng chăn đệm và rút ra món quà của mình. “Giáng Sinh vui vẻ, Brandy yêu dấu.”

Với ngón tay háo hức, Brandy cởi lớp vải được gói vuông vức gã dùng để gói. Bên trong là một con chồn được chạm khắc trên miếng gỗ đỏ sẫm. Thứ tinh tế nhất cô từng thấy.

“J.T, nó đẹp quá.”

Gã nhún vai. “Anh mừng vì em thích nó.”

“Có phải... Có phải anh đã làm nó không?”

“Ừ. Anh muốn em có thứ gì đó nhớ về anh khi... em biết đây.”

“Em chưa bao giờ trông thấy bất cứ thứ gì như thế,” Brandy nói, từ chối phá hỏng khoảnh khắc này bằng việc nghĩ về tương lai thiếu vắng J.T. “Trông giống thật quá.” Cô mỉm cười với gã, đôi mắt cô long lanh nước mắt. “Giáng Sinh vui vẻ, J.T.”

“Giáng Sinh vui vẻ, Brandy.”

Trong khoảnh khắc dài như vô tận, J.T nhìn vào đôi mắt cô, ước rằng gã có tâm hồn của một thi sĩ để nói với cô rằng cô có ý nghĩa với gã biết bao, cô đã khiến cuộc đời gã trở nên phong phú và có ý nghĩa đến thế nào.

Gã muốn nói với cô, những điều gã cảm nhận; gã đau nhói bởi thôi thúc muốn nói với cô, nhưng lại chẳng thốt được lên lời. Chỉ có tên cô, như một tiếng nức nở khi gã kéo cô vào vòng tay.

Brandy ôm gã thật gần, và trong trái tim mình cô nghe thấy những điều gã không thể nói thành lời.

Một tuần sau, ba chiến binh từ làng Crazy Horse tiến vào trại. J.T được cử ra ngoài nói chuyện cùng Nape Luta và Tatanka Sapa khi các chiến binh tới.

“Anh nghĩ họ muốn gì?” J.T hỏi.

Nape Luta nhún vai. “Cứ để xem.”

J.T bước theo Nape Luta và Tatanka Sapa về phía ba người đàn ông. Khi họ cưỡi ngựa tới gần, Wicasa Tankala cùng bảy người đàn ông đứng đầu làng có mặt.

“Xin chào,” Wicasa Tankala lên tiếng. “Tới đây, chúng ta sẽ hút thuốc trong khi người phụ nữ của tôi chuẩn bị chút gì đó cho các bạn ăn.”

Lúc sau, một nhóm đàn ông lớn đã tụ tập bên trong lều của Wicasa Tankala, lắng nghe khi các chiến binh truyền đạt lại tin tức của họ.

“Tất cả người Lakota và Cheyenne đều được thông báo sẽ bị chuyển đến khu riêng trong 1 tuần trắng, hoặc sẽ bị săn đuổi và giết.”

J.T liếc nhìn Wicasa Tankala lúc này đang gật đầu với gã. Đúng như Brandy nói, J.T trầm ngâm. Chính phủ đã ban hành tối hậu thư không khoan nhượng với người da đỏ hoặc tuân theo hoặc chết.

J.T lắng nghe khi từng chiến binh đứng lên và nêu lên ý kiến của mình. Gã có thể hiểu được sự giận dữ của họ, sự bối rối của họ. Chủ trương của Wicasa Tankala là hòa bình, nhưng nếu họ không đóng gói đồ đạc và di chuyển đến vùng đất được phân, họ sẽ bị xét xử và bị coi là kẻ thù. J.T biết điều đó nghĩa là gì. Mệnh lệnh của chính phủ, đã có hiệu lực, sẽ mở ra một trang mới cho những người Da đỏ.

Đa số người Lakota muốn đấu tranh.

Một giờ sau, những chiến binh được Crazy Horse gửi tới rời đi.

Wicasa Tankala ra hiệu cho J.T ở lại lều, sau khi mọi người đã ra về hết. “Đúng như những gì người phụ nữ của con dự đoán,” vị pháp sư lên tiếng.

J.T gật đầu.

“Con đã nghe người dân nói rồi đấy. Họ muốn chiến đấu.”

“Điều đó thật sự rất ngu ngốc.” J.T la lên. “Dù cho người Lakota có giành chiến thắng trong cuộc chiến chống lại Custer thì cuối cùng họ sẽ sẽ thua cuộc mà thôi.”

“Ta không thể nói với mọi người những gì họ phải làm,” Wicasa Tankala nói với một cái lắc đầu mệt mỏi. “Ta chỉ là người tư vấn cho họ.”

Vị thầy lang mỉm cười buồn bã, nhìn trông già hơn số tuổi thật sự của ông. “Có chiến binh nào quay lưng lại với một trận chiến mà anh ta đã chắc rằng mình giành chiến thắng chứ?”

Brandy đang đợi bên ngoài khi J.T rời khỏi lều, gương mặt cô trông đầu lo âu.

“Chuyện gì vậy?” cô hỏi lo lắng. “Chuyện gì vậy?”

“Điều em dự đoán đang sắp xảy ra,” J.T nói. “Crazy Horse gửi ba người của họ đến cảnh báo chúng ta rằng tất cả người Da đỏ sẽ bị dồn đến khu riêng hoặc sẽ bị coi là kẻ thù.”

Brandy đặt một tay lên bụng bảo vệ khi cô nhìn chằm chằm vào J.T. Trong suốt một năm tới, những người da đỏ sẽ dồn toàn lực để thực hiện nỗ lực cuối cùng nhằm bảo vệ quê hương của họ. “Chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Anh không biết. Những chiến binh muốn chiến đấu.”

“Em sợ lắm.”

J.T gật đầu. Gã cũng sợ, không phải cho bản thân mà là cho Brandy và em bé. Gã không thể ở đây để bảo vệ Brandy khi Custer đến. Dù cho người Lakota sẽ giành chiến thắng trong cuộc chiến thì vẫn có khả năng cô bị thương hoặc bị giết.

Cho tới mùa xuân, gã sẽ mang cô rời khỏi đây, tìm nơi nào đó cho cô được an toàn, tìm một người phụ nữ sẽ chăm sóc cô cho đến khi em bé ra đời. Nhưng hiện giờ, trong những tuần lễ quý giá cuối cùng của mùa đông, gã sẽ dành mỗi phút trong ngày để khắc sâu hình ảnh cô trong tâm trí để nó có thể theo gã đến cõi vĩnh hằng.

Đó là một đêm mưa lạnh đầu tháng Giêng khi Brandy lần đầu cảm nhận thấy em bé di chuyển. Hồn hên vì giật mình, cô tung chăn ra, nắm lấy tay J.T và ép nó lên bụng cô.

“Anh có cảm thấy không?”

Cô la lên.

“Cảm thấy gì cơ?” Với một cái cau mày, J.T cố quan sát gương mặt cô. “Em có sao không?”

“Em bé đó, J.T. Em bé đang di chuyển!”

Và rồi gã cũng cảm thấy nó, giống như một cử động khẽ, khẽ như cánh bướm, bên dưới lòng bàn tay gã.

“Anh có cảm thấy nó không?” cô hỏi, dù gã không trông thấy gương mặt cô trong bóng tối, gã có thể nghe thấy sự phấn khích, sự ngạc nhiên trong giọng nói của cô.

“Có,” J.T nói, giọng gã nhuốm vẻ sợ hãi. Và lần đầu tiên, em bé trở nên sống động đối với gã, là một phần của gã.

Trượt khỏi tấm chăn, gã cời lửa, thêm vào vài que gỗ, sau đó qua trở lại giường.

Chống mình trên một khuỷu tay, gã nhìn chăm chăm vào Brandy. Phụ nữ quả là một sinh vật kỳ diệu, gã trầm ngâm, khi mà cô ấy có thể mang theo một phần của một người đàn ông bên trong mình và tạo ra cuộc sống. Gã cố gắng tưởng tượng sẽ như thế nào khi là một người phụ nữ, biết rằng một đứa trẻ đang chia sẻ cơ thể với mình, cảm nhận thấy một sinh mệnh mới đang di chuyển, đang lớn lên...

“Brandy.” Gã thì thầm tên cô, chỉ tên cô thôi.

“Thật tuyệt vời, phải không? Anh có nghĩ Tasina Luta nói đúng không? Đó sẽ là một bé trai?”

J.T gật đầu. “Anh tin bà.” Một đứa con trai, gã nghĩ. Con trai gã. Gã nuốt nước bọt. “Dù vậy anh cũng không thấy phiền nếu đó là một bé gái xinh đẹp như mẹ mình.”

Brandy mỉm cười, hài lòng với lời khen ngợi, sự ấm áp lan tỏa đến nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn cô bởi tình yêu đang ánh lên trong mắt chồng mình. “Có lẽ đề lần tới...”

Những từ ngữ chết dần trong cổ họng. Sẽ chẳng có lần tới. Cô nhìn chăm chăm vào J.T, trông thấy nỗi đau của chính mình phải chiếu trong mắt gã.

Và rồi em bé lại di chuyển. “Cảm nhận đi, nhanh lên!” cô nói, nắm lấy bàn tay gã.

Trong khoảnh khắc họ nhìn nhau, mọi thứ khác điều bị lãng quên khi họ chia sẻ điều kỳ diệu mà tình yêu của họ đã tạo ra.

“Cho đến giờ, em chưa bao giờ thật sự nghĩ về một đứa trẻ,” Brandy thú nhận. “Ý em là, em biết con ở đó, em đã có thai, nhưng giờ...” Cô nhún vai. “Em không thể giải thích được.”

“Anh yêu em, Brandy,” J.T nói, nghiêng người về phía trước, gã hôn cô nhẹ nhàng, và rồi kéo cô vào vòng tay mình.

Cô rúc vào gã, trái tim cô phồng lên bởi sự dịu dàng của J.T. Đây là khoảnh khắc cô sẽ không bao giờ quên.

“Anh muốn em làm chuyện này cho anh, Brandy yêu thương.”

“Bất cứ điều gì.”

“Khi anh ra đi, anh muốn em tìm ai đó khác.”

“Không!” Cô ngồi dậy nhìn chằm chằm gã. “Sao anh có thể thậm chí nghĩ đến một điều như vậy chứ?”

Nỗi đau đâm xuyên qua gã khi nghĩ về việc một người đàn ông nào đó khác sẽ ôm cô, nuôi dưỡng con trai gã, nhưng gã cũng không thể chịu được ý nghĩ Brandy sẽ bị bỏ lại một mình khi gã ra đi, phải tự lao động để nuôi dưỡng con họ.

“Nghe anh nói đã,” gã nói. “Anh không muốn con trai anh lớn lên như anh. Anh muốn con chúng ta có người mẹ sẽ cho con điều con muốn khi con cần, và một người cha lúc cần đến. Một nơi nào đó để có thể gọi là nhà.”

“J.T...” Cô siết chặt lấy gã, không muốn nghĩ về tương lai hoặc cuộc sống thiếu vắng gã.

“Làm ơn đi, Brandy. Em còn trẻ, một phụ nữ xinh đẹp. Em không thể dành phần còn lại của đời mình cô đơn được. Nó là sai trái. Không với em. Không cả với con chúng ta. Hứa với anh đi.”

“Em không thể. Đừng yêu cầu em.”

“Làm ơn đi, Brandy. Vì anh?”

Cô vùi mặt vào hõm vai gã. Sao gã có thể yêu cầu cô điều này chứ? Sao cô có thể từ chối gã được chứ? “Em sẽ cố gắng.”

Gã hít một hơi thật sâu, hít vào mùi hương của cô, yêu cảm nhận khi có cô trong vòng tay mình. Cô sẽ không bao giờ thuộc về một người nào khác như cách cô thuộc về gã. Suy nghĩ đó khiến gã hài lòng ngay cả khi nó khiến gã đau đớn.

Gã ôm cô trong vòng tay một lúc thật lâu sau khi cô ngủ, miễn cưỡng để cô đi.

Gã lướt tay lên tóc cô, cổ cô, và đường lượn sóng nhẹ trên bụng cô. Cô chưa bao giờ đẹp hơn lúc này. Gã chưa bao giờ yêu cô nhiều hơn thế.

Gã cảm thấy em bé cử động bên dưới tay mình, và khi ánh sáng đầu tiên của mặt trời hiện lên từ phía đông, J.T thốt lên một lời cầu nguyện thầm lặng đến Wakan Tanka, cầu xin Đấng Tối Cao bảo vệ vợ và con gã khi gã ra đi.

Ba ngày sau, ngay trước khi bình minh ló rạng, J.T rời làng đi săn cùng Tatanka Sapa và Nape Luta. Gã không muốn rời Brandy, nhưng cô kiên quyết rằng gã phải đi.

“Anh cần phải ra ngoài, J.T.” Cô nói, giúp gã mặc chiếc áo da trâu cô đã làm cho gã. “Sẽ tốt cho anh hơn khi dành chút thời gian với các chàng trai khác.”

J.T nhướn mày tò mò. “Dành chút thời gian với các chàng trai khác?”

“Là kiêu nói hiện đại đây. Giờ thì đi đi, ra khỏi đây.”

Cô đã đúng, J.T trầm ngâm khi gã cười ngửa qua cánh đồng. Gã cần ra ngoài, cần dành chút thời gian ‘với các chàng trai khác’.

Trong lúc cười ngửa, họ trò chuyện về cuộc chiến đang tới, về làn sóng dường như vô tận của những người da trắng đang đổ về vùng đất của người Lakota, về hiệp ước quốc tế được ký kết và bị hủy bỏ.

“Những *wisichu* là những kẻ không có danh dự,” Nape Luta lên tiếng, giọng đầy khinh miệt. “Chúng hứa mà không giữ lời.”

Tatanka Sapa gật đầu đồng ý. “Chúng đã phá vỡ mọi hiệp ước. Cách đây không lâu, chúng đã hứa rằng Paha Sapa sẽ là của chúng ta chừng nào cỏ còn mọc và nước còn chảy.” Anh ta khịt khịt ghê tởm sâu trong họng. “Hiệp ước đó đã bị phá vỡ.”

J.T ước gì mình có thể tranh luận, nhưng gã biết họ đã đúng. Không cách nào giữ những người da trắng tránh xa dãy Black Hills, không phải bây giờ, khi mà Custer đã khám phá ra mỏ vàng ở French Creek. Lúc đầu, quân đội đã nỗ lực để đuổi những thợ mỏ đi, nhưng Sherridan đã sớm từ bỏ cuộc chiến vô ích. Để trả thù, người Da đỏ bắt đầu cướp lại nơi định cư một lần nữa, điều mà các thợ mỏ và các kẻ đào vàng vin vào làm có tẩn công lại.

Nape Luta quan sát J.T trầm ngâm sau một lúc và hỏi. “Bọn da trắng xử trí thế nào với danh dự của chúng?”

J.T nhún vai. “Nó phụ thuộc vào chính người đàn ông. Những người da trắng không phải ai cũng xấu xa.”

“Tôi sẽ phải xem xét lại nhận xét đó của anh, *tahunsa*[\[29\]](#),” Nape Luta nói. “Tôi chưa bao giờ biết đến một *wasichu* nào lại có danh dự cả.”

“Tôi sẽ phải đồng ý với anh thôi,” J.T nói, cười toe toét. “Tôi không biết nhiều về chính bản thân mình.”

Đã xế chiều khi họ trông thấy con mồi. Tatanka Sapa giơ tay lên, ra hiệu im lặng, và tất cả cuộc chuyện trò ngừng lại khi họ tập trung vào việc đi săn.

Có điều gì đó gần như thôi miên khi cười ngửa trên thảo nguyên đầy tuyết. Chỉ có âm thanh tiếng vó ngựa đều đều trên tuyết phá vỡ sự im lặng. Những đám mây đen xám lững lờ trôi. J.T rúc sâu hơn vào chiếc áo khoác da trâu, suy nghĩ của gã trở lại với Brandy khi gã tự hỏi cô dành cả ngày làm gì. Đây là lần đầu tiên họ xa nhau hơn một hoặc hai giờ kể từ Vũ hội Mặt trời. Thật ngạc nhiên khi gã nhớ cô nhiều đến thế. Kể từ khi mẹ gã qua đời, gã lại cho phép bản thân chăm sóc bất kỳ ai. Nhưng Brandy luôn ở đó trong tâm trí và suy nghĩ của gã. Và trong những lời cầu nguyện của gã.

Những lời cầu nguyện của gã. Gã không phải người sùng đạo, nhưng giờ, mỗi sáng, gã lại tìm kiếm một nơi hẻo lánh để cầu nguyện tới Wakan Tanka. Một bài hát buổi sáng, người Lakota gọi nó như thế, một lời cầu nguyện lúc bình minh với Đấng Tối Cao. Luôn như vậy, những lời cầu nguyện của

gã luôn giống nhau: Cầu nguyện cho vợ và đứa con chưa ra đời của gã được khỏe mạnh và mạnh mẽ. Đừng để họ đau khổ vì gã.

Gã ngạc nhiên bởi cảm giác yên bình trong gã kể từ khi gã quyết định bắt đầu mỗi ngày mới bằng việc cầu nguyện. Nhiều lần, gã đã bị cám dỗ để thảo luận nó với Brandy, nhưng gã không thể đề cập đến nó được. Và rồi, một buổi sáng khi gã hoàn thành lời nguyện cầu, gã quay lại và trông thấy cô đang đứng cách đó một đoạn không xa.

“Em xin lỗi,” cô nói với một nụ cười hồi lỗi. “Em không định rình mò anh đâu,” Cô nhún vai. “Em chỉ tò mò không biết anh đi đâu mỗi buổi sáng.”

Không biết phải nói gì, gã chỉ gật đầu.

“Anh không giận em, phải không?”

“Tất nhiên là không.”

Gã siết lấy cô trong vòng tay và ôm cô thật chặt, cảm thấy tốt hơn bởi cô đã biết.

Trong quãng thời gian cần nguyện yên tĩnh, gã thường tự hỏi về sự im lặng của Gideon. Đã một thời gian dài kể từ khi thiên thần nói chuyện với gã. Điều đó có nghĩa là Gideon hài lòng với gã, hay có nghĩa thiên thần hộ mệnh của gã sẽ thấy gã là kẻ rắc rối không gì cải tạo được?

Nửa giờ sau, Nape Luta phát hiện ra con nai họ đang theo dõi.

J.T rút một mũi tên từ bao và đặt lên cung. Nín thở, gã bắn ten. Gần như cùng lúc, gã nghe thấy tiếng của hai mũi tên khác. J.T cười toe toét với Tatanka Sapa và Nape Luta, cả hai đều cười đáp lại.

“Thật nhanh gọn,” Nape Luta lên tiếng, gật đầu với J.T về đồng tình.

Tatanka Sapa cười khúc khích. “Có nhớ lúc anh ta không thể bắn trúng mục tiêu có kích cỡ cả một con trâu không?”

“*Echa.*” Nape Luta nói. “Anh ấy đang làm khá tốt.”

Tiến tới, ba người đàn ông lấy lại mũi tên của mình, sau đó khiêng xác con nai lên lưng ngựa của họ.

Tatanka Sapa liếc nhìn trời. Những đám mây đen đang thế chỗ khi mặt trời bắt đầu khuất bóng.

“Một cơn bão sắp tới đây,” anh ta dự đoán. “Chúng ta nên tìm nơi trú đêm thôi.”

J.T lắc đầu. “Tôi sẽ về nhà.”

“Anh không thể quay về cho đến khi bão tan được đâu,” Nape Luta nói.

“Tôi không quan tâm.”

“Anh ta đang khao khát muốn được che chở trong vòn tay ấm áp của vợ mình,” Tatanka Sapa nói

với một nụ cười hiểu biết.

J.T không phủ nhận. Gã muốn trông thấy Brandy, ngủ bên cạnh cô. “Hai anh có đi với tôi không?”

Tatanka Sapa và Nape Luta nhìn nhau, cười toe toét.

“Vòng tay vợ thoải mái hơn nhiều so với nền đất lạnh.” Nape Luta trầm ngâm. “Nếu chúng ta nhanh chân sẽ thoát được cơn bão.”

“*Yekiya wo!*” Tatanka Sapa đồng tình, nhảy lên lưng ngựa của anh. “Đi thôi!”

J.T quăng mình lên ngựa, trái tim gã đập dồn với suy nghĩ gã sẽ về nhà trong vòng tay chờ đợi của Brandy.

CHƯƠNG 21

Trời đã tối khi họ về tới rìa làng. Cơn bão Tatanka Sapa dự đoán đã quét qua đó. J.T biết có điều gì đó thật không đúng, ngay cả trước khi gã trông thấy làng. Lỗ mũi gã lấp đôi mùi tanh của máu và của sự chết chóc, mùi ngai ngái của khói. Trong khoảnh khắc, gã nhìn chằm chằm vào cảnh thăm sát trước mắt, và rồi gã chạy nhanh về phía lều của mình, tên Brandy trên môi.

Thì thắm tên Brandy, gã nhìn chằm chằm vào tấm vải phủ cửa lều cháy đen.

“Brandy!” Nỗi sợ hãi này không giống bất kỳ điều gì gã từng biết tới khi gã gào lên tên cô “Brandy!”

Không có dấu hiệu nào. Đào bới trong đồng tro tàn đã từng là lều của mình, gã tìm thấy khẩu Colt. Nhét khẩu súng lục vào dây lưng, gã tiếp tục đào bới. Vài phút sau gã nghe thấy tiếng lách cách của chiếc mõ bà ngoại đã tặng gã. Thật kỳ diệu, gần như nó không hề bị cháy.

Đó là một dấu hiệu, gã nghĩ khi nhìn chằm chằm xuống chiếc mõ nằm trong áo sơ mi của mình. Dấu hiệu cho thấy Brandy còn sống. Cô phải còn sống.

Làm ơn đi, Wakan Tanka, hãy bảo vệ người phụ nữ của tôi và em bé. Gideon, nếu ông nghe thấy tôi, hãy để họ còn sống và khỏe mạnh. Hãy mang tôi đi bây giờ, tôi không quan tâm, nhưng hãy để Brandy sống.

Gã xoay người nhìn quanh khi nghe thấy tiếng bước chân. Nape Luta và Taatanka Sapa đang đứng phía sau gã. Máu đang trào ra từ cánh tay và ngực của họ.

“Chỉ còn lại cái chết,” Nape Luta nói.

“Chuyện gì đã xảy ra?” J.T khàn giọng hỏi.

“*Pawnee*,” Tatanka Sapa nói, giọng anh nhuốm vẻ khinh miệt “Chúng thường đột kích những ngôi làng nhỏ khi tuyết rơi.”

“Phần lớn người già đã chết,” Nape Luta nói bằng giọng cứng rắn và không khoan nhượng.

“Thế còn những người đàn ông?” J.T hỏi. “Phụ nữ và trẻ em thì sao?”

“Những người chưa chết trong trận chiến chắc đang lẫn trốn. Phụ nữ và trẻ em còn sống sẽ bị bắt làm tù binh.”

Nổi nhẹ nhõm quét qua J.T. Người Lakota đã thua trận, nhưng Brandy có thể vẫn sống. Cô phải còn sống.

Họ dành cả đêm tìm kiếm những thứ còn lại của các căn lều và chôn cất những người con sống.

Cơn thịnh nộ và nỗi đau bùng cháy khiến tâm can J.T quặn thắt như than nóng khi gã tìm thấy thi thể Wicasa Tankala và Chatawinna nằm trong đống đổ nát căn lều của họ.

Vợ Nape Luta bị bắn vào lưng; hai con trai anh ta mất tích. Cha đẻ và cha vợ Tatanka Sapa đều bị bọn *Pawnee* giết.

Khi họ chôn cất xong các thi thể, J.T nhìn quanh bóng tối, sự kích động của gã tăng cao khi gã nghĩ đến Brandy đang nằm trong tay bọn *Pawnee*, sợ hãi và có lẽ còn bị thương nữa.

Lắm bảm chửi thề, gã phóng mình lên ngựa, quyết định đuổi theo cô.

“Anh đi đâu vậy, người anh em?”

“Tôi đuổi theo người phụ nữ của mình,” J.T trả lời. Gã liếc nhìn Tatanka Sapa đang đứng phía sau anh trai mình. “Tôi phải làm gì đó.”

Nape Luta gật đầu. “Chúng ta sẽ đi khi bình minh ló rạng.”

“Tôi sẽ đi bây giờ.”

Tatanka Sapa lắc đầu. “Chúng ta không thể lẫn mò trong bóng tối. Ngựa của chúng ta cần được nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ rời đi ngay khi bình minh tới.”

J.T chửi thề. Tatanka Sapa nói đúng. Không thể làm gì được lúc này ngoài việc chờ đợi.

Ngay khi mặt trời mọc, hai mươi ba chiến binh mười tám phụ nữ và mười một trẻ em đi xuống đồi.

J.T lắng nghe khi một trong số chiến binh thuật lại những gì đã xảy ra.

“Chúng đến ngay khi mặt trời mọc,” em họ Tatanka Sapa nói, giọng anh ta ảm đạm như băng mùa đông. “Chúng chạy khắp nơi và đốt lều. Người của chúng ta đã rất khó khăn để chiến đấu, chúng tôi bị áp đảo.”

Tatanka Ohitika ngừng lời, đôi mắt đen của anh ta lấp lánh khi nhớ lại. “Bọn Pawnee đi ngang qua làng, giết chết tất cả mọi người. Khi thấy rằng không thể giành chiến thắng, chúng tôi đã chạy lên đồi.”

“Anh đã chạy!” J.T la lên.

Tatanka Ohitika gật đầu. “Bọn Pawnee không đến để trả thù hay đòi nợ máu, mà để cướp phụ nữ và ngựa. Chúng tôi biết trận chiến sẽ sớm kết thúc nếu các chiến binh của ta ngừng chiến đấu. Đó là cách tốt nhất để cứu lấy mạng sống của phụ nữ và trẻ nhỏ.”

“Anh có thấy vợ tôi không?”

“Tôi có thấy cô ấy,” một người phụ nữ nói. “Cô ấy không bị thương.”

“Ồn Chúa.”

“Chúng ta sẽ để sáu người đàn ông ở lại đây với phụ nữ và trẻ em,” Tatanka Sapa nói.

“Phần còn lại sẽ đuổi theo bọn Pawnee.” Ánh mắt anh ta quét qua những người chiến binh. “Ai sẽ ở lại?”

Quyết định được đưa ra một cách nhanh chóng. Sáu người đàn ông sẽ ở lại phía sau, J.T và Tatanka Sapa sẽ cưỡi ngựa đi đầu. Những người khác, phần lớn là đi bộ, sẽ theo sau. Trong khi chờ đợi, Nape Luta và Tatanka Ohitika sẽ đi đến trại của Sitting Bull nhờ giúp đỡ.

Một giờ sau, J.T và Tatanka Sapa đã cưỡi ngựa rời khỏi làng.

Anh đang tới đây, Brandy yêu dấu. Anh đang tới đây. J.T lặp đi lặp lại những lời đó trong tâm trí khi gã phóng đi, cầu nguyện cô sẽ nghe thấy, để biết rằng gã sẽ tới bất kể có ra sao. Gã thậm chí từ chối nghĩ đến khả năng cô bị thương hoặc đã chết. Cô còn sống. Cô phải còn sống.

“Liệu Sitting Bull có trợ giúp không?” J.T hỏi sau một lúc.

“Có.” Không nghi ngờ gì.

J.T bám sát dấu vết bọn Pawnee để lại. Đã gần tối khi họ bắt kịp các chiến binh của Pawnee đang dựng trại bên dưới một cây gỗ Gòn.

“Bọn trinh sát,” Tatanka Sapa thì thầm. Xuống ngựa, anh quỳ bên con ngựa của mình. “Chúng chặn hậu để chắc chắn không bị theo dõi.”

J.T gật đầu khi nhẹ nhàng xuống ngựa.

“Tôi sẽ phụ trách cánh trái.”

“Được.”

J.T rút một mũi tên từ ống đeo trên lưng ra. Ngắm cẩn thận, gã nghĩ về Wicasa Tankala và Chatawinna. Mũi tên của gã bay thẳng và nhanh, trúng tim một gã Pawnee.

Các chiến binh cánh trái cũng tiến tới cùng lúc.

Gã tán dương bản thân vì đã làm tốt khi cùng lúc bắn một mũi tên xuyên qua không khí. Quay người lại, J.T chửi thề khi một tên Pawnee lao về phía mình, con dao của hắn cắt một đường ngọt trên tay gã.

Không mất thời gian suy nghĩ, không mất thì giờ lo lắng về Tatanka Sapa hay còn bao nhiêu tên Pawnee khác đang ở gần đó. Hạ cung xuống. J.T giật con dao khỏi vỏ, né một đòn khác từ tên địch.

Trong một lúc, họ vận lộn trong đám bụi bần và chém nhau bằng dao. J.T đặt toàn bộ tâm trí vào việc phòng thủ. Gã phải sống, vì lợi ích của Brandy. Nhanh chóng đứng lên, gã đối mặt với tên Pawnee. Trong khoảnh khắc dường như vô tận, họ thăm dò nhau. Sau đó, với một tiếng hét, tên Pawnee lao về phía trước. Âm thanh va chạm chói tai của kim loại vang vọng trong tai J.T. Tên Pawnee cũng đang chiến đấu cho mạng sống của mình, cũng đang chiến đấu một cách anh dũng. Nhưng J.T chiến đấu vì sự tự do của người phụ nữ của gã và con trai gã, và gã chiến đấu điên cuồng, cho đến khi lưỡi dao của gã găm thẳng vào tim đối thủ.

Với tiếng hét đắc thắng, J.T giật lưỡi dao của mình khỏi ngực tên Pawnee. Cúi xuống, gã lau sạch lưỡi dao bằng xà cạp của kẻ đã chết. Chỉ khi đó, gã mới nhận thức được vết cứa sâu bên cánh tay mình.

Nhắm mắt, gã đặt tay lên vết thương và nhìn quanh. Tatanka Sapa đang đứng cạnh đó gần kẻ gã đã giết và rồi, một cách cố ý, gã cúi xuống và lột da đầu hắn. Gã nhìn nó một lát, rồi sự hài lòng quét qua gã, và gã ném chiến lợi phẩm đi.

Họ bước qua xác những kẻ đã chết, tước vũ khí và nhu yếu phẩm của chúng, dùng phục trang của chúng để băng bó vết thương, và rồi họ lại lên đường, mệt mỏi và cơn đau bị lu mờ trước nhu cầu phải trả thù.

Brandy mệt mỏi ngã mình xuống nền đất. Cô chưa bao giờ mệt mỏi như vậy trong đời. Hay sợ hãi đến thế. Trận chiến lúc sớm không giống bất cứ điều gì cô từng thấy. Hình ảnh vừa khủng khiếp vừa kiên cường đã in sâu trong tâm trí cô, cô đã trông thấy Wicasa Tankala chiến đấu để bảo vệ Chatawinna; một người mẹ đã chiến đấu để bảo vệ con của mình; một cậu bé đã chạy khỏi căn lều đang cháy, quần áo cậu đang chìm trong lửa.

Mùi hăng hắc của thuốc súng và khói khiến mũi cô tắc nghẹn và làm cay mắt cô, cô đã cố gắng chiến đấu để giành giật sự tự do.

Những tiếng la hét sợ hãi, những người bị thương và những người hấp hối như vùi dập tai cô cho đến khi cô cảm thấy chính mình đang la hét.

Cô đã quan sát, kinh hoàng khi các chiến binh Lakota bỏ chạy khỏi làng. Chỉ sau đó cô đã nhận ra, với sự rời đi của họ, trận chiến cũng đã kết thúc.

Bọn Pawnee trời phụ nữ và trẻ em lại, giết chết những người bị thương, cướp phá và đốt cháy các căn lều. Họ đã cưỡi ngựa suốt cả ngày hôm qua, chỉ dừng lại một lát để ngựa nghỉ ngơi. Khoảng giữa trưa, một trong các chiến binh đẩy một miếng thịt nai khô vào tay Brandy. Đó là số thức ăn duy nhất được nhận cho đến khi màn đêm buông xuống.

Với một tiếng thở dài, cô ngồi xuống và nhắm mắt lại, suy nghĩ của cô quay về nhà, về với J.T. Gã hẳn phải thấy khủng khiếp lắm khi trở về làng và thấy nó đã bị phá hủy. Cô không nghi ngờ gì gã sẽ theo sau cô. Nghĩ đến việc J.T phi ngựa đến giải cứu cô giống như một hiệp sĩ thời trung cổ trong bộ giáp sáng ngời khiến trái tim cô phồng lên vui sướng ngay cả khi cô nghĩ tới sự nguy hiểm khi gã làm vậy. Nhưng chắc chắn gã sẽ không đi một mình!

Nỗi tuyệt vọng dấy lên khi cô nhận ra có khi gã sẽ chẳng thể tìm thấy cô, rằng gã có thể bị giết khi cố gắng giải cứu cô. Chuyện gì xảy ra nếu cô không bao giờ còn được trông thấy gã lần nữa? Cô ý thức được từng giây phút đang trôi qua, thời gian đang trôi đi. Họ chỉ còn vài tháng nữa, và cô muốn dành từng phút đó cùng J.T, để lưu giữ được càng nhiều kỷ niệm càng tốt để sau này cô nhớ lại khi gã đã ra đi.

Brandy nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, trái tim cô gửi một lời nguyện cầu câm lặng đến thiên đàng, cầu xin Chúa trời cho cô tái ngộ người đàn ông cô yêu thương và bảo vệ gã khi họ chia xa.

Khi bình minh tới, bọn Pawnee chia ra thành nhiều nhóm nhỏ. Brandy cảm thấy một làn sóng hoảng loạn. Ngay cả khi J.T tìm thấy tàn tích khu trại đêm qua, gã sẽ chẳng biết nhóm nào đã dẫn cô đi.

Cô lắc đầu khi một trong những chiến binh nắm lấy cánh tay cô. “Không! Để tôi yên!”

Hắn cau mày nhìn cô; và rồi, với một cái nhún vai, gã đẩy cô về phía đám phụ nữ. Được bao quanh bởi những chiến binh; họ không thể làm gì ngoài việc phải tuân theo.

Họ đi về hướng bắc, cô nghĩ, nhưng J.T sẽ không cách nào biết được. Và rồi cô mỉm cười.

Lát sau, cô vấp ngã. Trước khi bất cứ ai nhận ra cô đã tụt lại phía sau, cô nhanh chóng viết từ “phía bắc” lên tuyết, và rồi vội vã bước theo những phụ nữ khác.

Tatanka Sapa quỳ bên cạnh đồng lửa trại của bọn Pawnee giờ chỉ còn là đồng tro tàn, lông mày anh ta nhíu lại. “Vẫn còn ấm,” anh nói.

Đó là dấu hiệu tốt, J.T nghĩ.

Đứng lên, người chiến binh kiểm tra mặt đất tìm kiếm dấu hiệu. “Chúng đã chia nhóm nhỏ,” anh ta nói, đưa tay chỉ. “Về ba hướng.”

J.T chửi thề. Làm thế quái nào gã tìm thấy Brandy bây giờ? Họ không thể chia nhau theo cả ba

đường được, và nếu họ theo sai hướng, hướng đúng có thể sẽ trở nên lạnh giá hoặc các dấu hiệu sẽ bị cuốn trôi cho đến khi họ nhận ra sai lầm của mình.

“Chết tiệt!”

“Tokala.”

J.T ngược lên thấy Tatanka Sapa đang ngồi xổm xuống cách đó vài mét.

“Anh tìm thấy gì sao?”

“Có lẽ.”

Tò mò, J.T bước tới để xem bạn mình tìm thấy gì.

Tatanka Sapa chỉ tay lên mặt tuyết. “Dấu hiệu lạ. Chúng chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả.”

Hy vọng lóe lên trong tim J.T. “Đó là tiếng *Wasichu*.” Gã nói, giọng nói phản bội của gã đầy phản kích. “Chúng đưa Brandy lên hướng bắc.

Tatanka Sapa lầm bầm khẽ. “Trở lại và nói với những người khác dấu vết chúng ta tìm thấy thôi.”

“Anh đi đi,” J.T nói.

“Anh không thể cưỡi ngựa một mình được.”

“Tôi cũng không thể để lỡ mất cơ hội khi các dấu hiệu mờ đi được.”

“Có lẽ anh đúng.” Tatanka Sapa đặt một tay lên vai J.T. “Chờ chúng tôi khi anh tìm thấy trại của chúng nhé, người anh em. Tôi sẽ tới giúp nhanh nhất có thể.”

J.T gạt đầu. Gã nhăn nhó khi quàng mình lên lưng ngựa. Một bàn tay ép sát vết thương, gã hướng lên phía bắc, chỉ nghĩ đến một điều duy nhất là tìm được Brandy.

Đối với người Lakota, người phụ nữ bị bắt sẽ trở thành tài sản của người bắt được cô ta. Anh ta có thể bán hoặc lấy cô ta làm vợ, nếu thấy phù hợp. Bất cứ đứa trẻ nào của người phụ nữ bị bắt ra đời đều sẽ được đối đãi như anh chị em ruột thịt đối với người Lakota. Nếu người phụ nữ bị bắt không được chọn làm vợ, đó sẽ là dấu hiệu tự trọng nếu người chiến binh bắt cô ta gả cô ta cho người khác. Thỉnh thoảng, một người phụ nữ bị bắt sẽ qua tay vài chiến binh trước khi trở thành một người vợ. Một chiến binh Lakota có thể có bao nhiêu vợ tùy thích; đôi khi, một phụ nữ cũng có nhiều hơn một người chồng, nhưng số đó rất hiếm, vì điều đó phải được sự đồng ý của người chồng đầu tiên. Thông thường, khi một phụ nữ lấy chồng hai, đó là bởi người đầu tiên không thể cho cô ta một đứa con. Bất cứ người con nào của người phụ nữ với chồng hai đều cũng sẽ được coi như con của người chồng đầu tiên. J.T chửi thề, tự hỏi số phận Brandy sẽ ra sao nếu gã thất bại trong việc tìm kiếm cô. Gã không biết gì về luật lệ của người Pawnee. Liệu Brandy sẽ bị qua tay hết chiến binh này đến chiến binh khác không? Liệu một tên Pawnee nào sẽ chọn cô làm vợ, hay sẽ coi cô không hơn một nô lệ, bị ngược đãi và sỉ nhục? Những suy nghĩ về việc vợ và con gã trở thành tài sản của một người đàn ông khác cửa vào J.T như một con dao gí.

Bọn Pawnee, rõ ràng nghĩ rằng sẽ bị đuổi theo, đã cười Crazy Horse cuồng. J.T lo lắng về Brandy, về chuyến cưỡi ngựa như vậy sẽ khiến tình trạng cô trở nên tồi tệ. Gã nguyên rửa từng phút trôi qua, từng giờ thiếu vắng cô. Thời gian trở thành một thứ hàng hóa quý giá. Gã chỉ còn vài ngày để chia sẻ với Brandy, thật đau lòng khi gã biết gã đã mất hai ngày trong số đó.

Đã xế chiều khi J.T đuổi kịp đến nơi bọn Pawnee đã dừng lại để những con ngựa nghỉ ngơi. Xuống ngựa, gã tìm kiếm các dấu hiệu của Brandy trên đất, một số dấu hiệu cho thấy cô vẫn ổn. Di chuyển vòng quanh, gã đã sắp bỏ cuộc cho đến khi trông thấy nó, một trái tim nhỏ khuất trong lớp tuyết phía sau một bụi ngải đắng. Bên trong trái tim, cô viết. “B.C yêu J.T.C.”

Gã cảm thấy cổ họng nghẹn ứ khi gã nhìn chăm chăm vào trái tim. Brandy Cutter yêu J.T Cutter. Thôi thúc, gã vẽ một trái tim của mình bên cạnh của cô. Bên trong gã viết. “J.T.C yêu B.C.”

Thật là một điều ngu ngốc khi một người đàn ông trưởng thành làm vậy, nhưng gã cảm thấy tốt hơn nhờ đó.

J.T đứng dậy, khẽ nguyên rửa khi vết thương bên mình rách ra. Gã cảm thấy sự ẩm ướt bất ngờ trên da và biết vết thương đang chảy máu lần nữa.

Nâng áo lên, gã tháo băng gạc đã ướt sũng, vắt nó đi và đặt lại lên vết thương.

Leo từ từ lên ngựa, gã gò cương và thúc ngựa phi nước đại. Thời gian đang trôi và gã không thể lãng phí nó.

Gã cười nhanh suốt cả ngày hôm đó và cả đêm, trực chỉ hướng bắc. Gã đã suýt bỏ cuộc khi gã trông thấy nó – ánh sáng mờ mờ phía xa.

Tất cả suy nghĩ khác lùi xa khỏi tâm trí, gã ghì cương ngựa. Gã sẽ chờ những người Da đỏ kia cho đến tối, sau đó sẽ đi trinh sát quanh trại của họ.

Xuống ngựa, gã ngồi xuống trên gót giày và chờ đợi.

Đã gần nửa đêm khi gã hướng về phía trại của người Pawnee. Gã trườn vài mét cuối, ý thức được từng hơi thở của mình, mọi âm thanh di chuyển đều sẽ phá vỡ sự yên tĩnh.

Có vẻ như chỉ có một tên lính canh. Những tên khác có vẻ đang ngủ.

Ánh mắt J.T phóng từ người này sang người khác đang ngủ, và rồi dừng lại trên Brandy.

Cô cũng vậy, dường như đang ngủ. Chỉ cần trông thấy cô cũng khiến trái tim gã dội vang trong lồng ngực.

Sử dụng toàn bộ khả năng ẩn mình, gã hướng về phía tên lính gác. Gã khiến tên lính bất ngờ, đánh hấn bất tỉnh bằng báng súng.

Di chuyển lặng lẽ, gã hướng về phía Brandy. Đặt một tay lên miệng cô, và rồi nhẹ nhàng lắc vai cô dậy. “Brandy, dậy đi.”

Cô tỉnh táo ngay lập tức, đôi mắt cô mở to sợ hãi cho đến khi cô trông thấy gương mặt gã. Gã trông thấy nhận thức trong mắt cô, cảm thấy nụ cười của cô bên dưới tay mình.

“Em ổn chứ?” gã hỏi, giọng gã im lặng.

Cô gạt đầu, và gã nhận ra tay gã vẫn đang bịt miệng cô.

Nhấc tay ra, gã cúi xuống hôn nhanh lên môi cô. “Đi nào.”

Brandy gạt đầu. Cô nắm lấy bàn tay gã để gã kéo cô đứng dậy. Và rồi họ vội vã rời khỏi trại của người Pawnee.

Cô vấp một lần và J.T giữ cô đứng vững.

Khi họ đã khuất khỏi tầm nhìn của trại, gã kéo cô vào vòng tay và hôn cô. Chỉ một nụ hôn. Nhanh chóng. Đây sở hữu. Thấu hiểu.

Vài phút sau, gã nâng cô lên lưng ngựa, đu người lên phía sau cô.

Nhắm mắt lại, cô dựa vào gã và cảm thấy cánh tay gã quấy quanh mình đầy bảo vệ. Nhà, cô nghĩ khi cô đặt tay lên gã. Cô đang ở nhà.

“Em có sao không?” J.T hỏi.

“Em không sao.”

“Chúng không làm đau em chứ?”

“Không. Những người khác thì sao, J.T? Chúng ta không thể để họ lại đó được.”

“Tatanka Sapa và Nape Luta sẽ tìm thấy họ.”

“Nhưng...”

“Đó là quyết định của anh, Brandy, và không thảo luận thêm về nó nữa. Anh sẽ đưa em ra khỏi đây.”

“Ý anh là sao?”

“Anh sẽ đưa em trở về Cedar Ridge.”

“Tại sao?”

“Thời gian của anh sắp hết. Anh muốn em được ở một nơi thật an toàn trước khi quá muộn. Anh sẽ phải biết em ổn cả khi anh ra đi.”

Thời gian, Brandy nghĩ. Giờ đây nó chính là kẻ thù. Mỗi tích tắc trôi qua, mỗi hoàng hôn tới, đều rút ngắn thời gian của họ với nhau. Cô không muốn nghĩ về nó, không muốn lên kế hoạch về một tương lai thiếu vắng J.T. Nhưng thời gian trì hoãn đã qua rồi. Cô phải đối mặt với thực tế, phải nghĩ về em

bé. Cô phải nghĩ cho J.T thay vì nghĩ cho bản thân mình. Nhưng một suy nghĩ khiến cô bận tâm. “Về Cedar Ridge có an toàn không?”

“Anh không biết. Nhưng đó là nơi bắt đầu tất cả chuyện này. Có vẻ như với anh đó là cơ hội duy nhất để em về lại nhà.”

Nhà. Brandy chớp mắt ngăn những giọt nước mắt đang chầm chích mắt cô. Gã không biết rằng nhà không phải một nơi chốn sao? Nó là nơi người bạn yêu thương ở. Người yêu bạn ở, J.T là nhà của cô.

Đã xế chiều khi họ gặp lại Tatanka Sapa. Anh ta đang dẫn đầu khoảng 40 chiến binh.

“*Ho*, người anh em,” J.T nói, ghìm cương ngựa.

Tatanka Sapa mỉm cười với Brandy, sau đó nhìn J.T. “Tôi thấy rằng anh không thể chờ chúng tôi được.”

“Không. Cứ đi về hướng bắc, và anh sẽ tìm thấy nơi lữ Pawnee cắm trại.”

“*Hin*, chúng tôi đi đây. Tatanka Ohitika, Nape Luta và Mato đang đi theo hướng khác.”

“Tốt.”

“Anh có theo chúng tôi không?”

“Không.” J.T hít sâu một hơi. “Tôi sẽ đưa Brandy trở về với người của cô ấy.”

Tatanka Sapa cau mày. “Đây có phải mong muốn của cô ấy không?”

J.T lắc đầu. “Là mong muốn của tôi. Tạm biệt, người anh em.”

Tatanka Sapa gật đầu. “Hy vọng Đấng Tối Cao sẽ mỉm cười với hai bạn cho đến khi chúng ta gặp lại.”

J.T gật đầu. “Anh cũng vậy.”

Hai người đàn ông siết chặt tay nhau, J.T cảm thấy hòng mình nghẹn lại. Gã sẽ không bao giờ gặp lại người đàn ông này nữa, hay những người của mẹ gã nữa.

Họ đi cho đến khi màn đêm buông xuống, sau đó trú đêm trong một thân gỗ lớn. Một mình nơi đông không mong quanh, J.T không dám mạo hiểm đốt lửa vì lo sợ họ sẽ gây ra sự chú ý không mong đợi. Họ ăn tối nhanh với thịt khô và chút đậu. Sau đó, quần mình trong tấm áo da trâu, họ đặt lưng ngủ.

J.T quần chặt áo khoác quanh vai Brandy. “Em có thoải mái không? Có đủ ấm không?”

“Em ổn mà.” Cô rúc vào gã, cô quay mình áp vào ngực gã, vui mừng trong sự gần gũi của gã, trong sự bảo vệ an toàn của gã. “Em biết anh sẽ tìm được em.”

“Thật sao?” Hơi thở của gã phải lên má cô.

Brandy lăn người lại và nghe thấy gã thở khẽ khi tay cô chạm vào một bên sườn gã. “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Không có gì nghiêm trọng đâu.” J.T nói.

Hoảng hốt, cô tung chiếc áo choàng ra và kéo áo J.T lên. “Anh bị thương rồi!”

“Anh ổn mà.”

Nhẹ nhàng, cô chạm vào miếng vải quần quanh eo gã. Ngay cả khi không trông thấy vết thương, cô cũng biết nó còn hơn chỉ là một vết xước. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

J.T lắc đầu. “Không có gì đâu,” gã nói, không muốn cô lo lắng. “Chỉ là vết xước khi giao đấu với vài tên Pawnee thôi.”

“Anh có thể bị giết đó!”

“Nhưng anh đâu có sao.” Gã quàng tấm da trâu lên họ lần nữa. “Anh thậm chí còn lột da đầu một tên đấy.”

“Anh làm tốt đấy.”

“Để lần tới anh lột một cái da đầu, em sẽ phải cùng anh thực hiện điệu nhảy chiến thắng,” J.T nói, cười toe toét. “Anh không thể chờ để thấy mặt em được sơn đen xì.”

“Phải rồi,” cô nói, cố ngăn những giọt nước mắt. “Để lần tới nhé.”

“Brandy, đừng khóc.”

Cô sụt sịt. “Em không khóc.”

Yêu cô quá nhiều vì lời nói dối đó, gã gạt một lọn tóc khỏi gương mặt cô và vuốt ve gò má cô bằng ngón tay mình. Sự tiếp xúc da thịt đó thật quen thuộc, vô cùng quen thuộc.

“Em không muốn sống thiếu anh, J.T,” cô thì thầm run rẩy. “Làm ơn đừng rời bỏ em.”

“Anh muốn ở lại với em mãi mãi nếu như anh có thể, Brandy yêu thương. Em biết điều đó mà.”

“Em biết.”

Gã kéo cô vào vòng tay và ôm cô áp chặt vào mình. Nhắm mắt, gã tự cho phép mình chìm đắm trong khi cô ở gần bên. Hơi thở của cô thật ấm áp và đều đặn bên ngực gã; cái bụng căng tròn của cô nhắc nhở gã rằng cô đang nuôi dưỡng một sự sống mới bên dưới trái tim cô. Con trai gã, đứa con trai đã hình thành từ tình yêu của họ, một mối liên kết lâu dài vượt trên cả thời gian và không gian.

“Em sẽ đặt tên con là gì?” J.T hỏi sau một lúc lâu.

“Tất nhiên là John Tokala.”

“Anh thích cái tên đó.”

“Em yêu anh, J.T. Anh sẽ không bao giờ quên điều đó, phải không? Hoặc em?”

“Em nghĩ sao?”

Cô thở ra nhẹ nhẹ khi rúc vào gã. Một lát sau, cô chìm vào giấc ngủ.

Thời tiết đẹp trong vài ngày sau đó, J.T dừng lại nhiều lần để Brandy có thể nghỉ ngơi và duỗi chân tay. Gã biết những chuyến đi dài khiến cô mệt mỏi, nhưng cô không phàn nàn chút nào.

Dù J.T có ý định đưa cô về Cedar Ridge, gã không muốn mạo hiểm đi trong mùa đông vậy nên gã hướng về Copper Flats, một thị trấn khai mỏ cũ với số lượng cư dân đủ lớn để có vài hàng tạp hóa nhỏ và một nhà nghỉ, nhưng vẫn còn quá xa vời để mong muốn một tòa báo hay một văn phòng điện báo ở đó. Nếu may mắn, không ai sẽ nhận ra gã, hoặc nghĩ rằng J.T Cutter là kẻ đang bị truy nã.

Khi họ đến được Copper Flats, Brandy nồng nhiệt hy vọng cô sẽ không phải ngồi trên ngựa nữa.

Nó không hẳn là một thị trấn. Chỉ có hai dãy nhà trên con phố chính, các tòa nhà thì đều cũ kỹ. Có một cửa hàng tạp hóa, một cửa hàng rèn, một hàng đồ ăn, một hiệu cắt tóc, và một quán rượu nhỏ.

J.T dừng ngựa trên phố, trước hai dãy nhà nằm cuối khu phía đông của thị trấn. Lớp sơn trắng giờ đã ngả màu xám. Nước từ một trận mưa trước đó đọng thành vũng lầy lội trước sân. Một trong những ô cửa chớp bung vít lủng lẳng bên cạnh tay nắm cửa bằng đồng xộc xệch hai bên hông nhà.

“Nó trông không có vẻ tốt lắm,” J.T lẩm bẩm, nâng Brandy lên trong vòng tay. “Nhưng nó được việc.”

Brandy gạt đầu khi cô vòng tay ôm lấy cổ J.T. Ngay lúc này, cô không quan tâm đến bất cứ điều gì ngoại trừ nước tắm nóng và một chiếc giường.

Một lúc sau, một phụ nữ mập mạp cao lớn với mái tóc xám và đôi mắt xanh hiểu biết trả lời tiếng gõ cửa của J.T. “Anh muốn gì?”

“Tôi muốn thuê phòng.”

“Ta không cho bọn Da đỏ thuê phòng.”

“Vợ tôi sắp sinh rồi,” J.T nói rõ ràng. “Chúng tôi cần một nơi để ở lại, ít nhất là đêm nay.”

Người phụ nữ lẩm bẩm khế. “Cô ta cũng là Da đỏ à?”

J.T gạt đầu cộc lốc. Gã cảm thấy cơn giận ngày càng tăng theo từng phút trôi qua.

Brandy cựa quậy trong vòng tay J.T, bị kích động bởi thái độ khinh khỉnh của người phụ nữ bởi thực tế rằng J.T và bà ta nói về cô như thể cô không thể lên tiếng cho bản thân mình.

“Đặt em xuống, J.T.”

“Không,” gã lẩm bẩm. “Cứ ở đó.”

“Đặt em xuống!”

“Yên nào, Brandy.” J.T ôm cô vững vàng hơn trong vòng tay khi chờ người phụ nữ quyết định. Một nụ cười nhỏ làm dịu đi vẻ mặt lạnh lùng của bà ta. Gã coi đó như một dấu hiệu tốt.

“Ta không thích bọn Da đỏ lắm,” bà ta lên tiếng. “Đừng quá mong đợi, nhưng bởi vì người phụ nữ của anh đang mang thai, ta sẽ có một ngoại lệ, miễn là anh đừng có làm phiền tới ta trong đêm. Một phòng giá 2 đô la trả tiền trước.”

J.T chửi thề, ít nhất gã bị tính phí cao gấp 3 lần giá trị thật của căn phòng. “Tôi không có tiền.”

Bà ta nhăn mặt và lùi lại một bước, và J.T biết bà ta sắp đóng sầm cửa vào mặt mình.

“Đợi đã! Chết tiệt, quý bà, bà muốn tôi phải cầu xin sao? Vợ tôi cần một nơi để ở.”

“Ta không phải trại tể bần.”

“Tôi sẽ làm việc để trả tiền,” J.T nói, cảm thấy thật tuyệt vọng. “Nơi này cần sơn lại. Tôi có thể sửa mái nhà. Bất cứ thứ gì bà muốn.”

Quai hàm J.T siết lại khi gã chờ bà ta suy nghĩ. Gã ghét phải xin xỏ, ghét phải yêu cầu giúp đỡ, nhưng gã có thể quỳ xuống, bò lê lết nếu bà ta có yêu cầu gã – bất cứ điều gì, miễn là đảm bảo cho Brandy một nơi để cô có thể nghỉ ngơi qua đêm.

“Anh dính dáng đến pháp luật, phải không?”

Trong khoảnh khắc, J.T định sẽ nói dối, và rồi gã gạt đầu. “Phải, thưa bà.”

“Được rồi, thành thật đấy,” bà ta đồng ý. “Theo nguyên tắc thì ta không thuê đàn ông. Chẳng có gì ngoài rắc rối. Kết hôn với hai gã đàn ông vô dụng nhất thế giới, nhưng vì anh đã đề cập, thì ta sẽ giảm giá đôi chút.” Bà ta bước lùi lại và ra hiệu cho J.T vào trong. “Anh có thể sử dụng căn phòng cuối hành lang trên lầu.”

“Tất nhiên,” J.T nói, ép ra mỗi từng trong quai hàm đang siết chặt. “Chúng tôi muốn chút nước tắm nếu bà không phiền.”

“Thêm phí. Anh sẽ tìm thấy một cái bồn tắm trong phòng. Ta sẽ đun nước, nhưng ta bị đau lưng, anh sẽ phải tự mang nước lên. Ta là Bà Thomason.”

“Rất vui được làm quen với bà, thưa bà. Tôi là John Shayne, và đây là vợ tôi, Brandy.”

Bà Thomason gật đầu. “Bữa tối sẽ có trong một giờ nữa.”

J.T gật đầu. Thở phào nhẹ nhõm vì đã có một nơi để ở, gã đưa Brandy lên cầu thang và hướng về phòng.

“Bà ta thử thách thần kinh như địa ngục, hai đô la một ngày cho cái nơi như này,” J.T lẩm bẩm khi gã hạ Brandy xuống giường, sau đó đóng cửa lại.

Brandy gật đầu khi cô nằm lên giường. Tắm nệm mang lại cảm giác như thiên đường, và cô quyết định rằng chiếc giường này đáng giá hai đô la một ngày.

Quần mình trong một tấm chăn nặng nề, với một chiếc khăn choàng quần trên đầu, Brandy ngồi trước hiên, quan sát J.T cố định hàng rào quanh sân trước của bà Thomason. Họ đã ở đó năm tuần rồi, J.T đã sơn lại nhà, cả mặt trước và sau, cố định cánh cửa chớp, tất cả cửa nẻo, và sửa những lỗ hổng trên mái nhà.

Brandy thờ dãi khi đặt hai bàn tay trên cái bụng căng phồng của mình. Thời tiết tháng hai khá dễ chịu. Tuyết đã rơi sau khi họ đến Copper Flats, nhưng kể từ đó tiết trời lạnh nhưng quang đãng, J.T không đề cập đến việc quay về Cedar Ridge nữa, nhưng cô biết ý định đó luôn luôn ở đó, trong tâm trí gã. Cũng nhiều như cô ghét ý nghĩa phải rời xa J.T, cô biết gã đúng. Cô phải quay lại. Cedar Ridger là chìa khóa để mở ra cánh cửa giúp cô trở lại tương lai. Cô không muốn ở lại đây, trong quá khứ này, mà thiếu vắng J.T. Nếu cô không thể ở lại với gã, chia sẻ cuộc đời với gã, thì cô muốn ở nhà, nơi cô có thể cho con họ một bệnh viện sạch sẽ, với mẹ cô ở bên.

J.T đứng dậy, duỗi lưng. Bà Thomason chắc chắn nhận được xứng đáng số tiền của mình, gã nghĩ. Gã đã làm việc chăm chỉ mỗi ngày từ khi họ đến, nhưng gã không thể phàn nàn được. Một khi đã quen biết hơn, Leona Thomason tỏ ra là một phụ nữ đáng hoàng. Bà đã nặng xi quanh Brandy, nấu những món cô thích, nhấn mạnh rằng Brandy cần ngủ mỗi trưa. Bà thậm chí còn tình nguyện giặt đồ cho họ để Brandy không phải cúi gập người trên bồn giặt.

Liếc nhìn qua vai, gã trông thấy Brandy đang ngồi trước hiên, nhìn gã. Gã cảm thấy tim mình đập nhanh khi cô mỉm cười và vẫy tay với mình. Lạy Chúa, gã sẽ nhớ cô. Dù có lên thiên đường, nếu gã đủ may mắn để được ở đó, sẽ là một nơi thật cô đơn nếu thiếu vắng cô.

Gã cười lại với cô, sau đó chuyển sự chú ý tới hàng rào phía trước nhà Leona Thomason, luôn

cảm nhận thấy ánh mắt chăm chú của Brandy trên lưng mình.

Rất nhiều lần, gã tự hỏi mình sẽ làm gì để chuộc lại lỗi lầm của bản thân trong mắt Gideon. Phải, gã chẳng chút nhớ nhung cuộc sống cũ, gã chẳng nhớ tới những ván bài, những lời nói dối, việc ăn cắp. Có lẽ, nếu mọi chuyện khác đi, gã sẽ sống một cuộc đời tốt đẹp hơn. Xét đến thực tế gã mang nửa dòng máu da đỏ, sẽ có khả năng gã thích nghi được với bất kỳ cộng đồng dân cư nào, nếu có cơ hội, có lẽ gã đã lớn lên kiếm sống bằng việc huấn luyện ngựa thay vì ăn cắp.

J.T khề chửi thề. Gã đã từng từ bỏ việc ăn cắp và gian lận, chủ yếu bởi Gideon luôn theo dõi gã, nhưng chỉ có thể. Giờ theo như gã biết, gã đã thật sự thay đổi. Gideon sẽ nói gì khi họ gặp lại nhau? Liệu thiên thần hộ mệnh của gã có hài lòng với cách J.T đã vượt qua những thử thách của mình, hay J.T sẽ bị đưa xuống địa ngục, đối mặt với khổ đau vô tận biết rằng sẽ không bao giờ gã được gặp lại Brandy nữa?

Và Gideon đang ở đâu trong cả vài tháng qua?

J.T cau mày khi gã đóng một cái đinh. Hôm nay là ngày 23 tháng Hai. Giả sử Gideon cho gã hạn một năm thì gã sẽ chỉ còn bốn mươi lăm ngày. Nếu thời tiết tốt đẹp, chuyến hành trình trở về Cedar Ridge sẽ mất một tuần, hơn kém thêm 1 ngày.

Gã chửi thề khi thở ra trong lúc đóng một cái đinh khác. Bốn mươi lăm ngày, và rồi Brandy sẽ mất gã mãi mãi. Và chuyện gì sẽ tới nếu cô không thể trở về thời đại của mình? Liệu cô có thể tự mình sống sót, mà không có ai chăm sóc cô và đứa trẻ?

Chết tiệt! Gã ngẩng đầu nhìn trời. “Ông có ở đó không, Gideon? Có nghe thấy tôi không? Hãy nói với tôi rằng cô ấy sẽ ổn thôi, rằng cô ấy sẽ về được tới nhà. Nói với tôi rằng tôi đã không hủy hoại cuộc đời của cô ấy theo cái cách tôi đã hủy hoại cuộc đời mình!”

Gã ngồi đó trong vài phút, nhìn chăm chăm lên bầu trời cao rộng lớn, chờ đợi câu trả lời không bao giờ đến.

Thiên thần hộ mệnh cơ đấy, J.T trầm ngâm chua chát. Quái quỷ, có lẽ tất cả chỉ do gã tưởng tượng. Có lẽ gã chưa thật sự chết và thiên đường, hay địa ngục, chẳng là gì ngoài một giấc mơ dài...

J.T đưa tay lên cổ. Gã không hề tưởng tượng khi bị treo cổ, và gã không tưởng tượng ra ánh sáng trắng trên trời. Và Brandy thật hơn bất cứ ai gã từng biết. Brandy...

Gã cảm thấy sự hiện diện của cô, và khi gã liếc nhìn qua vai, cô đang đứng đằng sau gã với một tách cà phê nóng trong tay.

“Đây,” cô nói. “Em nghĩ anh sẽ cần thứ gì đó để làm ấm mình.”

“Anh muốn có em trong vòng tay để làm điều đó,” gã dài giọng, “nhưng cà phê sẽ được việc trong lúc này đây. Cảm ơn em.”

Gã đứng lên, ngón tay gã lướt qua những ngón tay cô khi gã cầm lấy chiếc tách. “Em cảm thấy thế nào?”

“Ôn ả.” Cô vỗ nhẹ vào bụng. “Em nghĩ thằng bé đang nhào lộn trong đó. Đây này, cảm nhận xem.” Cô nắm lấy tay J.T và đặt nó lên bụng mình.

Tình yêu lớn lao đột ngột chảy tràn trong J.T khi gã cảm thấy con trai mình đang di chuyển bên dưới bàn tay.

“Có đau không?” gã hỏi khi cảm thấy một bàn chân nhỏ xúi đá vào lòng bàn tay mình.

“Không, cảm giác rất tuyệt, dù đôi khi thật khó để tin rằng có một sự sống đang ở trong mình, rằng thằng bé đang ngủ và ăn. Em hy vọng con trông sẽ giống anh.”

“Đó sẽ là một lời nguyện khùng khiếp đối với một đứa trẻ vô tội đây.”

“Không phải! Anh là người đàn ông đẹp trai nhất em từng biết.” Còn đẹp hơn cả Kevin Costner, Brand Pitt, và Mel Gibson cộng lại, cô nghĩ, cười toe toét trong khi cô tưởng tượng ra J.T trên bìa cuốn tạp chí People. J.T Cutter, người đàn ông quyền rũ nhất hành tinh.

Lời khen ngợi của cô quét qua J.T như ánh mặt trời chói lọi. Kết thúc tách cà phê, gã đặt nó sang bên và cuốn Brandy vào vòng tay.

“Em cảm giác như có một trái bóng rổ giữa hai ta vậy,” cô nói, cười lớn.

“Bóng rổ là gì?”

“Đó là một quả bóng lớn màu nâu được sử dụng trong một trò chơi.”

J.T làm bầm khế. Có rất nhiều thứ trong thời đại của cô, gã không biết, sẽ không bao giờ biết. Vậy nên, vài ngày còn lại sẽ dành ở bên cô, ôm cô, chạm vào cô, nghe giọng nói của cô, nghe tiếng cô cười, nghe tên gã thốt ra trên môi cô.

“Brandy...”

“Sao ả?”

“Anh cần em,” gã thì thầm, giọng trầm thấp. “Ngay bây giờ.”

Cô mỉm cười với gã và chớp chớp hàng mi. “Em sao có thể từ chối anh điều gì được cơ chứ?”

“Anh nói thật đấy,” gã gầm gừ.

“Em cũng thế,” Brandy trả lời nhẹ nhàng, và nắm lấy bàn tay gã, cô dẫn gã vào nhà, lên cầu thang vào phòng họ.

Sau khi đóng rèm lại, cô lùi về phía chiếc giường, sau đó bắt đầu cởi nút chiếc áo sơ mi của J.T. Ném cái áo sang bên, cô để tay mình lang thang dạo chơi trên ngực và vai gã. Một bộ ngực thật đẹp, cô mơ màng, lướt ngón tay qua đám lông xoắn đen kéo dài đến thắt lưng gã và biến mất bên dưới chiếc quần.

J.T rên khê khi cô nắm lấy thắt lưng gã và bắt đầu cởi quần. Gã không mặc gì bên dưới.

“Đây, để anh cởi giày đã.” Gã nói.

Với một nụ cười toe toét, cô bước khỏi giường. Gã ngồi xuống mép đệm và kéo giày cùng tất ra, sau đó là quần.

“Em còn mặc ít quần áo kia.” Gã hỏi, cười toet toét.

“Không, em chỉ thấy béo thôi[30].”

“Lại đây nào.”

Cô bước đến chỗ gã, chạy bàn tay mình trên đôi vai rộng của gã khi gã kéo cô xuống bên mình và bắt đầu cởi đồ cho cô.

Làn da cô thật ấm áp và mịn màng, như sa tanh dưới ánh mặt trời. Mái tóc cô đen như mực, mềm lại bên dưới má gã. Ngực cô nặng trĩu trong vòng tay và thật ngọt ngào bên dưới môi gã khi gã hôn cô lần nữa và lần nữa, cố gắng tưởng tượng đến cảnh khi cô cho con trai họ bú. Gã lướt tay mình lên bụng cô và cảm thấy một áp lực nho nhỏ, một cái chân.

Chỉ còn bốn mươi lăm ngày nữa.

Những lời đó vang vọng trong tâm trí gã như một hồi chuông báo tử khi gã vuốt ve cô với bàn tay và đôi môi mình cho đến khi, cuối cùng, gã cũng hòa mình vào cô.

Gã hôn cô, cảm nhận sự ẩm ướt của nước mắt trên má cô, và tự hỏi đó là nước mắt của cô hay của chính mình.

CHƯƠNG 23

Brandy đứng bên cửa sổ, quan sát J.T sơn những cọc hàng rào bao quanh ngôi nhà.

Ngày tháng trôi qua thật dễ chịu, với J.T làm việc ban ngày trong lúc cô may đồ cho em bé. Thường thường, Leona Thomason sẽ giúp cô. Cùng nhau, họ đã may một chiếc chăn pha xanh-hồng cho em bé.

Đôi khi cô đi mua sắm cùng Leona. Về ngoài cộc cần của bà chủ nhà trọ là để nguy trang cho một trái tim mềm yếu như bơ, và sau tuần lễ đầu tiên, bà trao cho J.T một phong bì, tuyên bố rằng gã xứng đáng được trả công cho sự chăm chỉ của mình. Bà đã hạ giá tiền thuê phòng cho họ ở mức thấp nhất, mà bà đổ bừa khi thừa nhận rằng bà đã buộc tội họ quá vội vã trong lần đầu tiên.

Thông thường, vào buổi tối, J.T đưa Brandy đi dạo quanh thị trấn. Một sáng chủ nhật, gã thậm chí còn đưa cô tới nhà thờ. Brandy mỉm cười nhớ lại. Gã trông hết sức khó chịu khi một nhà truyền giáo bắt đầu nói chuyện về sự trả giá cho những tội lỗi, nhưng cô đã trông thấy ánh nhìn hy vọng trong đôi mắt gã khi vị mục sư bắt đầu nói đến đoạn về sự tha thứ.

Với một tiếng thở dài, cô đặt một bàn tay lên lưng. Đôi lúc cô quên mất họ không thể ở lại đây được, rằng số phận J.T đã được định đoạt. Cô sẽ làm gì đây nếu không có gã? Thật không công bằng, cô nghĩ một cách tuyệt vọng. Chỉ là thật không công bằng. Thời gian trôi quá nhanh, cô ước cô có thể nín thở lại và làm nó đứng yên. Trong vòng ba tháng nữa em bé sẽ ra đời. Cô dự sinh với những cảm xúc lẫn lộn. Cô gần như không thể chờ để được trông thấy con trai J.T, nhưng vào lúc em bé ra đời, J.T cũng đã đi rồi.

Cô cảm thấy những giọt nước mắt đang dâng lên và cô chớp mắt ngăn lại. Cô sẽ có nhiều thời gian để khóc lóc sau này.

“Cô cảm thấy ổn chứ?”

Brandy liếc nhìn qua vai và mỉm cười với Leona Thomason. “Ổn ạ. Có lưng cháu đau thôi.”

Leona Thomason gật đầu. “Tôi nhớ. Đến đây và ngồi xuống nào, tôi sẽ xoa lưng cho cô.”

“Ôi không ạ,” Brandy nói. “Cháu không thể để bà làm vậy được.”

Leona Thomason phẩy tay. “Đừng có tranh cãi với tôi, cô gái.”

Cảm thấy hơi xấu hổ, Brandy ngồi xuống một cái bệ, đầu cô cúi về phía trước, trong khi người phụ nữ lớn tuổi xoa lưng và vai cô.

“Hừmmm,” Brandy rên rỉ, “cảm giác tuyệt quá.”

“Tôi nhớ Henry của tôi đã từng làm vậy cho tôi. Chúng tôi có bốn người con. Ba gái một trai.”

“Thật là một gia đình tuyệt vời,” Brandy nhận xét. “Bà có thường xuyên gặp họ không?”

“Không. Các con gái của tôi đã lập gia đình và chuyển đi. Con trai tôi thì qua đời rồi.”

“Ôi, cháu rất tiếc.”

“Chuyện xảy ra lâu rồi. Henry bé của tôi là một thằng bé xinh đẹp nhất mà cháu từng thấy. Thằng bé qua đời vì viêm phổi khi mới ba tuổi. Thật không gì sánh được khi có một đứa con. Ôm đứa trẻ bé nhỏ trong vòng tay, biết rằng cháu là điều quan trọng nhất với nó trên đời.”

“Nó... nó có đau lắm không, sinh con ấy ạ?”

“À, giờ thì, vấn đề là ở đó. Vài phụ nữ dường như không gặp nhiều rắc rối lắm, trong khi những người khác lại lâm bồn trong những vài ngày. Tôi không nghĩ cháu sẽ gặp nhiều rắc rối đâu. Hông cháu đủ lớn để em bé ra đời.”

Bà vuốt tay trên lưng Brandy lần cuối. “Giờ thì cảm giác thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi ạ, cảm ơn bà.”

“Cháu kết hôn lâu chưa?”

“Chưa ạ. Chưa tới một năm.”

“Người đàn ông đó đối xử với cháu tốt chứ?”

“J.T ạ? Vâng.”

Leona Thomason khẽ lẩm bẩm. “Tôi có ít bánh mì trong bếp. Cháu ngồi đây và kê chân cao lên, tôi sẽ mang cho cháu một cốc cà phê.”

“Bà có phiền không nếu mang một cốc cho Mr. Cutter ạ?”

“Không, không phiền đâu. Cậu ta đã làm việc khá chăm chỉ.”

Những từ như ‘Da đỏ’ dường như ngưng đọng trong không khí. Bà Thomason đã không còn bận tâm đến nguồn gốc Da đỏ của họ nữa, Brandy ngờ rằng bà ấy đã bắt đầu thích J.T mặc cho sự phân biệt chủng tộc của mình.

Cô cảm ơn Leona vì cốc cà phê, sau đó mang cốc ra ngoài.

“Ồ đây này,” cô gọi. “Anh sẵn sàng nghỉ tay chưa?”

J.T đặt cọ sơn xuống và lau tay vào quần. “Anh hy vọng một trong số chúng là dành cho anh.”

“Cả hai luôn. Nếu anh muốn,” Brandy nói, đưa gã một cốc.

J.T nhấp một ngụm. “Cảm ơn.”

“Leona làm đấy.”

J.T càu nhàu. “Cốc của anh khéo có độc mất.”

“Em nghĩ bà ấy thích anh đấy, J.T.”

“Thế á? Bà ấy có cách thật hài hước để biểu đạt nó đấy. Mỗi lần anh bước vào phòng ăn, anh hy vọng bà ấy giấu hết đồ bằng bạc đi chứ.”

“Bà ấy đã xoa lưng cho em hôm nay.”

“Bà ta làm vậy sao?”

“Ừ-hừ. Anh có biết bà ấy có ba cô con gái đã kết hôn không? Và bà ấy có một cậu con trai nhỏ đã chết khi mới được ba tuổi?”

“Nghe có vẻ như hai người khá thân thiện rồi đấy.”

“Em nghĩ là bà ấy cô đơn.”

“Như em?”

“Em không cô đơn. Em có anh mà.”

Nhưng trong bao lâu? J.T nghĩ, và khi gã bắt gặp ánh nhìn của Brandy, gã biết cô cũng đang nghĩ giống mình.

Cầm lấy chiếc cốc rỗng trong tay cô, gã đặt nó xuống nền đất, sau đó nắm lấy tay cô trong tay mình. Bàn tay thật nhỏ nhắn, gã trầm ngâm. Những ngón tay cô dài và tinh tế. Thật duyên dáng.

Gã hít sâu một hơi. “Anh nghĩ chúng ta nên về Cedar Ridge trong tuần sau.”

“Sớm vậy sao?”

“Ừ. Anh muốn thấy em sớm ổn định ở đó, trước khi...” Gã hắng giọng. “Trước khi không an toàn cho em để di chuyển nữa.”

“Chúng ta có thể ở lại đây.”

“Không. Anh sẽ đưa em về Cedar Ridge.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả. Đó là nơi mọi chuyện bắt đầu, và đó là nơi sẽ kết thúc mọi chuyện. Em biết anh đúng mà.”

Cô muốn tranh cãi. Cô muốn nguyên rửa số phận. Cô muốn cầu xin J.T tìm cách nào đó để ở lại với cô mãi mãi. Nhưng cô biết nói ra điều này chỉ khiến gã cảm thấy tồi tệ hơn vì cô biết gã thật sự muốn ở lại. Đó không phải là lỗi của gã khi gã phải rời bỏ cô, bởi gã không thể kiểm soát được tương lai của mình.

Với một tiếng thở dài, cô bước vào vòng tay gã, tựa đầu vào ngực gã. “Em sẽ làm bất cứ điều gì anh cho là tốt nhất, J.T.”

“Vậy thì tuần sau, nếu tiết trời trong lành.”

“Tuần sau,” Brandy lặp lại lặng lẽ, biết đó là khởi đầu của kết thúc.

Trong suốt tuần sau đó, Brandy ghi nhớ lại từng khoảnh khắc. Cô thức dậy giữa đêm để ghi nhớ J.T trông ra sao khi ngủ. Cô lướt tay trên cơ thể gã và vùi trong tóc gã, ghi dấu những cảm xúc và cảm giác trong tâm trí. Cô nồng nhiệt mong muốn có một chiếc máy quay để cô có thể lưu giữ hình ảnh J.T vào một cuốn băng. Con trai họ quả là một món quà tuyệt vời, gợi nhớ hình ảnh cha cậu bé trông ra sao, gợi nhớ tới giọng nói của gã!

Ngừng suy nghĩ, cô tìm một mảnh giấy và viết xuống mô tả về J.T, lưu ý tới màu tóc và màu mắt gã, vết sẹo trên mu bàn tay trái của gã. Cô viết xuống họ đã gặp nhau ra sao, và tất cả mọi điều cô có thể nhớ về cha mẹ và ông bà ngoại gã. Cô đặt con cáo xinh đẹp gã đã khắc cho cô vào một chiếc hộp, cùng quần áo và đôi giày da đỏ của họ. Và khi xong xuôi, cô viết về quãng thời gian họ dành để ở cùng người Crow và người Lakota.

J.T bước vào trong một buổi chiều khi cô đang viết về Wicasa Tankala và Chatawinna.

“Em đang làm gì vậy?” gã hỏi nhìn qua vai cô.

“Em đang viết một cuốn nhật ký.”

“Một cuốn nhật ký? Để làm gì?”

“Em muốn viết về tất cả mọi thứ trong khi nó vẫn còn rõ ràng trong tâm trí em, để em khỏi quên mất. Em nghĩ con trai chúng ta sẽ muốn có nó một ngày nào đó.”

J.T gật đầu. Bước đến tủ quần áo, gã mở ngăn kéo phía dưới và kéo ra chiếc mũ bà ngoại đã cho gã.

“Đây,” gã nói, “đưa cái này cho con trai anh khi con đủ lớn để hiểu nó là gì.”

Brandy đặt chiếc mũ gần tới trái tim mình, biết nó có ý nghĩa đến thế nào với J.T và đau đớn biết bao khi gã phải từ bỏ nó. “Em sẽ đưa con.”

“Chúng ta sẽ rời đi vào buổi sáng,” gã nói.

Brandy gật đầu. Cô sẽ nhớ nơi này. Cô thậm chí sẽ nhớ bà chủ nhà của họ. “Em sẽ sẵn sàng.”

Leona Thomason bắt tay J.T. “Chăm sóc cô gái cho cẩn thận,” bà nói.

“Vâng, thưa bà.”

Một nụ cười nhẹ làm cong khóe miệng Leona Thomason. “Anh làm tôi ngạc nhiên đấy, John Shayne. Khi tôi để anh vào, tôi gần như mong đợi anh sẽ cướp của tôi.”

“Vâng, thưa bà. Tôi cũng cho là bà nghĩ vậy.”

“Cẩn thận nhé.” Thò tay vào túi, bà rút ra một chiếc túi da nhỏ. “Đây, cầm lấy. Anh đã kiếm được nó.”

J.T lắc đầu. “Bà đã đưa đủ rồi.”

“Đừng có tranh cãi với tôi, chàng trai trẻ. Anh sẽ cần vài đô la khi lên đường, vậy nên nuốt tự trọng lại và cầm lấy đi.”

“Tôi rất biết ơn, bà Thomason.”

“Tất cả những gì tôi yêu cầu là nhớ báo tin tôi biết khi em bé chào đời.”

Với một cái gật đầu, J.T bước lùi lại để Brandy và Leona có thể nói lời chia tay. Gã không chờ đợi sự khó khăn này khi rời Copper Flats, hoặc rời Leona Thomason. Trong vài tuần lễ ngắn ngủi kể từ khi tới đây, gã đã học được cuộc đời của mình lẽ ra sẽ thế nào. Lần đầu tiên, gã sống trong một thị trấn một cách hạnh phúc, nơi mà gã có thể đi dọc phố và dựng một căn nhà cho chính mình và Brandy. Ban đầu, vài người trong phố đã có phần thận trọng khi nhìn gã, vài người tỏ ra lạnh nhạt ngay lập tức, nhưng đa số, những người khác khiến gã cảm thấy được chào đón. Gã tự hỏi nổi oán hận, sợ hãi, sự chế giễu trong quá khứ có phải chỉ từ trong chính bản thân mình.

Gã trông thấy những giọt nước trong mắt Brandy khi gã nâng cô lên lưng ngựa, và gã tự nguyện rửa bản thân bởi là nguyên nhân của những giọt nước mắt đó. Không nghi ngờ gì cô sẽ còn khóc nhiều hơn nữa một khi gã ra đi.

Hàm gã nghiền chặt, gã quăng mình lên ngựa và ra khỏi thị trấn. Hôm nay là ngày 31 tháng 3. Gã có mười ngày để trở về, mười ngày để đưa Brandy về Cedar Ridge và để cô ổn định trong một căn phòng ở đâu đó.

Bàn tay gã siết chặt trong chiếc túi bên mình. Mười ngày để chuẩn bị cho cô đủ tiền để sống cho đến sau khi em bé ra đời.

J.T khẽ nguyện rửa. Gã biết hai hoặc ba cách chắc chắn để đặt được tay lên một số tiền lớn một cách nhanh chóng, nhưng gã chắc đến chết tiệt Gideon sẽ không chấp nhận bất kỳ cách nào.

Họ dựng trại đêm đó trong một bụi cây nhỏ gần một con suối yên tĩnh. Sau khi ăn tối, J.T ôm Brandy trong vòng tay, đôi mắt gã nhắm nghiền như thể gã đang để bản thân hấp thụ sự gần gũi của cô, ghi dấu từng chi tiết trong tâm trí cảm giác của cô trong vòng tay mình, cách ánh lửa nhảy múa trên tóc cô, cách cô thở dài, nhẹ nhàng, mãn nguyện, khi gã ôm lấy cô thật chặt.

“Em sẽ nhớ Leona,” Brandy nhận xét sau một lúc.

“Ừ,” J.T trả lời. “Anh cũng thế. Kể cho anh về cuộc sống của em ở Cedar Ridge đi, Brandy. Tất cả thời gian chúng ta bên nhau, anh nhận ra rằng anh không biết nhiều về em.”

“Em dạy học, như em đã nói đó. Dạy lớp ba. Em có một ngôi nhà trang trại kiểu cũ khá lớn ở ngoại ô thị trấn.” Brandy dừng lời, tự hỏi trang trại và nhà của cô đã bị bán chưa, cả xe tải của cô nữa, tự hỏi chuyện gì sẽ xảy đến với những con ngựa, dê, cừu, hai con chó, những con gà và vô số mèo lớn mèo nhỏ của cô.

“Em làm gì khi không dạy học?”

Brandy nhún vai. “Không có gì nhiều cả. Em thích đọc và xem phim. Em thích cười ngựa nữa. Em có một con ngựa cái đẹp lắm tên Athena. Và một con cừu tên Mary cùng một con dê tên Ichabod. Hai con chó tên Pat và Mike.”

“Quả là một người yêu động vật, hử?”

“Hành vi nữ tính thôi. Em có một đàn gà nữa, rất nhiều mèo hơn anh có thể đếm được.”

“Em làm gì khi không dạy học và không chăm sóc một sân đầy các loài động vật?”

“Em tân trang lại vài chiếc hộp cổ. Em định sẽ đi thăm cha mẹ trong suốt kỳ nghỉ hè năm nay...”

“Vậy anh là một tình huống bất ngờ trong kế hoạch của em.”

“Em không phiền đâu,” Cô gượng cười. “Em chỉ nghĩ về chuyện này giống như một chuyến nghỉ ngơi tại nông trại vui vẻ thôi.”

“Tại đâu cơ?”

“Nông trại vui vẻ. Đó là nơi mọi người đến để giả vờ mình là mấy anh chàng cao bồi.”

“Sao lại có bất kỳ ai muốn làm thế? Làm một cao bồi sẽ có một cuộc sống khó khăn và chắc chắn là không giàu có gì. Quý thật, một cao bồi sẽ được coi là may mắn nếu kiếm được 1 đô la mỗi ngày.”

“Phải, nó cũng được tái hiện trong những bộ phim rồi. Cao bồi và các tay đấu súng trở thành huyền thoại đấy. Hollywood đã làm rất nhiều bộ phim về Wild Bill Hickock, Jesse James and Wyatt Earp[31].”

“Thế sao? Anh đã gặp Hickock một lần.”

“Thật sao? Ở đâu? Khi nào?”

“Ba hoặc bốn năm trước ở Abilene.” J.T cau mày. “Đó là vào tháng tư hoặc tháng năm, như anh nhớ. Hẳn khi đó đang được bầu làm thủ lĩnh. Anh cũng đã gặp Earp hai lần, ở hai nơi khác nhau.”

Lần đầu tiên Brandy nhận ra những người đàn ông nổi tiếng vẫn còn sống rằng nếu cô không trở về nhà, cô có thể tới thành phố Dodge hoặc Abilene và tận mắt chứng kiến lịch sử trải dài trước mắt.

Nhăn trán, cô cố gắng nhớ lại những gì mình biết về Wyatt Earp. Vào năm 1875, ông ta là một người thi hành luật pháp ở Wichita, Kansas; vài năm sau, năm nay, cô nghĩ với một cái lắc đầu, ông ta sẽ trở thành phó cảnh sát trưởng thành phố Dodge, cùng Bat Masterson.

“Wyatt Earp sống đến khi già,” Brandy nói. “Ông ấy chết ở Los Angeles năm 1929.”

J.T huýt gió, ngạc nhiên khi một người của công chúng có tính khí như Earp lại có thể tránh để bản thân bị bắn hạ.

“Em sẽ làm gì nếu không tìm được đường về thời đại của mình, Brandy?”

“Em sẽ cố gắng trở tìm một công việc dạy học.”

“Và nếu em không tìm được?”

“Em đảm bảo là được.”

Cô không thể ngừng cười toe toét khi viễn cảnh cô không thể tìm thấy một công việc ở Miền Tây cũ này, có lẽ cô sẽ kiếm sống như một thầy bói. Wyatt Earp có lẽ sẽ phải trả từng xu, để biết chính xác những gì sẽ xảy ra ở O.K.Corral. Và những cảnh báo Wild Bill phải tránh xa vào ngày 2 tháng 8 năm 1876, ngày mà hắn bị bắn vào lưng?

“Em có nhớ lời hứa của mình không?”

“Em nhớ.” Cô quay người trong vòng tay gã, ánh mắt kiếm tìm. “Em sẽ không bao giờ yêu bất cứ ai khác theo cách em đã yêu anh,” cô nói dứt dõ. “Không bao giờ!”

“Brandy...”

“Không! Chúng ta chỉ hoàn thiện khi ở bên nhau, J.T. Em chắc chắn đấy. Vì lý do gì khác mà em lại ở đây chứ?”

Gã không thể trả lời được điều đó. Đúng hay sai, gã chỉ biết rằng gã vô cùng vui sướng trong suốt quãng thời gian họ bên nhau. Cô bị cuốn vào cuộc sống của gã như một cơn bão và khiến gã cảm nhận những điều gã chưa bao giờ biết có tồn tại; cô khiến gã thấy cuộc sống thật quý giá và khiến gã cảm nhận hương vị tình yêu đã thay đổi gã mãi mãi.

Với một tiếng thở dài, gã kéo cô áp vào mình, vòng tay quanh eo cô, tựa nhẹ lên bụng cô. Em bé đang đập bên dưới tay gã. Một đứa con trai, sẽ được sinh ra vào mùa xuân.

Brandy bao phủ tay gã bằng tay mình. “Anh có biết anh quý giá đến thế nào với em không, J.T? Anh có biết em yêu anh bằng cả linh hồn và trái tim em không?”

“Anh biết,” gã trả lời, giọng gã nghẹn lại. “Anh cũng yêu em. Cả em và con.”

CHƯƠNG 24

Tám ngày sau, J.T nhìn chằm chằm vào dấu hiệu đầu tiên của Cedar Ridge. Họ đi xuyên qua bóng tối như những con đom đóm, chớp mắt quan sát giữa trời tối đen ngoại trừ quán rượu vẫn sáng đèn.

Gã có thể trông thấy hình dáng lơ mờ của giá treo cổ in bóng lên nền trời đêm chỉ cách đó vài mét. Gã đã đứng đó gần 1 năm trước và nhìn mặt trời mọc khi gã nghĩ rằng đó sẽ là ngày cuối cùng trong cuộc đời mình.

Gã cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, tất cả quá rõ ràng, gã nhớ lại sự thít chặt ngọt ngào của tám vải trùm đầu, nỗi sợ hãi khiến ruột gan gã quặn lại khi họ trông sợi dây thừng quanh cổ gã.

Hôm nay là ngày 8 tháng 4.

“Chúng ta tốt nhất nên nói tạm biệt lúc này,” Brandy nói. “Em không muốn bất cứ ai trông thấy anh.”

“Không. Anh sẽ đưa em đến cuối đường.”

“Anh không thể làm thế. Không an toàn đâu.”

“Anh cần phải biết em được an toàn, Brandy. Anh muốn đảm bảo chắc chắn em ổn định ở một nơi tốt đẹp và sẽ có ai đó chăm sóc cho em. Có một người phụ nữ trong thị trấn, bà ta tên Nora Vincent. Bà ấy sẽ trông chừng em cho đến khi con ra đời.”

“Ai là Nora Vincent?” Brandy hỏi, không thể kiềm chế được sự ghen tuông trong giọng nói.

“Chỉ là một người bạn thôi. Em sẽ thích bà ấy. Và bà ấy sẽ thích em.”

“Anh chưa bao giờ đề cập đến bà ấy với em trước đây.”

J.T nhún vai. Sự thật là, gã hầu như không nghĩ tới Nora cho đến lúc này. “Bà ấy sở hữu một khách sạn. Đi thôi.”

Khách sạn nằm ở cuối đầu bên kia của thị trấn. J.T dẫn đường, tránh xa phố chính và ẩn mình trong bóng tối.

Khách sạn tối đen và chỉ có ánh sáng leo lét phát ra từ phía sảnh.

Nỗi thất vọng đè nặng lên vai J.T khi gã nâng Brandy xuống khỏi ngựa. Đây sẽ là đêm cuối cùng họ bên nhau.

Nắm lấy tay cô, gã mở cửa và bước vào trong.

Một người đàn ông cao gầy ngồi sau quầy lễ tân, khoanh tay, gục đầu xuống ngực và đang ngủ.

J.T gõ vào bàn. Người đàn ông tỉnh táo ngay lập tức.

“Xin lỗi,” ông ta đứng dậy, vuốt tay qua tóc. Rõ ràng ánh mắt ông ta đang phóng từ J.T sang Brandy, và ông ta không hài lòng với nhận thức có người Da đỏ trong cơ sở của mình. “Tôi có thể giúp gì?”

“Tôi muốn gặp Nora.”

Người đàn ông trượt cái nhìn lên lút xuống khẩu colt trong túi quần J.T. “Tôi e là bà Vincent đã đi nghỉ rồi. Có lẽ ông có thể trở lại vào buổi sáng?”

“Không.”

Người nhân viên lướt tay vào trong cổ áo. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể... là... tôi không thể...” ông ta hắng giọng.

“Tôi là bạn cũ của Nora,” J.T nói. “Tôi chắc chắn bà ấy muốn gặp tôi. Ngay bây giờ.”

“Vâng, tôi... à, được rồi.”

Vẫn giữ ánh nhìn lên J.T, người lễ tân bước thận trọng phía sau chiếc bàn và vội vã chạy xuống hành lang.

“Anh lúc nào cũng độc đoán trước tất cả mọi người thế sao?” Brandy hỏi cộc lốc.

“Hầu hết.” J.T siết chặt tay cô. “Dù vậy không phải với em. Em chưa bao giờ sợ anh, phải không nào?”

“Không thật sự, J.T, em...”

“J.T Cutter, là cậu phải không?”

Brandy liếc qua J.T thấy một phụ nữ thấp bé, đầy đặn với mái tóc đỏ hoang dã đang vội vã bước dọc hành lang.

“Chào, Nora.”

“Trời đất, cậu bé, lần cuối tôi thấy cậu, cậu đang đứng đưa bên dưới một sợi dây thừng! Cậu đã đi đâu suốt từ khi đó?”

“Đó là cả một câu chuyện dài.”

“Và không nghi ngờ gì là cũng rất thú vị. Cậu sẽ phải kể cho tôi nghe trong một phút nữa, nhưng trước tiên thì, sinh vật nhỏ bé đáng yêu nào đây?”

“Nora, đây là vợ tôi, Brandy. Brandy, đây là Nora Vincent, đầu bếp tốt nhất trong vùng đây.”

“Vợ sao!” Nora siết chặt tay trên ngực. “Trời ơi, cậu hẳn phải bận rộn lắm.Ồ, vào đây nào,” bà nói, nắm lấy tay Brandy và J.T. “Tôi có thể thấy là chúng ta sẽ có nhiều chuyện phải nói đó.”

Nora thúc giục họ đi về phía hành lang xuôi xuống phòng bà, và rồi đóng cửa lại. Chống tay lên hông, bà quan sát Brandy, đôi mắt xanh lá của bà ngày càng mở lớn khi trông thấy cái bụng lùm lùm của Brandy.

“J.T, sao cậu lại có thể đưa cô gái này đi vòng vòng như vậy được chứ? Một người phụ nữ trong tình trạng của cô ấy cần phải ở trên giường.”

“Đó là lý do tại sao tôi đưa cô ấy tới đây với bà đây, Nora,” J.T trả lời cộc lốc. “Tôi cần ai đó để mắt đến cô ấy cho đến khi em bé ra đời.”

Nora gật đầu. “Ngồi xuống đây nào, cô gái. Cô có muốn ăn chút gì không? Uống gì không? Một ly nước mát hay ít trà nhé?”

“Vui lòng cho cháu một tách trà,” Brandy nói, mỉm cười với người phụ nữ lớn tuổi.

“J.T, xuống bếp giúp tôi nào,” Nora nói.

Brandy ngồi xuống một chiếc ghế sofa bằng vải gấp hoa sọc xanh-trắng. Với một tiếng thở dài, cô duỗi chân, sau đó liếc nhìn quanh căn phòng. Tấm rèm trắng xếp nếp treo trên cửa sổ; tấm thảm sọc sẫm bao phủ trên nền nhà. Một chiếc ghế thoải mái trông có vẻ rộng rãi cuối góc phòng. Nhiều bức ảnh được treo trên tường, cùng vài chiếc kệ đặt những bức tượng nhỏ hình các loài chim và động vật bằng sứ. Vài phút sau, Nora và J.T quay lại. Nora đặt một chiếc khay bạc với một ấm trà và ba chiếc tách trung quốc gần cửa.

“Đã kết hôn!” Nora lắc đầu đầy kinh ngạc khi bà rót trà. “Tôi không thể tin được. Kem không, cô gái yêu quý? Chuyện đó xảy ra khi nào vậy?”

“Gần đây,” J.T nói. Gã nhăn nhó khi đỡ lấy tách trà. “Quý tha ma bắt! Khi nào bà mới bắt đầu tích trữ cà phê trong nhà vậy?”

“Không bao giờ. Không thể chịu nổi cái thứ đó.” Bà đưa Brandy một tách trà, rót một tách cho mình, sau đó ngồi xuống cạnh Brandy trên ghế sofa. “Giờ thì, tôi muốn biết mọi chuyện. Hai người gặp nhau khi nào, kết hôn khi nào...” Bà ghim J.T với một ánh mắt cứng rắn. “Cậu thoát khỏi cái thông lọng thế nào. Nhưng trước tiên tôi muốn biết sao cậu lại điên rồ tới mức trở lại Cedar Ridge?”

“Nó là nhà của Brandy. Tôi... tôi sẽ phải đi trong một hai ngày tới, và cô ấy muốn ở lại đây cho đến khi em bé chào đời.”

“À, dĩ nhiên rồi. Tôi rất vui được chăm sóc cô, và em bé nữa, nhưng...”

“Nora, tôi thật sự không có tâm trạng cho các câu hỏi tới nay đâu.”

“Dĩ nhiên rồi, để sau vậy.” Nora mỉm cười với Brandy. “Cô cần nghỉ ngơi đó.” Bà cầm lấy tách trà từ tay Brandy và đặt nó sang bên cạnh. “Hãy lấy một phòng trên tầng áp mái. Phòng bên trái. Nó là phòng lớn nhất và tốt nhất. Chìa khóa ở cửa. Tôi sẽ lấy cho cô ít nước tắm vào sáng mai.”

J.T đặt tách lên bàn, sau đó giúp Brandy đứng lên. “Cảm ơn bà, Nora, cháu thật sự rất biết ơn.”

“Tôi rất mừng được làm điều đó mà.” Bà ôm lấy Brandy. “Đừng lo lắng gì cả. Tôi biết tất cả mọi chuyện về việc sinh em bé. Tôi đã có bảy đứa con cơ mà. Không phải những đứa còi cọc đâu nhé.”

Brandy mỉm cười. Nora Vincent là một người rất dễ mến.

“Tôi sẽ gặp lại hai người vào bữa sáng mai,” Nora nói. “Không quá sớm đâu. Đây, cầm lấy cái này,” bà đưa J.T một chiếc đèn nhỏ. “Không thể để Brandy vấp ngã trên cầu thang được.”

“Cảm ơn bà, Nora.”

“Đừng nói cảm ơn nữa. Chúc ngủ ngon.”

“Em thích bà ấy,” Brandy nói khi họ bước lên cầu thang.

“Anh biết em sẽ thích mà.”

“Anh định giải thích việc thoát chết thần kỳ khỏi sợi dây thòng lọng thế nào?”

“Anh sẽ không phải giải thích gì cả,” J.T nói. Gã cầm chìa khóa và mở cửa, đặt chiếc đèn lên đầu tủ.

Brandy nuốt xuống cục nghẹn đang dâng lên trong cổ họng. Trong khoảnh khắc, cô đã quên mất việc J.T phải đi. Cô nhìn chằm chằm vào lưng gã khi gã đóng cửa và khóa lại.

Thời gian của gã sắp hết.

Khi gã quay lại đối diện cô, cô biết gã cũng đang nghĩ về những điều tương tự. Đây sẽ là lời tạm biệt. Nước mắt căm lặng đang dâng lên trong mắt cô và chảy dài trên má.

“Brandy, đừng.”

“Em không thể đừng được.”

Thì thầm tên cô, gã vòng tay ôm lấy cô và giữ cô thật chặt. “Anh không muốn rời xa em. Em biết điều đó mà.” Gã nhắm mắt như thể nỗi đau đang đâm xuyên qua mình. “Anh yêu em. Anh yêu em hơn bất kỳ ai anh từng biết. Hơn cả cuộc đời anh.”

“Em không thể sống thiếu anh được – không phải bây giờ.”

“Em có thể, và em sẽ làm được.” Gã lùi lại, mỉm cười. “Lúc này em cần phải mạnh mẽ vì cả hai chúng ta. Con trai chúng ta cần em.”

Cô lắc đầu. “Sao em có thể sống tiếp chứ, không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy đến với anh? Chỉ là thật không công bằng khi anh biến mất khỏi cuộc đời em.”

“Anh biết,” gã thì thầm một cách bất lực. “Anh biết.”

Nhẹ nhàng, gã nâng cô lên vòng tay mình và đưa cô lại giường, và rồi ngồi xuống bên cạnh, kéo cô vào vòng tay, ước rằng gã được làm tình với cô lần cuối.

Cô ôm lấy gã thật chặt, gương mặt cô ép vào ngực gã. Có lẽ gã đã sai. Có lẽ gã đã hiểu lầm ý Gideon. *Làm ơn, làm ơn, đừng đưa anh ấy rời xa tôi. Tôi yêu anh ấy rất nhiều. Tôi cần anh ấy. Con trai chúng tôi cần anh ấy. Làm ơn đừng đưa anh ấy đi...*

“Brandy, nếu em không thể trở về nhà, đừng ngại ở lại đây với Nora. Bà ấy sẽ chăm sóc tốt cho em. Bà ấy là một phụ nữ rất tốt.”

Cô gật đầu, gần như không nhận thức được những gì gã đang nói. Bình minh đang hé rạng cuối đường chân trời. Nếu J.T nói đúng, gã chỉ còn một ngày nữa. Hai mươi bốn giờ. Và gã không thể ở lại đây. Thật quá nguy hiểm. nếu ai đó trông thấy gã...

Cô ngồi dậy khi nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Cutter! Chúng tôi biết anh đang ở trong đó. Mở cửa ra.”

J.T chửi thề khi nhận ra giọng nói của Marshal Aaron Dinsmore. Brandy đứng bật dậy bước về phía cửa sổ. Một ban công nhỏ hẹp chạy dài trên gờ tầng hai. Cô mở cửa sổ và nhìn ra ngoài. Đường phố bên dưới không có một ai.

“Đi đi, J.T.” Cô nói gấp gáp. “Nhanh lên!”

“Chết tiệt, anh muốn có thêm thời gian.”

“Em biết.”

“Mở cửa ra, Cutter!”

“Nhanh lên,” Brandy nói.

J.T nắm lấy tay cô, hôn cô mạnh mẽ, ném thấy nước mắt của cô. “Anh yêu em, Brandy.”

“Em biết. Em cũng yêu anh. Hãy đi với Chúa, J.T.”

Gã gạt đầu, sau đó bước ra ngoài cửa sổ và nhảy xuống đường. Phía sau, gã nghe thấy tiếng va chạm lớn như có ai đó đã phá cửa. Gã liêu lĩnh quay lại nhìn và sau đó chạy thục mạng.

Gã nghe thấy tiếng Brandy hét lên, sau đó cảm thấy một cơn đau nhói đột ngột trên chân trái. Âm thanh tiếng súng nổ vang lên trong sự tĩnh lặng của buổi sớm khi gã nằm núp trong bụi rậm.

Khi gã nhìn lên, gã thấy mình đang nhìn chăm chăm vào một nòng của một khẩu súng săn hai nòng.

“Kết thúc rồi, con trai,” người đàn ông nói. “Mừng cậu đã về nhà.”

CHƯƠNG 25

Lờ đi cơn đau nhói trên chân, J.T lê từng bước. Giờ đang là cuối chiều, ngày 9 tháng 4. Ngày mai, gã sẽ bị treo cổ, lần nữa.

Ý nghĩ đó khiến miệng gã khô đi và khiến trán gã lấm tấm mồ hôi. Không phải lần nữa chứ, gã chán chường nghĩ. Làm ơn, không phải lần nữa chứ.

Ít nhất Brandy đã được an toàn. Gã đã trông thấy cô sáng nay. Gã sẽ gặp lại cô tối nay. Nora đã ghé qua trong ngày và hứa sẽ chăm sóc Brandy và em bé. Đừng lo lắng gì cả J.T, Nora đã nói vậy, siết chặt tay gã. Tôi sẽ đảm bảo họ không thiếu thốn thứ gì.

J.T ngừng đi tới đi lui. Dựa đầu vào tường đá lạnh, gã nhắm mắt lại. Gã có thể tin Nora. Bà sẽ giữ lời hứa. Brandy không thể ở nơi nào tốt hơn thế.

Đồng hồ điểm giờ theo từng tiếng trôi qua, nhắc nhở gã nhớ rằng gã lại qua thêm 60 phút để đi đến cuối cùng đời.

Đẩy mình khỏi bức tường, gã bắt đầu đi tới đi lui, nhăn nhó bởi cái chân đau. Và gã vẫn không ngừng bước, biết ơn rằng gã vẫn còn sống và cảm nhận sự đau đớn.

Cô đến lúc sáu giờ, đẹp hơn bất kỳ lúc nào gã từng thấy cô. Cô thật hợp với thiên chức làm mẹ, gã nghĩ. Cô gượng cười khi bước về phía gã, nhưng gã trông thấy nỗi buồn sâu thẳm trong đôi mắt cô.

“Em trông thật đáng yêu, Brandy,” gã thì thầm, nắm lấy tay cô trong tay mình.

Quá đáng yêu. Cô mặc một chiếc váy lên xám mềm mại cùng tông màu với đôi mắt cô. Tóc cô được buộc lên nhưng có vài lọn nhỏ đổ xuống lưng cô. Nâng một tay lên, gã lướt tay mình qua mái tóc mềm mại như lụa của cô.

“Em có ổn không?” gã hỏi.

“Ổn ạ. Họ đã lục soát em, J.T. Anh tin nổi không?”

Gã mỉm cười, thích thú bởi sự phẫn nộ của cô. “Họ đã tìm thấy gì?”

Brandy nhún vai. “Chẳng có gì nhiều. Một khẩu súng. Một con dao.”

“Nghe có vẻ như em có kế hoạch nghỉ ngơi trong tù nhỉ.”

Cô gật đầu, không nao núng. “J.T, em có thể làm được gì không?”

“Không gì cả, em yêu.” Gã nâng tay cô lên môi và hôn. “Em có thật sự nghĩ rằng em có thể đưa anh thoát khỏi đây không?”

“Không hẳn, nhưng em nghĩ anh có thể tự thoát ra, nếu anh có vũ khí.”

J.T gật đầu, ước rằng cô thành công. Nếu gã cố gắng thoát khỏi đây gã thích bị giết trên đường tẩu thoát hơn là đối mặt hơn giá treo cổ lần nữa.

“Anh có sao không, J.T? Em có thể mang gì đến cho anh không?”

“Không.” Gã mừng vì chuyện này sắp kết thúc. Đêm qua, cơn ác mộng của gã đã trở lại ám ảnh gã. “Anh muốn biết làm cách nào Dinsmore lại biết anh đang ở trong thị trấn.”

“Người lễ tân đã nhận ra anh và báo cáo lên chính quyền. Anh không biết mình bị treo thưởng sao? Năm trăm đô la.” Brandy nhăn nhó. “Em hy vọng hẳn ta chết ghen với nó.”

Cô liếc tấm băng nhuộm máu quấn quanh đùi J.T. “Anh không nên đứng như thế.”

“Em cũng vậy.”

“Em ổn mà. Nếu có bất kỳ chút an ủi nào thì Nora đã đã sa thải con chồn hôi kia lúc chiều rồi.”

“Không an ủi nhiều lắm,” J.T cười gượng gạo.

Brandy với tay qua chấn song ôm lấy gã, bám vào gã và ước rằng cô có thể giữ gã được an toàn, ước rằng cô có thể ôm gã mãi mãi. Thế nhưng, dường như thật kỳ lạ, cô có thể cảm nhận được điều đó, rằng cô biết không gì cô có thể làm để thay đổi được tương lai.

Với sự nhận thức đó, cô nhận ra ngay cả khi J.T bằng cách nào đó có thể thoát được đêm qua, gã cũng phải trở lại một lúc nào đó. Và cô biết, dường như chắc chắn, rằng dù cách này hay cách khác, số phận hay bất cứ điều gì tương tự cũng sẽ đưa hai người họ trở về Cedar Ridge. Cô nhớ J.T đã từng nói mọi sự đều bắt đầu ở đây, và sẽ kết thúc ở đây. Có lẽ gã đã biết, rằng gã không thể thoát khỏi số phận phải không?

Brandy cứng người lại trong vòng tay J.T khi cô nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

“Hết giờ rồi, thưa cô,” Dinsmore lên tiếng.

“Làm ơn để tôi ở lại thêm chút nữa.” Cô liếc nhìn qua vai. “Làm ơn đi?”

Người thi hành luật lưỡng lự, rồi nhún vai. “Quái quỷ,” ông ta lầm bầm. “Cô có thể ở lại thêm vài phút nếu cô muốn.”

“Cảm ơn ông,” Brandy nhiệt thành nói.

“Dinsmore!”

“Anh muốn gì, Cutter?”

“Cho cô ấy một cái ghế, được không?”

“Chắc rồi, sao lại không chứ.”

Brandy mỉm cười với người canh sát khi ông ta đưa cô một chiếc ghế gấp từ văn phòng của mình. “Của cô đây, thưa cô.”

“Cảm ơn ông.”

Với một cái gạt đầu, Dinsmore rời buồng giam, đóng cửa lại sau lưng.

Brandy thở dài khi cô ngồi xuống ghế.

“Em có chắc là mình cảm thấy khỏe không?” J.T hỏi.

“Vâng. Đừng lo ạ.”

J.T kéo ghế của mình trong xà lim ra và ngồi xuống. Brandy ngay lập tức nắm lấy tay gã ép nó lên

bụng mình. “Có vẻ như em bé đang di chuyển này.”

“Thằng bé có một cú đá mạnh mẽ đấy. Em chắc là nó không làm đau em chứ?”

“Không. Thằng bé chỉ khiến em hơi khó khăn khi ngủ thôi. Có vẻ như cậu bé luôn lộn nhào mỗi khi em chuẩn bị đi ngủ vậy.”

Họ ngồi đó im lặng một lúc. Ánh mắt J.T di chuyển trên khuôn mặt Brandy, nhận thức thời gian đang không ngừng trôi đi. Với mỗi khoảnh khắc trôi qua, gã lại gần hơn tới giá treo cổ, gần hơn tới lúc mất Brandy.

“Hãy nói cho con biết nguồn gốc của mình, Brandy. Hãy dạy thằng bé biết tự hào với di sản Da đỏ của mình.”

“Em sẽ dạy con,” cô hứa. “Anh biết em sẽ làm vậy mà.”

“Anh có cảm giác rồi em sẽ được trở về nhà thôi.”

“Thật sao?”

J.T gật đầu. “Anh không thể giải thích được, nhưng anh nghĩ dù thế nào cũng ta cũng sẽ kết thúc ở Cedar Ridge này.”

“Em cũng nghĩ vậy.”

“Phải không?”

“Vâng.” Cô nghiêng người về phía gã. “Hôn em đi,” cô thì thầm. “Em sẽ chết mất nếu anh không hôn em.”

Tay gã trượt qua giữa các chân song và quần quanh eo cô, ôm cô nhẹ nhàng khi môi gã khám phá cô, lưỡi gã lần theo miệng cô bàn tay gã trượt lên vào ôm lấy ngực cô, ngón tay cái của gã mân mê ngực cô.

Muốn giữ cô gần hơn nữa, gã đứng dậy, kéo cô theo cùng, áp mình vào chân song lạnh lẽo đang ngăn cách gã với người phụ nữ duy nhất gã yêu. Đôi tay gã vuốt nhẹ trên lưng cô trượt xuống bụng cô, khum lấy sự đầy đặn của ngực cô.

Gã cảm thấy hơi nóng của cô, sự khao khát khi cô bám chặt lấy vai gã, lưỡi họ giao hòa trong vũ điệu vượt trên cả sự khao khát của thời gian.

Không bao giờ trở lại được nữa, gã nghĩ. Sau đêm nay, gã sẽ không bao giờ được ôm cô, hôn cô, không bao giờ trông thấy cô nữa. Liệu Gideon có gửi gã tới thiên đàng không, nó cũng sẽ chỉ như địa ngục nếu thiếu vắng cô. Brandy, Brandy...

Gã rên rỉ khe khẽ khi gã chuẩn bị sẵn sàng cho sự vĩnh hằng mà không có cô.

Brandy tay chảy dựa vào gã, mãi miết trong mối liên kết khi tay gã cũng như tay cô đang gấp gấp khám phá từng inch cơ thể của gã, cố gắng ghi nhớ chiều rộng đôi vai gã, mái tóc dày của gã, các cơ

bấp rần chắc bên dưới tay mình. Cô lướt tay lên quai hàm gã, ghi nhớ bộ râu lún phún ran ráp bên dưới da mình. Cô hôn gã, và lại hôn gã, hấp thu mỗi liên kết của môi gã, hương vị lưỡi gã.

Không bao giờ trở lại nữa, cô nghĩ. Sau đêm nay gã sẽ không bao giờ là của cô nữa. *Làm ơn đi, Gideon, anh ấy là một người đàn ông tốt. Hãy đưa anh ấy tới thiên đàng. Làm ơn đừng để anh ấy đau khổ. Tôi yêu anh ấy rất nhiều. Làm ơn đừng mang anh ấy rời xa tôi...*

“Hết giờ rồi, cô Cutter.”

“Không.” Brandy bám lấy J.T, ánh mắt cô di chuyển chậm rãi trên gương mặt gã. “Làm ơn đi, vẫn chưa đến lúc mà.”

“Xin lỗi, thưa cô, cô phải đi bây giờ.”

“Em yêu anh, J.T. Em sẽ luôn luôn yêu anh.”

“Anh biết.” Vòng tay gã siết chặt quanh cô, và gã hôn cô lần cuối. “Anh yêu em, Brandy. Anh yêu em mãi mãi.”

Dinsmore hắng giọng. “Thưa cô?”

“Chúa phù hộ anh, J.T.”

“Em cũng vậy.” Gã nắm lấy tay cô trong tay mình, đôi mắt gã tối lại với nỗi đau. “Đừng đến buổi treo cổ, Brandy.”

“Nhưng...”

Gã lắc đầu. “Anh không muốn em ở đó. Ở lại với Nora cho đến khi nó kết thúc. Hứa với anh?”

Cô gật đầu, không thể thốt nên lời.

“Vĩnh biệt, Brandy thương yêu,” gã nói, giọng gã khàn đi.

Nước mắt lăn dài trên má cô khi cô nghiêng người về phía trước và hôn gã lần cuối. “Hãy đi với Chúa, J.T.”

“Cô Cutter?”

“Vâng vâng. Tôi đi đây.”

J.T buông cô ra. “Em tốt nhất nên đi đi.”

Brandy nhìn sâu vào mắt gã. “Em yêu anh.”

“Anh biết.” Gã siết chặt tay khi cô bước đi. Níu kéo thêm cũng chẳng được gì lúc này.

Với một tiếng nắc nhen ngào, Brandy quay người và bước đi một cách mù quáng về phía cửa.

Tay siết chặt quanh song sắt, J.T nhìn theo mỗi bước cô đi và biết toàn bộ cuộc đời gã cũng đã mất theo cô.

Cô quay lại khi bước đến ngưỡng cửa. Gã trông thấy cô hít sâu một hơi. Cô mỉm cười với gã, đôi mắt xám thật đẹp của cô long lanh vì nước mắt, và rồi cô biến mất.

“Phải rồi, cháu yêu, cứ khóc đi. Cháu sẽ cảm thấy tốt hơn.”

“Anh ấy... anh ấy không muốn cháu ở đó ngày mai.”

“À, dĩ nhiên là cậu ấy không muốn,” Nora nói, vỗ nhẹ lên lưng Brandy. “Một buổi treo cổ là một điều khủng khiếp để mà xem. Ta đã thấy một lần rồi – ý ta là trước cả lần của J.T.” Nora rùng mình nhớ lại. “Ta không hiểu tại sao mọi người lại muốn xem nó nữa.”

“Nhưng đó là cơ hội cuối cùng để cháu được gặp anh ấy.”

“Ta biết. Nhưng tin ta đi, cháu yêu, cháu không muốn nhớ đến lần cuối cùng được thấy J.T là khi cậu ấy bị treo cổ đâu. Điều đó sẽ ám ảnh cháu suốt phần đời còn lại.”

“Là ai vậy?” Brandy hỏi, nỗi buồn của cô phút chốc bị quên lãng. “Bà đã trông thấy ai bị treo cổ?”

“Em trai ta. Nó chỉ mới hai mươi tuổi.”

“Ôi, Nora, cháu rất tiếc.”

“Nó luôn là một trong những chàng trai luôn tìm đến rắc rối,” Nora giải thích buồn bã. “Và khi nó được 18 tuổi, nó bắt đầu lạc lối. Nó bắt đầu cướp ngân hàng, và rồi một ngày khi đang chạy trốn từ một ngân hàng mà nó chuẩn bị cướp, nó đã giết chết một người đàn ông. Ta là gia đình duy nhất mà nó có, và nó hỏi xin ta ở đó với nó. Chuyện đó thật khủng khiếp. cháu không thể tưởng tượng được nó khủng khiếp đến thế nào khi đứng đó và biết rằng mình chẳng thể làm gì...” Nora hít một hơi thật sâu. “Muộn rồi. Cháu nên đi ngủ thôi. Cháu cần phải ngủ.”

“Cháu không nghĩ là cháu có thể ngủ được.”

“Vậy thì cứ cố gắng nghỉ ngơi đi.”

“Nora, bà đã gặp J.T ở đâu?”

“Ở đây, ở Cedar Ridge. Cậu nghỉ đêm ở khách sạn ta vài lần.”

“Sao hai người lại trở thành bạn tốt được?”

“Ta không chắc nữa. Ta đoán là cậu ấy nhắc ta nhớ đến Sam. Khi J.T bị bắt, ta đã đảm bảo cậu ấy có đủ đồ ăn, áo mặc.” Nora nhún vai. “Bằng cách nào đó, chúng ta đã trở thành bạn tốt.” Nora đặt tay lên vai Brandy và siết nhẹ. “Chúc ngủ ngon, Brandy. Cố gắng đừng lo lắng.”

“Chúc bà ngủ ngon. Cảm ơn vì tất cả.” Nằm xuống giường, Brandy nhắm mắt, nhưng giấc ngủ không tới. Đặt tay lên bụng, cô lặng lẽ khóc, khóc vì J.T, vì bản thân mình, vì đứa con sẽ không bao giờ biết mặt người cha tuyệt vời của nó.

Cô dậy ngắm bình minh. Quấn chiếc chăn quanh mình, cô bước đến bên cửa sổ và nhìn xuống phố.

Dù mới sáng sớm, đám đông đã tụ tập tại phía đầu kia của thị trấn. Cô có thể trông thấy giá treo cổ, trông nó như một vệt nâu xấu xí trên nền trời tươi sáng.

Một sự di chuyển trên phố thu hút ánh mắt cô khi cửa nhà tù bật mở, sau đó là J.T bước ra hiên, tiếp đến là cảnh sát trưởng Dinsmore và phó cảnh sát trưởng. Cả hai đều đang giữ những khẩu súng trường.

Trong giây phút đó, chiếc đồng hồ của tòa án thị trấn bắt đầu điểm giờ.

Cô trông thấy J.T bước xuống phố. Tay gã bị còng phía sau lưng. Gã dừng lại ở bậc thang cuối và nhìn về phía khách sạn. Ánh mắt gã gặp mắt cô trong khoảnh khắc, khoảnh khắc ngọt ngào. Cô thấy môi gã di chuyển, biết gã đang nói với cô rằng gã yêu cô, và rồi Dinsmore thúc gã về phía trước bằng khẩu súng, giục gã bước xuống phố.

Với một tiếng nức nở, cô quay lưng lại phía cửa sổ và ngã xuống giường, hai tay ép chặt lên tai để ngăn âm thanh tiếng chuông ngân đánh dấu những giây phút cuối cùng trong cuộc đời J.T.

CHƯƠNG 26

J.T bước lên giá treo cổ, ánh mắt dán chặt về phía khách sạn. Đó là ngày 10 tháng 4 năm 1876. Chỉ một năm trước gã cũng đứng tại nơi này, gã nghĩ gay gắt. Một năm trước, dù gã không hẳn mong được chết, gã cũng chẳng có gì để sống tiếp. Nhưng điều đó giờ không còn nữa. Lần đầu tiên trong toàn bộ cuộc đời khốn khổ của mình, gã đã có một điều để ao ước sống, một ai đó để yêu thương.

Brandy... gã cảm thấy một cục nghẹn dâng lên trong cuống họng khi gã nghĩ tới tất cả những điều gã đã bỏ lại phía sau.

Brandy, hãy sống tốt. Anh yêu em. Anh yêu em...

Và nỗi sợ hãi cũ kỹ quen thuộc khiến ruột gan gã quặn thắt khi người thi hành án bước lên. “Có nói lời cuối không?”

J.T lắc đầu. “Kết thúc nó đi.”

Gã chiến đấu với thôi thúc muốn nôn mửa khi người thi hành án trùm tấm khăn đen lên đầu mình. *Không có gì phải sợ cả. Mà đã từng đứng vị trí này trước đây rồi. Một cái giật nhanh, và rồi mọi chuyện kết thúc.*

Không có gì phải sợ. Gã không thể không run rẩy khi chiếc thòng lọng trượt quanh cổ. Nỗi sợ hãi dâng lên trong gã, và chỉ bị cuốn đi bởi sự tiếc nuối.

Anh yêu em, Brandy, anh yêu em...

Gã gọi lại hình ảnh cô trong tâm trí và giữ nó khi sự tĩnh lặng đột ngột bao trùm đám đông.

Gã hít sâu một hơi, tự hỏi Gideon đang ở nơi đâu.

Suy nghĩ cuối cùng của gã trước khi cái bẫy sập xuống, là Brandy, và rồi gã rơi, rơi mãi, theo đường xoắn ốc rơi xuống.

Gã đợi cho sợi dây cuối cùng cũng thít lại, chờ đợi cơn đau khủng khiếp, bóng tối bao phủ trước ánh sáng thiên đàng. Nhưng không có bóng tối, không có đau đớn, chỉ có ánh sáng đang bao trùm. Âm áp và mềm mại, nó bao bọc gã trong ánh hào quang của tình yêu vượt trên cả cái chết trần tục.

“Chào mừng về nhà, John.”

“Gideon?”

Một thiên thần bước ra khỏi quảng sáng, trông chính xác như những gì J.T nhớ.

“Anh làm rất tốt,” Gideon nhận xét. “Tốt hơn nhiều những gì ta đã hy vọng.”

J.T hít sâu một hơi. Tấm vải trùm đầu và chiếc thòng lọng đã biến mất. Bàn tay gã đã được thả tự do. “Tôi chẳng làm gì cả.”

“Ồ, nhưng có đấy. Anh đã học được nhiều điều chỉ trong quãng thời gian ngắn, John. Anh đã học được giá trị của tình yêu, của sự cho nhận, của đức hy sinh. Chúng ta rất hài lòng với anh.”

“Vậy giờ thì sao? Tôi vọt vờ trên thiên đàng, được sắm cho một đôi cánh, ngồi đánh đàn hạc?”

“John, làm ơn đi,” thiên thần nói, trông như thể bị xúc phạm. “Ta quá bận để có thời gian ngồi xuống dạy anh chơi đàn hạc. Và các thiên thần thì không cần phải có cánh.” Gideon mỉm cười hiền lành. “Ta e rằng anh có nhiều điều phải học về thiên đàng đấy.”

“Không nghi ngờ gì.”

“Như ta đã nói, John, anh đã làm rất tốt, nhưng anh không phù hợp với thiên đàng. Không ai có thể thoát tục hoàn toàn cả. Con đường dẫn đến sự hoàn hảo là cuộc đấu tranh suốt cả cuộc đời. Nhưng giờ anh đang đứng ngay trên con đường đấy, John, một trong số đó là con đường dẫn tới nơi cực lạc.” Gideon mỉm cười. “Còn giờ thì, thiên đàng thật sự đang chờ anh.”

J.T gật đầu. Gã nghĩ mình nên vui mừng vì gã không bị thiêu cháy trong lửa địa ngục, nhưng tất cả

những gì gã có thể nghĩ tới là Brandy. Gã muốn cô. Cần cô. “Hầu hết mọi người sẽ hài lòng khi biết rằng họ được thoát khỏi địa ngục,” Gideon tỉnh ý nhận xét, “nhưng có vẻ anh không mấy hạnh phúc”

“Sao tôi có thể hạnh phúc được chứ?” J.T giận dữ nói. “Lần đầu tiên trong đời tôi có một người phụ nữ yêu mình. Tôi sắp trở thành cha. Chết tiệt – ý tôi là, quái quỷ thật, lần đầu tiên tôi có thứ gì đó để sống, và giờ thì nó đã mất, và ông hy vọng tôi vui vẻ sao.”

Vị thiên thần khoanh tay trước ngực, vẻ suy tư. “Ta nghĩ có lẽ ta có thể ‘né luật’ chút ít trong bản phán xét.”

Hồi chuông cảnh báo chạy dọc cột sống J.T. “Né luật sao?”

Nỗi sợ hãi khiến mặt đấng dấng đầy trong miệng J.T khi hình ảnh lửa địa ngục vô tận hiện lên trong tâm trí gã.

“Ý ông là sao?” Bóng tối bao quanh J.T, cuốn gã khỏi ánh sáng. “Gideon? Gideon!”

“Hãy đi theo lẽ phải, John, và chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Gideon!” một tiếng kêu tắc nghẹn thoát ra khỏi cổ họng J.T khi gã cảm thấy mình đang rơi xuống, xuống mãi, vượt qua cả thời gian và không gian...

Với một tiếng nấc, Brandy chạy về phía cơ thể đang lơ lửng bên dưới sợi dây thừng. Người dân trong thị trấn đã ra về, mặt trời đã lặn, và cả trái đất dường như ngừng quay.

Mình đã từng làm thế này. Suy nghĩ đó thoát qua trong đầu khi cô đưa tay ra chạm vào chân J.T, và rồi một dòng điện chạy dọc cánh tay cô. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi thứ tối đen và rồi cô đang lao mình trong một đường hầm tăm tối, vượt ra khỏi tầm kiểm soát, cũng như lúc trước.

Chỉ là lần này cô không đơn độc.

Khi bóng tối qua đi, cô mở mắt và thấy mình đang nằm trên nền đất. Và ở đó, bên cạnh mình, cô trông thấy J.T.

Nén lại cơn khóc òa, cô ngồi dậy, thì thầm tên gã.

“Brandy?” Mi mắt gã chớp mở và gã ngược nhìn cô. “Là em sao?”

Gã còn sống! Kêu tên gã, cô lướt bàn tay lên mặt, lên ngực gã, đảm bảo với bản thân rằng gã thật sự ở đó, rằng gã thật sự còn sống.

“Brandy? Anh chết rồi sao?”

“Không.” Cô lắc đầu, nước mắt vui sướng lăn dài trên má. “Có lẽ là em chết rồi.”

Gã vuốt ve má cô, đôi mắt mở to ngạc nhiên. “Em không có cảm giác như đã chết,” gã thì thầm khẽ. “Em có cảm giác thật tuyệt vời.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh không chắc. Một phút trước anh đang đứng trên giá treo cổ, và điều tiếp theo anh biết là mình đang nói chuyện với Gideon.” J.T cười toe toét. “Anh đoán anh không hoàn toàn sẵn sàng lên thiên đường. Anh có cảm giác là anh sẽ bị quản thúc suốt phần đời còn lại.”

Thật hơn những gì anh biết đây, John Cutter.

“Gideon?”

Hãy đi theo lẽ phải, sống nốt quãng đời này, Tokala, giọng nói lên tiếng. Yêu thương vợ anh. Yêu thương con cái anh.

“Tôi sẽ.” J.T đứng lên, ôm Brandy trong vòng tay.

Hãy nhớ lấy, J.T, giọng nói mờ dần. Hãy nhớ những gì anh đã học được.

“Brandy.” Gã kéo cô vào vòng tay mình, không thể tin được gã còn sống, họ lại được bên nhau. “Brandy, ôi, Brandy.” Gã hôn cô dịu dàng, hân hoan, trái tim gã đập dồn khi nhận ra bản thân vừa được trao thêm một cơ hội nữa.

“Em đã về nhà, J.T!” Brandy la lên, chỉ vào những tòa nhà dọc theo con phố. “Nhìn kia – đó là trường trung học, và tiệm làm đẹp, cả trạm xăng nữa.”

Chậm rãi, J.T quay sang nhìn chằm chằm xuống thị trấn. Ánh đèn sáng rực trong các ô cửa sổ cửa hàng. Con phố chính, đã từng kết lại bởi những vết bản giờ được phủ trên một loại sơn đen bóng mượt. Những lá cờ đuôi cáo màu đỏ trắng và xanh treo rực con phố chính.

Gã cau mày khi đọc dòng chữ viết trên biển hiệu.

KỶ NIỆM THỊ TRẤN CEDAR RIDGE
LỄ HỘI MIỀN TÂY HOANG DÃ
08 THÁNG 04 ĐẾN 10 THÁNG 04 NĂM 1996

Gã quay sang nhìn chằm chằm lên giá treo cổ, rồi đưa tay chạm vào cơ thể treo cuối sợi dây thừng. Đó chỉ là một hình nộm giả, mặc một bộ quần áo đen.

“Cái quái gì vậy?” Gã quan sát thị trấn. Nó trông không mấy khác biệt. Gã nhận ra hàng thợ rèn, ngạc nhiên rằng nó vẫn đứng vững. Hầu hết các khối nhà đều vậy. Gã cau mày khi đọc biển hiệu: Trung tâm bowling của Jerry, Siêu thị mini của O'Reilly, Cửa hàng làm đẹp của Myrna.

Chậm rãi lắc đầu. Bowling là gì? Cả Siêu thị mini nữa chứ?

“Anh đã đúng, J.T,” Brandy nói, giọng cô đầy vẻ thắc mắc. “Em đã về nhà.”

J.T nguyên rủa khe khẽ, không dám tin những điều gã e sợ đã thành sự thật. “Ý em là...”

“Chào mừng đến những năm 1990, J.T.” Cô ôm gã thật chặt, và rồi lùi lại. “Lại là Lễ hội Miền Tây hoang dã nữa,” cô nhận xét. “Điều đó có nghĩa là em đã biến mất trong một năm. Em tự hỏi...”

Cô rên rỉ khi cơn đau nhói khiến chân cô muốn khụy xuống.

“Brandy, chuyện gì vậy?”

“Em nghĩ em sắp lâm bồn rồi.”

J.T lắc đầu. “Không. Còn quá sớm.”

“Có thể em đếm sai ngày.” Cô ôm chặt lấy bụng khi cơn co thắt khác tới. Cô chắc chắn mình đang lâm bồn.

Cô nhìn chăm chăm vào ngôi trường trung học. Buổi khiêu vũ trong lễ hội Miền Tây lúc nào cũng nhộn nhịp. Cô có thể tìm sự giúp đỡ ở đó, nhưng cô chưa sẵn sàng đối mặt với những người dân trong thị trấn, để buộc phải lắng nghe những câu hỏi mà cô chưa sẵn sàng trả lời.

“Bệnh viện,” cô nói, hỏn hển thờ. “Đưa em đến bệnh viện.”

“Ở đâu?”

“Chỉ cách vài dặm nhà dọc theo Phố Số 3.” Cô chỉ qua vai. “Lấy cái đó đi.”

J.T liếc nhìn quanh. Một con ngựa duy nhất đang đứng giậm trước cửa hàng rèn. “Đợi ở đây.”

Lần mình trong bóng tối, J.T chạy xuống phố. Nắm lấy dây cương, gã quăng mình lên lưng ngựa và hướng về phía Brandy. Xuống ngựa, gã nhắc bổng cô lên lưng ngựa và quăng mình lên phía sau cô, hướng tới bệnh viện.

J.T nhìn chăm chăm vào khu nhà màu trắng đang lớn dần trong bóng tối. Biển hiệu lớn với dòng chữ Bệnh viện Cedar Ridge.

Xuống ngựa, J.T nâng Brandy lên trong vòng tay và bế cô dọc theo hành lang lát gạch hoa. Gã cảm thấy tim mình đang nảy lên cuống họng khi cánh cửa đôi tự động mở như một phép màu.

Khi đã vào trong, gã đứng bên Brandy, cảm giác như một gã ngốc, trong khi cô trả lời câu hỏi và ký vào giấy tờ.

Người phụ nữ đứng phía sau bàn làm việc nhìn lên, vẻ mặt tò mò, khi Brandy nói với bà tên mình.

“Cutter? Anh không liên quan đến một người nổi tiếng, phải không?”

“Không,” Brandy trả lời nhanh. “Mọi người đều hỏi thế cả.”

J.T cười toe toét. Người nổi tiếng cơ đấy. Sự hài hước của gã tắt ngúm khi gã nhìn quanh. Chưa bao giờ, trong cả cuộc đời mình, gã trông thấy bất cứ điều gì như vậy. Cửa kính thật lớn. Sàn nhà pha đen trắng sáng bóng mà không phải làm từ gỗ. Phụ nữ mặc những bộ đồng phục trắng tinh và đi những đôi giày trông thật lạ mắt. Gã nhăn nhó khi mùi hăng hăng tấn công mũi mình.

Gã có một giây hoảng loạn khi một người phụ nữ trong bộ đồ trắng mang một chiếc xe đẩy đến

cho Brandy.

“Em ồ mà, J.T.” Brandy lên tiếng. Cô nắm lấy tay gã trong tay mình. “Chúng ta chưa bao giờ thảo luận chuyện này, nhưng em muốn anh ở trong đó trong lúc sinh.”

J.T nuốt xuống. “Ồ đó với em sao?”

Brandy gật đầu, nhắm mắt khi một cơn co khác tới bất ngờ.

“Đó... Đó có phải điều em muốn không?”

“Vâng.”

Sao gã có thể từ chối cô được chứ? “Được rồi. Nếu em chắc chắn thế.”

“Em chắc.”

Người phụ nữ, tên cô ta là Y tá Winfield, theo như tấm biển trên ngực áo, mỉm cười với J.T khi đỡ Brandy ngồi xuống xe lăn. “Một người sẽ tới hướng dẫn cho anh ngay khi chúng tôi mang vợ anh vào phòng sinh.”

“Được.”

“J.T, anh có thể làm điều này cho em được không? Anh có thể gọi cho cha mẹ em không?”

“Gọi cho họ sao?”

“Gọi điện thoại. Hỏi y tá điện thoại bàn ở đâu. Cô ấy có số đấy.”

“Brandy, anh...”

“Làm ơn?” Cô nhắm nhó khi một cơn đau khác nhấn chìm mình.

“Anh sẽ gọi. Đừng lo.”

Cô gượng cười khi Y tá Winfield lăn chiếc xe dọc theo hành lang.

Gọi cho cha mẹ cô, J.T nghĩ, choáng váng. Điều đó nghĩa là sao? Điện thoại là gì? Số điện thoại cô nói đến là gì? Và gã phải hỏi xin cái quái gì đây chứ?

Cảm giác như một con cá mắc cạn, gã hỏi người phụ nữ đứng trước bàn lễ tân để gọi cho cha mẹ Brandy. Cô ta dường như hiểu ý gã, và gã nhìn chăm chú khi cô ta ngồi xuống trước một cái hộp đen, tìm kiếm, nâng một bên lên tai và bấm số.

“Bà Talavera?” cô y tá hỏi bằng giọng vui vẻ. “Chỉ một phút thôi, xin vui lòng.”

J.T hít sâu một hơi khi người y tá đẩy tai nghe về phía mình. Không biết phải mong đợi điều gì, gã đưa nó lên tai giống cô y tá đã làm. Và chờ đợi.

Sau một lúc, gã nghe thấy giọng một phụ nữ. “A-lô? Có ai ở đó không? A-lô?”

Gã nuốt nước bọt và nói. “A-lô?”

“Ai vậy?”

“J.T Cutter, thưa bà.”

“Cutter? Tôi e là tôi không nhận ra cái tên này.”

“Không, thưa bà. Chúa ta chưa bao giờ gặp nhau. Tôi...” J.T nguyên rửa khe khẽ. “Tôi là chồng Brandy.”

“Brandy? Người phụ nữ nói, giọng bà cao vút. “Cậu nói là Brandy sao? Con bé ở đâu? Cho tôi nói chuyện với con bé!” Người phụ nữ ngừng lời một chút và rồi, bằng một giọng choáng váng lên tiếng. “Chồng? Cậu nói là chồng sao?”

“Vâng, thưa bà.”

Một sự im lặng kéo dài. Phía bên kia, J.T nghe thấy một giọng đàn ông nói, “Talina? Em ổn chứ? Em trông trắng bệnh như một tờ giấy vậy.”

Và rồi một giọng đàn ông trên đường dây. “Đây là Nick Talavera. Ai vậy?”

“J.T Cutter.”

“Cutter? Cậu là gã quái nào? Cậu đã nói gì với vợ tôi?”

“Tôi là chồng của con gái ông.”

J.T nhe răng cười toe toét trong khoảnh khắc sự im lặng sừng sờ ở đầu dây bên kia.

“Chồng, cậu nói chồng sao?”

“Đúng vậy ạ.”

“Cậu đã làm gì con gái tôi? Chúng ta – quý thật, chúng ta không biết phải nghĩ gì khi con bé biến mất vào không khí.”

“Cháu không có thời gian giải thích cho bác lúc này,” J.T nói. “Brandy đang lâm bồn. Nếu bác muốn gặp cô ấy thì chúng cháu đang trong bệnh viện ở Cedar Ridge.”

Gã nghe thấy tiếng đập máy giận dữ ở đầu dây bên kia khi đưa điện thoại lại cho y tá.

Ngay sau đó, một y tá khác xuất hiện phía cuối hành lang, J.T nhìn chăm chăm vào hình dáng đang tiến về phía mình. Một nam y tá sao? Không, gã nghĩ, miệng há ra, đó là một phụ nữ đang mặc quần!

“Anh Cutter? Chúng tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho anh bây giờ.”

Hai mươi phút sau, mặc một chiếc áo trùm xanh nhạt cùng đôi dép lê bằng giấy và chiếc mũ giấy trùm đầu, gã được dẫn vào một căn phòng nhỏ. Brandy nằm trên một chiếc giường hẹp che phủ bởi một tấm vải trắng. Một người đàn ông, gã cho rằng đó là bác sĩ, đứng phía cuối giường, hai y tá đứng bên cạnh.

“Anh đã gọi cho gia đình em chưa?” Brandy hỏi.

“Rồi.”

“Họ nói sao?”

J.T cười toe toét. “À, họ có chút ngạc nhiên khi nghe tin từ anh, anh cho là vậy. Họ hỏi rất nhiều, anh không trả lời nổi.” Gã lắc đầu. “Anh nói với họ là em đang lâm bồn và sau đó đưa điện thoại cho y tá. Anh tin là sẽ phải trả lời rất nhiều câu hỏi khi họ tới.”

“Em ước là em biết câu trả lời cho những câu hỏi đó.”

“Phải, anh cũng vậy.” Gã nắm lấy tay cô trong tay mình. “Em cảm thấy sao rồi?”

“Em cảm thấy tốt hơn rồi.” Cô thở hắt hắt khi một cơn co khác ập đến. “Nó đau lắm.”

“Anh biết. Anh có thể làm gì đây?”

Cô lắc đầu, móng tay cô bấu chặt vào lòng bàn tay gã khi một cơn co khác đâm xuyên qua mình. “Nó đang tới rồi... rất gần.” Cô nói với một tiếng rên rỉ. “Em không nghĩ nó lại đau đến thế.”

Gã đứng bên cạnh cô trong năm giờ kế tiếp, nắm lấy tay cô, xoa lưng cho cô, ước rằng gã có thể chịu đựng cơn đau đó thay cô.

Và rồi, khi gã nghĩ gã không thể chịu đựng nổi khi nghe cô khóc nữa, đầu em bé bắt đầu xuất hiện.

“Rặn thêm một lần nữa nào,” bác sĩ động viên, và một lúc sau, con họ ra đời.

J.T nhìn chăm chăm vào tạo vật bé nhỏ, một đứa trẻ sơ sinh đỏ hỏn và cảm thấy tình yêu dâng trào trong mình hơn tất cả những gì gã từng biết.

“Brandy, em yêu, đó là một bé trai.” Gã thì thầm, giọng nghẹn lại không dám tin. “Y như những gì Tasina Luta đã nói.”

“Thằng bé ổn chứ?”

“Hoàn hảo,” J.T nói. “Hoàn hảo và xinh đẹp, giống như mẹ bé.”

“Anh Cutter, liệu anh có thể vui lòng ra ngoài vài phút được không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Không, không có gì đâu. Chúng tôi cần lau rửa sạch sẽ cho cậu bé và chăm sóc sản phụ sau sinh. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Gã gật đầu, sau đó cúi xuống và hôn lên trán Brandy. “Anh yêu em,” gã thì thầm.

“Em yêu anh.”

“Anh sẽ quay lại ngay khi họ để anh vào.”

Brandy gật đầu. “Nhanh lên nhé.”

“Tất nhiên rồi.” Gã hôn cô lần nữa, sau đó rời khỏi phòng.

“Anh Cutter, phòng đợi phía cuối sảnh. Có máy pha cà phê cạnh thang máy. Tôi e là nhà ăn đã đóng cửa mất rồi.”

J.T gật đầu, tự hỏi cô ta đang nói cái quái gì vậy. Với một tiếng thở dài, gã bước xuống sảnh cho đến khi tìm thấy một căn phòng nhỏ. Gã không biết đó có phải phòng đợi hay không, nhưng nó khá yên tĩnh và gã đột nhiên thấy mình rất cần vài phút ở một mình. Ngồi xuống một chiếc ghế, gã nhắm mắt lại.

Gã đã làm cha. Gã có một cậu con trai.

Vài phút sau, gã nghe tiếng bước chân ngoài hành lang và rồi một người đàn ông và một người phụ nữ bước vào. Gã biết mà không cần giới thiệu rằng đó chính là cha mẹ Brandy. Talina Talavera cao và gầy, với mái tóc đen dài và đôi mắt đen. Nick Talavera lại là một người đàn ông tóc vàng với đôi mắt xám đen sáng hơn màu mắt con gái mình. Ông đi một đôi bốt, cùng chiếc áo sơ mi nâu có in hình Geronimo^[32] trên đó.

J.T cười toe toét khi đọc dòng chữ trên áo: Những người anh hùng của tôi luôn giết chết những tên cao bồi. Và rồi gã hít sâu một hơi. Nick Talavera là một người cao lớn, với đôi vai rộng và đôi chân dài khiến gã nhớ đến những thân cây to cùng đôi tay lớn nhất J.T từng thấy. Gã có thể dễ dàng hình dung đôi tay đó quán quạnh cổ mình, kết thúc công việc mà chiếc giá treo cổ đã bắt đầu, một khi Talavera biết được gã là ai.

Thu hết sự can đảm J.T đứng lên. “Hai vị là ông bà Talavera? Cháu là chồng Brandy.”

CHƯƠNG 27

J.T cảm thấy mình như một con ngựa giống tại cuộc đấu giá khi cha mẹ Brandy đang quan sát gã kĩ lưỡng từ đầu đến chân.

“Con gái tôi đâu?” Bà Talavera hỏi, tông giọng lo lắng đã phản bội bà. “Brandy đâu?”

“Cô ấy ổn, thưa bà,” J.T trả lời. “Chúng cháu có một cậu con trai, nặng 7,3 pounds[33], dài 21 inches.”

“Cậu chắc là con bé ổn cả chứ?”

“Vâng, thưa bà, mẹ và con đều khỏe mạnh.”

“Cậu gặp con gái tôi ở đâu?” Nick Talavera hỏi, có phần cộc cằn.

“Ở đây, ở Cedar Ridge ạ,” J.T trả lời. Gã không bận tâm thêm vào rằng họ gặp nhau ở thế kỷ khác.

“Khi nào?”

“Một năm trước ạ.”

“Tại sao chúng ta không nghe tin gì từ con bé trong suốt quãng thời gian qua?” Talina Talavera hỏi.

Tại sao, quả là vậy, J.T đắm chiêu buồn bã.

“Cậu có chắc là con bé ổn cả không?” Nick Talavera hỏi, rõ ràng vẫn còn nghi ngờ có điều gì đó không ổn.

“Cháu đã nói cô ấy ổn cả ạ,” J.T kiên nhẫn lặp lại. “Và đúng là cô ấy ổn cả ạ.”

“Cậu mang một phần dòng máu da đỏ, phải không?” Talina nhận xét.

“Vâng, thưa bà. Cháu mang dòng máu Lakota.”

“Lakota!”

J.T gật đầu. Rõ ràng có một số thứ chẳng bao giờ thay đổi, gã trầm ngâm, như tình trạng thù địch giữa người Crow và người Lakota chẳng hạn. Rõ ràng, từ cái nhìn trên gương mặt cau có của Talina Talavera, bà không mấy thích thú khi có một người con rể mang dòng máu Lakota. Nhưng đó là nỗi lo lắng nhỏ nhất của gã lúc này. Làm cách nào họ có thể giải thích được cho cha mẹ Brandy đây? Họ liệu có tin sự thật không? Quỷ thật, với gã cũng thật khó mà tin được.

May mắn thay, một y tá xuất hiện ngay lúc đó. “Ông Cutter? Ông có thể gặp vợ mình bây giờ.”

“Đây là cha mẹ của vợ tôi.”

“Chính sách của bệnh viện chỉ cho phép hai người vào thăm một lần thôi,” y tá đề nghị.

J.T gật đầu với cha mẹ Brandy. “Hai bác vào đi ạ,” gã nói. “Cháu biết cô ấy rất nóng lòng gặp hai bác.”

“Cảm ơn cậu, cậu Cutter.” Talina Talavera nói.

“J.T là được rồi ạ.”

Talina tặng gã thứ gì đó gần như một nụ cười, rồi vội vã rời khỏi phòng, bước theo chồng bà.

J.T đi lại trên sàn nhà, thần kinh căng thẳng. Brandy dường như quá dễ dàng khi hòa nhập với thế giới của gã, tại sao gã lại khó khăn để vậy trong thế giới của cô? Gã cảm thấy như thể gã đang quan sát mọi thứ qua một cặp kính từ bên ngoài. Gã trông thấy những thứ quen thuộc, nhưng lại không thật sự nhận ra chúng. Thị trấn trông quen thuộc nhưng nó lại khác hoàn toàn. Nó thậm chí còn có mùi khác nữa. Đã qua rồi hương thơm của cây xô thơm và cây thông, thay vào đó là thứ mùi nặng nề mà gã không nhận ra.

Trang phục thì dường như vẫn thế - những quý cô vẫn mặc váy và đàn ông vẫn mặc quần và áo sơ mi, tuy nhiên nó cũng không hoàn toàn giống. Váy có thể làm mù mắt người ta vì nó quá ngắn, để lộ rất nhiều chân phụ nữ. Và một trong những y tá còn mặc quần nữa chứ, J.T lắc đầu. Gã chưa bao giờ trông thấy một phụ nữ mặc quần trước đây. Lúc đầu gã còn tưởng cô ta là một người đàn ông có gương mặt xinh xắn nữa kìa.

Gã nghiên cứu những bóng đèn trên đầu, tự hỏi điều gì đã khiến những chiếc ống dài hẹp đó sáng lên như vậy. Gã đã từng trông thấy ánh sáng từ nến và khí đốt, nhưng đây quả là một thứ mới mẻ.

Gã liếc nhìn đồng hồ trên tường – có thứ gì thật khác biệt. Đã hơn mười giờ rồi. Với một tiếng thờ dài, gã bước đến chỗ tờ báo nằm trên chiếc bàn ọp ẹp. Ánh mắt gã dán vào ngày tháng trên đó. Ngày 10 tháng 4 năm 1996.

Gã chửi thề khe khẽ khi vò nát tờ báo trong tay. Nó đánh vào gã, thật sự lần đầu tiên. Gã đã tới tương lai một trăm hai mươi một năm sau. Tất cả mọi người gã từng biết đã chết từ lâu. Tất cả mọi thứ quen thuộc đều đã ra đi và không thể trở lại.

Và rồi gã nghĩ tới Brandy và con trai họ, và gã mỉm cười. Gã không có lý do gì để quay lại cuộc đời cũ và không có gì để quay trở lại cả. Tất cả những gì gã muốn, tất cả những người gã yêu thương và trân quý, đều ở ngay đây rồi.

Huýt gió khe khẽ, J.T bước xuôi hành lang về phía phòng vợ mình. Tương lai của gã, cuộc sống của gã, toàn bộ thế giới của gã, đang chờ ở đó, phía sau cánh cửa.

PHẦN KẾT

Brandy ngồi trong bóng râm, cho con gái bú. Thật tuyệt khi được trở về nhà, cô mơ màng. Trước

sự nhẹ nhõm của cô, cha mẹ cô đã không bán ngôi nhà hay bất kỳ thứ gì khác. Thay vào đó, họ đã cho một cặp vợ chồng già thuê, họ đã đồng ý chăm nom đám vật nuôi nếu được giảm tiền thuê nhà.

Cảm giác mãn nguyện tăng lên khi cô trông thấy J.T đang hướng dẫn con trai họ sử dụng đôi giày cưỡi ngựa. Ở tuổi lên ba, Johnny trông giống hệt cha cậu bé. Cô biết cậu bé sẽ thật sự khiến nhiều trái tim cô gái thổn thức khi lớn lên. Brandy thờ dài khi nhìn chăm chú xuống gương mặt con gái mình. Lissa là một đứa trẻ xinh xắn với mái tóc đen của mẹ và đôi mắt nâu của cha. Mới được sáu tháng, nhưng cô bé đã là tình yêu thương vô bờ bến của cha mình.

Quả là ba năm bận rộn. Không dễ dàng gì, để J.T hòa nhập với cuộc sống ở những năm 90'. Gã có nhiều điều phải học hỏi, phải học cách lái xe, vận hành một chiếc máy giặt, lò vi sóng, sử dụng máy ATM, cân đối tài khoản ngân hàng.

Trên tất cả, họ đã phải giải thích sự biến mất của Brandy, không chỉ với toàn thể thị trấn, mà nhất là với cha mẹ cô.

Lời giải thích của cô dễ dàng được người dân thị trấn chấp nhận. Cô đơn giản là nói với mọi người rằng J.T đã cuốn cô đi trong khi họ đang khiêu vũ và bỏ trốn. Những người dân lành trong ở Cedar Ridge chỉ đơn giản nghĩ đó là điều lãng mạn nhất họ từng nghe – trên hết là cô đã yêu một người lạ bí ẩn tên Cutter ngay trong ngày Lễ hội Miền Tây hoang dã khi họ vừa mới kỷ niệm cái chết của một kẻ ngoài vòng pháp luật nổi tiếng.

Brandy không thích ý tưởng phải nói dối cha mẹ mình, nhưng cô sợ phải nói sự thật với họ. Ban đầu, cô kể cho họ nghe cùng một câu chuyện với những người trong thị trấn, nhưng cha cô lắc đầu và mẹ cô đơn giản là không tin. Tiếp theo, cô cố gắng để bịa ra một lời nói dối thật nhất cho sự vắng mặt trong suốt một năm của mình, nhưng cuối cùng, cô phải nói sự thật với cha mẹ mình. Cha cô có phần hoài nghi, nhưng mẹ cô, với niềm tin vững chắc với sự thần bí, đã chấp nhận sự thật như nó vốn dĩ.

Cuối cùng, ngay cả cha Brandy cũng dần tin rằng điều không thể đó đã xảy ra, rằng cô đã vượt thời gian, gặp gỡ và yêu J.T, và giờ họ đã được đoàn tụ ở hiện tại.

Trong nhiều tháng sau đó, cha mẹ cô đã hỏi rất nhiều điều về cuộc sống của J.T trong những năm 1800, cả hai đều tò mò muốn biết nó thật sự như thế nào khi sống ở miền Tây cũ.

Một trong những điều đầu tiên Brandy làm khi cô có thể đứng lên đó là đi đến thư viện và tìm kiếm J.T trong sách. Các thông tin cơ bản về cuộc đời gã cho đến trang cuối cùng, trong đó nói rằng kẻ ngoài vòng pháp luật J.T Cutter đã bị treo cổ vì ăn trộm ngựa, nhưng hắn đã biến mất một cách bí ẩn trên giá treo cổ và không bao giờ được tìm thấy.

Giờ thì Brandy cảm thấy trái tim mình phồng lên với tình yêu khi cô quan sát J.T. Gã đang rất kiên nhẫn với con trai họ, luôn sẵn sàng trả lời những câu hỏi, chơi trốn tìm, kể chuyện, hoặc đưa cậu bé về giường lúc nửa đêm. Gã cũng dạy chăm sóc Lissa vào ban đêm, bế cô bé đi tới lui khi bé cảm thấy khó chịu, và cho bé ăn bữa sáng sớm để Brandy có thể ngủ thêm.

Ban đầu, sự phức tạp và những rắc rối của cuộc sống hiện đại khiến gã rối tinh rối mù, J.T thường nhảy lên một con ngựa và phóng quanh khắp vùng đồng quê. Nhưng những lần đó giảm dần, giảm dần theo ngày tháng trôi.

Giờ họ thường đùa vui về khoảng thời gian đó. Không một ai gặp J.T lần đầu lại có thể đoán được gã được sinh ra từ hơn một thế kỷ trước. Gã lái một chiếc Ford Bronco màu đỏ tươi như thể gã được sinh ra phía sau tay lái, gã biết tên mỗi đội bóng đá, cả chuyên nghiệp lẫn không chuyên, và gã là người khiêu vũ giỏi nhất trong thị trấn.

Gã cũng là người huấn luyện ngựa tốt nhất trong toàn Wyoming. Và sinh ra những đứa trẻ xinh đẹp nhất.

Cô mỉm cười chào khi J.T và John bé tản bộ về phía mình. Cả hai trông thật giống nhau với cùng chiếc quần jean rách, áo thun đen, và đi boot. Chỉ cần nhìn ngắm cả hai cũng khiến trái tim cô ca hát vì hạnh phúc.

“Chào, các chàng cao bồi,” cô nói. “Xong việc ngày hôm nay rồi chứ?”

“Vâng, thưa quý cô,” J.T dài giọng. “Bọn anh đã làm việc vô cùng chăm chỉ, và bọn anh đang đói đây. Phải không nào, con trai?”

Johnny gật đầu long trọng. “Vâng, mẹ ời,” cậu bé nói, bắt chước cha mình. “Chúng con đã làm việc vô cùng chăm chỉ, và chúng con đang đói đây.”

“Tốt, bởi vì mẹ đã làm một bữa tốt rất lớn.” Brandy nói. “Chúng ta có món chân ếch và mắt sa giông. Và món tráng miệng là bánh táo và kem tự làm.”

Johnny cười khanh khách. “Chúng ta cũng không có chân ếch mà mẹ. Mẹ đang đùa con.” Cậu bé nhìn lên cha mình. “Con có thể xem Năm anh em siêu nhân được không ạ?”

“Chắc chắn rồi, con trai,” J.T nói, trao cho con trai mình một cái vỗ trùi mền vui vẻ. “Đừng ngồi gần TV quá nhé.”

Johnny gật đầu khi cậu bé chạy lên cầu thang vào trong nhà.

“Năm anh em siêu nhân,” J.T lẩm bẩm và cười toe toét. “Con gái anh thế nào rồi?”

“Em mừng là anh đã hỏi,” Brandy nói, đưa bé con về phía J.T. “Con bé cần chút thay đổi.”

“Phải vậy không, thân thần?” J.T mỉm cười với con gái, hài lòng khi cô bé mỉm cười lại. “Ôi thôi nào, con yêu, cha sẽ thay tã cho con ngay mà.” Gã đề nghị Brandy giúp một tay. “Em cảm thấy thế nào, tình yêu?”

“Ồn ạ.” Cô ngập ngừng và sau đó thở dài. “Anh biết là em đã thử thai tại nhà sáng nay phải không nào? À thì, kết quả hai vạch đấy.”

J.T nhìn cô một lúc, sau đó cười toe toét. “Em cảm thấy thế nào khi có thêm đứa nữa sớm đến vậy?”

“Em cảm thấy thật tuyệt vời.”

“Anh rất mừng.” Gã vòng tay quanh eo cô và ôm lấy cô.

“Gia đình em vừa gọi lúc chiều. Cha mẹ định sẽ đến thăm trong suốt kỳ nghỉ hè.”

J.T gật đầu, hài lòng với mối quan hệ với cha mẹ vợ ngày càng tốt đẹp. “Em đã nói với cha mẹ về em bé chưa?”

“Chưa, em nghĩ chúng ta sẽ cùng nói.”

Gã mở cửa cho cô, sau đó theo cô vào nhà. “Gần đây anh đã nói với em là anh yêu em chưa?”

“Chưa, kể từ sáng nay.”

“Được rồi, bà Cutter, nhớ nhắc anh phải nói với em lần nữa đêm nay nhé, khi chúng ta được ở riêng ấy.”

“Em sẽ nhắc mà, ông Cutter.” Cô mỉm cười với gã, hạnh phúc hơn cô từng có trong cả cuộc đời mình. “Nhưng em thích anh chỉ cho em hơn.”

“Là vinh hạnh của anh, thưa quý cô,” gã trả lời, một tia nhìn xấu xa hiện lên trong mắt. “Ngay khi chúng ta cho các con ngủ.”

---THE END---

Độc giả thân mến:

*Tôi hy vọng các bạn sẽ thích **The Angel & The Outlaw**. Viết lách quả là niềm vui tuyệt vời. Vẫn như thường lệ, tôi cũng đã yêu vị anh hùng của mình. Tôi hy vọng rằng bạn cũng vậy.*

Tôi muốn cảm ơn tất cả các bạn vì đã dành thời gian để viết và chia sẻ những suy nghĩ của mình với tôi. Tôi trân trọng những ý kiến từ các bạn.

*Thật khó để tin được cuốn sách dài đủ hai mươi chương này là của tôi! Với cuốn tiểu thuyết lãng mạn lịch sử đầu tiên của tôi, **Reckless Heart**, được xuất bản vào năm 1985, tôi chưa từng mơ được theo sau nó là hơn 20 cuốn tiểu thuyết và truyện ngắn khác, hay khi tôi mạo hiểm bước vào thế giới tưởng tượng của miền viễn Tây. Nhưng, ôi trời ơi, nó thật sự rất tuyệt vời!*

Một lần nữa, cảm ơn vì những ý kiến đóng góp của các bạn.

Chú thích:

[1] Một loại thức uống nhẹ phổ biến ở Hoa Kỳ vào thế kỷ 19.

[2] Cờ đuôi cáo:

[3] Quần boom:

[4] Quần bó ống:

[5] Nấm yếm ngựa:

[6] Một nhãn hiệu giấy ăn.

[7] Một kiểu chơi bài xuất hiện khoảng cuối thế kỷ 17 ở Pháp.

[8] Roulette là một trò chơi casino trực tuyến được ưa chuộng trong giới dân chơi đánh bạc.

[9] Để chơi blackjack tất cả những việc bạn cần làm là đạt tổng điểm gần với 21 nhất. Nhà cái hoặc nhà con, người nào có điểm gần với 21 nhất thì đó là người thắng cuộc..

[10] Ba cây

[11] Xi tố hay xì pè (tiếng Anh: poker) là một trò chơi bài trong đó một phần (ví dụ Texas Hold'em) hoặc tất cả các con bài (ví dụ Draw) không được mở và người chơi có thể tố (raise) vào gà (pot).

[12]áo ponchos:

[13] 1 pound = 0.45359237 kilograms

[14] Nghe như bé đẻ ý nhớ @@

[15] Goliath là tên một dũng sĩ của dân tộc Philistines trong thời kì chiến tranh dai dẳng giữa người Israel và người Philistines trên vùng đất theo Kinh Thánh là Đất Hứa vào khoảng thế kỉ X trước Công nguyên. Vua của người Israel là Saun đang yếu thế trước người Philistines, nhất là khi người Philistines có Goliath. Goliath có thân hình to lớn và một sức mạnh phi thường. Chưa từng có ai địch nổi Goliath. <wiki>

[16] Mayflower là tên của một con thuyền buồm, với chiến tàu này những người có đạo Ki tô độc lập với Anh giáo, nhiều người xuất thân từ vùng Trung Anh, đã di cư sang Hoa kỳ để bắt đầu một đời sống mới ở đây.

[17] 1867

[18] 1868

[19] Blackjack là trò cờ bạc được chơi nhiều nhất trong các casino trên toàn thế giới.

[20] Pháo hoa bắn trong ngày Quốc Khánh Mỹ (4/7)

[21] Cây gỗ Gòn:

[22] *Tầm liễu đan để dựa lưng:*

[23] *Cháu trai*

[24] *Người da trắng*

[25] *Chồng*

[26] *Trời đất ơi, truyện kiểu gì tẻ vậy. Dịch xong thật hụt hẫng đấy' >.<*

[27] *Cách tính mùa trăng của người Mỹ bản địa (người Da đỏ) giống kiểu rằm tháng 7 của mình á.*

[28] *Hunter*

[29] *Người anh em*

[30] *J.T sử dụng từ ‘little’, Brandy chơi chữ lại với ‘fat’*

[31] *Bill Hickock là một tay súng thiện xạ, Jesse James là một trong những kẻ cướp lừng lẫy nhất miền Tây, Wyatt Earp là một cảnh sát trưởng.*

[32] *Geronimo là một người lãnh đạo thổ dân Mỹ và là pháp sư của dân tộc Apache Chiricahua đã lãnh đạo người dân chống lại Mexico và Hoa Kỳ và sự mở rộng lãnh thổ của họ vào đất của bộ lạc Apache trong nhiều thập kỷ trong các cuộc chiến Apache.*

[33] *Khoảng 3,5kg*

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 15](#)